

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Strazci_zakona.pdb](C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Strazci_zakona.pdb)

PDB Name: King, Stephen - Strážci zákona.

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.5.2005

Modification Date: 16.5.2005

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

RICHARD BACHMAN (STEPHEN KING)

STRÁŽCI ZÁKONA

Se vzpomínkou na Jima Thompsona
a Sama Peckinpaha: legendární stíny.

POZNÁMKA VYDAVATELE

Richard Bachman, který koncem roku 1985 zemřel na rakovinu, vydal pět románů. V roce 1994 se vdova hodlala odstěhovat do nového domu a při té příležitosti, našla ve sklepe kartónovou krabici plnou rukopisů. Tyto romány a povídky se nacházely v různém stupni dokončení. Nejméně hotové byly ručně psané stenografické poznámky v zápisnicích, které Bachman používal pro náčrtky zápletek. Nejúplnější podobu měl strojopis románu, který následuje. Byl sepnut gumičkami a uložen v krabici, jako by se ho Bachman chystal co nejdříve poslat vydavateli, když choroba znovu zaútočila.

Paní Bachmanová mi rukopis přinesla, abych se na něj podíval, a já zjistil, že se přinejmenším vyrovná předchozím Bachmanovým knihám. Provedl jsem několik drobných změn, většinou šlo o aktualizaci některých odkazů (například v první kapitole jsem nahradil Roba Lowa Ethanem Hawkem), ale jinak

jsem ho nechal v podstatě tak, jak byl. Tento román vám nyní nabízím (se svolením vdovy po autorovi) jako vyvrcholení jedné podivné, ale nikoli nezajímavé kariéry.

Děkuji Claudii Eschelmannové (dříve Bachmanové), Bachmanovu žáku Douglasu Winterovi, Elaine Kosterové z New American Library a Carolyn Strombergové, která vydávala nejstarší Bachmanovy romány a potvrdila autentičnost tohoto díla.

Paní Bachmanová říká, že pokud ví, tak Bachman nikdy v Ohio nebyl, "i když možná přes ně jednou nebo dvakrát letěl". Netuší ani, kdy byl tento román napsán, má však podezření, že autor se mu věnoval po nocích. Richar Bachman trpěl chronickou nespavostí.

Charles Verrill
New York City

"Pane, za nás mluví olovo."

Steve McQueen
SEDM STATEČNÝCH

Pohlednice, kterou poslal William Garin své sestře Audrey Wylerové:

KAPITOLA 1

Topolová ulice/15:58 hod./15. července 1996

Léto je tady.

Letos však nejen léto, ale přímo oslava a vtělení léta, sytě zelené dokonalé letní šílenství uprostřed července v centrálním Ohio, bílé slunce září na nebi barvy příslovečných vyšisovaných levisek, z lesíka u Medvědí ulice na kopci se rozléhá křik dětí a z hřiště za lesíkem zase rány malých baseballových pálek, k tomu bzučí sekačky na trávu, hučí silná auta ze silnice číslo devatenáct, drnčí kolečkové brusle na betonových chodnicích a hladkém makadamu Topolové ulice, vyřvávají rádia - zápas Clevelandských Indiánů (skvělý den, skvělý zápas) přehlušuje Tinu Turnerovou s jejím "Nutmash City Limits", kde se zpívá "Povolená je tam nejvyšší čtyřicítka a motorky maj' zákaz vjezdu" - a to všechno obklopuje jako slyšitelný krajkový lem uklidňující, hedvábné sykání postřikovačů na trávnicích.

Léto v ohijském Wentworthu, páni, to je nádhera. Léto tady v Topolové ulici, která je rovná jako když střelí a táhne se středem toho bájného vyšisovaného amerického snu s vůní hotdogů ve vzduchu a několika papírovými obaly od rachejtlí povalujícími se tu a tam v kanále ještě z oslav 4. července. Je to horký červenec, perfektní, starý dobrý boží červencový nářez, o tom není pochyb, ale jestli chcete něco vědět, je to taky suchý červenec, skoro vůbec neprší, jen sprška z hadice občas nadzvedne zmuchlané papíry ve strouze. Dneska se to možná změní; občas od západu zahřmí a ti, kdo sledují televizní kanál s počasím (v Topolové ulici je spousta kabelových televizí, to si pište) vědí, že později je možno očekávat bouřky. Možná dokonce i tornádo, ale to je nepravděpodobné.

Zatím je to tady však samý meloun a kostky ledu a odpaly s falší; je léto, jak má být, a tady uprostřed Spojených států amerických to platí jako nikde jinde, život je takový, jak jste vždycky snili, s chevrolety zaparkovanými před domem a bifecky v lednici, kde čekají, až je večer na zahradě plácnete na rošt (A bude pak následovat jablkový koláč? Co myslíte?). Toto je země zelených trávníků a pečlivě

udržovaných květinových záhonů; toto je Ohijské království, kde děti nosí čepice štítkem dozadu a vytahaná trika jim visí nad širokými šortkami a zřejmě všechny obrovské humpolácké sportovní boty mají nápis Nike.

V bloku domů v Topolové ulici, která spojuje Medvědí ulici na kopci s Hyacintovou ulicí pod kopcem, stojí jedenáct domů a jeden obchod. Obchod, který stojí na rohu Topolové a Hyacintové, je takový ten šikovní krámeček, který najdete po celé Americe, dostanete tam své cigarety, časopis, oplatku za desetník (i když dneska většinou stojí dvacetník), soupravu k opékání (papírové tácky, plastové vidličky, brambůrky, zmrzlinu, kečup, hořčici, koření), své nanuky a široký výběr limonád vyrobených z nejlepších surovin na zemi. V E-Z Stopu (tak se krámeček jmenuje) dostanete i Penthouse, ale musíte si říct prodavači; Ohijské království si hanbaté časopisy drží většinou pod pultem. A koukněte, je to naprosto v pořádku. Hlavní je, že víte, kam jít, když je potřebujete.

Dnes je tu nová prodavačka, pracuje tu teprve necelý týden, a zrovna teď, v 15:45, obsluhuje malého kluka s holkou. Holčička vypadá asi na jedenáct let a už je z ní začínající krasavice. Chlapci, což je očividně její bratr, je asi šest a (přinejmenším podle názoru prodavačky) je z něj začínající prvotřídní spratek.

"Já chci dvě tyčinky!" vykřikuje bratr Spratek.

"Máme peníze jenom na jednu, když si oba dáme limonádu," říká mu pěkná sestřička s trpělivostí, kterou prodavačka obdivuje. Kdyby to byl její mladší brácha, byla by ve velkém pokušení nakopnout ho do zadnice tak důkladně, že by při školním představení mohl dostat roli Zvoníka od Matky Boží.

"Máma ti dnes ráno dala pět doláčů, já to viděl," doráží spratek. "Kde je ten zbytek, Marrrr-grito?"

"Neříkej mi tak, nesnáším to," říká dívka. Má dlouhé, medově zlaté vlasy, které prodavačce připadají naprosto úžasné. Nová prodavačka má vlasy krátké a výstřední, jednu půlku nabarvenou na oranžovo, druhou na zeleno. Byla přesvědčená, že práci nedostane, pokud si barvu nesmyje, jenomže ředitel hrozně nutně potřeboval někoho za pult od jedenácti do sedmi - takže měla štěstí a on smůlu. Nakonec na ní vymámil slib, že bude přes tu barevnou nádheru nosit šátek nebo baseballovou čepici, ale sliby jsou od toho, aby se porušovaly. Teď vidí, že pěkná sestřička hledí na její vlasy jako uhranutá.

"Margrito-Margrito-Margrito!" kráká mladší bratr s onou nezlomnou zlomyslnou energií, kterou v sobě mají jenom mladší bratři.

"Jmenuji se ve skutečnosti Ellen," vysvětluje dívka jako člověk, který sděluje veliké tajemství. "Margaret je moje druhé jméno. Říká mi tak, protože ví, že to nesnáším."

"Ráda tě poznávám, Ellen," říká prodavačka a začíná počítat dívčin nákup.

"Ráda tě poznávám, Marrrr-grito!" pitvoří se usmrkaný bratr a křiví obličej do tak křečovité odporného výrazu, až je to legrační. Nakrčí nos, šilhá očima. "Ráda tě poznávám, Margrito Briketo!"

Ellen si ho nevšímá. "Moc se mi líbí vaše vlasy."

"Díky," usměje se nová prodavačka. "Nejsou tak pěkné jako tvoje, ale stačí to. Bude to dolar čtyřicet šest."

Dívka bere z kapsy džínů maličkou peněženku z plastu. Je to ten typ, který se zmáčkne, aby se otevřel. Uvnitř jsou dvě zmačkané dolarové bankovky a pár desetníků.

"Zeptejte se Margrity Brikety, kam přišly ty zbylé tři doláče!" vytrubuje spratek. Je to úplný veřejný rozhlas. "Koupila si za ně časopis s Eeeeethanem Hawwwwwkem na obálce!"

Ellen si ho pořád nevšímá, ale začíná se trochu červenat. Když podává přes pult dva dolary, řekne: "Ještě jsem vás tu neviděla, že?"

"Asi ne - začala jsem tu teprve minulou středu. Chtěli někoho, kdo bude dělat od jedenácti do sedmi a zůstane i přes čas, když se chlápek z noční směny opozdí."

"No, moc ráda vás poznávám. Já jsem Ellie Carverová. A tohle je můj mladší bratr Ralf."

Ralf Carver vyplázne jazyk a zabzučí jako vosy chycená v sklenici od majonézy. To je ale zdvořilé zvířátko, pomyslí si mladá žena s dvojbarevnými vlasy.

"Já jsem Cynthia Smithová," podává přes pult dívce ruku. "Vždycky Cynthia a nikdy Cindy. Zapamatuj se si to?"

Dívka přikývne a usměje se. "A já jsem vždycky Ellie, nikdy Margaret."

"Margrita Briketa!" křičí Ralf vítězně, jak to umí jen šestiletý harant. Zvedne ruce do vzduchu a houpe

boky do stran z čiré jedovaté radosti ze života. "Margrita Briketa miluje Eeeethana Hawwwka!" Ellen se podívá na Cynthii pohledem, který je mnohem starší než ona, vyjadřuje unavenou rezignaci a říká Vidíte, co musím vydržet. Cynthia, která také měla mladšího bratra a přesně ví, co musí Ellie vydržet, se chce zasmát, ale podaří se jí udržet vážnou tvář. A to je dobře. Tato dívka je věznem svého času a věku, stejně jako každý jiný, což znamená, že všechno bere velmi vážně. Ellie podá bratrovi plechovku pepsicolu. "Tyčinku si rozdělíme venku," říká.

"Potáhneš mě v Prd'áku," říká Ralf, když míří ke dveřím a vycházejí do oslnivého obdélníku slunce, které se dere sklem dovnitř jako oheň. "Potáhneš mě v Prd'áku celou cestu až domů."

"To určitě," říká Ellie, ale když otvírá dveře, bratr Spratek se otočí a potměšile se podívá na Cynthii pohledem, který říká: Počkej a uvidíš, kdo vyhraje. Jen počkej a uvidíš. Pak vyjdou ven.

Je léto, ano, ale nejen léto; mluvíme o 15. červenci. Je přímo letní špička, a jsme v ohijském městečku, kde většina dětí chodí do prázdninové církevní školy a v rámci letního programu chodí do veřejné knihovny pravidelně předčítat, a kde jeden kluk prostě musí mít malé červené autíčko, které pojmenoval (z důvodů, které zná jen on) Prd'ák. Jedenáct domů a jeden obchůdek se tetelí v oslnivém červencovém středozápadním jasu, dvaatřicet ve stínu, pětatřicet na slunci, je takové horko, že vzduch nad chodníkem se tetelí jako nad otevřeným spalovačem odpadků.

Blok domů směřuje od severu k jihu, domy s lichými čísly jsou na losangeleské straně ulice, domy se sudými čísly na newyorské straně. Nahoře, na západním rohu Topolové a Medvědí ulice, stojí dům číslo dvěstěpadesátjedna. Brad Josephson je venku, zalévá hadicí záhony u cestičky. Je mu čtyřicetšest, má nádhernou čokoládovou kůži a dlouze svažitě břicho. Ellie Carverová si myslí, že vypadá jako Bill Cosby... aspoň trochu. Brad a Belinda Josephsonovi jsou jediní černoši v bloku a blok je sakra hrdý na to, že je má. Vypadají přesně tak, jak lidé z ohijského předměstí mají rádi, když černoši vypadají, a proto je všechno v pořádku, a lidé je rádi vídají. Jsou to příjemní lidé. Všichni mají Josephsonovy rádi. Cary Ripton, který každé pondělí odpoledne doručuje wentworthského Spotřebitele, objedná na kole roh a hodí Bradovi svinuté noviny. Brad je obratně chytí rukou, ve které nedrží hadici. Nikdy se ani nepohne. Jenom natáhne ruku a hopla, už je má.

"Skvělý postřeh, pane Josephsone!" volá Cary a šlape do pedálů z kopce s plátěným pytle s novinami na boku. Na sobě má příliš velké triko Orlando Magic s Shaqovým číslem 32.

"Jo, ještě to mám v ruce," říká Brad a strká si hadici pod paži, aby si mohl otevřít týdenní katalog a podívat se, co je na přední stránce. Jistěže to budou pořád stejné krámy - soukromé výprodeje a místní trháky - ale stejně se chce podívat. Nejspíš je to v lidské povaze, říká si. Na druhé straně ulice, v čísle dvě stě padesát, sedí na zápraží Johnny Marinville, hraje na kytaru a zpívá. Jednu z těch hloupějších lidových odrhovaček, ale Marinville hraje dobře, a i když si ho nikdo nikdy nesplete s Marvinem Gayem (nebo Perryem Comoem, když na to přijde), dokáže udržet melodii a zůstat v tónině. Brada to vždycky mímě uráželo; člověk, který je dobrý v jedné věci, by se s tím měl spokojit a zbytek nechat plavat, říká si Brad.

Cary Ripton, čtrnáct let, ostříhaný na ježka, je náhradníkem v družstvu wentworthské americké ligy (Sokoli, momentální skóre 14:4 s tím, že dva zápasy ještě zbývají odehrát), hodí dalšího Spotřebitele na verandu čísla dvě stě čtyřicetdevět, k Sodersonovým. Josephsonovi jsou v Topolové ulici Ti Černoši; Sodersonovi, Gary a Marielle, jsou v Topolové ulici Ti Bohémové. Na škále veřejného mínění jsou Sodersonovi každý na úplně opačném konci. Gary je v podstatě domácí typ a sousedé ho mají rádi, přestože je skoro pořád trochu líznutý. Zato Marielle... no, jak prohlásila Páj Carverová: "Pro ženy jako Marielle je jedno slovo; rýmuje se s jiným výrazem pro kočku."

Cary hodí perfektním obloučkem od boku, Spotřebitel bouchne o dveře Sodersonových a přistane rovnou na rohožce, ale nikdo nevyjde, aby ho sebral; Marielle se uvnitř sprchuje (toho dne už podruhé; nesnáší, když je takové dusné počasí jako dnes) a Gary je vzadu, nepřítomně nakládá palivo do zahradního grilu, až do něj nacpe tolik uhlí, že by upekl bizona. Na sobě má zástěru s nápisem KUCHAŘE SMÍTE LÍBAT. Na opékání biftek je ještě brzo, ale připravit se můžete vždycky. Uprostřed zahrádky Sodersonových je piknikový stůl stíněný slunečníkem a na něm stojí Garyho přenosný bar: láhev oliv, láhev džinu a láhev vermutu. Láhev vermutu není ještě otevřená. Před ní stojí veliká sklenka na martini. Gary konečně skončí se zakládáním paliva, přejde ke stolu a spolkne to, co

zbylo ve skleničce. Na martini si velmi potrpí a má sklony líznout se do čtyř hodin odpoledne skoro každý den, pokud nemusí učit. Dnešek není výjimkou.

"Dobrá," říká Gary, "vyřízeno." Potom se pustí do přípravy dalšího Soderona martini. Postupuje tak, že za a naplní svou sklenku na martini do tří čtvrtin bombajským ginem, za b do něj vhodí Amatiho olivu a za c t ukne pro štěstí okrajem skleničky o neotevřenou láhev vermutu.

Ochutná; zavře oči; znovu ochutná. Jeho oči, už zarudlé, se otvírají. Usmívá se. "Ano, dámy a pánové!" povídá do tetelícího se vzduchu na zahradě. "Máme tu vítěze!"

Nad vším tím letním halasem - děti, sekačky na trávu, silná auta, postřikovače trávníku, brouci ve vyprahlé trávě v zahradě - Gary slabě slyší spisovatelovu kytaru hrající sladkou a lehkou melodii. Gary se rychle chytí, tancuje kolem kulatého stínu slunečníku se skleničkou v ruce a zpívá: "Tak mě líbej a směj se... Říkej, že na mě počkáš... Objímej mě, jako by to mělo navěky být..."

Dobrá melodie, pamatuje si ji z dob, kdy Reedovic dvojčata bydlící ob dům byla ještě dávno na houbách. Na okamžik ho zaskočí, jak ten čas letí, tvrdě a neúprosně. Prosvíští vám kolem uší jako kulka. Znovu si pořádně lokne martini a uvažuje, co má dělat, když už má gril připravený ke startu. Kromě jiných zvuků slyší i sprchu v poschodí a pomyslí na nahou Marielle - tu mrchu non plus ultra, jenomže s udržovanou postavou. Pomyslí na to, jak si mydlí prsa, možná si krouživým pohybem špiček prstů laská bradavky, aby ztuhly. Samozřejmě nic takového nedělá, sakra, ale takovým představám prostě neuniknete, pokud neuděláte něco, čím byste je zahnali. Rozhodne se, že bude svatým Jiřím dvacátého století; místo aby draka zabil, ošuká ho. Postaví skleničku martini na piknikový stůl a vydá se k domu.

Ach ano, je léto, léto, léto létovaté, a žít v Topolové ulici je snadné.

Cary Ripton zkontroluje ve zpětném zrcátku provoz, nic nevidí, a tak zabočí východně přes ulici ke Carverovým. S panem Marinvillem se neobtěžuje, protože pan Marinville mu začátkem prázdnin dal pět dolarů za to, aby mu Spotřebitele nedoručoval. "Prosím tě, Cary," řekl a díval se vážně a naléhavě. "Já nemůžu číst o tom, že otevírají další samošku nebo pořádají dýchánek ve smíšeném zboží. Zabije mě to, jestli to budu číst." Cary pana Marinvilla nechápe ani v nejmenším, ale je to docela milý člověk a pět babek je pět babek.

Paní Carverová otevírá dveře v čísle dvěštyřicet osm Topolové ulice a zamává, když jí Cary obloučkem hodí Spotřebitele. Hmátne po něm, nadobro se mine a zasměje se. Cary se směje s ní. Nemá postřeh Brada Josephsona ani jeho grif, ale je pěkná a je s ní legrace. Její manžel je před domem, na sobě má župan a sandály a myje auto. Koutkem oka zahlédne Caryho, otočí se, namíří ukazovák. Cary okamžitě taky namíří ukazovák a oba předstírají, že po sobě stílejí. Takto se pan Carver klopotně, leč hrdinně snaží být vtípný, a Cary to respektuje. David Carver pracuje u pošty a Cary počítá, že má nejspíš dovolenou. Chlapec si přísahá jednu věc: jestli bude muset jednou jako dospělý chodit do práce od devíti do pěti (ví, že takové věci některé lidi postihnou, jako cukrovka nebo ledvinová kolika), pak nikdy nebude trávit dovolenou před barákem s houbou na auto v ruce.

Stejně žádné auto nebudu mít, myslí si. Budu mít motorku. Ale žádnou japonskou. Pořádného Harley-Davidsona, jakého si pan Marinville schovává v garáži. Americkou ocel.

Znovu se podívá do zpětného zrcátka a na Medvědí ulici za Josepshonovými zahlédne cosi jasně červeného - vypadá to na dodávku zaparkovanou těsně za jihozápadním rohem křižovatky - a potom obratně mrskne časopisem přes ulici, tentokrát k číslu dvě stě čtyřicet sedm, k Wylerovým.

Ze všech obydlených domů v ulici to jen u Wylerových (číslo dvě stě čtyřicet dva, kde kdysi bydleli Hobartovi, je prázdné) vypadá poněkud omšele - je to malý domek ve stylu ranče, který by snesl nový nátěr a na příjezdové cestičce nový asfalt. Na trávníku šepotá postřikovač, ale na trávě jsou přesto znát následky horkého, suchého počasí, jak to na jiných trávnících v ulici (dokonce včetně trávníku u prázdného domu Hobartových) vidět není. Jsou v něm zažloutlá místa, zatím malá, ale rozšiřují se. Ona neví, že málo zalévá, pomyslí si Cary a sáhne do plátěné tašky pro další smotaný Spotřebitel. Možná tak ještě její manžel, ale -

Najednou si uvědomí, že paní Wylerová (Cary se domnívá, že vdovám se pořád říká paní) stojí za dveřmi se sítíkou proti hmyzu, a cosi ho na ní, i když vidí sotva víc než siluetu, hrozně poleká. Chvilku se na kolem motá, a když hodí smotané noviny, jeho obvykle přesná muška je ta tam. Spotřebitel přistane

na jednom keři, který stojí vedle schodů. Cary má na sebe kvůli tomu vztek, hrozný, je to jako ve hloupé komedii, kde doručovatel vždycky hodí Polnici na střechu nebo do růží - ha ha, doručovatelé neumějí mřít, to je k popukání - a jindy (nebo u jiného domu) by se možná vrátil, aby chybu napravil... možná by noviny dokonce osobně vložil té dámě do ruky, usmál se a kývl a popřál hezký den. Dnes však ne. Něco se mu tady nelíbí. Něco na tom, jak stojí mezi dveřmi, ramena svěšená a ruce volně spuštěné, jako dětská hračka, které vytáhli baterie. A to asi není všechno. Nevidí ji pořádně, aby měl jistotu, ale má dojem, že paní Wylerová je do pasu nahá, že stojí na chodbě před hlavním vchodem jenom v kalhotkách. Stojí tam a hledí na něj.

Jestli je to tak, vůbec mu to nepřipadá sexy. Spíš ho to vyděsí.

Kluk, který stojí vedle ní, je její synovec, a ten malý hajzlík je taky strašidelný. Seth Garland nebo Garin či jak se jmenuje. Nikdy nemluví, ani když ho přímo oslovíte - hele, jak se máš, líbí se ti tu, myslíš, že Indiáni znovu vyhrají sérii - jen na vás kouká těma svýma očima barvy bláta. Dívá se na vás stejně, jako se teď na něj dívá paní Wylerová, a přitom je na Caryho obvykle milá. Jako když pavouk říká mouše, račte vstoupit do mého budoáru, přesně tak to vypadá. Manžel jí loni umřel (zrovna ve stejné době, kdy Hobartovým nastaly potíže a odstěhovali se, vzpomene si Cary) a lidé říkají, že to nebyla nehoda. Lidé říkají, že Herb Wyler, který sbíral známky a kdysi dal Carymu starou vzduchovku, spáchal sebevraždu.

Na zádech mu naskočí husí kůže - za tak horkého dne dvojnásob děsivá - Cary letmo pohlédne do zpětného zrcátka a maže na druhou stranu ulice. Červená dodávka pořád stojí na rohu Medvědí a Topolové (nějaké lepší fáro, pomyslí si chlapec) a tentokrát ulicí jede ještě další auto, modrá acura, kterou Cary okamžitě poznává. Je to pan Jackson, druhý učitel, co tu bydlí. Neučí však na střední škole; pan Jackson je vlastně profesor Jackson, nebo snad profesorův asistent Jackson. Učí na Ohijské státní, ať žijou Ohijčané. Jacksonovi bydlí v čísle dvěstěčtyřicetčtyři, nad Hobartovými. Je to nejhezčí dům v bloku, prostorný a s podkrovím, s vysokým živým plotem na té straně, kde se pozemek svažuje, a s vysokým cedrovým laťovým plotem na opačné straně, směrem k domu, kde bydlí starý veterinář.

"Ahoj, Cary!" volá Petr Jackson a zastavuje vedle něj. Má na sobě ošoupané džíny a tričko s velkým žlutým usměvavým obličejíkem. PŘEJI PĚKNÝ DEN! říká Pan Usměvavý. "Jak to jde, ty zlý hochu?"

"Skvěle, pane Jacksone," usmívá se Cary. Napadne ho, že ještě dodá: Akorát mám dojem, že paní Wylerová tamhle stojí ve dveřích a nemá tričko, ale neudělá to. "Všechno je naprosto v pohodě."

"Už jsi hrál v nějakém zápase?"

"Zatím jenom ve dvou, ale to nevadí. Minule jsem měl pár směn a dneska večer jich nejspíš taky pár dostanu. Ve víc ani nedoufám. Ale Frankie Albertini je poslední rok v Legii, víte." Natáhne ruku se Spotřebitelem.

"Správně," říká Petr a bere si noviny. "A příští rok je řada na monsieuru Cary Riptonovi, aby zavyl na čáře."

Kluk se zasměje, celý rozrušený představou, jak stojí na čáře v dresu Legie a vyje jako vlkodlak. "Zase letos učíte v letní škole?"

"Jo. Dva semináře. Historické hry od Shakespeara, k tomu James Dickey a Nová Jižní gotika. Připadá ti něco z toho zajímavé?"

"Myslím, že to zvládnou."

Petr vážně přikývne. "Zvládní a nikdy nebudeš muset chodit do letní školy, ty zlý hochu." Poklepe na usměvavý obličejík na tričku. "S červnem nám trochu uvolnili předpisy ohledně oblékání, ale letní škola je stejně hrozná nuda. Jako vždycky." Hodí srolovaný Spotřebitel na sedadlo a zařadí acuře rychlost. "Ať nedostaneš úpal, když se tak honíš na kole s těmi novinami."

"Ale né. Stejně bude za chvíli přšet, řekl bych. Pořád slyším z dálky hřmění."

"Taky to říkali v - pozor!"

Kolem prolétla veliká chlupatá střela pronásledující červený kotouč. Cary nahnul kolo k autu pana Jacksona, a tak ho Hannibalův ocas jen ometl, když se německý ovčák hnul za talířkem.

"Ten by si měl dávat pozor na úpal," poznamená Cary.

"Možná máš pravdu," říká Petr a pomalu odjíždí.

Cary se dívá, jak Hannibal u chodníku na opačné straně ulice chytá talířek a vrací se s ním v hubě. Má kolem krku uvázanou apartní pentli a vypadá, že se chechtá psovským úsměvem.

"Přines, Hannibale!" volá Jim Reed a jeho bratr Dave, dvojče, se přidá: "No tak, Hannibale! Nebud' labuť! Přines! Sem!"

Hannibal stojí před číslem dvěstěčtyřicetšest, naproti domu Wylerových, s talířkem v hubě a pomalu mává oháňkou sem a tam. Zdá se, že se směje ještě víc.

Dvojčata Reedovic bydlí v čísle dvěstěčtyřicetpět, vedle paní Wylerové. Stojí na okraji svého trávníku (jeden má tmavé vlasy, druhý světlé, oba jsou vysocí a hezcí, mají trička s krátkým rukávem a stejné kraťasy značky Eddie Bauer), hledí přes ulici na Hannibala. Za nimi stojí pár dívek. Jedna je Susi Gellerová odvedle. Sice pěkná, ale není, víte kabam. Ta druhá, zrzka s dlouhýma gymnastickýma nohama, to je jiná káva. Její obrázek by mohl být ve slovníku vedle výrazu kabam. Cary ji nezná, ale rád by ji znal, rád by věděl o čem asi tak sní a fantazíruje, jaké si dělá naděje a plány. Zvlášť ty fantazie by ho zajímaly. V tomto životě to nebude. Je to už zralá kočka. Co nevidět jí bude sedmnáct.

"No ták, milánku!" přemlouvá psa Jim Reed a pak se otočí ke svému tmavovlasému sourozenci.

"Tentokrát pro něj půjdeš ty."

"V žádném případě, bude celý poslintaný," brání se Dave Reed. "Hannibale, bud' hodný pejsek a přines to sem!"

Hannibal stojí na chodníku před doktorovým domem a pořád se zubí. Kdepak, říká určitě; je to vidět na tom úsměvu a královsky poklidném máchání oháňkou. Kdepak, máte sice holky a kraťasy Eddieho Bauera, ale já mám váš talířek a celý ho psovsky poslintám, a podle mého názoru jsem tím pádem největší kabrňák v okolí.

Cary sáhne do kapsy a vytáhne sáček slunečnicových semínek - zjistil, že když člověk musí ohřívát lavičku, slunečnicová semínka pomůžou ukrátit nudu. Stal se z něj přímo odborník na louskání v zubech a vybírání chutného vnitřku, přičemž dokázal zároveň plivat na popraskaný beton kulometnou rychlostí zkušeného hráče.

"Nechte to na mně," křikne na Reedovic dvojčata a doufá, že na tu zrzavou krásku udělá dojem neohroženým zkrocením neposlušného zvířete, i když ví, že je to hloupý sen hodný kluka, který má za sebou sotva tak prvák na střední škole, ale když ona vypadá tak nádherně v těch svých bílých šortkách s manžetou, ach Pane Bože všemohoucí, ale kdypak trocha fantazie uškodila nějakému klukovi?

Spustí sáček se slunečnicovými semínky do výšky psa a zašustí celofánem. Hannibal okamžitě přijde, červený talířek pořád zdobí jeho úsměv. Cary si nasype do dlaně pár semínek. "Dobrota, Hannibale," říká. "To je dobrota. Slunečnicová semínka, ty milujou psi na celém světě. Ochutnej. Určitě nepohrdneš."

Hannibal ještě chvíli semínka studuje, nos se mu jemně chvěje, potom upustí talířek na zem a vyluxuje Carymu dlaň. Chlapec se bleskově shýbne, popadne talířek (na okrajích je trochu oslintaný) a hodí ho Jimu Reedovi. Talířek dokonale plachtí a Jim ho může chytit, aniž musí udělat krok. A ach Bože, ach Ježíši, ta zrzka mu tleská, poskakuje vedle Susi Gellerové, kozičky (sice malé, ale milé) se jí trochu pod tričkem natřásají. Ach děkuju ti, Bože, mockrát ti děkuju, teď máme v paměťové bance spoustu paliva pro všechny výstřely nejmíň na týden.

Cary stále s úsměvem, nevěda, že zemře jako panic a náhradník, hodí Spotřebitele na zápraží domu Toma Billingsleye (zezadu je slyšet bzukot doktorovy sekačky na trávu) a znovu přejeďe na druhou stranu ulice k Reedovic domu. Dave hodí talířek Susi Gellerové a pak si vezme Spotřebitele, jež mu Cary strčí.

"Díky, žes nám podal ten talířek," říká Dave.

"To nic." Kývne směrem k zrzce. "Kdo je to?"

Dave se zasměje, ale celkem laskavě. "Nestarej se, hochu. To tě nemusí zajímat."

Cary přemýšlí, jestli nemá trochu vyzvídat, ale pak se rozhodne, že lepší bude toho nechat, dokud je v plusu - nakonec ten talířek získal a ona mu zatleskala, a při pohledu, jak poskakuje v tom minitričku, by ztvrdla i převařená nudle. To je na tak horké letní odpoledne určitě až dost.

Nahoře za nimi, na kopci, se rozjíždí červená dodávka, pomalu zahýbá kolem rohu.

"Jdeš dnes večer na zápas?" ptá se Cary Dava Reeda. "Hrajeme s Columbus Rebels. Mělo by to být dobrý."

"Budeš hrát?"

"Měl bych dostat pár směn v poli a nejmíň jednou pátku."

"Takže nejspíš nebudeš," říká Dave a zahýká smíchy, až sebou Cary škubne. Pomyslí si, že Reedovic dvojčata vypadají v tričkách jako mladí bohové, ale když otevřou pusy, jsou to pěkní ďábli. Cary pohlédne k domu na rohu Topolové a Hyacintové, stojí naproti obchodu. Poslední dům vlevo, jako v stejnojmenném hororovém filmu. Na příjezdové cestičce nestojí auto, ale to nic neznamená; mohlo by být v garáži.

"Je doma?" zeptá se Dava a kývne směrem k číslu dvěštyřicet.

"Nevím," říká Jim a přichází blíž. "Ale člověk to nemá šanci poznat, co? To je na něm to hrozný. Z padesáti procent nechává to svoje pitomý auto v garáži a procpe se křovím na Hyacintovou. Nejspíš pak jede autobusem, bůhví kam."

"Bojíš se ho?" ptá se Dave Caryho. Neutahuje si z něj přímo, ale má k tomu blízko.

"Sakra, to ne," říká Cary chladnokrevně, dívá se na zrzku a uvažuje, jaký by to byl pocit, mít takové baleníčko v náručí, štíhlou a pružnou, třeba by mrskla jazyčkem, zatímco by se mu tiskla k mistríčkoví. V tomto životě to nebude, kámo, pomyslí si znovu.

Ledabyly na zrzku mávne, navenek naprosto lhostejně, ale uvnitř celý strne blahem, když mu dívka odpoví, a pak zamíří šikmo přes ulici k číslu dvěštyřicet. Doručí Spotřebitele na verandu svou obvyklou tvrdou přihrávkou, a potom - jestli ten pomatený bývalý policajt nevyletí ze dveří s pěnou u úst a vzteklým zfetovaným pohledem, možná i s pistolí nebo mačetou v ruce - zajede si Cary naproti do E-Z Stopu na limonádu, aby oslavil úspěšné dokončení trasy: od Anderson Avenue na Columbus Broad, z Columbus Broad na Medvědí ulici, z Medvědí na Topolovou. Potom domů převléct se do dresu a hurá do baseballových válek.

Nejdřív ale musí mít za sebou číslo dvěštyřicet, domov bývalého policajta, kterého údajně vyrazili z práce za to, že zmlátil pár nevinných kluků z North Side, jelikož si myslel, že znásilnili malou holku, a ti kluci umřeli. Cary nemá ponětí, jestli je na té historce něco pravdy - v novinách o tom určitě nikdy nic nečetl - ale viděl tomu bývalému policajtovi oči a v nich něco, co Cary v jiných očích ještě neviděl, jakousi prázdnotu, která vás nutí odvrátit pohled, jakmile to jde, aniž byste vypadali jako srabi.

Červená dodávka na kopci - pokud to vůbec je dodávka, protože je tak načínčaná a zakázkově vylepšená, že se to ani nedá poznat - zabočí na Topolovou. Začíná nabírat rychlost. Motor rytmicky, hedvábně šepotá. A co je propána ta chromovaná věc na střeše?

Johnny Marinville přestane hrát na kytaru a dívá se, jak dodávka šustí kolem. Nevidí dovnitř, protože okna mají polarizované sklo, ale ta věc na střeše vypadá jako chromovaný radarový talíř, ať mě čert, jestli ne. Copak se v Topolové ulici usadila CIA? Johnny vidí, jak Brad Josephson stojí na trávníku, v jedné ruce pořád drží hadici a v druhé Spotřebitele. Brad také zírá na pomalu projíždějící dodávku (je to vůbec dodávka? Je?) a tváří se užasle a zmateně zároveň.

Ostré sluneční paprsky se odrážejí od jasně červeného laku a chrómu pod tmavými okny, paprsky tak ostré, až sebou Johnny škubne.

V domě vedle Johnnyho pořád ještě David Carver umývá auto. Je celý nadšený, to se mu musí nechat; pokryl svůj chevy mydlinkami až po stěrače.

Červená dodávka projíždí kolem něj, tiše hučí a blýská se.

Na druhé straně ulice Reedovic dvojčata a jejich kamarádky přeruší hru s talířkem a dívají se na pomalou dodávku. Mládež tvoří obdélník; uprostřed sedí Hannibal, vesele funí s jazykem vyplazeným a čeká na další příležitost, kdy bude moci ukrást talířek.

Události získávají spád, i když v Topolové ulici si to ještě nikdo neuvědomuje.

V dálce zarachotí hrom.

Cary Ripton si ve zpětném zrcátku dodávky sotva všimne, nevěnuje pozornost ani jasně žlutému nákladáku Ryder, který zahýbá vlevo z Hyacintové na Topolovou, a Cary zajíždí k E-Z Stopu, kde děti Carverových pořád stojí u červeného auta Prďák a dohadují se, jestli má sestra táhnout Ralfa do kopce nebo ne. Ralf souhlasil, že půjde pěšky a nikomu neřekne o časopisu s Ethanem Hawkem na obálce, ale jenom pokud mu jeho drahá sestřička Margrita Briketa dá celou tyčinku a nejen půlku.

Děti přeruší hádku, protože si všimnou bílé páry syčící z chladiče ryderu jako dračí dech, ale Cary Ripton nevěnuje problémům nákladáku žádnou pozornost. Soustředí se na jednu jedinou věc: doručit pomatenému bývalému policajtovi Spotřebitele a vyváznout nezraněn. Bývalý policista se jmenuje Collier

Entragian a je to jediný člověk v ulici, který má na trávníku ceduli VSTUP ZAKÁZÁN. Sice malou, sice diskrétní, ale má ji.

Jestli zabil nějaké kluky, jak to, že není ve vězení? uvažuje Cary nikoli poprvé. Dojde k závěru, že ho to nezajímá. Setrvalý pobyt bývalého policisty na svobodě není za tohoto parného odpoledne nejdůležitější; přežít je nejdůležitější.

Cary je natolik zaměstnán svými myšlenkami, že není divu, že si nevšimá ryderu, kterému tryská z chladiče pára, ani dvou dětí, které na chvílku přerušily svá komplikovaná vyjednávání ohledně časopisu a tyčinky 3 mušketýři, ani červeného auta či dodávky, která sjíždí z kopce. Soustředí se na to, aby se nestal další obětí šíleného poldy, a v tom je velká ironie, protože osud se k němu ve skutečnosti blíží zezadu.

Jedno okno dodávky se začíná spouštět.

Ven vykoukne hlaveň brokovnice. Má zvláštní barvu, není úplně stříbrná, ani šedá. Dvojitě ústí vypadá jako černý symbol pro nekonečno.

Kdesi v dálce za oslňujícím nebem znovu zarachotí hrom.

Z columbuské Depeše, vydání, 31. Července 1994:

TOLEDSKÁ RODINA VYVRAŽDĚNA V SAN JOSÉ

Čtyři mrtví při údajném průjezdu gangu; přežilo šestileté dítě

SAN JOSÉ, Kalif., 30. července (AP) - Rodinná dovolená v severní Kalifornii včera skončila tragédií, protože čtyři členové rodiny z Toleda byli v přestřelce zabití; podle policie se nejspíš stali náhodnou obětí střelby při útoku neznámého gangu. Zahynul William Garin, 42, June Garinová, 40, a dvě z jejich tří dětí: John Garin, 12, a Mary Lou Garinová, 10. Garinovi byli na návštěvě u Josefa a Roxanne Calabresových, přátel z vysoké školy. Calabresovi se v okamžiku střelby zdržovali za domem a nebyli zraněni. Bez zranění také vyvázl šestiletý Seth Garin, který si hrál vzadu na pískovišti. Podle Josefa Calabrese hráli Garinovi se svými staršími dětmi kriket na trávníku před domem, než zahynuli.

"Je strašné, v jaké společnosti to žijeme, když se dějí takové věci," řekli otřesení Calabresovi. "Toto je slušná čtvrť. Nikdy se tu nic takového nestalo." Svědci vypověděli, že těsně před střelbou spatřili nedaleko červenou dodávku. Jeden muž prohlásil, že mohla být vybavena monitorovacím zařízením na vysoké technické úrovni. "Měla na střeše nějaký radarový talíř," řekl. "Jestli ho ti darebáci neschovali, měli by ji policajti lehkou najít."

Policie však dosud tajemnou dodávku nenašla a nikdo nebyl zatčen. Na otázku, jaké zbraně byly při útoku použity, odpovídá poručík Robert Alvarez pouze, že balistické dosud nedošli ke konečnému závěru a že věc se nadále vyšetřuje.

KAPITOLA 2

1

Steve Ames viděl tu střelbu díky dvěma dětem, které se hádaly nad červeným autíčkem před obchodem. Holčička vypadala, že je na chlapečka vážně nakrknutá, a Steve měl asi vteřinu dojem, že do něj už už pořádně strčí... takže by chlapeček přeletěl autíčko a přistál přímo před nákladákem. Kdyby Steve uprostřed Ohia přešel malého spratka v tričku s Bartem Simpsonem, znamenalo by to dokonalou tečku za beztak všivým dnem.

Když kus od nich zastavoval - lepší mít jistotu než pak litovat - všiml si, že pozornost dětí upoutala pára tryskající z jeho chladiče. Za nimi jela ulicí červená dodávka, asi nejčervenější dodávka, jakou Steve v životě viděl. Jenomže to nebyl ten lak, co ho upoutalo. Upoutala ho lesklá chromová věc na střeše.

Vypadala jako futuristický radarový talíř. Kýval se v krátkém oblouku sem a tam, jak to radary dělají. Na opačném konci ulice jel na kole nějaký kluk. Dodávka zajížděla k němu, jako by řidič (nebo kdosi

uvnitř) chtěl s cyklistou mluvit. Kluk netušil, že za ním dodávka jede; zrovna vytáhl z pytle zavěšeném u boku jedny srolované noviny a rozmachoval se, aby je hodil.

Steve bez přemýšlení zhasl motor ryderu. Už neslyšel rovnoměrný sykot chladiče, už neviděl děti stojící u červeného autíčka, už nemyslel na to, co řekne, až zavolá číslo 800, které vám u firmy Ryder dávají pro případ, že budete mít potíže s motorem. Jednou nebo dvakrát v životě zažil drobné záblesky předtuchy - náznaky, vnuknutí - ale teď to nebyl jen záblesk, teď ho to přímo sevřelo: jistota, že se něco stane. A nebude to nic, nad čím by člověk mohl jásat.

Neviděl dvojité ústí vystrčené z bočního okénka dodávky, na to se nacházel ve špatném úhlu, ale uslyšel, jak brokovnice štěkla kebem!, a okamžitě věděl, oč jde. Vyrostl v Texasu a střelbu si nikdy nespletl s bouřkou.

Kluk vyletěl ze sedla, ramena zkroucená, nohy pokrčené, čepice mu uletěla z hlavy. Záda trička byla na cucky a Steve viděl víc, než chtěl - červenou krev a černé, roztrhané maso. Ruka s novinami se ocitla u ucha a složené noviny padly za něj do suché strouhy a kluk dopadl na trávník domku na rohu jako neohrabaná loutka bez kostí.

Dodávka se zastavila uprostřed ulice těsně před křižovatkou Topolové s Hyacintovou, motor předl. Steve Ames seděl za volantem pronajatého nákladáku, bradu spadlou, zatímco okénko zasazené na pravé straně dodávky se začalo spouštět jako okénko cadillaku nebo lincolnu s elektrickým ovládním. To jsem nevěděl, že už se takové vyrábějí, pomyslel si, a potom: Co je to vlastně za dodávku?

Uvědomil si, že z obchodu kdosi vyšel - dívka v krátkém modrém pracovním plášti, jaký obvykle nosí prodavačky. Zvedla ruku k čelu, aby si zastínila oči před sluncem. Viděl tu mladou ženu, ale tělo mladého doručovatele mu zmizelo z dohledu, protože před ním stála dodávka. Uvědomil si, že z okénka, které se právě spustilo, vykouklo dvojité ústí brokovnice.

A v neposlední řadě si uvědomil, že u červeného autíčka stojí dvě děti - na volném prostranství, naprosto nechráněné - a dívají se směrem, odkud zazněly první výstřely.

2

Německý ovčák Hannibal viděl jednu jedinou věc: srolované noviny, které vypadly Carymu Riptonovi z ruky, když ho výstřel z brokovnice vyrazil ze sedla bicyklu a zbavil života. Hannibal s veselým štěkotem vyrazil.

"Hannibale, ne!" zařval Jim Reed. Netušil, co se děje (nevyrostl v Texasu a spletl si první výstřel brokovnice s duněním hromu, ne však proto, že zněl jako hrom, ale protože Jima Reeda by ve snu nenapadlo, co to doopravdy je, rozhodně ne za letního odpoledne v Topolové ulici), ale nelíbilo se mu to. Aniž přemýšlel, co dělá - nebo proč to dělá - hodil plastovým talířkem nad chodník směrem k obchodu, aby upoutal Hannibala a odvrátil ho z původního směru. Léčka nezabrala. Hannibal talířek ignoroval a uháněl pořád dál, soustředěný na srolovaný Spotřebitel, který viděl těsně před stojící červenou dodávkou.

3

Cynthia Smithová také poznala zvuk výstřelu, když nějaký slyšela - její otec, pastor, chodil na střelnici s pohyblivými terči každou sobotu, když byla malá, a často ji na takové výpravy bral s sebou.

Tentokrát ale nikdo nezakřičel Táhnout.

Odložila knížku, kterou četla, obešla pult a vyběhla na práh obchodu. Oslňující zář ji udeřila do očí, a tak Cynthia zvedla ruku, aby si je zastínila.

Uviděla uprostřed ulice stát dodávku s motorem jedoucím na volnoběh, uviděla, jak ze zadu vyklouzla brokovnice, uviděla, jak se brokovnice zaměřuje na Carverovy děti. Ty vypadaly zmateně, ale nijak vyděšeně.

Pane Bože, blesklo jí hlavou. Pane Bože, on chce ty děti zastřelit.

Na okamžik zůstala jako přimražená. Mozek poroučel nohám, aby se pohnuly, ale nic se nedělo.

Běž! Běž! BĚŽ! zakřičela na sebe a tím prolomila led, který jí obalil nervy. Vrhla se vpřed na nohu,

kteřé jí připadaly spíš jako kůly, skoro upadla ze tří betonových schodů, a vrhla se k dětem. Dvojitě ústí brokovnice vypadalo obrovské a bezedné, a Cynthia Smithová viděla, že je pozdě. Ten první okamžik, kdy nebyla schopna pohybu, byl osudový. Podařilo se jí dosáhnout jenom toho, že až ten chlap vzadu v dodávce zmáčkne spoušť, zabije kromě dvou nevinných dětí také jednu jedenadvacetiletou přespolní holku.

4

David Carver hodil houbu do vědra s mýdlovou vodou postaveného vedle pravého předního kola caprice a vyšel po cestičce k ulici, aby se podíval, co se to děje. Ve vedlejší domě napravo od něj dělal Johnny Marinville totéž. Kytaru držel za krk. Brad Josephson na druhé straně šel taky po trávníku k ulici, hadici nechal za sebou crčet na trávu. V jedné ruce pořád držel časopis Spotřebitel.

"To byl výfuk?" zeptal se Johnny. Nemyslel si to však. Dávno, ještě před dobami Kocourka Očka, kdy se ještě považoval za "seriózního spisovatele" (což je fráze stejně pichlavá jako "opravdu dobrá kurva", aspoň jak tomu on rozumí), vydal se Johnny na jednu pekelnou cestu do Vietnamu za sběrem materiálu a teď měl dojem, že zvuk, který právě slyšel, se spíš podobá těm, jaké slyšel během Tetské ofenzivy. Takové zabíjely lidi.

David zavrtěl hlavou a obrátil ruce dlaněmi vzhůru, aby naznačil, že opravdu neví. U běžovozeleného domu ve stylu ranče za ním se rozletěly síťové dveře a po chodníku se rozběhly bosé nohy. Byla to Páj, měla na sobě džíny a nakřivo zapnutou halenku. Vlasy se jí lepily k hlavě jako mokrá přilbice. Pořád voněla sprchou.

"To byl výfuk? Pane Bože, Dave, znělo to jako -"

"Jako výstřel z pušky," řekl Johnny a neochotně dodal: "Docela bych se vsadil."

Kirsten Carverová - pro přátele Kirstie a pro manžela Páj, a to z důvodů, které znal nejspíš jenom on - se podívala dolů z kopce. Do tváře se jí vkradl výraz hrůzy, který jí rozšířil nejen oči, ale snad celý obličej. David sledoval její pohled. Uviděl stojící dodávku s běžícím motorem a uviděl hlaveň brokovnice vyčnívající z pravého zadního okna.

"Ellie! Ralfe!" zakřičela Páj. Byl to pronikavý výkřik, který se nesl daleko, a Gary Soderson za domem se zastavil a zaposlouchal se, sklenku martini v půli cesty k ústům, "Ach Bože, Ellie a Ralf!"

Páj se tryskem rozběhla z kopce k dodávce.

"Kirsten, ne, nedělej to!" zaječel Brad Josephson. Rozběhl se za ní, doběhl na ulici zároveň s ní a zamířil šikmo, aby ji uprostřed chytil nebo ji mezi Jacksonovými a Gellerovými předběhl. Utíkal překvapivě lehce na tak statného muže, ale stačilo mu deset kroků, aby viděl, že ji nechytí.

David Carver se také rozběhl za svou ženou, břicho mu poskakovalo nad směšně malými plavkami, sandály mlaskaly na chodníku a vydávaly zvuky jako kapslové pistole. Jeho stín za ním běžel ulicí, dlouhý a hubenější, než jaký David Carver, zaměstnanec poštovní služby, v životě kdy byl.

5

Je po mně, pomyslela si Cynthia, vrhla se na koleno zezadu mezi děti a natáhla ruce, aby je objala kolem ramen a strhla k sobě. To by mělo stačit. Je po mně, je po mně, je totálně po mně. A přesto nemohla odtrhnout oči od dvojitěho ústí brokovnice, děr tak černých, tak podobných lhostejným očím.

U žlutého nákladáku se otevřely dveře na místě spolujezdce a Cynthia uviděla hubeného muže v džínách a jakémsi rockovém tričku, chlapíka s šedivějícími vlasy po ramena a drsnou tvář.

"Hod'te je sem, paní!" zaječel. "Rychle, rychle!"

Přistrčila děti k nákladáku, i když věděla, že je už pozdě. A potom, zatímco se pořád snažila připravit se na úder broků nebo projektilu (jestli se člověk na takový strašlivý zásah může připravit), puška trčící ze zadního okénka dodávky se odklonila a zamířila vpřed podél boku červené dodávky. Vypálila a horkým dnem to zahřmělo, jako když se kamenným korytem valí kulečnicková koule. Cynthia zahlédla, jak z ústí hlavně vyšlehl plamen. Reedovic pes, který se už už vrhal na pohozené noviny, najednou odletěl napravo a veškerá ladnost pohybu ho opustila, stejně jako opustila Caryho Riptona.

"Hannibale!" zakřičeli Jim a Dave jednohlasně. Cynthii připomněli Doublemint Twins. Přistrčila děti Carverových k otevřeným dveřím náklad'áku tak prudce, že bratříček Spratek upadl. Okamžitě se rozbulil. Dívka - vždycky Ellie, nikdy Margaret, vzpomněla si Cynthia - se ohlédla s výrazem takového úžasu, až srdce usedalo. Potom ten muž s dlouhými vlasy chytil dívku za paži a už ji táhl do kabiny. "Na zem, holka, na zem!" křikl na ni a pak se vyklonil ven, aby chytil řvoucího chlapečka. Klakson náklad'áku Ryder krátce houkl; řidič se zahákl do volantu jednou nohou v tenisce, aby nevypadl po hlavě ven. Cynthia odkopla červené autíčko stranou, popadla usmrkance za pásek kraťasů a zvedla ho k čekajícím pažím řidiče. Zdola z ulice slyšela muže a ženu, kteří stále blíž křičeli jména dětí. Máma a táta, domyslela si, a nejspíš budou zastřeleni na ulici jako ten pes a kluk s novinami, jestli nedají pozor. "Nasedněte si!" zařval na ni řidič. Cynthii nemusel pobízet dvakrát; vyškřábala se do přečpané kabiny náklad'áku.

6

Gary Soderson rozhodně (i když ne tak docela jistě) obešel dům, v ruce sklenku martini. Ozvala se druhá hlasitá rána a Gary se přistihl, že přemýšlí o tom, jestli nevybuchl zahradní plynový gril Gellerových. Uviděl Marinvilla, který v osmdesátých letech zbohatl psaním dětských knih o neuvěřitelné postavičce jménem Kocourek Očko; Marinville stál uprostřed ulice, stínil si oči a díval se z kopce dolů.

"Co se děje, bratře?" zeptal se Gary a připojil se k němu.

"Myslím, že někdo v té dodávce tamhle právě zabil Caryho Riptona a potom zastřelil Reedovic psa," řekl Johnny Marinville podivně bezvýrazným hlasem.

"Cože? Proč by to někdo dělal?"

"Nemám tušení."

Cary uviděl nějaké lidi - Carverovy, tím si byl skoro jist - jak běží ulicí k obchodu, v těsném závěsu za nimi dupal afroamerický džentlmen, což mohl být jedině Brad Josephson.

Marinville se k němu otočil čelem. "Máme tu pořádný průser. Volám poldy. Zatím vám radím, abyste se zdekoval z ulice. Okamžitě."

Marinville odběhl po chodníku k domu. Gary si nevšímal jeho rady a zůstal tam, kde byl, se sklenkou v ruce, a díval se na dodávku stojící uprostřed ulice před Entragianovým domem, a najednou si přál (a na něj to bylo neobyčejně zvláštní přání), aby nebyl tolik opilý.

7

Dveře domku číslo dvě stě čtyřicet v Topolové ulici se rozletěly a Collie Entragian vyběhl ven přesně tak, jak se Cary Ripton bál, že to jednoho dne udělá: s pistolí v ruce. Jinak však vypadal celkem normálně - žádná pěna kolem úst, žádné zarudlé, vypoulené oči. Byl to vysoký muž, nejmíň sto devadesát, břicho už mu začínalo trochu povolovat, ale ramena měl široká a svalnatá jako fotbalový obránce. Měl na sobě khaki kalhoty a byl bez košile. Na levé straně tváře měl holicí pěnu a přes rameno ručník. Pistole v ruce byla osmatřicítka a klidně to mohla být služební pistole, kterou si Cary tak často představoval, když do domu na rohu doručoval Spotřebitele.

Collie hleděl na mrtvého chlapce ležícího tváří k zemi na jeho trávníku, s šaty vlhnocími od postřikovače (a novinami, rozsypanými z pytle, které se už proměňovaly v promáčenou šedou hmotu), a potom se podíval na dodávku. Zvedl pistoli, levou rukou sevřel pravé zápěstí. Ve chvíli, kdy to udělal, se dodávka rozjela. Stejně skoro vystřelil, ale nakonec to neudělal. Musel být opatrný. V Columbusu byli jistí lidé, někteří velmi mocní, kteří by s radostí slyšeli, že Collier Entragian vystřelil z pistole na ulici wentworthského předměstí... ze zbraně, kterou měl vlastně podle zákona odevzdat.

To není žádná omluva a ty to víš, pomyslel si a otočil se zároveň s rozjetou dodávkou. Střílej! Vystřel z té pitomé pistole!

Ale neudělal to, a když dodávka zahnula vlevo na Hyacintovou, všiml si, že nemá vzadu poznávací značku... a co ta stříbrná věc na střeše? Co to panebože bylo?

Po druhé straně ulice běželi tryskem Carverovi k parkovišti u E-Z Stopu. Za nimi Josephson. Černý muž

pohlédl vlevo a uviděl, že červená dodávka zmizela - že právě zajela za stromy, které kryly část Hyacintové ulice, položenou východně od Topolové - pak se sklonil, ruce opřel o kolena a lupal po dechu.

Collie přešel ulici, zastrčil hlaveň osmatřicítky zase za opasek a položil ruku Josephsonovi na rameno. "Není vám něco, člověče?"

Brad k němu zvedl hlavu a namáhavě se usmál. Obličej měl zbrocený potem. "Snad ne," řekl.

Collie přešel ke žlutému nákladáku z půjčovny a cestou si všiml červeného autíčka. Vedle něj ležely dvě neotevřené limonády. Vedle zadního kola nákladáku ležela tyčinka 3 mušketýři. Kdosi na ni šlápl a rozmáčkl ji.

Zezadu se ozval křik. Otočil se a uviděl Reedovic dvojčata; chlapci pod letním opálením velmi zbledli, protože se dívali přes svého psa na chlapce, který ležel jako hadr na trávniku. Kluk se světlými vlasy - Jim, pomyslel si - se rozbřečel. Druhý o krok couvl, zašklebil se, pak se předklonil a pozvracel si bosé nohy.

Paní Carverová s hlasitým pláčem vytáhla syna ven z nákladáku. Chlapec, který také řval na plně obrátky, ji chytil kolem krku a přimáčkl se k ní jako klíště.

"Šššš," tišila ho žena v džínách a nakřivo zapnuté halence. "Šššš, miláčku, už je to pryč. Ten zlý pán odjel."

David Carver vzal svou dceru z náruče muže ležícího nakřivo přes sedadlo a objal ji.

"Tat-ti, budu celá od mýdla!" bránila se dívka.

Carver ji políbil na čelo mezi oči. "To nevadí. Není ti něco, Ellie?"

"Ne," odpověděla. "Co se stalo?"

Snažila se podívat na ulici, ale otec jí zakryl oči.

Collie přešel k ženě s malým chlapcem. "Nestalo se mu nic, paní Carverová?"

Podívala se na něj, jako by ho nepoznávala, a potom se soustředila znovu na řvoucího kluka, jednou rukou mu čechrala vlasy a očima ho div nehltala. "Ne, myslím, že ne," řekla. "Nestalo se ti něco, Ralfiku? Co?"

Kluk se zhluboka, zajímavě nadechl a zahulákal: "Margrita mě měla vytáhnout do kopce! Tak jsme se domluvili!"

Ten malý hovňous byl podle Collieho v pořádku. Otočil se znovu k místu zločinu, všiml si, že tam v rostoucí kaluži krve leží pes, a všiml si, že světlolasý Reedovic kluk se opatrně blíží k tělu nešťastného doručovatele.

"Zpátky!" křikl Collie ostře.

Jim Reed se k němu otočil. "Ale co když pořád žije?"

"A co? Máš trochu živé vody, kterou bys ho uzdravil? Ne? Tak se drž zpátky!"

Chlapec udělal krok směrem k bratrovi, ale trhl sebou. "Pane Bože, Dave, podívej se na svoje nohy," řekl, pak se odvrátil a také zvracel.

Collie Entragian měl najednou pocit, že se rázem ocitl zpátky v práci, o které si myslel, že jí nadobro zanechal loni v říjnu, kdy ho kvůli pozitivnímu drogovému testu vyrazili z policejního oddělení v Columbusu. Kokain a heroin. Dobrý vtíp, protože v životě ani jednu drogu nebral.

Za prvé: chránit občany. Za druhé: pomoci raněným. Za třetí: zajistit místo činu. Za čtvrté...

Nu, se čtvrtým bodem si bude dělat starosti, až se postará o první, druhý a třetí.

Z nákladáku vyklouzla ta nová prodavačka z E-Z Stopu - hubená dívka s dvojbarevnými vlasy, což uráželo Collieho zrak - a narovnal si modrý plášť, pořádně vytažený. Za ní následoval řidič nákladáku.

"Vy jste policajt?" zeptal se Collieho.

"Ano." Bylo to lehčí než něco vysvětlovat. Carverovi samozřejmě věděli svoje, ale teď měli plno práce s dětmi, a Brad Josephson byl pořád za ním, skloněný nad kolena a ztěžka popadající dech. "Lidi, běžte hned do obchodu. Všichni. Brade? Hoši?" Při posledním slově zvýšil trochu hlas, aby Reedovi věděli, že myslí je.

"Ne, radši se vrátím domů," řekl Brad. Narovnal se, pohlédl přes ulici na Caryho tělo, pak se podíval znovu na Collieho. Tvářil se omluvně, ale odhodlaně. Aspoň že mohl znovu normálně dýchat; Collie už chvíli přemýšlel, co si pamatuje z lekcí první pomoci. "Je tam Belinda a..."

"Ano, ale bylo by pro vás lepší, kdybyste šel do toho obchodu, pane Josephsone, aspoň prozatím. Pro případ, že by se ta dodávka vrátila."

"Proč by to dělala?" zeptal se David Carver. Pořád držel holčičku v náruči a hleděl na Collieho přes temeno její hlavy.

Collie pokrčil rameny. "Nevím. Hlavně nevím, co tu vůbec dělala. Lepší je mít jistotu. Běžte dovnitř, lidi."

"Máte u nás nějaké pověření?" zeptal se Brad. Jeho hlas, i když nebyl přímo odbojný, naznačoval, že Brad ví, že Collie nic takového nemá. Collie si založil paže na holé hrudi. Deprese, která na něj padla ve chvíli, kdy ho vyhodili od policie, začala v posledních několika týdnech trochu ustupovat, ale teď cítil, jak mu znovu hrozí. Po chvíli zavrtěl hlavou. Ne. Nemá žádné pověření. Momentálně ne.

"Tak půjdu domů za ženou. Bez urážky, pane."

Collie se musel pousmát, když uslyšel v tónu toho muže opatrnou důstojnost. Ty nenaštvi mě a já nenaštvu tebe. "Nic se nestalo."

Dvojčata nejistě na sebe pohlédla, potom na Collieho.

Viděl, co chtějí, a vzdychl. "Dobře. Ale běžte s panem Josephsonem. A až se dostanete domů, běžte i se svými kamarádkami dovnitř. Jasně?"

Světlovlasý chlapec přikývl.

"Jíme - jsi přece Jim, že?"

Světlovlasý chlapec přikývl a sebevědomě si otřel zarudlé oči.

"Máte doma mámu? Nebo tátu?"

"Mámu," řekl. "Táta je pořád v práci."

"Tak jo, kluci. Utíkejte. Honem. Vy taky, Brade."

"Udělám, co budu moct," řekl Brad, "ale myslím, že svou dávku joggingu jsem si pro dnešek vybral."

Všichni tři se vydali do kopce po západní straně ulice, kde stály domy s lichými čísly.

"Já bych taky ráda vzala děti domů, pane Entragiane," ozvala se Kirsten Carverová.

Vzdychl a přikývl. Jistě, ať si je sakra vezme, kam chce. Klidně třeba na Aljašku. Zatoužil po cigaretě, ale nechal krabičku doma. Podánilo se mu přestat skoro deset let předtím, než mu ti parchanti ve městě nejdřív ukázali dveře a pak ho z nich vyrazili. Vrátil se ke starému zlovyku rychlostí, ze které šel strach. A teď se mu chtělo kouřit, protože byl nervózní. Nejen rozčilený kvůli mrtvému klukovi na jeho trávníku, což by bylo pochopitelné, ale nervózní. Nervózní jako šestinedělka, jak říkávala jeho matka. Ale proč? Protože je na ulici příliš mnoho lidí, řekl si, proto.

Ale opravdu? A co to přesně znamená?

Nevěděl.

Co je to s tebou? Už jsi moc dlouho bez práce? Vyskakuješ při každém šustnutí? Tohle ti leží v hlavě, hochu?

Ne. Ta stříbrná věc na střeše dodávky. Ta mi leží v hlavě, hochu.

Ale? Opravdu?

No, možná ne tak úplně... ale pro začátek to bude stačit. Třeba jako záminka. Konečně tušení je tušení, ať už svým předtuchám věříte a hraje si na ně, nebo ne. On na ně vždy věřil a taková prkotina jako vyhazov z práce očividně neměla vliv na moc, jakou nad ním měly.

David Carver postavil dceru na nohy a vzal od manželky uřvaného synka. "Já tě potáhnu na autíčku," řekl chlapci. "Celou cestu až k domu. Co ty na to?"

"Margrita Briketa miluje Ethana Hawka," vychrlil na něj synek.

"Opravdu? No, možná ano, ale neměl bys jí tak říkat." David mluvil nepřítomným tónem člověka, který svému dítěti - aspoň jednomu z nich - všechno odpustí. A jeho manželka se dívala na kluka očima člověka, který vidí světce nebo malého proroka. Jenom Collie Entragian viděl v očích holčičky tupou bolest, když se konečně uklidněný bratr ocitl v autíčku. Collie musel přemýšlet o jiných věcech, o spoustě jiných věcí, ale ten pohled byl prostě příliš výmluvný a příliš smutný, než aby si ho nevšiml. Jo, jo. Pohlédl z Ellie Carverové na dívku s bláznivými vlasy a postaršího hipíka v nákladáku z půjčovny.

"Myslíte, že aspoň vy byste mohli jít dovnitř, dokud nepřijede policie?" zeptal se.

"Hele, jasně," řekla dívka. Unaveně se na něj dívala. "Jste policajt, že?"

Carverovi už odcházeli, Ralf seděl se zkříženými nohama v autíčku, ale pořád ještě byli dost blízko, aby

ho mohli zaslechnout... a kromě toho, k čemu se to chystal? Že bude lhát? Jakmile se jednou vydáš touhle cestou, řekl si, možná skončíš v ulici Vygumovaných pošuků jako Elvis, a já coby bývalý polda se sbírkou odznaků ve sklepe a párem rezervních, zapíchnutých v peněžence pro dobrou míru. Řekni jim, že jsi soukromý detektiv, i když ses nikdy nenamáhal zažádat si o licenci. Za deset-patnáct let budeš pořád kecat a upachtěně se snažit držet krok jako ženská, které je přes třicet, ale pořád nosí minisukně a chodí bez podprsenky ve snaze přesvědčit lidi (kterým je to stejně fuk), že její gymnaziální mládí ještě neodešlo v dál.

"Býval jsem," řekl. Prodavačka přikývla. Chlap s dlouhými vlasy se na něj zvědavě, ale celkem s respektem díval. "S těmi dětmi to byla skvělá práce," dodal; díval se na ni, ale mluvil k oběma.

Cynthia o tom chvíli uvažovala, ale pak zavrtěla hlavou. "To ten pes," řekla a vydala se k obchodu. Collie a postarší hipík ji následovali. "Ten chlap v dodávce - ten s tou brokovnicí - chtěl střílet na děti." Otočila se k vlasatci. "Viděl jste to? Souhlasíte?"

Přikývl. "Nikdo nemohl udělat nic, co by ho zastavilo." Mluvil s přízvukem, který byl příliš melodický, než aby byl ryze jižanský. Nejspíš Texas, pomyslel si Collie. Texas nebo Oklahoma. "Pak ho upoutal ten pes - co jiného? -, a tak vystřelil na něj."

"Přesně tak," řekla Cynthia. "Kdyby se tu neobjevil ten pes... no... asi bychom byli po smrti jako on."

Kývla směrem ke Carymu Riptonovi, který ležel mrtvý a stále víc mokrá na trávníku u Collieho. Pak je dívka odvedla do E-Z Stopu.

Z knihy Televizní filmy, vydané Stephenem H. Scheuerem, Bantam Books

Rež. W...

tures, 105 min

Strážci zákona (1958) ** John Payne, Ty Hardin, Karen Steeleová, Rory Calhoun. Podprůměrné westernové melodrama o běsnění samozvaných strážců pořádku; obsahuje několik scén a efektů, které jsou u podobného typu filmu z konce padesátých let překvapivě surové. Hornické městečko v Coloradu terorizují strážci pořádku (vedeni Calhounem), kteří nejprve vypadají jako nadpřirozené bytosti, ale ukáže se, že to jsou padouchové z poválečných časů. Payne je heroický, leč prkenný; Steelová předvádí taneční kostým s nehlubším možným výstřihem. (Rež.: Billy Rancourt, American-International Pictures, 81 min., ČB)

Zkouška na...

KAPITOLA 3

1

Topolová ulice/15:58 hod./15. července 1996

Chvilku poté, co Collie, Cynthia a dlouhovlasý chlápek z ryderu vejdou do obchodu, zastavuje na jihozápadním rohu Topolové a Hyacintové, naproti E-Z Stopu, dodávka. Má stříbřitou modrou metalízu a tmavá polarizovaná okna. Na střeše nemá žádné chromované zařízení, ale boky má futuristicky rozšířené a zaoblené, takže vypadá spíš jako průzkumné vozidlo ze sci-fi filmu než jako dodávka.

Pneumatiky jsou úplně bez vzorku, hladké a holé jako povrch čerstvě umyté tabule. Hluboko ve tmě za kouřovými skly rytmicky blikají tlumená barevná světýlka, jako kontrolky na řídicí desce.

Hrom rachotí, blíží se a je stále hlasitější. Jasně letní nebe začíná temnět; na západě se kupí mraky, fialovočerné a hrozivé. Sahají po červencovém slunci a zakrývají ho. Teplota okamžitě klesá.

Modrá dodávka tiše hučí. Na druhém konci ulice, na kopci, zastavuje na jihovýchodním rohu Medvědí a Topolové ulice jiná dodávka - tentokrát ostře žlutá jako umělý banán. Zastavuje a také tiše hučí.

Poprvé pořádně třesne hrom a oslnivě se zableskne. Blesk na okamžik zazáří v Hannibalově skelném pravém oku, až oko zasvítí jako lihová lampa.

2

Gary Soderson stál pořád na ulici, když k němu došla manželka. "Co tu sakra děláš?" zeptala se. "Vypadáš, jako bys byl v transu nebo co."

"Tys to neslyšela?"

"Co jako?" zeptala se dopáleně. "Byla jsem ve sprše, co jsem tam mohla slyšet?" Gary byl s touto dámou ženatý už devět let a věděl, že Marielle je dopálená neustále. "Reedovic kluci si hážou talířkem, ty jsem slyšela. Pak štěkal ten jejich pitomý pes. Hřmělo. Co ještě mám slyšet? Mistry pěvce norimberské?" Ukázal do ulice, nejdřív na psa (aspoň už si na Hannibala nebude muset stěžovat), potom na zhroucenou postavu na trávníku u domu číslo dvě stě čtyřicet. "Nevím to jistě, ale myslím, že někdo zastřelil kluka, co roznáší Spotřebitele."

Pohlédla směrem, kterým ukazoval jeho prst, přimhouřila oči a zastínila si je rukou, i když slunce už zmizelo za mraky (Garymu připadalo, že teplota klesla nejmíň o pět stupňů). Po chodníku se k nim trmácel Brad Josephson. Petr Jackson stál před svým domem a zvědavě se díval z kopce dolů. Stejně jako Tom Billingsley, veterinář, kterému lidé většinou říkali starý doktor. Rodina Carverova zrovna přecházela ulici u obchodu na stranu, na které měli dům, holčička šla vedle matky a držela ji za ruku. Dave Carver (Garymu připadal v těch plavkách jako vařený humr - přesněji řečeno namydlený vařený humr) táhl svého synka v malém červeném autíčku. Chlapec, který seděl po turecku a rozhlížel se vznešeně a pohrdavě jako paša, připadal Garymu vždycky jako jasný vítěz měření blbometrem.

"Hej, Dave!" zavolal Petr Jackson. "Co se děje?"

Než mohl Carver odpovědět, strčila Marielle hranou dlaně Garyho do ramene, až zbytek martini vyšplíchl ze sklenky na staré rozedrané tenisky. Žádná velká škoda. Mohl by dokonce prokázat svým játrům laskavost a dát si večer pohov.

"Jsi hluchý, Gary, nebo jenom hloupý?" vyzvíдалo světlo jeho života.

"Možná obojí," odpověděl a pomyslel si, že jestli se někdy rozhodne, že pořádně vystřízliví, nejspíš se bude muset nejdřív rozvést. Nebo jí aspoň přeříznout hlasivky. "Cos říkala?"

"Ptala jsem se, proč by proboha někdo střílel doručovatele novin?"

"Možná to byl někdo, kdo minulý týden nedostal zvláštní přílohu," řekl Gary. Třaskavě zahřmělo - pořád ještě na západ od nich, ale bouře se blížila. Blesk projel kupami mračen jako harpuna.

3

Johnny Marinville, který kdysi získal státní literární cenu za román o sexuální posedlosti nazvaný Rozkoš a který teď psal dětské knížky o kočičím soukromém detektivovi jménem Kocourek Očko, stál u svého telefonu v obývacím pokoji, hleděl dolů a bál se. Cosi se tu dělo. Snažil se nepropadat tomu paranoidnímu pocitu, ale určitě se něco dělo.

"Možná," řekl potichu.

No jasně. Možná. Ale ten telefon -

Vešel totiž dovnitř, opřel kytaru do rohu a vytočil číslo 911. Nastala neobvykle dlouhá pomlka, tak dlouhá, že už se chystal přerušit spojení (jaké spojení, ha ha?) a zkusit to znovu, když tu se v telefonu ozval jakoby dětský hlas. Ten hlas, zpěvavý a zároveň dutý, Johnnyho překvapil a strašně vylekal - ani se nepokoušel namlouvat si, že ten děs byl jenom reflexivní úlek.

"Malinkatý Puclíček," vyzpěvoval hlas. "Kousl mamín cecíček. Nezlobinkej, netrucuj, vždyť ten cecík je jen tvůj."

Pak to cvaklo a následovalo hučení prázdné linky. Johnny se zamračil a vytočil číslo znovu. Opět nastala dlouhá odmlka, pak to cvaklo, a nakonec se ozval zvuk, který Johnny poznával: dýchání otevřenými ústy. Nejspíš nějaké děcko s rýmou. Na tom nezáleželo. Vadilo mu, že telefonní linky se někde v sousedství překřížily, a teď místo aby se dovolal k policajtům -

"Kdo je tam?" zeptal se ostře.

Žádná odpověď. Jenom to dýchání. A opravdu znělo povědomé? To bylo přece směšné, ne? Jak by proboha mohlo být dýchání v telefonu povědomé? Samozřejmě nemohlo, ale stejně -

"Hele, nevím, kdo tam je, ale zavěste, sakra," řekl Johnny. "Musím volat policii."

Dech se zarazil, utichl. Johnny už sahal po knoflíku, kterým se přerušuje spojení, když se hlas ozval znovu. Tentokrát posměvačně. O tom nebylo pochyb. "Puclíček malinký, strčil ho do maminky.

Nezlobinkej, netrucuj, však ona ví, že je tvůj." Potom hlas promluvil, nevzrušeně a hrozivě: "Už sem nevolej, blázne stará. Tek!"

Další cvaknutí a telefon oněměl, a tentokrát nebylo slyšet žádné hučení prázdné linky. Tentokrát bylo prostě ticho.

Johnny udeřil do tlačítka, aby přerušil spojení, a lehce tlačítkem ukazovákem zacvakal. Nic se nestalo.

Linka zůstala hluchá. Zaduněl hrom, pořád ještě od západu, ale už mnohem blíže, a Johnny sebou leknutím trhl.

Spustil sluchátko do vidlice a odešel do kuchyně, při tom si všiml, jak rychle mizí světlo z nebe a připomněl si, že musí zavřít nahoře okna, jestli začne pršet... až začne pršet, soudě podle toho, jak nebe vypadalo.

Tady měl telefon na zdi u kuchyňského stolu, kde mu stačilo rozvalit se v židli a popadnout sluchátko, kdyby náhodou někdo zavolal, zrovna když jí. Ne že by mu volaly zástupy lidí; občas bývalá manželka, to bylo vše. Mladí v New Yorku měli dost rozumu, aby nechávali svou mašinu na peníze na pokoji.

Zvedl sluchátko, zaposlouchal se a dostalo se mu další porce ticha. Žádný tón, žádné praskání elektřiny ve chvíli, kdy za kuchyňským oknem modře projel blesk, žádné tú-tú-tú oznamující, že linka je obsazena.

Prostě nic. Přesto ještě jednou zkusil 911, ale neslyšel ani pípání tlačítek při vyt'ukávání čísla. Zavěsil a zahleděl se na telefon v šerici se kuchyni. "Malinkatý Puclíček," zamumlal a najednou se přehnaně oklepal, že by to vypadalo až teatrálně, kdyby nebyl sám: ramena mu prudce zaškubala. Ošklivá říkanka, takovou v životě neslyšel.

Vykašli se na říkanku, pomyslel si. Co ten hlas? Ten už jsi přece slyšel... ne?

"Ne," řekl nahlas. "Aspoň... nevím."

Správně. Ale to dýchání...

"Kašli na to, nepoznáš přece člověka podle dechu," oznámil prázdné kuchyni. "Pokud tvůj děda nemá rozedmu plic."

Vyšel z kuchyně a zamířil k hlavním dveřím. Najednou se chtěl podívat, co se děje venku na ulici.

4

"Co se tam stalo?" zeptal se Petr Jackson Davida, když Carverova rodina došla k jeho chodníku. Sklonil k Davidovi hlavu a ztišil hlas, aby ho děti neslyšely. "Tam dole, to je mrtvola?"

"Ano," řekl David taky potichu. "Jmenuje se Cary Ripton, aspoň myslím." Pohlédl na manželku, aby se mu dostalo potvrzení, a Kirsten přikývla. "Ten kluk, který v pondělí odpoledne roznáší Spotřebitele. Udělal to nějaký chlap v dodávce. Projížděl kolem."

"Caryho že někdo zastřelil?" To nebylo možné. Není přece možné, aby někdo, s kým právě mluvil, byl zastřelen. Ale Carver přikyvoval. "Do prdele!"

David přikývl. "Tím jste to docela vystihl."

"Tatíí, dělej," poroučel Ralfík ze svého místa na autíčku.

David se po něm ohlédl, usmál se na chlapce, potom se znovu podíval na Petra. Tentokrát promluvil tak potichu, že vyloženě šeptal. "Děti byly dole v obchodě, kupovaly si limonádu. Nevím to jistě, ale mám dojem, že ten chlap na ně taky málem vystřelil. Potom proběhl kolem ten Reedovic pes. A ten chlap s puškou ho zastřelil."

"Ježíši!" vyjekl Petr. Představa, že někdo zastřelil Hannibala - dobrosrdečného, hravého Hannibala s veselým šátkem kolem krku - ho přesvědčila. Nevěděl, jak je to možné, ale bylo to tak. "To přece - Ježíši Kriste!"

David přikývl. "Jenomže kdyby bylo na světě více Ježíše, nestávalo by se tolik takových věcí. Víte?"

Petr pomyslel na milióny, které byly v dějinách povražděny jménem Ježíše, pak to pomýšlení zapudil a přikývl. Říkal si, že není zrovna vhodná doba na teologickou disputaci se sousedem.

"Chci je odvést dovnitř, Dave," zamumlala Kirsten. "Pryč z ulice, jasně?"

David přikývl, znovu vykročil kolem Petra do kopce, pak se zastavil a ohlédl se. "Kde je Mary?"

"V práci," odpověděl Petr. "Nechala mi vzkaz, že se cestou domů staví asi v obchodáku na Crossroads. Ale měla by tu být každou chvíli - v pondělí má krátký den, odchází ve dvě. Proč?"

"Postaral bych se, aby šla rovnou dovnitř, nic víc. Ten chlap už je nejspíš dávno pryč a těžko ho najdou, ale člověk nikdy neví, že? A chlap, který zastřelil doručovatele novin -"

Petr přikyvoval. Nad hlavou jim hlasitě zahřmělo. Ellie se přimáčkla mámě k noze, ale Ralfík v autíčku se smál.

Kirsten zatahala Davida za ruku. "Pojď. A nezastavuj se na kus řeči s doktorem." Kývla směrem k Billingsleyovi, který stál v suché strouze s rukama v kapsách a vyhlížel do ulice. Jelikož mhouřil oči, vypadaly jeho oči jako pár jasně modrých záblesků, jako kdyby v masité síti uvízly exotické rybky. David se znovu zapřáhl do autíčka. "Jak se máš, Ralfíku?" zeptal se Petr, když autíčko projíždělo kolem něj. Všiml si, že na boku má autíčko vybledlou bílou barvou namalováno slovo PRĎÁK. Ralfík vyplázl jazyk, znovu zabzučel jako vosa ve sklenici a zatroubil na pusku tak důkladně, až se mu tváře vyboulily jako Dizzy Gillespiemu.

"No to je ale pěkné," pochválil ho Petr. "Holkám to bude připadat neodolatelné, až budeš větší. To mi věř."

"Hovníku, teplíku!" křikl ten spratek v autíčku a udělal na Petra rukou docela dospělé gesto, kterým naznačoval, aby odprejkl.

"To by stačilo, chlapče," řekl David shovívavě, aniž se otočil. Hýždě v příliš malých plavkách mu pracovaly sem a tam. Petrovi připadaly jako biskvity na pístech.

"Co se stalo?" zeptal se Tom chraptivě, když autíčko projíždělo kolem.

Petr neposlouchal Carverovu odpověď (David, pamětliv starostí své manželky, informoval doktora za chůze) a podíval se nahoru k rohu ulice, jestli už není vidět lumina, kterou jezdila jeho manželka. Neviděl přijíždět žádné auto, jenom dodávku zaparkovanou hned vedle domu Abelsonů na Medvědí ulici. Měla tak ostře žlutou barvu, až skoro křičela. Zářila tak jasně nejspíš také díky tomu, jak se kvůli mrakům šerilo, ale stejně při pohledu na ni bolely oči. Určitě to jsou nějakí mladí kluci. Nikdo jiný by takovou barvu nechtěl. Dodávka vůbec sotva vypadala jako skutečné vozidlo, spíš jako by vypadla z filmu Star Trek nebo -

Najednou ho cosi napadlo, až zkoprněl. Nebylo to příjemné pomyšlení.

"Dave?"

Carver se ohlédl, spálené břicho mu viselo vpředu přes gumu plavek, schly na něm šupiny mýdla od mytí auta.

"V čem to jel, ten chlap, co střelil Caryho?"

"V červené dodávce."

"Správně," zavřeštl Ralfík. "Červené jako Slídivý šíp."

Petr ho sotva slyšel. Soustředil se na slovo dodávka, a cítil, jak se mu stáhl žaludek, jako by mu ho někdo ždímal.

"V nejčervenější dodávce na světě," dodala Kirsten. "Já ji taky zahlédla. Dívala jsem se z okna a viděla ji projíždět. Davide, šel bys laskavě?"

"Jistě," řekl a znovu zabral. Když se David otočil, Petr (kterého chvilková úzkost opustila) najednou vyplázl jazyk na Ralfíka, který se na něj náhodou díval. Ralfík komicky zkoprněl.

K Petrovi došel volným krokem starý doktor, ruce stále v kapsách. Na nebi to rachotilo. Podívali se nahoru a uviděli, že nad porcí nebe patřící k Topolové ulici se roztahují tmavé mračné povlaky. Do centra Columbusu sjel rozeklaný blesk.

"Bude lít jako z konve," prohodil veterinář. Měl řídké, bílé vlasy, jemné jako u dítěte. "Doufám, že zakryjí tělo toho kluka, než se to přizene." Odmlčel se, vytáhl jednu ruku z kapsy a pomalu si jí přešel po čele, jako by chtěl zahnat nastupující bolest hlavy. "Hrozná věc. Byl to fajn kluk. Hrál baseball."

"Já vím." Petr si vzpomněl, jak se Cary smál, když mu Petr vyprávěl, že příští rok bude výt na lajně, a najednou ho rozbolel žaludek, orgán, který je nejvíc napojený na vyšší lidské city (a nikoli srdce, jak vždycky tvrdili básníci). Najednou mu to došlo. Cary Ripton už nebude příští léto začínajícím hráčem Wentworthských Sokolů; Cary Ripton dneska večer nevtrhne domů jako velká voda a nezeptá se, co je

k večeri. Cary Ripton odešel do Bájně země a zanechal po sobě stín. Byl teď jedním ze Ztracených hochů.

Znovu zaduněl hrom, tentokrát tak blízko a traskavě, až Petr poskočil. "Podívejte se," řekl Tomovi. "V garáži mám kus igelitu. Skoro jako plachtu na auto. Když ho přinesu, šel byste se mnou dolů a pomohl mi ho přikrýt?"

"Policistovi Entragianovi by se to nemuselo líbit," řekl starý muž.

"Kašlu na policistu Entragiana, ten je policajtem asi jako já," odsekl Petr. "Loni ho vyrazili pro úplatkářství."

"Ale policie, až přijede -"

"Ti jsou mi taky ukradení," řekl Petr. Nedalo se říct, že by přímo brečel, ale začal chraptět a už nemluvil tak klidně. "Byl to dobrý kluk, fakticky milý, a nějaký fet'ák ho sestřelil z kola jako Indiána z koně ve filmu Johna Forda. Bude přšet a on promokne. Rád bych řekl jeho matce, že jsem udělal, co jsem mohl. Takže mi pomůžete, nebo ne?"

"No, když to berete takhle," řekl Tom. Poplácal Petra po rameni. "Tak jdeme na to, učiteli, pustíme se do toho."

"Jste fajn chlap."

5

Kim Gellerová všechno prospala. Pořád ještě ležela na ustlané posteli, když do ložnice vtrhla Susi s Debbie Rossovou - tou zrzkou, která tak brala Caryho Riptona - a začaly jí třást. Posadila se, celá omámená a skoro jako po opici (spát za dusných dnů je skoro vždycky chyba, ale někdy si člověk prostě nepomůže), a snažila se pochopit, co jí to děvčata říkají, ale hned ztratila nit. Zdálo se, že jí povídají, že byl někdo zastřelen, zastřelen v Topolové ulici, a to byl samozřejmě nesmysl.

Jenomže když ji dostrkaly k oknu, zdálo se, že se nedá popřít, že se cosi stalo. Reedovic dvojčata a Cammie, jejich matka, stály na konci příjezdové cesty k jejich domu. Chlastoun a Mrcha, ve zdvořilejších kruzích známí jako Soderonovi, stáli přímo uprostřed ulice skoro na konci bloku... ale teď už Marielle tahala Garyho domů a zdálo se, že Gary jde. Za nimi na chodníku stáli Josephsonovi. A naproti uviděla Petra Jacksona a starého Billingsleye, jak vycházejí z Jacksonovy garáže a nesou mezi sebou velký kus modrého igelitu. Začalo foukat a plachta se nadouvala.

Všichni byli na ulici, vlastně skoro všichni. Všichni, kdo byli doma. Nemělo smyslu snažit se podívat tam, kam civěli všichni ostatní. Výhledu do ulice směrem k rohu bránila stěna domu.

Kimberly Gellerová se otočila zase k děvčatům a usilovně se snažila setřást pavučiny z mozku. Děvčata hopsala z nohy na nohu, jako by musela na záchod; Debbie svírala a rozvírala dlaně. Obě byly bledé a vzrušené, této kombinaci však Kim nevěnovala velkou pozornost. Ale pomyšlení, že někdo byl zabit... určitě se spletly... nebo ne?

"Teď mi povězte, co se stalo," řekla. "A žádné vymyšlení."

"Někdo zabil Caryho Riptona, už jsme ti to říkaly!" vykřikla Susi netrpělivě, jako by matka byla nejhlušší člověk na světě... což právě v této chvíli nemělo daleko ke Kiminým pravým pocitům. "Dělej, mami! Můžeme se dívat, až přijedou policajti!"

"Chci ho ještě jednou vidět, než ho někdo přikryje!" zaječela najednou Debbie. Otočila se a seběhla ze schodů. Susi na chvíli zaváhala, vypadala nejistě - vlastně vypadala, že je jí špatně - ale pak se otočila a utíkala za kamarádkou.

"Dělej, mami!" křikla přes rameno a už dusala ze schodů s půvabem buvola, tato jarní Růžová královna středoškolského plesu, až se okna třásla a lustr zacinkal.

Kim pomalu přešla k posteli a vklouzla bosýma nohama do sandálů; cítila se zpitomělá, pomalá a zmatená.

6

"A tys utíkal celou cestu?" vyptávala se Belinda Josephsonová už potřetí. Zdálo se, že zejména tato část

vyprávění jí nejde na rozum. "S tou tvou tloušťkou?"

"Sakra, ženská, nejsem tlustý," ohradil se Brad. "Já jsem statný."

"Zlato, tohle ti napíšou do úmrtního listu, jestli si zaběhneš ještě nějakou tu stovku na čas," řekla Belinda.

"Oběť zemřela na smrtelnou statnost." Slova sice kousala, ale tón byl laskavý. Při řeči mu masírovala krk, měl ho mokrý studeným potem.

Ukázal do ulice. "Podívej se. Petr Jackson a starý doktor."

"Co to dělají?"

"Nejspíš zakrývají toho kluka," řekl a zamířil tím směrem.

Okamžitě ho zarazila. "Tak to teda ne, kamaráde. Ne, pane, v žádném případě. Dneska už ses po ulici prošel."

Zahleděl se na ni pohledem typu Tohle mi ženská nedělej - docela podařeným na černocho, který vyrostl v Bostonu a jeho hlavní povědomost o životě v ghettu pocházela z televize -, ale nehádal se. Možná by to zkusil, kdyby k nim zrovna v té chvíli nepřišel Johnny Marinville. Znovu zaduněl hrom. Vítr už pořádně foukal a nepřestával. Belindě připadal studený - jako studená sprcha. Nad hlavou se jim převalovala nafialovělá mračna, ošklivá, ale nijak děsivá. Děsivé však bylo - aspoň znepokojivé - žluté nebe na jihozápadě. Belinda se modlila k Bohu, aby se do večera nedočkali tornáda; to by byl nepěkný závěr dne, který se už beztak zkazil, jak dlouho nepamatovala.

Domnívala se, že déšť zažene lidi dovnitř, jakmile se spustí, ale prozatím byli na ulici skoro všichni a civěli z kopce k Entragianovu domu. Jak se tak dívala, z čísla dvěstěčtyřicettři vyšla Kim Gellerová, rozhlédla se, potom přešla k vedlejšímu domu ke Cammie Reedové, která stála na Reedovic verandě. Na trávníku stáli kluci Reedovi (podle skromného mínění Belindy Josephsonové byli z těsta, ze kterého jsou uhněteny neškodné fantazie ženušek v domácnosti), ještě se Susi Gellerovou a roztomilou zrzkou, kterou Belinda neznala. Davey Reed klečel a zdálo se, že si tričkem utírá nohy, bůhví proč -

Samozřejmě že víš proč, opravila se. Leží tam přece mrtvola, nedá se nic dělat, a Davey Reed se při pohledu na ni pozvracel. Zvracel a ušpinil se, chudák.

Viděla lidi před každým domem nebo z každého domu kromě Hobartových, protože ti se odstěhovali, potom kromě domu bývalého policisty a čísla dvěstěčtyřicetsedm, třetího domu od nich. Tam bydleli Wylerovi. Ta rodina měla ukázkovou smůlu. Audrey venku nebyla, ani ten chudák sirotek, kterého vychovávala (ne že by se chlapec jako Seth dal pořádně vychovávat, říkala si Belinda; v tom byla ta potíže). Že by dnes odjeli? Možná, ale určitě ještě v poledne viděla, jak Audrey lhostejně nastavuje postřikovač trávníku. Belinda si to přebrala a došla k závěru, že bylo skutečně poledne. Vzpomněla si, jak si říkala, že se Audrey zanedbává - vestička i modré kratásky vypadaly špinavé, a proč si ta ženská vůbec barvila své krásné hnědé vlasy na ten příšerný fialovočervený odstín, to Belinda do smrti nepochopí. Nejspíš ji to mělo omladit, ale to se tedy rozhodně nepovedlo. Vlasy taky potřebovaly umýt - vypadaly mastně a nečesaně.

Belinda si jako hodně mladá občas přála, aby byla bílá - bílé dívky vždycky vypadaly, že si užijí víc zábavy a že jsou víc v pohodě -, ale když se jí teď blížila padesátka a menopauza, byla moc ráda, že je černá. Bělošky vypadaly, že se s postupujícím časem potřebují mnohem víc udržovat pohromadě. Jako by neměly od přírody dost pevné lepidlo.

"Zkoušel jsem volat policajty," říkal Johnny Marinville. Vyšel na ulici, jako by chtěl přejít na druhou stranu k Josephsonovým, ale pak se zastavil. "Můj telefon..." Zmlkl, jako by nevěděl, jak pokračovat.

Belindě to připadalo neobyčejně zvláštní. Vždycky si myslela, že ten chlap bude mlít pantem i na smrtelné posteli; Bůh po něm bude muset hmátnout a protáhnout ho zlatou branou, jenom aby mu konečně zavřel klapačku.

"Co je s vaším telefonem?" zeptal se Brad.

Johnny ještě chvíli mlčel, jako by vybíral z možných odpovědí, a pak se spokojil s krátkou větou. "Je hluchý. Nechcete to zkusit od vás?"

"To můžu," souhlasil Brad, "ale Entragian je už nejspíš zavolal z obchodu. Dost se o to bral."

"Opravdu?" protáhl Marinville zamyšleně a podíval se z kopce dolů. "Fakticky?" Jestli viděl dva muže s nadouvající se plachtou a jestli pochopil, k čemu se chystají, to neřekl. Zdálo se, že zabloudil ve vlastních myšlenkách.

Belindu upoutal jakýsi pohyb. Podívala se k Medvědí ulici a uviděla, že od křižovatky sem jede olivově zelená lumina. Auto Mary Jacksonové. Minulo žlutou dodávku zaparkovanou na rohu a pak zpomalilo. Stihla to, ještě než začalo pršet, to je dobře, pomyslela si Belinda. I když nebyli žádnými blízkými přáteli, měla ráda Mary Jacksonovou jako každého jiného v ulici. Byla veselá a vyzařovala z ní přátelská příměst... i když poslední dobou vypadala příliš zaměstnaně. Ale na jejím zjevu se to nepodepsalo jako u Audrey Wylerové. Naopak, poslední dobou Mary přímo kvetla, jako suchý květinový záhon po dešti.

7

Telefonní automat visel u příhrádky na noviny, která byla prázdná až na jediný zbylý víkendový US Today a pár Spotřebitelů. Z minulého týdne. Collieho Entragiana se nad nimi zmocnil divný pocit, protože si uvědomil, že kluk, který by příhrádku doplnil nejnovějším vydáním, teď leží mrtvý před jeho domem. A tenhle pitomý krámský automat zatím -

Práskl sluchátkem do vidlice a vrátil se k pultu, ručnícem si při tom utíral zbytky holicí pěny z obličeje. Zajda s dvojbarevnými vlasy a postarší hipík z náklad'áku ho sledovali a Collie si nepříjemně uvědomoval, že nemá košili. Cítil se jako vyhozený policajt víc než jindy.

"Ten zatracený automat nefunguje," oznámil dívce. Viděl, že má na pracovním plášti připíchnutou jmenovku. "Copak nemáte ceduli ‚Mimo provoz‘, Cynthia?"

"Ale jo, jenomže v jednu hodinu ještě fungoval," řekla. "Pekař z něho volal své dívce." Obrátila oči v sloup a pak řekla něco, co Colliemu připadalo vzhledem k okolnostem skoro surrealistické: "Přišel jste o čtvrt'ák?"

Sice přišel, ale na tom nezáleželo, za takových okolností. Podíval se ven dveřmi E-Z Stopu a uviděl Petra Jacksona a penzionovaného veterináře, jak se s velkou modrou plachtou přibližují k jeho pozemku. Bylo jasné, že chtějí zakrýt tělo. Collie už vyrazil ke dveřím, chtěl jim říct, aby toho sakra nechali, že jsou tam stopy, které zničí, a potom znovu zahřmělo - byl to zatím největší rachot a Cynthia překvapením vykřikla. Sakra, pomyslel si. Nechám je být. Stejně bude pršet.

Ano, možná to tak bude nejlepší. Pršet začne nejspíš ještě dřív, než sem přijedou policajti (Collie ještě ani neslyšel sirény), a déšť s eventuálními stopami udělá krátký proces. Takže bude lepší, když ho zakryjí... ale stejně měl přišerný pocit, že se mu události vymykají z rukou. Ale i to byla iluze, jak si uvědomoval: v rukou přece neměl v této situaci ani na chvíli vůbec nic. Byl v podstatě jen dalším obyvatelem Topolové ulice. Ne že by to nemělo svůj půvab; jestli nedodrží postup, nemůžou se mu dostat na kůži, ne?

Otevřel dveře, vykročil ven a přiložil dlaně k ústům, aby ho v sílicím větru slyšeli. "Petře! Pane Jacksone!"

Jackson se ohlédl, vypadal nasupeně, jako by čekal, že mu Collie řekne, aby toho nechal.

"Nedotýkejte se těla!" zavolal Collie. "Nedotýkejte se těla! Jenom tu plachtu přes něj přehod'te! Rozumíte?"

"Ano!" zavolal Petr. Veterinář také přikyvoval.

"V garáži mám pár betonových cihel, jsou naskládané u zadní zdi!" křičel Collie. "Vrata jsou odemčená! Vezměte si je, můžete jimi zatížit plachtu, aby neuletěla!" Přikyvovali už oba a Collie se cítil o něco líp.

"Můžeme ji natáhnout, aby zakryla i jeho kolo!" křikl starý veterinář. "Máme?"

"Ano!" odpověděl, a pak dostal další nápad. "V garáži je taky kus plachty - v rohu. Můžete s ní přikrýt psa, jestli se vám bude chtít přinést pár cihel navíc."

Jackson naznačil ukazovákem a palcem spojeným do kroužku, že rozumí, a pak oba pustili plachtu a zamířili ke garáži. Collie doufal, že ji natáhnou a zatíží dřív, než vítr zesílí natolik, aby ji odfoukl. Vrátil se dovnitř a už se chtěl Cynthia zeptat, jestli je v obchodě ještě jiný telefon - samozřejmě tam musel být - ale uviděl, že už mu ho nachystala na pult.

"Díky."

Zvedl sluchátko, uslyšel oznamovací tón, vyt'ukal čtyři číslice a pak se musel zarazit; zavrtěl hlavou a zasmál se pro sebe.

"Co se děje?" zeptal se hipík.

"Nic." Kdyby ten chlapík uslyšel, že Collie zrovna vytočil první čtyři čísla svého bývalého oddělení - jako vysloužilý kůň, který doklape zpátky do své stáje - nerozuměl by. Přerušil spojení a vytočil 911.

Telefon mu do ucha jednou zazvonil... a vyzváněl, jako by volal někam do bytu. Collie se zamračil. Když se člověk dovolá na 911 - pokud se nic nezměnilo od dob, kdy poslouchání záznamů patřilo k jeho práci -, má uslyšet vysoké neznělé pípnutí.

No, tak to změnili, to je všechno, pomyslel si. Aby to vypadalo lidštěji.

Znovu zazvonil a kdosi telefon zvedl. Jenomže místo automatu na 911, který by mu napověděl, které číslo má zmáčknot pro další spojení, ozvalo se měkké, vlhké, dušené dýchání. Co to má sakra -?

"Haló?"

"Dejte mi koledu, nebo něco provedu," odpověděl jakýsi hlas. Mladý hlas, a jaksi přízračný. Natolik přízračný, že Colliemu vyrazila na zádech husí kůže jako pupeny. "Očičej mi nožičky, a pak mi dej dobrůtku do mé chtivé hubičky. Jestli ne, nevádí, očicháš mi spod'ary." Pak následoval pisklavý, dušený smích.

"Kdo je tam?"

"Už sem nevolej, part'áku," řekl hlas. "Tek!"

Telefon cvakl tak hlasitě, až ho zabrnělo ucho, tak hlasitě, že to dívka slyšela taky a vykřikla. Ale ne kvůli telefonu, pomyslel si. To hrom. Zaječela kvůli hromu. Ale ten chlap s dlouhými vlasy letěl ke dveřím, jako by mu vlasy hořely a zadek zrovna chytal, a telefon v ruce byl hluchý, hluchý jako automat poté, co do něj strčil čtvrt'ák, a když se ten zvuk ozval znovu, poznal, co to je: nebyl to hrom, ale další střelba.

Collie se také rozběhl ke dveřím.

8

Mary Jacksonová odjela z účetní firmy, kde pracovala na částečný úvazek, nikoli ve dvě, ale v jedenáct. Nejedla však do obchodního domu na Crossroads. Odjela do hotelu Columbus. Tam se setkala s mužem jménem Gene Martin a během dalších tří hodin pro něj udělala vše, co může žena pro muže udělat, kromě stříhání nehtů na nohou. I to by pro něj nejspíš udělala, kdyby ji požádal. A teď byla zde, skoro doma a s docela obvyklou vizáží (aspoň pokud mohla soudit z pohledu do zpětného zrcátka)... ale bude se muset rychle dostat do sprchy, než se na ni Petr bude moci pořádně podívat. A připomněla si, že si musí vytáhnout z horního šuplíku kalhotky, které hodí do koše se sukní a blůzou. Kalhotky, které totiž měla ráno na sobě, právě spočívaly - respektive jejich zbytky - pod postelí v pokoji číslo dvěstětřetí. Gene Martin, vlk v rouše účetnickém, jakého by pohledal, je na ní totiž roztrhal. Óóó ty zvíře, žádalo sis krásku.

Otázka zněla, co to Mary dělá? A co bude dělat? Milovala Petra celých devět let, co trvalo jejich manželství, po potratu ještě víc než dřív, jestli to bylo možné, a milovala ho pořád. To však nic neměnilo na skutečnosti, že už zase chtěla být s Genem a dělat věci, které ji ani nenapadlo dělat s Petrem. Půlku mozku jí ochromoval pocit viny, druhou půlku chtíč, a mezi tím, v jakési stále užší šedé zóně, zůstávala rozumná, veselá, racionální žena, za jakou se vždy považovala. Byla nevěrná a chlap, se kterým to dělala, byl taky ženatý, sakra; ona jela domů k dobrému muži, který nic netušil (určitě ne, modlila se, aby nic netušil, určitě nic netušil, jak by mohl), a nemá pod sukní prádlo, pořád byla ještě po tom dobrodružství odřená, nevěděla pořádně, jak to všechno začalo ani jak může pokračovat v něčem tak hloupém a nečestném, ten zatracený Gene Martin neměl v hlavě žádný mozek, jenomže ji samozřejmě nezajímala jeho hlava, nic ji nezajímalo míň než jeho hlava, a co bude tedy dělat? Nevěděla. Určitě věděla jenom jednu věc, totiž jak je narkomanům, a už nikdy v životě jimi nebude pohrdat. Jednoduše odmítnout? Ale mamí, prosím tě.

Řídila auto a hlavou jí pluly tyto zmatené myšlenky, projížděla předměstskými ulicemi jako ve snu, jenom doufala, že Petr nebude doma, až přijede, že třeba odjel do cukrárny na náměstí na zmrzlinu (nebo třeba na pár týdnů do Santa Fé k matce, to by bylo skvělé, to by jí třeba umožnilo, aby si tuhle hroznou horečku odbyla). Nevšimla si, jak se odpoledne stmívá, ani toho, že spousta aut, která jí minula na silnici číslo dvěstědevadesát, má rozsvíceny světlomety; neslyšela hrom, neviděla blesky. Neviděla ani žlutou dodávku zaparkovanou na rohu Medvědí a Topolové, když ji míjela.

Ze zamyšlení ji však vytrhl pohled na Brada a Belindu Josephsonovy, kteří stáli před domem. U nich stál Johnny Marinville. Dál v ulici uviděla další lidi: Davida Carvera v plavkách, téměř neslušně obtažených, který stál na chodníku, ruce na masitých bocích... Reedovic dvojčata... Cammie, jejich matku... Susi Gellerovou s kamarádkou před jejich domem a mezi nimi Kim Gellerovou...

Napadla ji divoká myšlenka: věděli to. Všichni to věděli. Čekali na ni, chystali se Petrovi pomoci pověsit ji na stromu trpkosti nebo ji třeba ukamenovat, jak měšťané ukamenovali tu ženu v povídce od Shirley Jacksonové, kterou četla kdysi na střední škole.

Nebud' hloupá, napomenula ji v duchu ta část Mary Jacksonové, která jí stále patřila. Ta část byla poslední dobou zoufale malá, ale pořád zůstávala. Všechno se netýká jenom tebe, Mary; i když se válíš v pořádné kaši, svět se netočí jenom kolem tebe, tak proč se trochu neuvolníš? Určitě bys nebyla zdaleka tak paranoidní, kdybys na sobě měla -

A sakra. Byl to tam na konci bloku Petr? Nevěděla to jistě, ale vypadalo to tak. Petr a starý veterinář odvedle. Zdálo se, že příkrývají cosi na trávníku u domu naproti malému obchodu.

Tentokrát zahřmělo tak, až nadskočila a vyjekla. Na čelní sklo dopadly první kapky, zabubnovaly jako kovová zrnka. Uvědomila si, že stojí na rohu s běžícím motorem... nevěděla jak dlouho, ale už hodnou chvíli. Josephsonovi a Johnny Marinville si museli myslet, že se zbláznila. Jenomže svět se opravdu kolem ní netočil; nevěnovali jí totiž vůbec pozornost, jak si všimla, když zajela za roh. Belinda se po ní jenom jednou krátce ohlédla a teď se všemi ostatními znovu hleděla z kopce dolů, na to, co dělal manžel a starý Billingsley. Na to, co zakrývali.

Snažila se taky něco zahlédnout, hmatala po ovladači stěračů, protože na skle se začaly rozprskávat další kapky - pořádné -, a neměla vůbec tušení, že ta žlutá futuristická dodávka vyjela za ní na Topolovou ulici a drží se v těsném závěsu.

Výňatek z Hraček, mezinárodního obchodního časopisu hračkářského průmyslu, leden 1994 (sv. 894, č. 2), str. 96. Z článku "Licence '94: Ohlédnutí" od Johna P. Mullera:

I když rok sotva začal, na jednom vítězi povánočního trhu se jednohlasně shodneme. Výše poptávky v obvykle slabých měsících končící zimy naznačuje, že i takové trháky jako licence spojené s Želvami nindža a Mocnými morfiiovými rangery blednou vedle nejnovějšího šlágru, který znají všichni rodiče dvou až osmiletých dětí (v tomto případě dívek i chlapců), totiž partu MotoKopů 2200 a jejich fešácké, kosmické dodávky.

Hrdinové kresleného seriálu, který běží na NBC v sobotu dopoledne, začali figurovat ve všech větších kategoriích produkce asi tři týdny po hlavní vlně vánočních nákupů. John Kleist, starší viceprezident společnosti Good Palz, která uděluje licence na produkty MotoKopů, uznává, že takový lapsus (v tomto případě způsobený výrobními problémy v továrně Palz v Toledu, které jsou už vyřešeny) je obvykle předzvěstí konce, ale říká, že pozdní uvedení na trh možná ve skutečnosti zapracovalo ve prospěch společnosti. "Někdy jste na trhu zřetelněji vidět, když se poprvé ukážete mimo dílnu Santa Clause," připouští Kleist s úsměvem.

Ať už je důvod jakýkoli, zdá se jasné, že MotoKopové, plukovník Henry, Lovec hadů, Bounty, major Pike, robot Ruty a tvrdá, leč stále dívčí Cassandra Stylesová budou letos v létě největším trhákem, zároveň se svými mazanými nepřáteli, Beztváře a hraběnkou Lili Marshovou.

Obchodníky a výrobce z Palzu blaží zejména okamžitý úspěch drahých vozidel MotoKopů, takzvaných Energovozů, futuristických dodávek, které se vyrábějí se zatahovacími koly a krátkými vysunovacími křídly. Žlutý vůz Spravedlnost plukovníka Henryho, červený Slídivý šíp Lovce hadů, stříbrný Ruty-tut robota Rutyho a růžový Koráb snů Cassie Stylesové se dobře prodávají, přestože jsou pořádně drahé. Největším bestsellerem ze všech osmi produktů na trhu je v současné době černočerný Masák pilotovaný zlověstným Beztvářem. Viceprezidenta Johna Kleista to vůbec nepřekvapuje. "Děti milují zloduchy," směje se.

Několik skupin rodičů protestovalo proti "vysokému kvocientu násilí", jak sami říkají, v seriálu MotoKopové 2200, ale podle Kleista nové epizody MotoKopů (které se objeví na NBC v březnu)

zdůrazní "rodinné hodnoty a mírová řešení". Ať už nakonec budou fanouškům MotoKopů 2200 předávány jakékoli hodnoty, nadšení v kancelářích Good Palz je slyšet na dálku. Zdá se, že tato maličká společnost drží v ruce pořádně velký trumf.

Hračky, sv. 94, č. 2 25

KAPITOLA 4

Topolová ulice/16:09 hod./15. července 1996

Johnny vidí všechno.

Během té spousty let to bylo jeho požehnání a zároveň prokletí - vnímá okolní svět jako dítě, všechno má stejnou váhu, jeho pohled si nic nevybírání, vše je intenzivní jako světlo.

Vidí na rohu luminy Mary Jacksonové a ví, že Mary se snaží vyluštit, co vidí - spousta lidí tu nehybně, napjatě stojí, což neladí s líným červencovým odpolednem. Když se znovu pomalu rozjede, objeví se žlutá dodávka, která se za ní také začíná rozjíždět, a je slyšet další zlověstné zapraskání hromu, a na Johnnyho rozpálená předloktí dopadnou první studené kapky. Jak tak Mary sjíždí ulicí, žlutá dodávka najednou zrychlí a on ví, co se stane, ale pořád tomu nemůže uvěřit.

Bacha, chlapče, pomyslí si. Koukáš jenom po ní a necháš se přejet jako veverka na silnici.

Couvne, postaví se na chodník před domem Josephsonových, hlavu má pořád otočenou vlevo, oči dokořán. Vidí Mary za volantem luminy, ale Mary se na něj nedívá - dívá se dál do ulice. Nejspíš poznala manžela, není přece daleko, nejspíš se Mary diví, co to dělá, a vůbec nevidí Johnnyho Marinville, nevidí ani přízračnou žlutou dodávku s polarizovaným sklem v oknech, která se k ní blíží.

"Mary, pozor!" zaječí. Brad a Belinda, kteří vycházejí po schodech k domu, se prudce otočí. Ve stejném okamžiku vysoký oblý předek dodávky vrazí zezadu do luminy, roztrhne jí koncová světla, přerazí nárazník a pomačká kufř. Johnny Marinville vidí, jak Maryina hlava sebou škubla nejdřív vzad a potom vpřed, jako hlava květiny na dlouhém stonku, do které se opřel vítr. Pneumatiky luminy zaječí a ozve se hlasitá suchá rána, jak pravá přední guma praskne. Auto se stočí vlevo, prasklá pneumatika plácá, poklice vypadne z rámu a rozběhne se ulicí jako talířek na hraní Reedovic dvojčat.

Johnny to všechno vidí, všechno slyší, všechno cítí; zaplavují ho vjemy a jeho mozek vytrvale zařazuje každou šílenou novinku, jako by se tu dělo něco souvislého, něco, co se dá vyprávět jako příběh.

Zamračené nebe se otevírá a začíná vypouštět svůj studený rezervoár. Johnny vidí, jak se všude po chodníku objevují tmavé skvrny, cítí, jak mu kapky dopadají na zátylek ve stále rychlejším tempu, a Brad Josephson za ním křičí: "Pro Krista Boha!"

Dodávka pořád tlačí luminy před sebou, válcuje ji, boří se do její křehké karoserie; ozve se odporové kovové zaskřípání, potom západka kufří s ranou povolí a víko vyskočí, takže je vidět rezerva, nějaké staré noviny a oranžová umělohmotná chladnice. Předek luminy se zhoupne přes obrubník. Auto přejede chodník a zůstane stát s nárazníkem opřeným o plot mezi Billingsleyovým domem a vedlejším domem, který patří Mary.

Blesk - je velmi, velmi blízko - na okamžik obarví ulici na přízračně fialovo, následuje hrom jako smrtelná přehradní palba, vítr sílí, syčí ve stromech a dešť se spouští proudem. Viditelnost rychle klesá, ale Johnny pořád vidí žlutou dodávku, která nabírá rychlost a uhání do deště, a vidí, že dvířka na straně řidiče luminy se otevírají. Venku se objeví noha a potom se vynoří Mary Jacksonová, a vypadá, jako by neměla absolutně žádné ponětí, kde se nachází.

Brad mu svírá paži obrovskou a mokrou rukou a ptá se, jestli to Johnny viděl, jestli to viděl, ta žlutá dodávka do ní schválně vrazila, ale Johnny ho sotva slyší. Johnny teď vidí jinou dodávku, tu s oblémi boky a stříbřitě modrou metalízou. Noří se z bouře jako čenich prehistorického zvířete, dešť stéká v celých řekách po příkrém čelním skle z polarizovaného skla, na kterém se nepohybují žádné stěrače. A Johnny najednou ví, co se stane.

"Mary!" zakřičí na ženu, která omámeně klopýtá na vysokých podpatcích od auta, ale jeho výkřik se utopí v další ohlušující bouřkové kanonádě. Mary se ani neohlédne. Dešť jí stéká po tváři jako

kaširované slzy v jihoamerickém televizním seriálu.

"MARY, K ZEMI!" řve tak hlasitě, až mu můžou prasknout hlasivky. "VLEZ SI POD AUTO!"

Potom se čelní sklo dodávky spustí. Prostě se spustí. Ano. To příkré čelní sklo vklouzne do předku dodávky jako čelo skleněného výtahu a za ním je tma, a v té tmě jsou duchové. Duchové. Ano. Jsou dva. Jistěže to musí být duchové; jsou to bytosti zářivě šedivé, jako krajina ponořená v mlze těsně předtím, než jí pronikne slunce. Ten za volantem má na sobě uniformu Konfederace amerických států - Johnny si je tím skoro jist - ale není to člověk. Pod jezdeckým kloboukem je vyboulené čelo, zvláštní mandlové oči a ústa, která trčí z obličeje jako masitý roh. Jeho druh, i když je také zářivě a neskutečně šedý, aspoň vypadá jako člověk. Má na sobě jelenicovou traperskou košili s nábojovým pásem. Z obličeje mu trčí snad týdenní strnisko; štětiny vypadají na jeho nepřírozeně stříbrné tváři velmi černě. Tento chlapík stojí a v ruce drží těžkou dvouhlavňovou brokovnici. Traper John ji zvedá a Johnny se dívá, hlaveň se vysunuje do kypícího, rozpršeného světa plného barev, které on dokonale postrádá, a zubí se, stahuje rty, až jsou vidět křivé zuby, které zřejmě nikdy nepoznaly zubařskou péči. Ta neskutečná stvůra vypadá jako z hororového filmu o kreténech, kteří žijí někde v ústraní v bažině.

Ale nevypadá, pomyslí si Johnny. Vypadá jako z filmu, to jo, ale z jiného.

"MARY!" řve a Brad vedle něj se připojí: "HEJ, MARY, POZOR, ZA TĚBOU!"

Ale Mary už nikdy nic neuvidí. Chlapík v jelenicové košili zahájí palbu, třikrát vystřelí, po každé ráně pumpne rychle hlavní a pak pušku znovu přiloží k rameni. První rána jde vedle, pokud Johnny vidí. Druhý ustřelí lumině radiovou anténu. Třetí rána ustřelí levou půlku hlavy Mary Jacksonové. Mary přesto klopýtá pryč od auta k domu starého doktora, krev jí teče na krk a promáčí jí levou stranu halenky, vlasy jí v dešti nakrátko vzplanou (Johnny to vidí, vidí všechno) a potom se na okamžik otočí Johnnyho směrem a podívá se na něj zbývajícím okem a v té chvíli se zableskne a světlo naplní to oko ohněm; zdá se, že v posledních několika vteřinách života v ní není nic, jen elektřina. Potom klopýtavě ztratí střevíc a pozpátku se skácí, jako by ji zkosil hrom, nízké plamínky ve vlasech hasnou, z hlavy se jí stále kouří jako z konce lhostejně típnuté cigarety. Padne poblíž keramického německého ovčáka na Billingsleyově trávníku, na kterém je jeho jméno a číslo domu, a nohy se jí volně rozletí, takže Johnny vidí něco, co je hrozné a smutné a nevysvětlitelné, všechno najednou: tmavý stín, který může znamenat jenom jedno. Hlavou se mu jako neónový nápis groteskně mihne text k jednomu starému vtipu: Ty druhé dva neznám, ale ten chlapík uprostřed vypadá jako Willie Nelson. Hlasitě se do deště zachechtá. Manželku Petra Jacksona zrovna zabil duch, zastřelil ji z dodávky pilotované jiným duchem (tentokrát duchem mimozemšťana v historické uniformě), a ta dáma zemřela, aniž měla kalhotky. Nic z toho není k smíchu, ale on se stejně chechtá. Možná aby nezačal ječet. Bojí se, že kdyby s tím začal, nedokázal by přestat. Teď se ta svítící stvůra za volantem modré dodávky otáčí k němu a Johnny jen na okamžik vidí, že se duch na něj dívá, zaznamenává ho obrovskými mandlovými očima, a Johnny má pocit, že tohle už někdy viděl, je to samozřejmě šílené, ale ten pocit je přesto velmi silný. Je to jen okamžik a potom dodávka mizí.

Ale viděl mě, nedá se nic dělat, myslí si Johnny. Ten neznámý v masce (musela to být maska) mě viděl a zapamatoval si mě, jako když si člověk ohýbá roh stránky v knize, aby ji příště dlouho nehledal.

Brokovnice vystřelí ještě dvakrát a v prvním případě Johnny nevidí, oč jde, protože mu ve výhledu brání modrá dodávka - má dojem, že přes rachot bouře slyší třeskot skla, ale to je vše. Potom dodávka odjíždí do clony lijavce a Johnny vidí, že na cestičce k domu leží mezi střepy skla vystřeleného barevně vykládaného okna mrtvý David Carver. Uprostřed Carverova břicha je velká červená louže, obklopená kusy potřhané bílé tkáně, která vypadá jako lůž, a Johnny si domyslí, že Carverovy dny jako poštovního úředníka - nemluvě o jeho dnech předměstského myče aut - jsou sečteny.

Modrá dodávka rychle odjíždí k rohu. Než tam dojede a zahne vpravo na Medvědí ulici, připadá Johnnymu jako přízrak, kterým by měla podle všech pravidel skutečně být.

"Kristepane, podívej se na něj!" křičí Brad a vyběhne na ulici.

"Bradley, ne!" Manželka po něm hmatne, ale už je pozdě. Dole z ulice k nim běží Reedovic dvojčata.

Johnny vyjde na ulici na ochromených, nejistých nohou. Zvedne ruku a vidí, že špičky prstů už má bílé a svrasklé (všechno to vidí, no jistě, ale jak mu mohl nějaký chlap v masce mimozemšťana z Blízkých setkání připadat povědomý...) a odhodí si promáčené vlasy z očí. Nebe protne blesk jako oslňující

prasklina v tmavém zrcadle; vzápětí zahřmí. Chodidla v kečkách vržou a Johnny čichá vlhký pach kouře ze spáleného střelného prachu. Za deset nebo patnáct vteřin zmizí, Johnny to ví, bijící déšť ho strhne k zemi a pak ho spláchně, ale prozatím tu pořád je, jako by mu bránil v tom, aby se třeba jenom pokusil uvěřit, že to byla pouze halucinace... to, čemu jeho bývalá manželka Terry říkala "mozková křeč". Ach ano, vidí čiču Mary Jacksonové, onu vysoce vyhledávanou součást ženské anatomie, která v dávných středoškolských časech byla známa jako "vousatý svěrák". Nechce na to myslet - nechce vlastně vidět to, co vidí -, ale nemůže jinak. Všechny zábrany v hlavě padly, stejně jako padaly, když psal (to byl jeden z důvodů, proč přestal psát romány, důvod sice nikoli jediný, ale největší), plynutí času se zpomaluje stejnou měrou, jakou roste vnímání, rozšiřuje se, až se podobá filmu Sergia Leoneho, kde lidé umírají, jako kdyby kulky protínaly vodu a nikoli vzduch.

Malinkatý Puclíček, pomyslel si a znovu uslyšel hlas z telefonu. Kousl mámin cecíček. Proč mu ten hlas připomněl muže v bizarním kostýmu a ještě bizarnější mimozemšťanské masce s mandlovýma očima? "Co se to u kristaboha svatého stalo?" ptá se jakýsi hlas vedle něj. Ostatní se seběhli u Davida Carvera, ale Gary Soderson přišel sem, před dům starého doktora. S tím svým bledým obličejem a hubeným tělem vypadá jako člověk trpící cholerou ve středním stadiu. "Pane bože, Johnny! Vidím Paříž, vidím Francii, ale nevidím její -"

"Drž hubu, pitomče ožralá," utíná mu řeč Johnny. Podívá se vlevo a vidí Reedovic dvojčata s matkou, Kim Gellerovou s dcerou a nějakou zrzku, kterou vůbec nezná. Všichni se shlukli kolem těla Davida Carvera jako fotbalisté kolem zraněného hráče. Garyho semetrika je tam také, ale už Garyho zmerčila a už se sune směrem k chez Billingsley. Pak se fascinovaně zarazí, protože dveře u Carverových se rozletí a ven do lijáku vyletí Kirstie jako vévodkyně ve starém gotickém románu, křičí manželovo jméno a do toho se blýská a burácí hrom.

Gary říká pomalu jako hloupé děcko, které je vyvoláno, aby recitovalo: "Jak jste mi to řekl?" Nedívá se však na Johnnyho, dokonce ani na zástup u Carverových; dívá se na to, co odhalila vyhrnutá sukně mrtvé ženy, a ukládá si to do paměti pro další použití (a možná nějaký rozhovor). Johnny najednou pocítí téměř neodolatelné nutkání praštit toho chlapa do nosu.

"Toho si nevsímejte, jenom držte hubu. Mluvím vážně." Podívá se ulicí napravo a vidí, že k nim běží Collie Entragian. Vypadá, že má na nohou růžové plastové sandály do sprchy. Za ním je jakýsi vlasatec, kterého Johnny v životě neviděl, a ta nová holka z obchodu, Cynthia, tak se jmenuje.

A za nimi, rychle předstihující starého Toma Billingsleye a dohánějící Cynthii, běží vyřeštěný místní odborník na Jamese Dickeyeho a Nové Jižany.

"Tati!" Pronikavý, opuštěný dívčí hlásek: Ellen Carverová.

"Nepouštějte sem ty děti!" Brad Josephson, tvrdý a rezolutní, Bůh mu žehnej, ale Johnny se tím směrem ani nepodívá. Jde sem Petr Jackson a tady je cosi, co nemá právo vidět, ještě mihn než Johnny nebo Gary Soderson, i když Petr to už určitě někdy spatřil a oni ne. U učitele angličtiny je otázkou, jestli to skutečně někdy viděl, pomyslí si Johnny. Další bláznivý text mu proletí hlavou: Hej, pane, upadla vám cedule!

Nemůže si vzpomenout, z kterého pitomého vtipu to je. Ještě jednou se rozhlédne, aby se ujistil, že Mary nevěnuje pozornost nikdo kromě Garyho. Je to určitě zázrak, ale dlouho nevydrží. Skloní se, otočí Mary na bok - jak je těžká, když je mrtvá, kristepane jak je těžká - a nohy se složí k sobě. Po jednom bílém stehně stéká voda jako déšť po náhrobním kameni. Škubne lemem sukně, schválně je natočený tak, aby na něj neviděli lidé, kteří sbíhají z kopce. Už taky slyší, jak Petr řve: "Mary? Mary?" Samozřejmě vidí její auto, luminu zabořenou čumákem do laťového plotu.

"Proč -" začne Gary, ale zarazí se, když se na něj Johnny pronikavě zahledí.

"Jestli něco kecnete, rozbiju vám hubu," říká. "Mluvím vážně."

Gary chvíli vypadá nechápavě - skoro pitomě -, a potom se mu v obličejí rozhostí nejdříve chlípný výraz pochopení a po něm předstíraná vážnost. Gestem naznačí, jako by si zamykal rty, aspoň to. Gary časem skoro určitě promluví, ale Johnnyho Marinvilla momentálně naprosto nezajímá, co se stane časem.

Otočí se ke Carverovu domu a uvidí, že David Reed vleče malou Carverovou k domu - holčička křičí a kope nohama širokými nůžkovitými pohyby. Páj Carverová klečí a nařiká tak, jak Johnny slyšel před spoustou let naříkat vesničanky ve Vietnamu (jenomže to nevypadá tak dávno, když se ve vzduchu stále vznáší pach střelného prachu); drží mrtvého manžela kolem krku a Davidova hlava se hrůzně klinká. Ještě

hroznější je ten malý kluk, Ralfík, který stojí vedle ní. Za normálních okolností je to nesnesitelný, uřvaný, ukázkový spratek, ale teď vypadá jako voskový panák, hledí dolů na mrtvého otce a jeho obličej se v dešti jakoby rozpouští. Nikdo ho neodvádí pryč, protože pro změnu vyvádí jeho sestra, ale někdo by to udělat měl.

"Jíme," říká Johnny druhému Reedovic dvojčeti a obchází Maryino auto, aby ho bylo slyšet, aniž by křičel. Chlapec odlepí pohled od mrtvého muže a nařikající ženy. Vypadá omámeně.

"Vezmi Ralfíka dovnitř, Jíme. Neměl by tu být."

Jim přikývne, zvedne chlapce a toporně s ním jde po chodníku. Johnny čeká, že kluk začne řvát na protest - Ralfík Carverů už v šesti letech ví, že jeho osudem je jednoho dne řídit svět - ale chlapec visí v náručí urostlého mladíka jako panenka, oči má veliké a vůbec nemrká. Johnny věří, že vliv traumat z dětství na život dospělých byl zveličen generací, která v mládí poslouchala příliš mnoho desek Moody Blues, ale tohle je určitě něco jiného; bude trvat dlouho, pomyslí si Johnny, než behaviorálním faktorem z dětství v životě Ralfa Carvera přestane být pohled na mrtvého otce ležícího na trávníku a na matku klečící vedle něj v dešti, s rukama kolem manželova krku a křičící pořád dokola jeho jméno, jako by ho tím mohla probudit.

Napadne ho, že by se měli pokusit oddělit Kirsten od mrtvol - dřív nebo později to budou muset udělat - ale dřív, než se k tomu odhodlá, dorazí k Billingsleyovu domu Collie Entragian s tou prodavačkou z E-Z Stopu v patách. Děvče předběhlo vlasatce, který namáhavě funí. Ten chlap není tak mladý, jak podle své rokenrolové hřívy z dálky vypadá. Johnnyho snad ještě víc zaskočí pohled na Josephsonovy. Stojí u začátku cestičky ke Carverovým, drží se za ruce a vypadají v tom dešti trochu jako Jeníček a Mařenka ve verzi od Spika Leea. Za Johnnym projde Marielle Sodersonová a přidá se k manželovi, který stojí na Billingsleyově trávníku. Johnny si řekne, že jestli Brad a Belinda Josephsonovi můžou být Jeníček a Mařenka, Marielle může hrát čarodějnici.

Je to jako v poslední kapitole u Agathy Christie, pomyslí si, kdy slečna Marplová a Hercule Poirot všechno vysvětlí, dokonce i to, jak se vrah poté, co dokonal skutek, dostal ze zamčeného kupé spacího vozu. Jsme tu všichni kromě Franka Gellera a Charlieho Reeda, ti jsou pořád v práci. Úplná pouliční párty.

Jenomže to není tak docela pravda, uvědomuje si. Chybí tu Audrey Wylerová, i její synovec. Při tom pomýšlení ho cosi v mozku zalechtá. Hlavou mu bleskne vzpomínka - ten nachlazený dětský hlas, pomyslí si - ale dřív, než se po myšlence stačí natáhnout a podívat se, jestli s něčím nesouvisí (má pocit, že souvisí, bůhví proč) doběhne k Maryinu autu Collie Entragian a popadne mokrou rukou Johnnyho za rameno tak prudce, až to zabolí. Dívá se kolem Johnnyho ke Carverovým.

"Cože - dva? - jak - kristepane!"

"Pane Entragiane... Collie..." Snaží se mluvit rozumně, snaží se nešklebit. "Zlomíte mi kost."

"Aha. Promiňte, člověče. Ale -" Očima poletuje sem a tam mezi zastřelenou ženou a zastřeleným mužem, Davidem Carverem s potůčky krve protkávajícími jeho bělostné, tučné boky. Zdá se, že se Entragian nedokáže zaměřit jenom na jeden objekt, a proto vypadá jako člověk sledující tenisový zápas.

"Vaše košile," říká Johnny a pomyslí si, jaké je to hloupé a nepříhodné zahájení konverzace. "Zapomněl jste si ji obléct."

"Holil jsem se," odpovídá Collie a prohrábne si rukama krátké, zmáčené vlasy. To gesto znamená - a vyjadřuje líp než co jiného -, že jeho mozek už prošel stadiem zmatku a ocitl se ve stavu téměř šílenství. Johnnymu najednou připadá o to bližší. "Pane Marinville, máte tušení, co se tu děje?"

Johnny zavrtí hlavou. "Jenom doufám, že už je to pryč, ať to bylo, co chtělo."

Potom příběhne Petr, uvidí manželku ležící před Billingsleyovým keramickým německým ovčákem a zavyje. Při tom zvuku naskočí Johnnymu na mokrých pažích nové pupence husí kůže. Petr padne na kolena vedle manželky, stejně jako Páj Carverová padla na kolena vedle manžela, a krucifix, copak má John Edward Marinville znovu záchvat staré dobré vietnamské depky, nebo co? pomyslí si, že tu chybí už jenom Hendrixova nahrávka "Purple Haze" v pozadí.

Petr popadne ženu a Johnny vidí, že Gary se jaksi uhranutě dívá a čeká, jestli Petr vezme její tělo do náruče. Johnny může číst Sodersonovy myšlenky, jako by byly napsány na telegrafní pásce, běžící mu přes čelo: Co potom udělá? Až ji překulí a nohy se jí zase rozjedou a on to uvidí, co udělá? Nebo možná

o nic nejde, třeba tak chodí pořád.

"MARY!" křičí Petr. Neotočí ji (díky Bohu za drobné laskavosti), ale zvedá ji do sedu. Znovu se rozkřičí - tentokrát žádná slova, vůbec žádný artikulovaný zvuk, jenom proud užaslého smutku - když uvidí, v jakém stavu je její hlava, půlka obličeje pryč, půlka vlasů spálená.

"Petře -, " začne starý doktor a potom nebe rozčísne dlouhý elektrický výboj, který strhne další přívál deště. Johnny se otočí jako na obrtlíku, sice je oslněný, ale pořád ještě dobře vidí (ach ano, samozřejmě, na to můžete vsadit). Hrom otřese ulicí dřív, než blesk stačí pohasnout, až má Johnny pocit, jako by ho do hlavy ze stran udeřily něčí dlaně. Johnny vidí, že blesk sjíždí do opuštěného Hobartova domu, jenž stojí mezi policistovým domem a Jacksonovými. Blesk shodí ozdobný komín, který William Hobart loni postavil, než začal mít problémy a rozhodl se, že dům nabídne k prodeji. Blesk také zapaluje vratkou střechu. Než je přestane bombardovat hrom, než Johnny vůbec dostane šanci rozpoznat kromě ozónu pach spáleniny, opuštěný dům už olizují plameny. Vysoko vzplanou i v prudkém lijáku, vypadají jako optický klam.

"Kris-te pane," říká Jim Reed. Stojí mezi dveřmi u Carverových s Ralfíkem v náruči. Johnny vidí, že Ralfík se vrátil k cucání palce. A Ralfík je jediný (tedy kromě Johnnyho), kdo se zatím nedívá na hořící dům. Dívá se na kopec a Johnny najednou vidí, jak se mu rozšiřují oči. Vytáhne palec z pusy a ještě než začne hrůzou rvát, uslyší Johnny dvě jasná slova... a znovu mu připadají strašidelně, k zešílení povědomá. Jako slova, která zaslechl ve snech.

"Koráb snů," říká chlapec.

A potom, jako by ta slova byla kouzelným zaklínadlem, Ralfíkova vosková, nepřirozená ochablost zmizí. Začne strachy křičet a zmitat se v náruči mladého Jima Reeda. Jima to zaskočí a chlapce upustí, ten přistane na zadnici. To musí bolet jako čert, pomyslí si Johnny a bez přemýšlení k němu zamíří, ale na klukovi není vidět žádná známka bolesti; jenom strach. Vypoulené oči pořád hledí ulicí vzhůru, zatímco se horečně odráží nohama a po zadku zajede do domu.

Johnny, který teď stojí na okraji příjezdové cesty Carverových, se otočí a vidí, že zpoza rohu od Medvědí ulice se noří další dvě dodávky. Ta vpředu je sladce růžová a tak aerodynamická, že Johnnymu připadá jako obří bonbon s polarizovanými skly. Na střeše má talíř radaru ve tvaru valentinského srdíčka. Za jiných okolností by to mohlo vypadat roztomile, ale teď je to pouze bizarní. Po stranách dodávky trčí zakřivené aerodynamické tvary. Vypadají jako ploutve nebo snad krátká křídla.

Za tímto vozidlem, které se možná jmenuje nebo taky nejmenuje Koráb snů, jede dlouhý černý vůz s vybouleným, tmavě zbarveným čelním sklem a s jakýmsi pouzdem, také černým a houbovitého tvaru, na střeše. Tato ebenová černá mūra je zdobená klikatými blesky z chrómu, které celkem jasně připomínají nacistické SS.

Vozy začínají nabírat rychlost, motory jim pulsují.

V levém boku růžového vozu se otevírá veliký irisový otvor. A na střeše černé dodávky, která vypadá jako pohřebák kombinovaný s lokomotivou, se odsunou bočnice houbovitého pouzdra a uvnitř se objeví dvě postavy s brokovnicemi. Jedna vypadá jako vousatá lidská bytost. Stejně jako mimozemšťan v modré dodávce má na sobě cáry uniformy z občanské války. Ten za ním má na sobě jakousi úplně jinou uniformu: černou, s vysokým límcem, opatřenou stříbrnými knoflíky. Stejně jako u černochromové dodávky je na uniformě cosi nacistického, ale to není věc, která upoutá Johnnyho zrak a zmrazí mu hlasivky, takže nejdřív vůbec nedokáže vykřiknout na poplach.

Nad vysokým límcem je jenom temnota. On nemá žádnou tvář, pomyslí si Johnny vteřinu předtím, než stvůry v růžové a smrtelně černé dodávce zahájí palbu. Nemá žádnou tvář, ta věc nemá vůbec žádnou tvář.

Johnnyho Marinvilla, který všechno vidí, napadne, že možná umřel; a že tohle je možná peklo.

Dopis od Audrey Wylerové (Wentworth, Ohio) Janice Conroyové (Plainview, New York), z 18. srpna 1994:

Milá Jan,

moc Ti děkuju za zavolání. Samozřejmě taky za kondolenci, ale nemáš tušení, jak mi pomohlo, když jsem včera večer uslyšela ve sluchátku Tvůj hlas - bylo to jako doušek studené vody za horkého dne. Nebo spíš jako rozumné slovo, když je člověk zavřený ve cvokárně!

Dávalo něco z toho, co jsem ti říkala do telefonu, trochu smysl? Nemůžu si pořádně vzpomenout. Prášky jsem už vysadila - "Do hajzlu s tím svinstvem", jak jsme říkali na vysoké - ale to teprve posledních pár dnů, a i když mi Herb pomáhal a snažil se jako šílený, okolní svět byl pro mě prostě jako míchaná vajíčka. Začalo to, když zavolał Billův přítel, Joe Calabrese, a řekl, že můj bratr s manželkou a dvěma staršími dětmi zahynuli, že je zastřelil nějaký gang při nájezdu. Ten člověk, kterého jsem v životě neviděla, plakal, bylo mu těžko rozumět a byl příliš ořesený, než aby mohl být taktní. Pořád opakoval, že se hrozně stydí, a nakonec jsem se snažila uklidnit já jeho, a celou dobu jsem si myslela: "Tady je nějaká chyba, Bill nemůže být mrtvý, můj bratr tady musí být tak dlouho, dokud ho budu potřebovat." A v noci jsem se probudila a myslela si: "Určitě ne Bill, to je blbost, to nemůže být Bill." Podobně šílený pocit jsem měla jenom jednou v životě, to když jsem byla malá a všichni najednou dostali chřipku.

Herb a já jsme letěli do San José pro Seta a pak zpátky do Toleda stejným letadlem jako těla. Ukládají je v nákladovém prostoru, věděla jsi to? Já taky ne. Ani jsem o to nestála.

Pohřeb patřil k nejhorším zážitkům mého života - nejspíš byl nejhorší. Ty čtyři rakve - můj bratr, švagrová, neteř a synovec - seřazené v řadě, nejdřív v kostele a potom na hřbitově, kde ležely nad jámami na těch hrozných chromových márách. Chceš vědět úplnou blbost? Celou dobu během obřadu na hřbitově jsem myslela na svoje líbánky na Jamajce. Mají tam na silnici retardéry, kterým říkají spící policajti. A z nějakého důvodu jsem tak začala myslet na ty rakve, jako na spící policajty. No, už jsem ti říkala, že jsem byla šílená, ne? Valiová královna Ohia roku 1994, to jsem já.

V kostele bylo narváno - Bill a June měli spousty přátel - a všichni brečeli. Samozřejmě kromě chudáka malého Seta, ten nemohl. Nebo nechtěl. Kdo ví? Jenom tam seděl mezi mnou a Herbem a na klíně držel dvě hračky - růžovou dodávku, které říká "Koáb nů" a tu akční figurku, která k ní patří, sexy malou zrzku, která se jmenuje Cassandra Stylesová. Hračky jsou z nějakého pořadu MotoKopové 2200 a jména těch pitomých motokopských dodávek (promiň, motokopských Energovozů, ó la la) jsou snad to jediné, co Seth umí srozumitelně vyslovit (potom ještě "Koblihy koupit"; taky "Seth jde kakat", což znamená, že tam máš jít s ním - hygienické návyky sice má, ale trochu zvláštní).

Snad nepochopil, že ta bohoslužba znamenala, že zbytek jeho rodiny je mrtvý, navěky pryč. Herb si je jistý, že to neví ("Ten kluk ani neví, kde je," říká Herb), ale já pochybuju. V tom je právě peklo autismu, že? Člověk věčně pochybuje, nikdy pořádně neví, oni sice vysílají, ale Bůh je obtížil rušičkou a tou nic neprojde, jenom nesrozumitelná hatmatilka.

Něco ti povím - za těch posledních pár týdnů jsem získala k Herbu Wylerovi novou úctu. Zařídil VŠECHNO, od letadel až po nekrology v columbuské Depeši a toledském Ostří. A vzít si Seta tak, jak to udělal on, slovíčkem si nepostěžovat - není to jen sirotek, ale navíc autistický sirotek - no, není úžasný, nebo si to jenom namlouvám? Hlasuju pro úžasný. A zdá se, že se o toho chudáčka opravdu zajímá. Někdy, když se na kluka podívá, objeví se mu na tváři takový zaujatý výraz, který by mohl být i láskou. Aspoň počátkem lásky.

To je ještě pozoruhodnější, aspoň podle mě, když si uvědomíš, jak málo takové dítě jako Seth může vrátet. Většinou jenom sedí v pískovišti, které mu Herb postavil, jakmile jsme se vrátili z Toleda, jako velká pecka ve tvaru chlapce, na sobě má jenom svoje motokopské šortky (krabičku na oběd má taky s MotoKopy), špulí pusou, jako by říkal nesmyslná slova, hraje si se svými dodávkami a figurkami, které k nim patří, zvláště s tou sexy zrzkou v modrých kratásech. Ty hračky mi dělají trochu starost, protože - jestli jsem tě ještě úplně nepřesvědčila, že jsem magor, tak tohle by tě přesvědčit mělo - já totiž pořádně nevím, odkud ty hračky přišly, Jan! Seth určitě takové drahé krámy neměl, když jsem byla naposledy u Billa a June v Toledu (dívala jsem se do hračkářství a MotoKopové jsou VELMI drazí), to ti můžu povědět nabeton. Navíc to nejsou takové hračky, jaké by Bill a Junie schvalovali - jejich vkus směřoval spíš k losovi Barneyemu než Hvězdným válkám, což se jejich dětem hrubě nelíbilo. Chudák malý Seth mi to neprozadí, to je jisté, a nejspíš na tom ani nesejde. Jména těch dodávek a příslušných postaviček znám jenom díky tomu, že se s ním v sobotu dopoledne dívám na ten kreslený seriál. Ten hlavní zlosyn, Beztváře, je très strašidelný. Je tak zvláštní, Jan (myslím Seta, ne Beztváře, ha ha). Nevím, jestli má

Herb stejný pocit, ale vím, že něco podobného cítí. Když někdy zvednu hlavu a přistihnu Setha, že se na mě dívá (má tak tmavě hnědé oči, že někdy vypadají úplně černé), příšerně mě zamrazí - jako by mi někdo po páteři přešel paličkou jako po xylofonu. A od té doby, co s námi Seth začal bydlet, se stalo pár divných věcí. Nesměj se, ale stalo se pár poltergeistovských příhod, které někdy dávají v televizi v pořadech, kterým Herb říká "psychoreálné show". Z poliček létají sklenice, pár oken se rozbilo a nikdo neví proč, občas se přes noc v Sethově pískovišti objevují rozmazané obrysy. Vypadají jako divné, surrealistické malby v písku. Až ti příště budu psát, pošlu ti nějaké fotky, jestli si vzpomenu. Tohle bych neřekla nikomu kromě tebe, Jan, to mi věř. Díky Bohu, že tě znám a můžu se svěřit tvému zájmu... zvědavosti... DISKRÉTNOSTI!

Většinou nejsou se Sethem žádné problémy. Nejvíc mě na něm rozčiluje to, jak dýchá! Nadechuje se velkými, chlemtavými hlty, vždycky pusou, kterou má věčně otevřenou až málem na hrudník. Vypadá jako obecní blázen, ale to on rozhodně není, bez ohledu na problémy, které má. Pan Marinville odnaproti sem onehdy zašel s banánovým koláčem, který sám upekl (je docela roztomilý na člověka, který kdysi napsal knížku o muži, co měl milostnou aféru s vlastní dcerou... a navíc tu knihu nazval Rozkoš), a nějakou dobu strávil se Sethem, který zrovna neseděl v pískovišti a díval se na Bonanzu. Pamatuješ na ni? Na TNT ji opakují skoro každý všední den odpoledne (říkají jim odpolední Chlapácké sedánky, no není to roztomilé?) a Seth je prostě miluje. Wesurn, wesurn, říká, když začnou. Pan Marinville, který si nechá říkat Johnny, se s námi docela dlouho díval, všichni tři jsme pojídali banánový koláč a popíjeli čokoládový koktejl jako staří přátelé, a když jsem se omlouvala za Sethovo funění (samozřejmě hlavně proto, že vytáčí mě), Marinville se jenom zasmál a řekl, že Seth za svoje ucpané dutiny nemůže. Nevím ani pořádně, jaké dutiny to jsou, ale nejspíš budeme muset nechat Setha prohlédnout. Díky Bohu za pojištění.

Jedna věc mě pořád hryže, a proto jsem ti přiložila kopii pohlednice, kterou mi bratr poslal z Carson City těsně předtím, než zemřel. Piše na ní, že Seth něco dokázal - něco úžasného, tak to přesně říká. Tiskací písmena, spousta vykřičníků. Podívej se sama. Byla jsem zvědavá, bodejť, tak jsem se ho na to zeptala, když jsme spolu potom telefonovali. Reagoval velmi zvláště, vůbec se Billovi nepodobal. Dlouho mlčel, potom se ozval divný násilný smích, "ha ha ha!", tak jak se piše, ale jak skutečný smích nikdy nevypadá, jenom na nudných koktejlových večírcích. V životě jsem neslyšela, že by se tak bratr smál. "Inu, Audrey," řekl, "možná jsem to trochu přehnal."

Nechtěl o tom už vůbec mluvit, ale když jsem naléhala, řekl, že mu Seth připadal veselejší, že je víc s nimi, jakmile se dostali do Colorada tak daleko, že viděli hory. "Víš, jak měl vždycky rád westerny," řekl, a i když jsem to tehdy nevěděla, vím to teď. Mladý Seth Garin je blázen do kovbojů a šerifů a přepadení v průsmyku. Bill řekl, že Seth nejspíš věděl, že není na skutečném starém západě, protože kolem byla spousta aut a tábořišť, ale "ta příroda ho rozhodně vzrušuje". Tak to Bill vyjádřil.

Mohla jsem to nechat plavat, kdyby nemluvil tak divně a neurčitě jako někdo úplně jiný. Člověk pozná vlastní krev, že? Aspoň si to myslím. A Bill vždycky překypoval legrací nebo se naopak nafoukl a stáhl. Žádná střední cesta. Jenomže během toho telefonátu mi připadalo, že je to jenom střední cesta. Takže jsem na něj tlačila dál, což bych normálně neudělala. Řekla jsem, že to jeho cosi ÚŽASNÉHO vypadalo jako jedna určitá událost. On na to, no jo, cosi se stalo nedaleko od Ely, což je jedno z těch trochu větších městeček severně od Las Vegas. Zrovna když projížděli kolem ukazatele k nějakému hnízdu jménem Beznaděj (mají kouzelná jména, to musím uznat, člověk hned dychtí se tam podívat), Seth prý "zjančil". Takhle to Bill řekl. Byli na silnici číslo padesát, to není žádná dálnice, a vlevo od nich, jižně od silnice, se rýsoval obrovský násep.

Bill si myslel, že je to zajímavé, ale nic víc. Jenomže Seth - když se tím směrem otočil a uviděl to, zbláznil se. Začal mávat rukama a drmolit tím svým soukromým jazykem. Mně to vždycky zní, jako když se pouští nějaká mluvená nahrávka pozpátku.

Bill a June a dvě starší děti se k němu přidali, jak to dělají - dělali - vždycky, když se rozrušil a začal se vyjadřovat slovně, což se stává vzácně, ale stává. Víš, takové to Jo, Sethe, to si piš, Sethe, to víš, že je to skvělé, Sethe - a celou tu dobu ten násep za nimi pomalu mizí. Až nakonec Seth - dávej pozor - promluví, ne tou svou hatmatilkou, ale anglicky. Skutečně promluví, řekne: "Zastav, tati, vrať se, Seth chce vidět horu, Seth chce vidět Hosse a Malého Joea." Hoss a Malý Joe, pokud si nevzpomínáš, jsou

dvě hlavní postavy z Bonanzy.

Bill řekl, že to bylo víc srozumitelných slov, než kolik Seth stačil v životě nabřebentit, a za tu dobu, co jsem strávila se Sethem, jsem se přesvědčila, jak neobvyklé by u něj bylo, kdyby toho tolik napovídal srozumitelně a najednou. Ale... něco ÚŽASNÉHO? Nechci být zlá nebo tak, ale rozhodně to nebyl žádný lincolnovský výkon, no ne? Nemohla jsem s tím souhlasit tehdy ani teď. Na té pohlednici psal Bill tak rozčileně, jako by měl vylétnout do povětří; do telefonu mluvil jako robot. A ještě něco. Na pohlednici píše "víc později", jako by se už nemohl dočkat, až to na mě všechno vysype, ale jakmile jsem ho měla na telefonu, musela jsem to z něho páčit. Divné!

Bill řekl, že to, co se stalo, mu připomnělo jeden starý vtíp o manželích, kteří si myslí, že jejich syn je němý. Potom jednoho dne, kdy je klukovi asi šest let, najednou u večeře promluví. "Prosím tě, matko, mohl bych dostat ještě porci kukuřice?" řekne. Rodiče se na něj vrhnou a ptají se, proč zatím nikdy nepromluvil. "Nikdy jsem neměl co říct," odpoví. Bill mi ten vtíp řekl (už jsem ho slyšela, myslím někdy v hlubokém dávnověku, kdy upalovali Johanku z Arku) a potom se znovu zasmál tím falešným smíchem jako na večírku, ha ha ha. Jako by téma jednou provždy uzavíral. Jenomže já jsem to rozhodně nemínila tak nechat.

"Takže ses ho zeptal, Bille?" zeptala jsem se.

"Na co?" říká.

"Proč ještě nikdy nemluvil."

"Ale on mluví."

"Ale takhle ne. Takhle nemluví, proto jsi mi poslal ten rozčilený lístek, že?" To už jsem na něj začínala mít vztek. Nevím proč, ale bylo to tak. "Tak zeptal ses ho, proč ještě nikdy nedal dohromady patnáct nebo dvacet zřetelných anglických slov?"

"No, to ne," říká. "Nezeptal."

"A vrátil ses? Vzal jsi ho do Beznaděje, aby se mohl podívat na ten kovbojkový ranč nebo co to bylo?"

"To jsme přece nemohli, Audrey," říká po další dlouhé pauze. Jako když hraješ šachy s počítačem a čekáš, až si rozmyslí obtížný tah. Nerada tak mluvím o svém bratrovi, kterého budu milovat a postrádat celý zbytek života, ale chci, abys pochopila, jak strašně divný ten poslední rozhovor byl. Chceš vědět pravdu? Jako bych vůbec se svým bratrem nemluvila. Kéž bych dokázala vysvětlit, proč tomu tak bylo, ale neumím to.

"Jak to myslíš, že jste nemohli?" ptám se ho.

"Nemohli znamená nemohli," říká. Myslím, že byl na mě trochu naštvaný, ale to mi nevadilo; aspoň mluvil trochu normálně. "Chtěl jsem se do večera dostat do Carson City, což bychom nestihli, kdybychom se otočili a vraceli se do toho městečka, které ho tak vzalo. Všichni mi pořád vykládali, jak může být padesátka po setmění zrádná a já nechtěl dostat rodinu do nějaké nebezpečné situace." Jako by projížděl pouští Gobi a ne středem Nevady.

A to je všechno. Ještě chvíli jsme mluvili a on pak řekl: "Klídek, děvče," jak to říkal vždycky, nic víc už od něj nikdy neuslyším, aspoň na tomto světě. Prostě klídek, děvče, a potom zmizel v hlavní pušce nějakého kretěna na motorce. Všichni kromě Setha. Policie ani nedokázala identifikovat ráži těch zbraní, říkála jsem ti to? Život je tak nehotový ve srovnání s knihami a filmy! Jako nějaký pitomý salát.

Jenomže ten poslední rozhovor mě pořád žere. Nejvíce se pořád vracím k tomu hloupému afektovanému smíchu. Bill - můj Bill - se takhle v životě nesmál.

Nebyla jsem jediná, kdo si všiml, že je trochu z míry. Jeho přítel Joe, ten, u kterého byli na návštěvě, říkal, že celá rodina vypadala mimo, kromě Setha. Promluvila jsem si s ním, když jsme se setkali v pohřební službě, Herb tam podepisoval formuláře na převoz. Joe říkal, že ho napadlo, jestli nemají nějaký virus nebo chřipku. "Kromě toho malého," řekl. "Ten měl spoustu elánu, věčně byl venku na pískovišti s hračkami."

Tak jo, napsala jsem už dost - nejspíš až moc. Ale všechno si to promysli, ano? Zapni ten svůj dobrý vynalézavý mozek, protože TOHLE MĚ FAKTICKY ŽERE! Mluvit s Herbem nemá cenu; říká, že se tak u mě projevuje smutek. Myslela jsem na to, že bych promluvila s J. Marinvillem odnaproti - zdá se laskavý a vnímavý - ale neznám ho tak dobře. Takže to musíš být ty. To chápeš, ne?

Mám tě ráda, Jani. Stýská se mi po tobě. A někdy, hlavně poslední dobou, si přeju, abychom byly zase

mladé a všechny ty špinavé karty, které na nás život může vytasit, byly pořád ještě hluboko v balíčku. Pamatuješ, jaké to bylo na vysoké, kdy jsme si myslely, že budeme žít věčně, a jenom ty naše hloupé periody nás vždycky hrozně zaskočily?
Musím toho nechat, jinak se zase rozbřečím.

Mám tě moc ráda (a ještě mnohem víc)

Aud

KAPITOLA 5

1

Toho odpoledne, než se svět propadl do pekla jako vědro na přetrženém provazu, stál Collie Entragian před zrcadlem v koupelně a rozhodoval o třech věcech. Za prvé přestane o víkendu chodit neoholený. Za druhé skoncuje s pitím, aspoň dokud se mu život zase nedostane do normálních kolejí - chlastal totiž nějak moc, až mu to nedělalo dobře, a to muselo přestat. Za třetí do toho konečně praští a najde si práci. V Columbusu byly tři bezpečnostní agentury, ve dvou z nich pracovali lidé, které znal, a byl nejvyšší čas vylézt z nory. Přece neumřel; měl by přestat naříkat a začít žít.

A teď, když Hobartův dům kousek od něj plál jako peklo a blížily se zase ty dvě bizarní dodávky, všechno v něm se chopilo života. Nejvíc ho elektrizovalo černé vozidlo plížící se za tím růžovým, to v něm mobilizovalo veškeré instinkty, které mu velely, aby zmizel, nejlépe do Mongolska. Ve věži černé dodávky letmo zahlédl deštěm rozmazanou postavu, ale už ta dodávka mu stačila. Vypadá jako pohřebák ze sci-fi filmu, pomyslel si.

"Dovnitř!" slyšel se, jak křičí - něco v něm zřejmě pořád chtělo velet. "Všichni dovnitř, dělejte!"

V té chvíli ztratil z očí všechny lidi, shluklé kolem zesnulého pošťáka a jeho nařikající, kvílející manželky - paní Gellerovou, Susi, Susinu kamarádku, Josephsonovy, paní Reedovou. Marinville, ten spisovatel, byl trochu blíž, ale Collie ho taky ztratil. Jeho zorný úhel se zúžil na lidi před domem starého doktora: Petra Jacksona, Soderonovy, prodavačku, vlasatce z nákladáku Ryder a starého doktora, který před rokem nechal veterinární praxe, aniž měl ponětí, že ho čeká něco takového.

"Uteč!" zařval Collie do Garyho mokré, rozšklebené, přiopilé tváře. V té chvíli chtěl toho chlapa zabít, prostě ho popadnout a zabít, podpálit ho nebo tak něco. "Uteč sakra do DOMU!" Za sebou slyšel Marinvilla, který ječel totéž, i když měl nejspíš na mysli Carverův dům.

"Co -" začala Marielle a přistoupila manželovi po bok; potom se podívala dál kolem Garyho a vytřeštila oči. Rukama s roztaženými prsty si sevřela tváře, brada jí poklesla, a Collie po jeden šílený okamžik očekával, že padne na kolena a začne zpívat "Maminko" jako Al Jolson. Místo toho zaječela. A jako by na to čekali všichni útočníci, začala palba - ostré, silné výstřely, které nebylo možno splést si s hromem. Hipík popadl Petra Jacksona za pravé zápěstí a pokusil se ho odtrhnout od mrtvé manželky. Petr od ní nechtěl odejít. Pořád naříkal a možná si vůbec neuvědomoval, co se kolem něj děje. Ozvala se rána, ohlušující jako dynamit, a po ní třískot skla. A další rána, ještě hlasitější, a po ní křik strachu nebo bolesti. Collie by si vsadil na strach... aspoň tentokrát. Třetí výstřel a Billingsleyův keramický německý ovčák zmizel od předních tlap nahoru. Hlavní dveře domu starého doktora byly otevřené, kryty jen síťkou proti hmyzu s ozdobným, kudrnatým B. Tmavá obdélníková díra - otvor, který mohl vést do bezpečné jeskyně - vypadala tisíc mil daleko.

Collie se nejdřív rozběhl k Petrovi, aniž mu hlavou jenom blesklo, že se dopouští hrdinství; prostě k němu běžel nejdřív. Další ohlušující výstřel a Collie zatínal zádové a hýžd'ové svaly v očekávání potenciálně smrtelného úderu, zatímco mozek ho informoval, že tentokrát to byl hrom. Vzápětí už ne. Bylo to další ostré prásknutí a on cítil, že kolem pravého ucha mu cosi prosvištělo vzduchem.

Poprvé, co po mně někdo střílí, pomyslel si. Devět roků u policajtů, než to na mě ušili a vyrazili mě - čtyřikrát mě někdo zmlátil, čtyřikrát šoupli do civilu, jednou do domácího vězení - ale nikdy po mně nikdo nestřílel, až teď.

Další rána. Jedno okno v Billingsleyově obýváku se rozletělo a ven se vyhrnul bílé záclony jako éterické paže. Pušky za ním teď spustily jako dělostřelectvo, prásk-prásk-prásk-prásk, a Collie ucítil, jak kolem prosvištěla další horká dávka, tentokrát vlevo od ruky, a v obložení pod rozbitým oknem se objevila černá díra. Colliemu ta díra připadala jako veliké polekané oko. Příští rána mu prohučela kolem boku. Žasl, že ještě není po něm, užasl jako nikdy. Cítil pach spálených cedrových šindelů a měl čas vzpomenout si na říjnová odpoledne, která trávil na zahradě s otcem, kdy pálili listí v doutnavých vonných hromadách.

Utíkal už celé hodiny, cítil se jako nějaký pitomý porcelánový kačer na pitomé střelnici, a vůbec ještě nedoběhl k Petru Jacksonovi, co se to tu sakra dělo?

Od chvíle, co začala střelba, uplynulo pět vteřin, informovala ho chladnější část mozku. Možná jenom tři. Hipík pořád tahal Petra za zápěstí a už mu vydatně pomáhala i ta dívka, Cynthia. Ale Petr se vzpíral, to Collie viděl. Petr chtěl zůstat s manželkou, která si pro návrat domů vybrala maximálně nevhodnou chvíli. Collie, který stále zvyšoval rychlost (dokázal pořádně upalovat, když opravdu chtěl), se shýbl a v běhu zahákl ruku pod levou paži klečícího muže. Říkejte mi poštovní expres, pomyslel si. Petr sebou škubl vzad, snažil se všechny tři setřást, aby ho neodtrhávali od manželky. Colliemu začala klouzat ruka. A sakra, pomyslel si. Do prdele s náma. A zkratku.

Zezadu, od Carverů, se ozval další jekot. Koutkem oka zahlédl růžovou dodávku, která už projížděla kolem a zrychlovala a mířila z kopce dolů na Hyacintovou ulici.

"Mary!" křičel Petr. "Ona je zraněná!"

"Jsem u ní, Petře, neboj se, jsem u ní!" volal starý doktor vesele, a i když u ní nebyl - ve skutečnosti probíhal kolem Maryina bezvládného těla, aniž se na ně jen podíval - Petr přikývl a vypadal, že se mu ulevilo. Bylo to tím tónem, pomyslel si Collie. Tím šileně veselým tónem hlasu.

Hipík už skutečně pomáhal místo pouhého snažení. Hlavně držel Petra za opasek a to na něj platilo.

"Pomoz mi, kámo," říkal hipík Petrovi. "Aspoň trochu."

Petr si ho nevšímal. Hleděl na Collieho obrovskými, skelnými očima. "On se o ni postará, že? Starý doktor. Pomůže jí."

"Přesně tak!" křikl Collie. Pokusil se o veselý doktorův tón - letmou útěchu u lůžka nemocného - ale slyšel jenom děs. Růžová dodávka byla pryč, ale černá tu zůstávala, pomalu jela, skoro se zastavila. Ve věži byly vidět postavy - nějak moc jasné, téměř světélkující. "Billingsley -"

Vlevo kolem něj proběhla Marielle Sodersonová, ve sprintu ke dveřím do doktorova domu málem Collieho srazila k zemi. Gary proběhl vpravo od něj a vrazil do prodavačky ramenem, až upadla na kolena. Dívka vykřikla bolestí a stáhla koutky úst, když se jí cosi - nejspíš kotník - zkroutilo. Gary se po ní ani neohlédl; oči upíral pouze na cíl. Dívka byla vmžiku zase na nohou. Bolestný škleb jí z tváře nezmizel, ale statečně držela Petra za paži a stále se ho pokoušela dostat pryč. Collie si jí začínal cenit, bez ohledu na schizoidní dvoubarevné vlasy.

Před nimi utíkali Sodersonovi. Chvilku jim trvalo, než získali všeobecný přehled o situaci, ale teď už rozhodně neváhali, jak Collie viděl.

Další výstřel. Vlasatec vykřikl překvapením a bolestí a popadl se za pravou nohu. Collie uviděl, že mu mezi prsty prosakuje krev, v příšeří bouřky podivně jasná. Dívka na něj hleděla, ústa dokořán, oči vytřeštěné.

"Nic to není," vyhrkl hipík, když znovu získal rovnováhu. "Jenom škrábnutí. Dělejte, dělejte!"

Petr se konečně hrabal na nohy, doslova i obrazně. "Co se to sakra... děje?" zeptal se Collieho. Mluvil jako zfetovaný.

Než stačil Collie něco říct, z černé dodávky zazněl poslední výstřel a ozval se zvuk - Collie by na to přísahal - podobný svistu dělového náboje. Marielle Sodersonová, která zatím doběhla na verandu (Gary už zmizel uvnitř, nebyl žádný džentlmen), zaječela a nemotorně vrazila do zárubně. Levá paže jí bezvládně vylétla vzhůru. Hliníkové obložení doktorova domu pocákala krev; déšť jí ihned začal ze stěny domu po vrstvách smývat. Collie slyšel, jak prodavačka ječí, a měl chuť se k ní přidat. Projektil zasáhl Marielle do ramene a skoro jí odtrhl levou paži od těla. Paže padla zase dolů a nebezpečně visela z lesklého uzlu masa se znamínkem. Právě díky tomu znamínku - chybičce, kterou Gary možná za mladších, střízlivějších časů láskyplně líbal - scéna vypadala skutečně. Marielle stála ve dveřích, křičela, levá paže visela vedle ní

jako dveře, kterým se urvaly dva panty ze tří. A černá dodávka přidávala a uháněla z kopce a cestou se její věž zavírala. Vůz zmizel v dešti a kotoučích dýmu z prázdného Hobartova domu, kde se střecha už dělila o ohnivou spoušť se stěnami.

2

Měla kam jít.

Někdy to vypadalo jako požehnání, jindy jako prokletí (protože se tím všechno jen prodlužovalo a pekelná hra pokračovala), ale tak či onak to byl jediný důvod, proč stále byla sama sebou, aspoň občas; jediný důvod, proč ji ještě zaživa zevnitř nevyžral. Jako se to stalo Herbovi. Nakonec se však Herb přece jenom dokázal ještě jednou sebrat. Dokázal se vzchopit na tak dlouho, aby odešel do garáže a vpálil si kulku do mozku.

Aspoň tomu chtěla věřit.

Někdy však věřila něčemu jinému. Někdy myslela na nekonečné večery před výstřelem v garáži, kdy vídala Seta na židličce, té s obtisky s jezdcí na koních, které tam s Herbem nalepili, když si uvědomili, jak moc má ten kluk rád "wesurny". Seth tam prostě seděl, nešlimal si žádného televizního programu (pokud zrovna nedávali nějakou kovbojku nebo sci-fi) a hleděl na Herba těma svýma hroznýma špinavě hnědýma očima, očima stvůry, která celý život prožila v bažině. Seděl na té židli, kterou teta se strýcem s takovou láskou ozdobili, za starých časů, ještě než začala ta noční můra. Vlastně než poznali, že začala. Seděl tam a hleděl na Herba, na ni skoro vůbec, aspoň ne tehdy. Díval se na něj. Myslel na něj. Vysával ho jako upír v hororu. A přesně tím ta stvůra v Sethovi opravdu byla, ne? Upírem. A jejich život tady v Topolové ulici, to byl ten horor. V Topolové ulici, kde mají nejspíš v každém domě aspoň jedno album z Carpenterových filmů. Milí sousedé, takový druh lidí, který všeho nechá, když z rádia uslyší, že Červenému kříži docházejí fondy, a nikdo z nich nevěděl, že Audrey Wylerová, ta tichá vdova, která bydlí mezi Sodersonovými a Reedovými, teď hraje hlavní roli ve svém vlastním hororu.

Když měla dobrý den, myslela si, že Herb, jehož smysl pro humor sloužil jako štít před tou věcí v Sethovi, kterou však zároveň dráždil, se udržel tak dlouho, aby dokázal uniknout. Když měla špatný den, věděla, že je to blbost, že Seth prostě spotřeboval z Herba všechno, co se dalo, a pak ho poslal do garáže s autodestruktivním programem blikajícím v hlavě jako neónová reklama v okně výčepu.

Jenomže Seth to nebyl, aspoň ne doslova; ne ten Seth, který je někdy (bývávalo) objímal a dával jim otevřenými ústy mlaskavé pusy, které jim připadaly jako praskavé mýdlové bubliny. "Já ouboj," říkal občas, když seděl v té zvláštní židli, ta slova se vynořila z jindy nesrozumitelného blábolení a oni cítili, i když jen na chvíli, že někam spějí: Já jsem kovboj. Tamten Seth byl miloučký; bez ohledu na svůj autismus, a trochu i díky němu. Tamten Seth byl však také médiem jako nakažená krev, která současně vyživuje virus a přenáší ho.

Ten virus - ten upír - byl Tek. Dáreček z Velké americké pouště. Bill tvrdil, že se rodina Garinových vůbec do Beznaděje nevracela, že vůbec nezastavovali, aby zjistili, co je za nasypáným valem, který viděli ze silnice, valem, který Seta natolik rozrušil, že na chvíli překonal své obvyklé blábolení a promluvil zřetelnou angličtinou. To jsme fakt nemohli, Audrey, řekl Bill. Museli jsme se do večera dostat do Carson City. Jenomže Bill jí lhal. Dozvěděla se to z dopisu, který dostala od muže jménem Allen Symes.

Symes, inženýr geolog pro jakousi Hlubinnou důlní společnost, viděl rodinu Garinových 24. července 1994, stejného dne, kdy jí bratr poslal tu nadšenou pohlednici. Symes ji ujistil, že se nestalo nic zvlášť zajímavého, že jen vzal Garinovy k okraji povrchového dolu (kdyby vešli přímo dovnitř, bylo by to v rozporu s bezpečnostními předpisy, stálo v dopise) a počastoval je krátkou přednáškou z historie, než je poslal znovu na cestu. Byla to dobrá historka, nudná a zároveň hodnověrná. Audrey by za normálních okolností nepochybovala ani o jednom slovu, ale věděla něco, co pan Allen Symes z Beznaděje, Nevada, netušil: že Bill popřel, že by se tam vůbec zastavili. Bill řekl, že prostě spěchali dál svou prázdninovou trasou, protože museli být do večera v Carson City. A jestli Bill lhal, nebylo pak možné - přímo pravděpodobné -, že lhal i Symes?

V čem lhal? V čem lhal?

Zastav, tati, vrať se, Seth chce vidět horu.

Proč jsi mi lhal, Bille?

Na tu otázku uměla podle svého názoru odpovědět: Bill jí lhal, protože ho k tomu Seth přinutil. Měla za to, že Seth během jejího rozhovoru s Billem stál přímo vedle telefonu, pozoroval tvora, jehož už nepovažoval za svého otce, těma špinavě hnědýma očima, které patřily pod kládu zanořenou do bažiny. Bill směl říct jen to, co chtěl Tek, jako osoba, která mluví s pistolí přitisknutou ke spánku. Říkal ty svoje neobratné lži a smál se nepřirozeným, strojeným smíchem, ha-ha-ha.

Ta věc v Sethovi nakonec Herba sežrala zaživa a teď se snažila sežrat i ji, ale ona byla zřejmě jiná než Herb v jedné zásadní věci: ona měla kam jít. Zjistila to možná náhodou, možná se Sethovou pomocí - s pomocí toho opravdového Setha - a mohla se jen modlit, aby Tek nikdy neobjevil, co dělá nebo kam chodí. Ta příšera ji nikdy do její svatyně nesledovala.

V květnu 1982, když jí bylo dvacetjedna a stále se jmenovala Audrey Garinová, strávila se svou spolubydlicí Janice Goodlinovou (která byla zároveň její nejlepší přítelkyní a zůstala jí dodnes) nádherný víkend - pro Audrey asi nejkrásnější víkend v životě - v horském hotelu Mohonk ve státě New York. Výlet dostaly jako dárek od Janina otce, který získal jakousi peněžní odměnu od společnosti, u níž prodával, a byl povýšen o dva nebo tři stupínky v zaměstnaneckém žebříčku. Pokud měl v úmyslu podělit se o své štěstí, rozhodně se mu to u těch dvou mladých žen podařilo.

V sobotu onoho kouzelného víkendu si vzaly studený oběd (který jim kuchyně zabalila do nádherně staromódního proutěného košíku) a šly pěšky celé hodiny a hledaly dokonalé místo, kde by se posadily. Obyčejně když něco takového hledáte, tak to nenajdete, ale ony měly štěstí. Byla to krásná horská louka, napůl divoká, zaplavená pryskyřníky a sedmikráskami a šípkovými růžemi. Bzučela včelami; v teplém vzduchu tancovali bělásci jako očarované konfety, které nikdy nespádnou na zem. Na jednom konci louky stála zvláštní kupolovitá stavba - Janice řekla, že se tomu říká altán, zahlédly je na pozemcích Mohonku každou chvíli. Altán byl zastřešený, aby poskytoval stín a úkryt, ale jinak byl otevřený do všech stran, aby dovnitř mohl vzduch a byl všude výhled.

Obě ženy se bohatě najedly, důkladně si popovídaly a třikrát se při různých příležitostech rozesmály tak strašně, až jim slzy tekly po tvářích. Audrey měla pocit, že se od té doby už nikdy tak srdečně nezasmála. Nikdy nezapomněla na laskavé, jasné letní světlo toho odpoledne, ani na tancující bílé chomáče motýlů.

To bylo místo, kam se vracela, když byl Tek úplně venku a měl Setha naprosto pod kontrolou. Tam se schovávala, k Janice, která se pořád jmenovala Goodlinová místo Conroyová, s Janice, která byla pořád mladá. Někdy Audrey vyprávěla Janice o Sethovi - jak se k nim dostal a jak ani ona nebo Herb neviděli a netušili (aspoň zpočátku), co v Sethovi je, jakási věc, která je v klidu sledovala a střádala síly a čekala, až přijde pravá chvíle, aby vyšla ven. Někdy jí Audrey vyprávěla, jak moc se jí po Herbovi stýská a jak je vystrašená... že se cítí v pasti, jako moucha v pavučině nebo kojot v železech.

Ale takové hovory jí připadaly nebezpečné, takže se snažila s nimi nezačínat. Většinou si prostě přehrávala ty sladké nicotnosti dávno minulého dne, kdy Reagan byl v úřadu první volební období a v obchodech byly opravdové vinylové desky. A rozebíraly, jestli Ray Soames, Janin současný přítel, bude zajímavý milenec (sobecké prase, oznámila Jani věčně o tři týdny později, než dala navždy sbohem Rayovu smyslnému zjevu) a jakou budou mít práci a kolik dětí budou mít a kdo z jejich kamarádů bude nejúspěšnější.

Tím vším procházela veliká, ale nevyřčená - možná se o ní neodvažovaly mluvit, aby ji nezničily - radost z krásného dne, patřícího dokonale zdravým mladým ženám, které se mají rády. Právě na to a nikoli na současné starosti se Audrey soustředila, když cítila, že se Tek do ní prokousává svými neviditelnými, ale prudce bolestivými zuby, že se na ní zkouší krmit a pást. Potom se utíkala k lásce a jasu toho dávného dne, a ten jí zatím poskytoval úkryt a pomoc.

Zatím žila.

Ještě důležitější bylo, že byla stále sama sebou.

Na té louce se všechno zmatek a tma rozplývaly a všechno zřetelně vyvstávalo: nehoblované šedé kůly, které podpíraly střechu altánu a vrhaly hubené ostré stíny; stůl (také nehoblovaný), u kterého seděly naproti sobě na lavicích, stůl, který byl plný vyrytých iniciál, většinou milenců; piknikový koš, postavený

stranou na prkenné podlaze, stále otevřený, ale pro ten den úplně vyjedený, s příbory a krabičkami na jídlo z umělé hmoty úhledně sbalenými na zpáteční cestu do hotelu. Viděla zlatá světélka v Janiných vlasech a uvolněnou nitku na levém rameni její halenky. Slyšela každé ptačí zavolání.

Jenom jedna věc byla jiná, než jak byla tehdy doopravdy. Na stole, kde trůnil košík, dokud ho nesbalily a neodložily stranou, stál červený bakelitový telefon. Audrey měla přesně takový, když jí bylo pět let, a vedla jím dlouhé a šíleně nesmyslné hovory s neviditelnou kamarádkou, která se jmenovala Zlatíčko Melissa.

Při některých návštěvách v altánu na louce bylo na telefonním sluchátku natištěno slovo ŠKOLKA. Jindy (obvykle za dnů, které byly zvlášť hrůzné, a poslední dobou jich přibývalo) na sluchátku viděla natištěno kratší a mnohem hrozivější slovo: upírovo jméno.

Byl to Tekův telefon a nikdy nezvonil. Aspoň zatím. Audrey měla pocit, že jestli se to někdy stane, tak to bude proto, že Tek najde její bezpečné a tajné místo. Jestli se to stane, tak to bude určitě její konec.

Možná bude ještě nějakou dobu dýchat a jíst, stejně jako Herb, ale bude to stejně její konec.

Občas se pokusila Tekův telefon přinutit, aby zmizel. Připadalo jí, že kdyby se ho dokázala zbavit, vymazat tu zatracenou věc, možná by dokázala uniknout stvůře v Topolové ulici nadobro. Jenomže nedokázala na tom telefonu nic změnit, ať se snažila, jak chtěla. Někdy skutečně zmizel, ale nikdy v době, kdy se na něj dívala nebo o něm přemýšlela. Dívala se třeba do Janina rozesmátého obličej (Jan mluvila o tom, jak někdy chce skočit Rayi Soamesovi do náručí a ocumlat mu obličej a jak někdy - třeba když ho nachytá, jak se zaujatě dloube v nose - si přeje, aby se odplazil do kouta a zemřel), a pak se podívala zase na stůl a viděla, že deska je holá, malý červený telefon je pryč. To znamenalo, že je pryč Tek, aspoň na chvíli, že spí (aspoň dřímá) nebo se stáhl. Mockrát, když se při takové příležitosti vrátila, našla Setha usazeného na toaletě, s očima omámenýma a divnýma, ale aspoň jednoznačně lidskýma. Tek zřejmě nerad asistoval poblíž, když si jeho hostitel vyprazdňoval vnitřnosti. Podle názoru Audrey to byla zvláštní a téměř existenciální citlivost u tak bezohledné a kruté stvůry.

Pohlédla teď dolů a viděla, že telefon je pryč.

Vstala a Jan - ta mladá Jan, s oběma prsy dosud nedotčenými - přestala okamžitě štěbetat a smutnými očima pohlédla na Audrey. "Tak brzo?"

"Promiň," řekla Audrey, i když netušila, jestli je brzo nebo pozdě. To pozná, až se vrátí a podívá se na hodiny, ale dokud byla tady, samotná představa hodin vypadala směšně. Louka, která ležela v kopcích Mohonku v květnu 1982, byla zónou bez hodin, požehnanou a bez tikotu.

"Možná že se jednou dokážeš toho hnusného telefonu zbavit nadobro a zůstaneš tu," řekla Jan.

"Možná. To by bylo pěkné."

Bylo? Opravdu? Nevěděla. A zatím se musela starat o jednoho malého chlapce. A ještě něco: nebyla zatím docela připravena to vzdát, což by trvalý život v květnu 1982 znamenal. A kdo ví, jak by se na té horské louce cítila, kdyby ji už nemohla opustit? Pak by se její útočiště mohlo proměnit v peklo.

Jenomže všechno se měnilo, a nikoli k lepšímu. Za prvé Tek s postupujícím časem neslábl, jak asi naivně doufala; pokud se s Tekem něco dělo, pak sílil. Televize neustále běžela, vysílala pořád stejné filmy a staré seriály (Bonanzu, Střelce... a samozřejmě MotoKopy 2200), zas a znova. Lidé jí v těch filmech začali všichni připadat jako šílení demagogové, krutými hlasy vybízející neklidný dav k hrůznému činu.

Něco se mělo stát, a brzo. Byla o tom přesvědčená. Tek něco plánoval... pokud se o něm dalo říct, že plánuje nebo vůbec myslí. Změna byla asi příliš slabé slovo. Spíš jako by se všechno mělo obrátit vzhůru nohama, jak se to děje při zemětřesení. A jestli se to stane, až se to stane -

"Uteč," řekla Jan a oči jí zablýskly. "Přestaň o tom přemýšlet a udělej to, Audrey. Otevři dveře z domu, až bude Seth spát nebo sedět na záchodě, a utíkej jako o život. Vypadni z toho domu. Uteč sakra od té příšery."

To bylo poprvé, co se jí Janice odvážila radit, a Audrey se lekla. Vůbec nevěděla, jak odpovědět. "Já... si to rozmyslím."

"Nepřemýšlej moc dlouho, holka - mám pocit, že už nemáš času nazbyt."

"Musím jít." Ještě jednou se nervózně podívala na stůl, aby se přesvědčila, jestli je školkový telefon pryč. Byl.

"Ano. Dobře. Sbohem, Audrey." Janin hlas už přicházel jakoby z větší dálky a Jan bledla jako duch. Jak

tak z ní vyprchávala barva, začala vypadat spíš jako žena, která čeká, až ji Audrey dožene, žena s jedním nadrem a úzkoprsými, často přísnými názory. "Přijď zase brzy. Popovídáme si třeba o Seržantu Pepperovi."

"Dobře."

Audrey vyšla z altánu, podívala se z kopce dolů ke skalní stěně, u které rostly šípkové růže, a sledovala piruety bílých motýlů. Zamlženým modrým nebem zarachotil hrom. Bůh posílal od Catskills déšť, a nebylo divu; nic tak dokonalého, jako bylo toto odpoledne, nemůže trvat dlouho. Nic zlatého nezůstává... který básník to řekl? Frost? Na tom nezáleželo. Janice Goodlinová-Conroyová už zjistila, že je to stejně pravdivé jako poetické. Audrey Garinová časem také.

Obrátila se a hledala bouřková mračna, ale místo jarních mraků nad Catskills uviděla svůj obývací pokoj, špinavý a neuklizený, všude prach, všechno sklo popatlané od prstů, umazané mastnotou, rozlitou limonádou nebo vším dohromady. Vzduch páchl potem a horkem, ale hlavně páchl konzervovanými špagetami a starými smaženými hamburgery, což bylo jediné, co její podivný nájemník chtěl jíst.

Vrátila se.

Byla jí taky zima. Podívala se na sebe a viděla, že na sobě má jenom šortky a tenisky. Šortky byly samozřejmě modré, protože takové většinou nosila Cassandra Stylesová, a Cassie byla Sethova oblíbená MotoKopka. Ruce, zápěstí, kotníky a lýtka měla špinavé. Obyčejná bílá halenka bez rukávů, kterou si ráno oblékla (než ji ovládl; od té doby byla střídavě při sobě a zase bez sebe, ale většinou jí velel Tek, řídil ji jako svůj soukromý elektrický vláček), ta halenka teď ležela pohozená na gauči. Bradavky jí bolely.

Znovu mě donutil, abych se štípala, pomyslela si, když šla k pohovce a brala si halenku. Proč? Protože ji Cary Ripton, ten kluk, co doručuje Spotřebitele, viděl nahoře bez? Ano, možná. Nejspíš. Pamatovala si to jen mlhavě, jako vždy, ale byla si docela jistá, že to tak bylo. Tek se rozzlobil... začal ji trestat... a ona odešla do těch nádherných dávných dnů. Jakmile se vrátil zase do doupěte, aby znovu sledoval ten svůj pitomý film.

Štípání ji hodně děsilo. Bolelo to víc než jindy, nemluvě o mizerném drobném ponižování - Tek v nich vynikal, když na ně přišlo - ale štípání do bradavek mělo v sobě zřetelný sexuální podtext. A jak byla oblečená... nebo spíš svlečená. Tek ji čím dál častěji nutil svlékat se, když se na ni zlobil nebo se prostě nudil. Jako by pro něj (nebo pro Setha, nebo pro oba) byla někdy jeho soukromou skládací a rozkládací verzí tvrdé, leč nezničitelně krásné Cassie Stylesové. Hej, kluci, koukněte se na kozy své oblíbený MotoKopky!

Téměř vůbec nerozuměla vztahu mezi hostitelem a parazitem a to její situaci ještě zhoršovalo. Myslela si, že Seth se mnohem víc zajímá o kovboje než o její prsa; přece jenom mu bylo teprve osm. Ale jak stará byla ta věc v něm? A co chtěla? Byly tu určité možnosti, mnohem horší než štípání, na které nechtěla ani pomyslet. Jenomže chvíli předtím, než Herb umřel -

Ne. Na to nebude myslet.

Natáhla si halenku a zapnula knoflíky, a při tom pohlédla na hodiny na křbové římse. Teprve čtvrt na pět; Jan měla pravdu, když říkala tak brzo. Ale počasí se hodně změnilo, bez ohledu na Catskills. Zaburácel hrom, zablýsklo se a do velikého okna v obývacím pokoji dorážel déšť tak prudce, až vypadal jako kouř.

V doupěti hrála televize. Běžel ten film, samozřejmě. Ten příšerný, odporný film. Měli už čtvrtou kopii Strážců zákona. Herb tu první přinesl domů z videopůjčovny v obchodním domě asi měsíc předtím, než se zabil. A ten starý film byl, i když pořád nechápala jak, posledním kouskem skládačky, posledním číslem kombinace. Nějakým způsobem Teka osvobodil... nebo ho soustředil, jako zvětšovací sklo soustředí světlo a promění ho v oheň. Ale jak mohl Herb vědět, že se to stane? Jak to mohl někdo z nich vědět? V té době neměli o Tekově existenci téměř tušení. Sice pracoval na Herbovi, ano, to už věděla, ale dělal to v tichosti, jako pijavice, která se pod hladinou přisaje na člověka.

"Chcete mě vyzkoušet, šerife?" skřípal Rory Calhoun zuby.

Audrey potichu zamumlala, aniž si to uvědomila: "Radši toho necháme. Promyslíme to."

"Radši toho necháme," řekl John Payne v televizi. Audrey viděla světlo z obrazovky blikat na klenutém průchodu mezi místnostmi. "Promyslíme to."

Po špičkách došla k průchodu, halenku si zastrkávala do modrých šortek (měla nejmiň desatery, všechny tmavě modré s bílým lemováním na bočních švech, v casa Wylerových si rozhodně na nedostatek šortek stěžovat nemohli), a nahlédla dovnitř. Seth seděl na pohovce, neměl na sobě nic kromě špinavých motokopských trenýrek. Stěny, které Herb osobně obložil prvotřídní leštěnou borovicí, byly posety hřeby, které Seth našel v Herbově dílně v garáži. Spousta borových latí se podélně rozštípla. Na špatně zatlučených hřebících visely obrázky, které Seth vystříhal z různých časopisů. Většinou fotky kovbojů, kosmonautů a - samozřejmě - MotoKopů. Mezi nimi byly roztroušeny různé Sethovy kresby, většinou krajiny vyvedené černým fixem. Na konferenčním stolku před Sethem stály sklenice potřísněné zbytky Hersheyho čokoládového mléka, protože Seth/Tek nic jiného nepil, a spousta talířů se zbytky jídla. Každé jídlo bylo Sethovo oblíbené: špagety a hamburger Šéfkuchaře Boyardeeho, nudle a hamburger Šéfkuchaře Boyardeeho, a rajská polévka s velkými kousky hamburgeru vyčnívajících z tuhnoucí tekutiny jako připečené atoly v Pacifiku, kde byly testovány generace atomových bomb.

Seth měl oči otevřené, ale prázdné - on i Tek byli pryč, no dobře, možná dobíjeli baterie, možná spali s otevřenýma očima jako ještěrka na horkém kameni, možná jenom vychutnávali ten zatracený film nějakým primitivním a hlubokým způsobem, jaký Audrey nikdy nedokáže pochopit. Ani nebude chtít. Prostá pravda zněla, že kašlala na to, kde Seth - nebo Tek - je. Možná by se mohla v klidu najít; to jí stačilo. Strážci zákona budou běžet ještě dvacet minut v této devítimiliónté repríze v casa Wylerových, a Audrey si myslela, že by se mohla aspoň na těch dvacet minut spolehnout. Chvilke na svačinu nebo možná na pár řádků v deníku, kvůli kterému by ji Tek mohl zabít - kdyby ji Tek nachytl, to je to.

Uteč. Přestaň o tom přemýšlet a udělej to, Audrey.

Zastavila se v půli cesty přes obývací pokoj, na salám a salát v lednici na chvilku zapomněla. Ten hlas zněl tak zřetelně, že jí chvíli připadalo, že se vůbec neozývá v její hlavě. Na chvilku byla přesvědčená, že Janice ji nějak sledovala z roku 1982 až sem, že je v pokoji skutečně s ní. Ale když se vytřeštěně otočila, nikdo tam nebyl. Jenom hlasy z televize, Rory Calhoun říkal Johnu Paynovi, že čas pro hovory minul, John Payne říkal "Dobrá, sám to tak chceš". Za chvilku mezi nimi proběhne Karen Steelová, bude křičet, aby toho nechali, hned toho nechali. Zabije ji kulka z pistole Roryho Calhouna, která patřila Johnu Paynovi, a pak začne poslední přestřelka. BUM PRÁSK, BUM KŘACH, tradá až do konce.

Nebyl tu nikdo, jen ona a její mrtví přátelé v televizi.

Otevři přední dveře a utíkej jako o život.

Kolikrát už o tom uvažovala? Jenomže musela myslet na Seta; byl rukojmím stejně jako ona, možná ještě víc. Možná byl autistik, ale pořád lidská bytost. Nelíbilo se jí pomýšlení, co by mu Tek udělal, kdyby se naštvál. A Seth tu pořád byl, celý a úplný - to věděla. Paraziti se žijí svými hostiteli, ale nezabíjejí je... jedine záměrně. Třeba když se naštvou.

Musela myslet taky na sebe. Janice se to mluvilo o útěku, aby prostě otevřela dveře a utíkala jako o život, ale Janice možná nechápala, že kdyby ji Tek chytil dřív, než by se dostala pryč, nejspíš by ji zabil. A kdyby se dostala z domu, jak daleko by musela jít, než by byla v bezpečí? Naproti k sousedům? Na konec ulice? Do Terre Haute? New Hampshire? Mikronésie? A ani v Mikronésii by se asi nedokázala schovat. Protože bylo mezi nimi duševní spojení. Ten červený školkový telefon - Tekův telefon - to dokazoval.

Ano, chtěla uniknout. Ach ano, hrozně moc. Ale někdy je ďábel, kterého znáte, lepší než ďábel, kterého neznáte.

Znovu zamířila do kuchyně, pak se znovu zastavila a tentokrát se zahleděla na veliké okno s výhledem na ulici. Myslela si, že déšť doráží na okno tak prudce, že vypadá jako dým, ale první nápor bouře už pominul. To, co viděla, nejenže vypadalo jako kouř; on to byl kouř.

Přeběhla k oknu, pohlédla do ulice a viděla, že v dešti hoří Hobartův dům, do šedého nebe z něj stoupají veliká bílá mračna. Neviděla kolem žádná auta nebo lidi (a kvůli kouři neviděla mrtvého chlapce a psa), tak se podívala nahoru k Medvědí ulici. Kde jsou policejní auta? Hasičské vozy? Neviděla je, ale viděla dost, aby tiše vykřikla přes dlaně - ani nevěděla, kde se tam vzaly - přitisknuté k ústům.

Na trávníku mezi domem Jacksonových a domem starého doktora stálo auto, určitě Mary Jacksonové, tím si byla jista, a to auto se nabouralo do plotu mezi domy. Víko kufru bylo otevřené a zadek vypadal pokrčeně. Ale kvůli autu nevykřikla. Za autem, na doktorově trávníku, leželo ženské tělo. Mozek Audrey

podnikl chvilkový pokus namluvit si, že je to něco jiného - třeba figurína z obchodního domu, z nějakého důvodu pohozená na Billingsleyově trávníku - ale pak toho nechal. Byla to mrtvola, určitě. A byla to Mary Jacksonová, mrtvá jako... inu, mrtvá stejně jako Audreyin zesnulý manžel.

Tek, napadlo ji. Byl to Tek? Byl venku?

Věděla jsi, že se k něčemu chystá, pomyslela si klidně. Věděla jsi to. Cítila jsi, že sbírá síly, věčně si hrál na pískovišti s těmi zatracenými autičky nebo před televizí, pojídal hamburgery, pil čokoládové mléko a díval se na televizi, na televizi, na televizi. Cítila jsi to, jako když se za dusného odpoledne sbírají bouřkové mraky -

Za tou ženou, u domu Carverových, ležela další dvě těla. David Carver, který občas ve čtvrtek večer hrál s Herbem a jeho kamarády poker, ležel před svým domem na chodníku jako velryba vyvržená na pláž. V břiše nad plavkami, které vždycky nosil, když myl auto, zela obrovská díra. A na zápraží Carverových ležela tváří dolů žena v bílých kraťasech. Kolem hlavy se jí prostírala záplava zrzavých vlasů jako kudrnatá svatozář. Na holých zádech se jí leskl déšť.

Ale to není žena, pomyslela si Audrey. Dala se do ní zima, jako by jí někdo třel kůži ledem. Je to teprve dívka, nejvýš tak sedmnáctiletá. Ta, která byla dnes odpoledne u Reedů na návštěvě. Než jsem si na chvíli odskočila do roku 1982. To byla kamarádka Susi Gellerové.

Audrey pohlédla ulicí na opačnou stranu, najednou přesvědčená, že si to všechno jen představuje a že skutečnost zapadne zpátky na místo jako uvolněný závěr, jakmile uvidí dům Hobartových klidně stát. Jenomže dům Hobartových pořád hořel, pořád vysílal k nebi obrovská bílá mračna vonící cedrem, a když se podívala zase ulicí nahoru, stále viděla ta těla. Mrtvoly svých sousedů.

"Už to začalo," zašeptala a z doupěte za ní se jako příšerně jasnozřivá kletba ozval křik Roryho Calhouna: "My tohle město vymažeme z mapy!"

Uteč! zakřičela Jan, hlas zněl Audrey v hlavě a ne z televize, ale byl stejně naléhavý. Už nemáš nejvyšší čas, už ne, už nemáš vůbec žádný čas! Uteč, Audrey! Uteč! Běž! Uteč!

Tak jo. Nechá Setha být a uteče. Výčitky si nechá na později - jestli nějaké později bude - ale prozatím...

Zamířila k předním dveřím a sahala po klice, když tu se za ní ozval hlas. Zněl jako hlas dítěte, ale to jen proto, že procházel dětskými hlasivkami. Jinak byl nevýrazný, bezcitný, strašlivý.

Nejhorší bylo, že nepostrádal smysl pro humor.

"Počkat, madam," řekl Tek a Sethův hlas napodoboval hlas Johna Payna. "Radši toho necháme, promyslíme to."

Pokusila se otočit knoflíkem u dveří, chtěla to zkusit - stejně už zašla příliš daleko, než aby se vracela. Vrhne se do lijáku a prostě poběží. Kam? Kamkoliv.

Jenomže ruka místo aby otočila knoflíkem, padla jí zpátky k boku a zahoupala se jako kyvadlo, kterému dochází pružina. Potom se Audrey začala otáčet, i když se vzpírala veškerou vůlí, ale stejně se otáčela, až se podívala na tu věc v průchodu do doupěte... a vzhledem k tomu, co tam trávilo většinu času, bylo doupě přesně to pravé slovo, v co se ten pokoj proměnil, pomyslela si.

Z bezpečného úkrytu se ocitla zase zpátky.

Bůh jí pomoz, ocitla se zase zpátky a ten démon ukrytý v autistickém chlapečkovi jejího mrtvého bratra ji nachytil, jak se snaží utéct.

Cítila, jak se jí Tek plíží do hlavy a přebírá kontrolu, a i když to všechno viděla a cítila, nemohla ani křičet.

3

Johnny proletěl kolem těla zrzavé kamarádky Susi Gellerové, ležící tváří k zemi, a v hlavě mu zvonilo od kulky, která mu s jekotem proletěla kolem levého ucha... a ona snad opravdu ječela. Srdce mu v hrudi bouchalo jako zvon. Dostal se dost blízko k domu Carverových, ale uvízl v jakési zemi nikoho, když ty dvě dodávky začaly pálit, a věděl, že měl neobyčejné štěstí, když zůstal naživu. Na okamžik skoro ztuhl jako zvíře chycené ve světlometech. Potom mu kolem ucha proletěla ta kulka - připadala mu veliká jako náhrobek - a on vyrazil k otevřeným dveřím Carverových, s hlavou sklopenou a pažemi rozvířenými jako

mlýn. Život se úžasně zjednodušil. Zapomněl na Sodersona a jeho chlípný výraz přiovilého spojení, zapomněl na starost, aby si Jackson nevšiml, že jeho čerstvě zesnulá manželka se zřejmě vracela domů z dostaveníčka, o jakém se píšou countryové písničky, zapomněl na Entragiana, Billingsleye, na všechny. Jeho jediná myšlenka se soustředila na to, že umře v zemi nikoho mezi dvěma domy, zabít psychotiky, kteří nosí masky a divné obleky a světélkují jako duchové.

Konečně se ocitl v tmavé chodbě a celý šťastný si uvědomoval, že se nepomočil nebo něco horšího. Kdesi za ním křičeli lidé. Na stěně visela police s Hummelovými figurkami. Stály na malých podstavcích... a Carverovi vypadali jinak docela normálně, pomyslel si. Začal se hihňat, hranu ruky si přitiskl ke rtům, aby smích zadusil. Teď rozhodně nebyla vhodná chvíle k uchechtávání. Cítil na své kůži jakousi chuť, chuť vlastního potu, samozřejmě, ale v té chvíli mu připadala skoro jako chuť čiči, a on se předklonil, protože určitě bude zvracet. Uvědomil si, že nejspíš omdlí, jestli to udělá, a to pomyšlení mu pomohlo, aby se ovládl. Odtáhl si ruku od úst a to taky pomohlo. Už se mu ani nechtělo smát, fajn.

"Tatínku!" kvílela za ním Ellen Carverová. Johnny se pokusil vzpomenout, jestli někdy - například ve Vietnamu - slyšel vycházet z tak mladého hrdla tak pronikavý, čirý žal, a nevzpomněl si. "TATÍNKU!" "Šššš, miláčku." To byla čerstvá vdova - Páj, jak jí David vždycky říkal. Pořád ještě plakala, ale už se snažila uklidnit. Johnny zavřel oči, snažil se tak uniknout, ale ta jeho příšerná paměť mu ukázala, co před chvílí překročil - vlastně přeletěl. Kamarádku Susi Gellerové. Mladou zrzavou holku, přesně jako z komiksu Buráky.

Nemohl ji tam nechat. Vypadala sice mrtvá jako Mary a chudák starý Dave, ale on přes ni skočil jako přes jarní vodu, v uchu mu při tom zvonilo od letícího projektilu a koule měl zatažené a ztvrdlé jako třesňové pecky, a v takovém stavu chlap nedokáže dělat rozumné diagnózy.

Otevřel oči. Figurka dívky s kloboučkem a s pastýřskou holí v ruce se na něj dívala s mrtvým porcelánovým úsměvem. Hej, námořníku, nechceš se mnou chvíli česat vlnu? Johnny se předloktím opíral o stěnu. Jedna z Hummelových figurek spadla z podstavce a ležela rozbitá u jeho nohou. Johnny ji nejspíš shodil, když se snažil nezvracet a pokoušel se vyhnat z hlavy tu ohavnou repliku: Ty druhé dva neznám, ale ten chlap uprostřed vypadá jako Willie Nelson.

Pomaloučku se podíval vlevo, slyšel, jak mu v krku zavržely šlachy, a uviděl, že přední vchod Carverových je pořád dokořán. Sít'ové dveře byly pootevřené; uvízla mezi nimi zrzčina ruka, bílá a nehybná jako hvězdice vyvržená na břeh. Vzduch venku byl šedivý deštěm. Déšť padal k zemi s vytrvalým sykotem, zněl jako největší napařovací žehlička na světě. Cítil vůni trávy, jako sladký mokrá parfém. Kořenil ho nádech cedrového kouře. Bůh žehnej tomu blesku, pomyslel si. Hořící dům přivábí policajty a hasiče. Ale zatím...

Ta dívka. Mladá zrzka, taková, do jaké byl blázen Karlík Brownů. Johnny přeletěl rovnou přes ni, posedlý slepým nutkáním zachránit si zadek. To se dalo v žáru okamžiku pochopit, ale nemohlo to tak zůstat. Pokud chtěl v noci spát.

Zamířil ke dveřím. Kdosi ho popadl za rameno. Otočil se a uviděl napjatý, vystrašený obličej Dava Reeda, toho tmavovlasého.

"Nedělejte to," zašeptal Dave spiklenecky a chraptivě. Ohryzek mu v krku poskakoval jako v automatu.

"Nechod'te tam, pane Marinville, můžou být pořád venku. Mohli by po vás začít pálit."

Johnny se podíval na ruku na své paži, přikryl ji vlastní dlaní a jemně, ale pevně ji odtáhl. Za Davem viděl Brada Josephsona, který ho pozoroval. Bradova paže objímala pozoruhodný pas jeho manželky. Belinda se třásla snad po celém těle, a že se mělo co třást. Po tvářích jí proudily slzy, nechávaly po sobě lesklé kávové stopy.

"Brade," řekl Johnny. "Odved'te všechny, co jsou tady, do kuchyně. Mám dojem, že je ta místnost nejdál od ulice. Posad'te je na zem, jasné?" Jemně tím směrem postrčil mladého Reeda. Dave šel, ale pomalu, jeho chůze neměla žádný rytmus. Johnnymu připadal jako hračka na klíček, které zrezivěly převody.

"Brade?"

"No jo. Ať vám teď neustřelí hlavu. Už toho bylo dost."

"Dám pozor. Jsem k ní dost napevno přišroubovaný."

"Tak ať to tak zůstane."

Johnny se díval, jak Brad, Belinda a Dave Reed odcházejí chodbou k ostatním - v šeru vypadali jenom

jako shluk stínů - a pak se otočil zase k síťovým dveřím. V horní výplni zela díra jako pěst, střapaté okraje se stáčely dovnitř. Proletělo tudy něco většího, než o čem se mu chtělo přemýšlet (možná něco velikosti náhrobku), a zázračně to minulo hlouček jeho sousedů... aspoň v to doufal. Rozhodně nikdo nekřičel bolestí. Ale Ježíši, čím to ti chlapi v dodávkách stříleli? Co bylo tak velké?

Klekl si a začal se plazit do chladného, mokrého vzduchu procházejícího síťovinou. Blíž k příjemné vůni deště a trávy. Když se dostal tak blízko, jak mohl, a nos se mu ocitl skoro u síťoviny, podíval se vpravo a pak vlevo. Vpravo to bylo dobré - viděl skoro až k rohu, i když se Medvědí ulice ztrácela v dešti. Nic tam nebylo - žádné dodávky, žádní cizinci, žádní šílenci oblečení jako dezertěři z armády Stonewalla Jacksona. Vedle uviděl svůj dům; vzpomněl si, jak hrál na kytaru a vychutnával všechny své dávné folkové fantazie. Nestálý Jack Marinville, vždy na cestě za další obzor v těch svých botách toulavých, hledající fialové tóny úsvitu. Pomyslel na svou kytaru a pronikavě a marně se mu zastesklo.

Výhled vlevo nebyl tak dobrý; vlastně byl mizerný. Laťový plot a nabouraná Maryina lumina bránila pořádnému výhledu z kopce dolů. Někdo - řekněme ostřelovač v šedé uniformě Konfederace - by se mohl krčit skoro kdekoli a čekat na další příhodný terč. Mírně použitý spisovatel, kterému se hlavou pořád ještě rojí spousta starých kavárenských fantazií, by mu mohl přijít vhod. Nejspíš tam nikdo nebyl - věděli, že tu každou chvíli budou policajti a hasiči, a tak se ztratili - ale nejspíš nebyla za takových okolností dost dobrá míra. Protože za takových okolností nic nebylo logické.

"Slečno?" řekl rozhozeným zrzavým vlasům na druhém straně síťových dveří. "Hej, slečno? Slyšíte mě?" Polkl a uslyšel, jak mu v krku hlasitě cvaklo. V uchu mu už nebzučelo, ale hluboko v něm neustále šumělo. Johnny měl pocit, že s tím bude muset nějakou dobu žít. "Jestli nemůžete mluvit, pohněte prsty." Neozval se žádný zvuk a dívčiny prsty se nepohnuly. Nezdálo se, že dýchá. Viděl, jak jí po bledé kůži mezi přezkou pásku za krkem a opaskem šortek stéká dešť, ale jinak se nic nehýbalo. Jenom její vlasy vypadaly živé, bohaté a chvějivé, asi o dva tóny tmavší než je oranžová barva. Leskly se v nich kapky vody jako perličky.

Zarachotil hrom, ale už tak nehrozil, protože se vzdaloval. Johnny už sahal po síťových dveřích, když se ozvala mnohem ostřejší rána. Johnnymu připadala jako rána z pušky menší ráže, a zalehl.

"To byl, myslím, jenom šindel," zašeptal kdosi těsně za ním a Johnny vyjel překvapením. Otočil se a uviděl za sebou Brada Josephsona. Brad také klečel a opíral se o ruce. V tmavém obličejí mu jasně svítilo bělmo očí.

"Co tu sakra děláš?" zeptal se Johnny.

"Dobrovolnou ostrahu pro bělochy," odsekl Brad. "Někdo musí zajistit, abyste si toho chlapeci nebrali moc - škodí vám to na srdce."

"Myslel jsem, že ostatní zavedeš do kuchyně."

"A taky tam jsou," řekl Brad. "Sedí na podlaze pěkně v řadě. Cammie Reedová zkusila telefon. Je hluchý, jako ten tvůj. Nejspíš je to bouřkou."

"Jo, nejspíš."

Brad se podíval na záplavu zrzavých vlasů na zápraží Carverových. "Je taky mrtvá, že?"

"Nevím. Asi jo, ale... chtěl bych pootevřít síťové dveře a přesvědčit se. Nějaké námitky?"

Skoro doufal, že Brad řekne, že teda sakra má námitky, že jich má celý seznam, ale Brad jenom zavrtěl hlavou.

"Radši se zatím drž při zemi," řekl Johnny. "Napravo je to dobré, ale vlevo nevidím za auto Mary."

"Budu se držet tak nízko, že mi bude závidět i rozpláclá užovka."

"Doufám, že v životě nebudeš chodit do kurzu psaní, který vedu," řekl Johnny. "A dej pozor na tu rozbitou porcelánovou potvoru - nepořež si ruku."

"Tak dělej," řekl Brad. "Jestli to chceš udělat, tak se do toho pusť."

Johnny odtáhl síťové dveře. Zaváhal, nevěděl pořádně, jak postupovat dál, potom zvedl dívčinu chladnou rybí ruku a hledal puls. Chvilí nic necítil, a potom -

"Myslím, že žije!" zašeptal Bradovi. Chráptěl vzrušením. "Mám dojem, že cítím puls!"

Zapomněl, že se v dešti stále mohou skrývat lidé s puškami, rozrazil dveře dokořán, popadl do hrsti dívčiny vlasy a zvedl jí hlavu. Brad už se mačkal mezi dveřmi s ním; Johnny ho slyšel, jak vzrušeně dýchá, a cítil pot smíšený s vodou po holení.

Objevila se dívčina tvář, jenomže to neplatilo, ne tak docela, protože žádný obličej neměla. Johnny viděl jenom roztráštěnou rudou masu a černou díru tam, kde bývala ústa. Pod ní bylo rozeseťo cosi bílého, co mu nejdřív připadalo jako rýže. Pak si uvědomil, že to jsou zuby, tedy jejich zbytky. Oba muži současně vykřikli v dokonalém sopránovém souzvuku a Bradův výkřik směřoval Johnnymu rovnou do trpícího ucha jako kopí. Johnnymu se zdálo, že mu bolest zajela až doprostřed těla.

"Co se děje?" ozvala se Cammie Reedová za lítačkami, které vedly do kuchyně. "Pane Bože, co se zase děje?"

"Nic," řekli oba, zase zároveň, a pak se na sebe podívali. Obličej Brada Josephsona získal divnou popelavou barvu.

"Zůstaňte tam," zavolal Johnny. Chtěl zavolat hlasitěji, ale zdálo se, že nedokáže přidat. "Zůstaňte v kuchyni!"

Uvědomil si, že pořád drží mrtvou dívku za vlasy. Byly kudrnaté jako rozpletená drátěnka - Ne, pomyslel si klidně. Nic takového. Podobaly se vlasům, lidským vlasům.

Zašklebil se tomu a rozevřel prsty. Dívka padla tváří zpátky na betonové zápraží, až to vlhce plesklo, bez čehož by se Johnny obešel. Brad vedle něj zasténal a pak si přitiskl vnitřní stranu předloktí k ústům, aby sténání zdusil.

Johnny stáhl ruku, a když se sít'ové dveře zhouply zpět, pomyslel si, že uviděl na druhé straně ulice, u Wylerových, nějaký pohyb. V obývacím pokoji, za velkým oknem, se pohybovala nějaká postava. Nemohl si teď však dělat starosti o tamější obyvatele. Momentálně byl příliš vystrašený, než aby si mohl o někoho dělat starosti, ani o sebe. Jenom chtěl - patrně to byla jediná věc na světě, kterou chtěl - aby konečně slyšel houkání příjíždějících policejních a hasičských aut.

Slyšel však jenom hrom a praskání ohně u Hobartových; a sykot deště.

"Nech -," začal Brad, pak se odmlčel a vydal jakýsi zvuk, něco mezi dávením a polykáním. Křeč pominula a Brad to zkusil znovu. "Nech ji."

Ano. Co jiného, aspoň prozatím, zbývalo?

Začali se po ruku a kolenou vracet zpátky do chodby. Johnny šel nejdřív pozpátku, pak se otočil, mokasíny mu přejely po střepech Hummelovy figurky. Brad už minul dveře do jídelny Carverových a už měl za sebou většinu cesty do kuchyně, kde na něj čekala manželka, také na kolenou. Bradův mohutný zadek pracoval sem a tam způsobem, který by Johnnymu za jiných okolností připadal komický.

Cosi upoutalo jeho pozornost, zastavil se. U vchodu do jídelny, kde David Carver už nikdy neusedne do čela stolu s krocanem o Díkůvzdání nebo s husou o Vánocích, stál malý ozdobný stůl. Stůl byl plný, páni, jaké překvapení, Hummelových figurek. Stůl nestál rovně, ale opíral se o stěnu vpravo od dveří, jako opilec klimbající u kandelábru. Jednu nohu měl pryč. Hummelovy pastýřky a mlékařky a podomci teď leželi většinou na zádech nebo na břiše, a pod stolem, kam některá spadla a rozbila se, byly další porcelánové úlomky. Mezi malovanými kousky bylo cosi jiného, cosi černého. V šeru to Johnny nejdřív považoval za nějakého velkého mrtvého brouka. Další plíživý krok mu zjednal jasno.

Ohlédl se přes rameno na díru jako pěst v horní výplni sít'ových dveří. Jestli ji způsobila nějaká kule, taková, co ke konci letěla po sestupné trajektorii -

Sledoval kurs, který mohla taková hypotetická kule sledovat, a viděl, že ano, mohla urazit nohu stolku, až se stůl ocitl v pozici překvapeného opilce. A potom se její síla vyčerpala a kule zůstala ležet?

Johnny sáhl mezi porcelánové střepy, doufal, že se nepořeže (ruka se mu hrozně třásla a nedokázal ji uklidnit ani silou vůle) a zvedl ten černý předmět.

"Co to máš?" zeptal se Brad a připlazil se k Johnnymu.

"Brade, vrať se sem!" zašeptala Belinda ostře.

"Šššš, počkej," řekl jí Brad. "Co to máš, Johnne?"

"Nevím," řekl a zvedl to. Měl však dojem, že ví, že to věděl skoro hned, jakmile poznal, že to nejsou pozůstatky nějakého divného letního brouka. Ale nepodobalo se to žádné kuli, kterou v životě viděl.

Nebyla to ta, která zbavila dívku života, to se zdálo jisté; byla by zploštělá a zdeformovaná. Tahle vypadala, že na sobě nemá ani škrábnutí, i když byla vypálena z pušky, proletěla výplní sít'ových dveří a urazila stolku nohu.

"Ukaž, já se podívám," řekl Brad. Manželka se připlazila vedle něj a nahlížela mu přes rameno.

Johnny předmět spustil Bradovi do bledé dlaně, černý kužel asi patnáct centimetrů dlouhý, měřeno od špičky, která vypadala dost ostrá, aby prořízla kůži, až po kruhovou základnu. Podle jeho odhadu měla v nejširším místě asi pět centimetrů v průměru. Byl to solidní černý kov, bez jakéhokoli označení, pokud Johnny viděl. V základně nebyly vyraženy žádné soustředné kruhy, žádná známka po výstřelu (blyštivá tečka, kterou nechává úderník pušky, z níž se střílelo), žádné jméno výrobce, žádná značka ráže.

Brad vzhlédl. "Co to má sakra být?" zeptal se a vypadal stejně zmateně jako Johnny.

"Půjč mi to," řekla Belinda potichu. "Chodívala jsem s tátou střílet a dělala jsem mu malého pomocníčka, když potřeboval dobíjet. Podej mi to."

Brad jí předmět podal. Převalovala kovový kužel mezi prsty, pak ho zvedla k očím. Venku zaduněl hrom, nejostřeji za několik posledních minut, a všichni nadskočili.

"Kde jste to našel?" zeptala se Johnnyho.

Ukázal na střepy pod nakloněným stolkem.

"Jo?" Vypadala nedůvěřivě. "Jak to, že se to nezarylo do stěny?"

Ted', když tu otázku položila, uvědomil si Johnny, jak je to divné. Kule pouze prošla síťovinou a urazila tenkou nohu stolku; proč se nezaryla do zdi a nenechala po sobě jen díru?

"V životě jsem takovou věčičku neviděla," prohlásila Belinda. "Jasně že jsem neviděla všechno, to rozhodně ne, ale můžu vám říct, že tohle není z pistole nebo kulovnice nebo brokovnice."

"Jenomže oni stříleli z brokovnic," řekl Johnny. "Byly to brokovnice dvojky. Víte určitě, že to nemohlo -"

"Nevím ani, jak to odpálili," řekla. "Na dně není žádná oděrka po úderníku, to je jisté. A je to tak nemotorné. Jako když nakreslí malý kluk, jak si představuje náboj."

Lítačky mezi chodbou a kuchyní se otevřely, bouchly do stěny a vylekaly je víc než hrom před chvílí.

Byla to Susi Gellerová. Ve tváři byla hrozně bílá a Johnnymu připadala tak na jedenáct let. "Vedle, u Billingsleye, kdosi křičí," řekla. "Asi nějaká žena, ale těžko se to pozná. Děsí to děti."

"Dobře, zlato," řekla Belinda. Mluvila naprosto klidně a Johnny ji za to obdivoval. "Vrať se teď do kuchyně. Za vteřinku jsme s váma."

"Kde je Debbie?" zeptala se Susi. Výhled chodbou na zápraží jí milosrdně blokovali statní Josephsonovi.

"Šla k sousedům? Myslela jsem, že jde hned za mnou." Odmlčela se. "To nekřičí ona, že ne?"

"Ne, určitě ne," řekl Johnny a poděsilo ho, když zjistil, že se mu znovu chce šíleně smát. "Už běž, Susi."

Vrátila se do kuchyně a nechala dveře zapadnout. Tři dospělí se na sebe chvíli dívali nešťastnými spikleneckými očima. Nikdo z nich nic neřekl. Potom Belinda podala ten nemotorný černý kužel zpátky Johnnymu, v podřepu prošla kolem něj ke kuchyňským dveřím a strčila do nich. Brad ji po čtyřech následoval. Johnny se ještě chvíli díval na kuli, přemýšlel o tom, co ta žena řekla, že je to jako když malý kluk nakreslí, jak si představuje náboj. Měla pravdu. Od chvíle, kdy začal zaznamenávat dobrodružství Kocourka Očka, navštívil pěknou řádku tříd na nižším stupni základních škol a viděl spoustu výkresů, plných velkých rozesmátých maminek a tatínků, kteří stojí pod žlutými pastelkovými slunci, a s prapodivnými zelenými krajinami posetými neforemnými hnědými stromy, a tohle jako by vypadlo z nějakého takového výkresu, celé a nedotčené, jako by se to nějak zhmotnilo.

Malinkatý Puclíček, ozval se mu v hlavě jakýsi hlas, ale když se pokusil ten hlas dohnat, aby se ho zeptal, jestli opravdu něco ví, nebo jestli si jenom pouští pusy na špacír, byl pryč.

Johnny strčil kuli do pravé přední kapsy u kalhot, kde měl klíče od auta, a pak šel za Josephsonovými do kuchyně.

4

Steven Jay Ames, v podstatě již odepsaný účastník velkého amerického dostihu, měl jedno motto, a to motto znělo

ŽÁDNÝ PROBLÉM, KÁMO.

V prvním semestru na MIT dostal nejhorší známky - přestože ve všeobecném středoškolském testu měl skóre až kdesi v ionosféře - ale hele,

ŽÁDNÝ PROBLÉM, KÁMO.

Přešel z elektroinženýrství na všeobecné inženýrství, a když jeho známky stále nepřekonávaly magickou

hranici 2,0, sbalil si své saky paky a vydal se na Bostonskou univerzitu, jelikož se rozhodl, že vymění sterilní síně vědy za zelená pole anglické literatury. Coleridge, Keats, Hardy, T. S. Eliot. Měl jsem být párem rozeklaných spárů cvakajících po dláždách vesmíru, vzhůru dokola kolem ostnaté opuncie; angst dvacátého století, kámo. Na Bostonské univerzitě si nějakou dobu vedl docela dobře, ale v předposledním ročníku vyletěl, takto obět' bridžové posedlosti a také chlastu a panamského červeného.

Ale

ŽÁDNÝ PROBLÉM, KÁMO.

Přičichl si ke Cambridge, potloukal se kolem, hrál na kytaru a spal s holkama. Na kytaru mu to nešlo nijak zvlášť a s holkama se lepší, ale

ŽÁDNÝ PROBLÉM, KÁMO,

fakt. Když kluk v Cambridgi začal stárnout, prostě sbalil kytaru a prostopoval se do New Yorku.

V následujících letech se procvakal na svých rozeklaných spárech zaměstnáním prodavače, prošel kolem ostnaté opuncie jako diskžokej v jedné heavymetalové stanici ve Fishkillu v New Yorku, která neměla dlouhého trvání, znovu kolem ní prošel jako inženýr jiné rádiové stanice, jako rockový promotér (šest dobrých koncertů završených přízračným útekem z Providence uprostřed noci - zůstal viset několika ostrým hochům asi šedesát tisíc dolarů, ale

ŽÁDNÝ SKUTEČNÝ PROBLÉM, KÁMO),

jako hadač z ruky na plážové promenádě ve Wildwoodu v New Jersey a potom jako kytarový technik.

To mu nějak připomínalo domov, a tak se nechal najímat na severu státu New York a ve východní Pennsylvánii. Rád ladil a opravoval kytary - byla to klidná práce. Navíc byl mnohem lepší, když je opravoval, než když na ně hrál. Během tohoto období také přestal kouřit trávu a hrát bridž, což věci ještě víc zjednodušilo.

Před dvěma lety, kdy žil v Albany, se spřátelil s Dekem Ablesonem, kterému patřil klub Úsměv, dobrý zapadáček, kde si člověk mohl dopřát blues, co hrdlo ráčilo, a skoro každý večer. Steve se nejdřív objevil v Úsměvu jako kytarový technik na volné noze, potom zaskočil, když chlap šéfující pultu dostal slabší infarkt. Nejdřív to byl problém, možná první opravdový, který Steve jako dospělý zažil, ale z nějakého důvodu vydržel, přestože se bál, že to podělá a opilí motorkáři ho zlynčují. Částečně to bylo zásluhou Deke, který byl úplně jiný než všichni majitelé klubů, jež Steve do té doby znal: nebyl zloděj, chlípák ani člověk, který si umí naplnit vlastní existenci jenom tím, že ostatní ponižuje a zastrašuje. Navíc měl rokenrol opravdu rád, zatímco většina majitelů klubů, které Steve znal, ho nesnášela a v soukromí auta dávala přednost Yannimu nebo Zanfirovi a jeho Panově flétně. Deke byl přesně ten typ chlapa, jaký Steve, který vyplňoval formulář 1040 jen jednou v životě, měl opravdu rád:

ŽÁDNÉ PROBLÉMY,

takový to byl chlap. Jeho manželka byla taky fajn, klidná a vybavená mírnými, ospalými očima, smyslem pro humor a nádherným poprsím a naopak postrádala, pokud Steve věděl, nevěrné střevo. Nejlepší bylo, že Sandy se také zotavovala z bridžového návyku. Steve s ní vedl mnoho vážných hovorů o téměř neovladatelném nutkání nadsazovat, zvlášť když se hrálo o peníze.

Letos v květnu Deke koupil hodně velký klub - něco jako Dům blues - v San Francisku. Před třemi týdny odjel se Sandy z východního pobřeží. Slíbil Stevovi dobrou práci, pokud jim Steve zabalí všechny krámy (většinou alba, víc než dva tisíce kusů, včetně anachronismů jako Hot Tuna, Quicksilver Messenger Service a Canned Heat) a odveze jim to v pronajatém nákladáku. Stevova odpověď:

ŽÁDNÝ PROBLÉM, DEKU.

Hele, nebyl na západním pobřeží skoro sedm let a počítal, že mu změna prospěje. Dobje své staré duracellky.

Trvalo mu trochu déle, než čekal, než sbalil všech pět švestek, naložil nákladák a vydal se na cestu.

Deke mu několikrát volal, naposled už trochu nakrknutě, a když to Steve zmínil, Deke řekl no jo, tak to s člověkem dopadá, když tři týdny spí ve spacáku a snaží se vydržet s pěti tričky - přijedeš, nebo ne? Už jedu, už jedu, odpověděl Steve. Jenom klid, chlape. A jel. Vyzrazil vlastně už před třemi dny. Všechno šlo nejdřív jako na drátkách. Potom, dnes odpoledne, mu rupla hadička nebo co, sjel z dálnice do Wentworthu, aby vyhledal příslušný servis, a potom - páni, koukejme - to pod kapotou pořádně bouchlo a všechny ukazatele na přístrojové desce začaly ukazovat špatné zprávy. Doufal, že je to jenom prasklé

těsnění, ale spíš to vypadalo na píst. V každém případě se ryder, který se choval úplně zlatě od chvíle, kdy vyjel z New Yorku, najednou proměnil v bestii. Ale stejně,
ŽÁDNÝ PROBLÉM;

stačí najít pana automechanika, a ten už to spraví.

Steve ale špatně odbočil, vzdaloval se obchodní zóně a stále víc se nořil do předměstské čtvrti, a v takové se pan automechanik moc vyskytovat nebude. To už náklad'áku domlouval horem dolem, pára syčela z chladiče, tlak oleje klesal, teplota stoupala, z ventilátoru vycházel nepříjemný pach spáleniny...

ale fakt

ŽÁDNÝ PROBLÉM, KÁMO.

No... možná

nepatrný problém

pro lidi od ryderů, to je pravda, ale Steve měl pocit, že to břímě dokážou unést. Potom - hele, holka, to je nádhera - malý krámk s modrou cedulí nad vchodem oznamující veřejný telefon... a číslo, kam se má volat, když má člověk potíže s motorem, měl přímo na sluneční cloně.

ABSOLUTNĚ ŽÁDNÝ PROBLÉM,

to je příběh jeho života.

Jenomže teď měl problém. Takový, vedle něhož vypadalo zvládnutí zvukového pultu v klubu Úsměv jako nepatrný zádrhel.

Ocitl se v malém domku, který voněl dýmkovým tabákem, ocitl se v obývacím pokoji se stěnami plnými zarámovaných fotografií zvířat - dost zvláštních, aspoň podle popisků -, v obývacím pokoji, kde to vypadalo, že se používalo jenom obrovské, beztvaré křeslo před televizí, a zrovna si utahoval pásku kolem nohy, kterou měl postřelenou, sice jen povrchově, ale nepochybně ho kdosi postřelil, a lidi ječeli, báli se a ječeli, a ta hubená ženská v halence bez rukávů byla taky zraněná (u ní nešlo o nic povrchového) a venku leželi mrtví lidé, a jestli tohle všechno nebyl problém, potom podle Steva pojem "problém" postrádal jakýkoli obsah.

Kdosi ho popadl za ruku nad zápěstím, až to bolelo. Vlastně to nebyl ani normální hmat; bylo to štípání.

Podíval se dolů a uviděl tu holku v modrém pracovním plášti, tu s těmi bláznivými vlasy. "Ne abyste se zjančil," řekla trhaně. "Ta paní potřebuje pomoc, nebo zemře, tak nejančete."

"Žádnej problém, kočička," řekl, a už jenom když slyšel, že mu z úst vycházejí slova - jakákoli slova -, cítil se trochu silnější.

"Neříkejte mi kočička a já vám nebudu říkat kocourku," odsekla upjatým, nekompromisním tónem.

Rozchechtal se. Znělo to v tom pokoji strašně divně, ale to mu bylo jedno. Jí asi taky. Dívala se na něj s nepatrným náznakem úsměvu v koutcích úst. "Tak jo," řekl. "Nebudu vám říkat kočička a vy mi neříkejte kocourku, a ani jeden nebudeme jančit, je to fér?"

"Jo. Co vaše noha?"

"Nic jí není. Vypadá spíš jako odřená než postřelená."

"Máte štěstí."

"Jo. Mohl bych na to nasypat trochu dezinfekce, kdybych nějakou našel, ale ve srovnání s ní -"

"Gary!" zařval objekt srovnání. Paže, jak Steve viděl, už téměř nedržela pohromadě se zbytkem těla; zdálo se, že visí na tenkém proužku masa. Její manžel, také hubený (ale s rysujícími se předměstským pивním břichem) kolem ní prováděl jakési bezmocné, panické tanečky. Stevovi připomínal domorodce ze starého dobrodružného filmu, jak provozuje tanec svatého Víta kolem kamenné sochy plodnosti.

"Gary!" zakřičela znovu. Z rozbitého ramene se jí hrnula proudem krev, která barvila levou stranu růžové halenky na blátivě kaštanovou. Obličej bílý jako papír měla zmáčený potem; vlasy se jí v chomáčích lepily k lebce. "Gary, přestaň se chovat jako pes, který hledá, kde by se vychal, a pomoz mi -"

Těžce se opřela o stěnu mezi obývacím pokojem a kuchyňkou a lapala po dechu. Steve čekal, že se jí podlomí kolena, ale to se nestalo. Místo toho pravou rukou popadla své levé zápěstí a opatrně zvedla zraněnou ruku směrem ke Stevovi a Cynthii. Krvavě lesklý zbytek chrupavky, který paži stále pojil s tělem, zavrzal jako mokrý hadr na nádobí, když ho ždímáte, a Steve jí chtěl říct, aby to nedělala, aby přestala blbnout, než si tu hrůzu odtrhne úplně jako křídlo z pečeného kuřete.

Potom začal Gary tancovat před Stevem, hopsal nahoru a dolů jako člověk při pogu, v bledém obličej

mu vyvstávaly hektické rudé skvrny. Tady u těch z osmaosmdesátého osolím trochu basy, pomyslel si Steve.

"Pomoz jí!" zakřičel Gary. "Pomoz mé ženě! Vykrvácí!"

"Neumím -" začal Steve.

Gary popadl Steva pod krkem za tričko. Až nebude v pekle místo, stálo na tričku, mrtví budou chodit po zemi. Vrazil svůj hubený a horečnatý obličej Stevovi těsně před nos. Oči mu svítily ginem a panikou. "Seš s nima? Seš jeden z nich?"

"Nevím -"

"Patříš k těm vrahům? Pověz mi pravdu!"

Steva to rozzuřilo víc, než by od sebe čekal (vztek obvykle vůbec nebyl jeho styl), odhodil Garyho ruce ze svého starého oblíbeného trička a pak ho odstrčil. Gary klopýtavě couvl, oči se mu nejdřív rozšířily, pak zase zúžily.

"Tak jo," řekl. "Tak jo, jo. Říkal sis o to. Říkal sis o to a teď to schytáš." Vyrázil vpřed.

Cynthia skočila mezi ně, letmo pohlédla na Steva - nejspíš aby se ujistila, že zatím není v útočné náladě - a pak se prudce otočila ke Garymu. "Co to s váma sakra je?" vyjela na něj.

Gary se nuceně usmál. "Není přece místní, nebo je?"

"Kristepane, já taky ne! Jsem z Bakersfieldu v Kalifornii - a proto jsem i já jedna z nich?"

"Gary!" Znělo to jako vyjeknutí psa, který dlouho běžel po prašné silnici a hodně se uštěkal. "Přestaň blbnout a pomoz mi! Moje ruka..." Dál ji držela před sebou a Steve si teď vzpomněl - nechtěl, ale nemohl si pomoci - na Mucciho vybranou masnu v Newtonu. Chlap v bílé košili, bílé čepici a zakrvácené zástěře ukazuje mámě pěknou kýtu. Podávejte ji středně propečenou s troškou mátového želé jako přílohou, paní Amesová, a vaše rodina už nikdy nebude chtít pečené kuře. To vám zaručuju.

"Gary!"

Hubený chlap s ginovým dechem udělal krok k ženě, pak se ohlédl po Stevovi a Cynthii. Ten nucený, vědoucí úsměv byl pryč. Teď vypadal jenom zuboženě. "Nevím, jak jí mám pomoci," řekl.

"Gary, ty chorobný krysí mozku," promluvila Marielle tiše a beznadějně. "Ty totální blbe." Obličej jí stále bělel. Vlastně získala ten příslovečný vybledlý odstín, kdy bledá zbledí ještě víc. Pod očima měla hnědé skvrny - zdálo se, že se roztahují jako křídla - a její levá teniska už byla jednoduše rudá místo bílá.

Umře, jestli se jí hned nepomůže, pomyslel si Steve. Při tom pomyšlení jednak užasl, ale zároveň se cítil jaksi hloupě. Myslel na profesionální pomoc, chlapy z pohotovosti v zelených hábitech, kteří říkají věci jako "deset kubíků epi, statim". Ale žádní takoví chlapi tu nebyli a zřejmě se ani neblížili. Pořád neslyšel žádné sirény, jenom hromobití, pomalu ustupující k východu.

Na stěně vlevo visela zarámovaná fotografie malého hnědého psa s přízračně inteligentními očima. Na podložce pod fotografií bylo tiskacími písmeny pečlivě napsáno: DAISY, PEMBROKE CORGI, 9 LET. UMĚLA POČÍTAT. PROKÁZALA JASNOU SCHOPNOST SČÍTAT MALÁ ČÍSLA. Vlevo od Daisy za sklem potřísněným krví hubené ženy byla kolie, která se do fotoaparátu přímo smála. Popisek dole zněl: CHARLOTTE, BORDER KOLIE, 6 LET. UMĚLA TŘÍDIT FOTOGRAFIE A VYBRAT FOTKY LIDÍ, KTERÉ ZNALA.

Vlevo od Charlotty byla fotografie papouška, jenž patrně kouřil camelku.

"Nic se ve skutečnosti neděje," řekl Steve konverzačním - skoro žoviálním - tónem. Nevěděl, jestli mluví k Cynthii nebo k sobě. "Myslím, že jsem někde v nemocnici. Myslím, že jsem měl cestou v nákladáku čelní srážku. Je to jako v Alence v říši divů, jenomže ve verzi Devítipalcových hřebů."

Cynthia otevřela ústa k odpovědi, ale potom vešel ten starý chlapík - ten, který asi sledoval pembroka corgi Daisy, jak sčítá šest a dvě a vychází mu osm,

PRO DAISY ABSOLUTNĚ ŽÁDNÝ PROBLÉM -

a nesl starou černou kabelu. Za ním šel ten policajt (jmenoval se opravdu Collie, uvažoval Steve, nebo to byla jenom nějaká přízračná fantazie vybuzená fotografiemi na stěnách pokoje?) a vytahoval si z poutek opasek. Poslední sem omámeně vklouzl Petr, jak se jenom jmenuje, manžel ženy, která ležela mrtvá venku.

"Pomozte jí!" zaječel Gary a zapomněl na Steva a své teorie o spiknutí, aspoň prozatím. "Pomozte jí, doktore, krvácí jako píchlé prase!"

"Víte, že nejsem skutečný lékař, že, Gary? Jsem jenom starý koňský doktor -"

"Neříkej mi prase," přerušila ho Marielle. Mluvila tak potichu, že ji málem nebylo slyšet, ale její oči upřené na manžela zlověstně svítily životem. Pokusila se narovnat, ale místo toho sklouzla po stěně níž.

"Neříkej mi... tak."

Starý koňský doktor se otočil k policajtovi, který stál hned za kuchyňskými dveřmi, bez košile a s opaskem napnutým mezi pěstmi. Vypadal jako bouchač v sadomasochistickém baru, kde Steve jednou dělal zvukaře pro skupinu zvanou Velké chromované díry.

"Musím?" zeptal se policajt bez košile. Byl taky hrozně bledý, ale podle Steva vypadal docela schopně, aspoň zatím.

Billingsley přikývl a postavil tašku na veliké křeslo, které zabíralo místo před televizí. Otevřel tašku a začal se v ní přehrabovat. "A honem. Čím víc krve ztratí, tím horší bude mít šanci." Zvedl hlavu, v jedné sukovité staré ruce cívku nití, v druhé ohnuté chirurgické nůžky. "Pro mě to taky není žádná legrace. Pacienta v podobném stavu jsem naposledy viděl, když mně volali k poníkovi, kterého si kdosi spletl s jelenem a střelil ho do přední nohy. Nasad'te jí to na rameno co nejvýš. Přezku otočte k prsům a pevně utáhněte."

"Kde je Mary?" zeptal se Petr. "Kde je Mary? Kde je Mary? Kde je Mary?" S každou otázkou zněl jeho hlas nařikavěji. Čtvrtá verze byla vlastně jenom falzetové zakvičení. Najednou si rukama sevřel obličej a odvrátil se od nich, čelem se opřel o stěnu mezi BARONEM, labradorským retrievrem, který uměl vyhledat hlásky svého jména, a CHLÍPOUNEM, zachmuřeným kozlem, který uměl zahrát na harmoniku několik útržků melodií. Steva napadlo, že kdyby někdy uslyšel kozla hrát "Žlutou růži z Texasu" na hohnera, nejspíš by se zabil, sakra.

Marielle Sodersonová zatím upřeně hleděla na Billingsleye jako upír na muže, který se řízl při holení. "Bolí to," zachraptěla. "Dejte mi na to něco."

"Ano," řekl Billingsley, "ale nejdřív musíme ránu zaškrtit."

Netrpělivě kývl na policistu. Policista vykročil. Konec opasku už měl provlečený přezkou, takže tvořil smyčku. Opatrně vztáhl ruce k hubené ženě, jejíž světlé vlasy ztmavly potem o dva odstíny. Žena natáhla zdravou paži a překvapivě silně do něj strčila. Policajt to nečekal. Klopýtl o dva kroky vzad, vrazil do opěradla lenošky starého pána, a svalil se na ni. Vypadal jako komik, který ve filmu předvedl ukázkový pád vzad.

Hubená žena se na něj už nepodívala. Soustředila se na starého pána a na jeho černou kabelu.

"Hned!" vyštěkla na něj a ono to opravdu znělo, jako by štěkala. "Hned mi na to něco dej, ty mastičkáři zasaná, je mi děsně!"

Policajt se vyhrabal z lenošky a zachytil Stevův pohled. Steve pochopil, přikývl a začal se přibližovat k ženě jménem Marielle, bral to zprava, z boku. Jen opatrně, nabádal se, je pěkně rozjetá, může tě poškrábat nebo pokousat, takže opatrně.

Marielle se odtrhla od stěny, zapotácela se, získala rovnováhu a zamířila ke starému pánovi. Znovu držela paži před sebou, jako by to byl korunní důkaz u soudu. Billingsley o krok couvl, nervózně se díval z policisty na Steva.

"Dej mi nějaký demerol, ty dědku!" zakřičela štěkavým, vyčerpaným hlasem. "Dej mi to nebo tě budu škrtit, dokud nebudeš štěkat jako bloodhound! Já tě -"

Policista znovu kývl na Steva a vyrazil zleva vpřed. Steve vyrazil zároveň s ním a zahákl paži ženě kolem krku. Nechtěl ji dusit, ale bál se ji vzít kolem trupu, protože by ji mohl omylem chytit za zraněnou paži a ještě víc jí ublížit. "Nehýbejte se!" zakřičel. Nechtěl křičet, chtěl to jenom říct, ale prostě to tak vyšlo. Ve stejném okamžiku jí policista navlékl smyčku opasku na levou ruku a posunul ji výš.

"Drž ji, kamaráde!" volal policajt. "Drž ji pořádně!"

Nějakou vteřinu ji Steve skutečně držel, ale potom mu do oka vtekla kapka potu, teplá a pálivá, a Steve sevření povolil, zrovna když Collie Entragian utahoval svoje provizorní škrtidlo. Marielle se vrhla vpravo, zlověstný dravčí pohled stále upřený na starého pána, a její paže zůstala v ruce policisty. Steve viděl její hodinky, značku Indiglo, kterým se vteřinová ručička zastavila mezi čtvrtou a pátou. Opasek jí chvíli držel na rameni a potom dopadl na podlahu, smyčka zůstala prázdná. Prodavačka vykřikla, vytřeštěné oči upírala na paži. Policajt na ni hleděl s otevřenými ústy.

"Dejte ji k ledu!" zařval Gary. "Okamžitě ji dejte k ledu! Okamži-" Potom mu asi najednou doopravdy došlo, co se stalo. Co to ten policajt drží. Otevřel ústa, tak nějak divně natočil hlavu a vyzvracel se na fotografii kouřícího papouška.

Marielle si ničeho nevšimla. Potácela se k očividně vyděšenému veterináři a natahovala zbývající ruku. "Chci injekci a chci ji hned!" zachraptěla. "Slyšíš mě, ty bábo? Chci sakra in-in-"

Zhroutila se na kolena. Hlava jí klesla a zůstala svěšená. Potom s nesmírnou námahou znovu zvedla bradu. Potom se její pronikavý pohled setkal se Stevovým očima. "Co seš sakra zač?" zeptala se zřetelným, dokonale srozumitelným hlasem, pak se zhroutila na obličej. Hlava jí spočinula na pár centimetrů od Petrových pat, muže, který ztratil manželku. Jackson, pomyslel si Steve najednou. Tak se jmenuje, Jackson. Petr Jackson stál pořád otočený ke stěně a rukama si svíral hlavu. Jestli o krok couvne, pomyslel si Steve, zakopne o ni.

"Do prdele práce," ulevil si policajt potichu a užasle. Potom se podíval dolů a uvědomil si, že pořád drží ženinu paži. Ztuhle zamířil do kuchyně a paži držel před sebou. Sykot deště zněl Stevovi v uších hodně silně.

"No tak," řekl starý pán, který se už vzb chopil. "Ještě jsme neskončili. Nasaď jí ten opasek, hochu. Přezkou dovnitř směrem k hrudi. Dokážeš to?"

"Snad jo," řekl Steve, ale moc se mu ulevilo, když opasek zvedla prodavačka Cynthia a sama si s ním klekla vedle bezvládné ženy.

Úryvek ze "Silového koridoru", 55. díl MotoKopů 2200, původní scénář od Allena Smithee:

OBRAZ 2

ROZTMÍVAČKA:

INT. KRIZOVÉ CENTRUM, ÚSTŘEDÍ MOTOKOPŮ

Místnosti vévodí jako vždy obrovská Situobrazovka. Před ní na vznosce stojí PLUKOVNÍK HENRY, vypadá vážně. U Krizového stolu ve tvaru podkovy sedí zbytek čtyř MotoKopů: LOVEC HADŮ, BOUNTY, MAJOR PIKE, RUTY a CASSIE.

Na Situobrazovce vidíme VÝHLED DO KOSMU. V dálce je Země, z takové vzdálenosti vypadá jako pouhá modrozelená mince. Působí docela mírumilovně.

LOVEC HADŮ (jako obvykle pohrdavě)

Tak co má být ta bomba? Nevidím nic, co by nějak - Co to - ???!

Najednou se na Situobrazovce objeví SILOVÝ KORIDOR, skoro ji zaplní, zastíní hvězdy po obou stranách. Je to jako sledovat přilet bitevní lodi Darth Vadera na začátku prvního dílu Hvězdných válek; jedním slovem, hrůza!

KORIDOR se skládá ze dvou dlouhých kovových plátů, ze kterých v určitých rozestupech vyčnívají velké hranaté výstupky, KORIDOR ZLOVĚSTNĚ HUČÍ a mezi hranatými výstupky ze strany na stranu PŘESKAKUJÍ MODRÉ OHNIVÉ ZÁŠLEHY.

CASSIE STYLESOVÁ zalapá po dechu, užasle hledí na Situobrazovku. PLUKOVNÍK HENRY zmáčkne na dálkovém ovladači knoflík a obraz NEHYBNĚ STRNE. Pořád vidíme Zemi, ale z obou stran ji obklopuje koridor, Země vypadá, jako by uvízla v potenciálně smrtelné SÍTI ELEKTRINY!

PLUKOVNÍK HENRY

(k LOVCI HADŮ)

Tohle je ta bomba! Silový koridor, výtvar dávno zmizelé mimozemské rasy! Ničivý... a míří přímo k

Zemi!

CASSIE (otřeseně)

Ach ne!

PLUKOVNÍK HENRY

Jenom klid, Cassie - ještě je pořád stopadesát tisíc světelných let daleko. Tohle je fotomontáž.

MAJOR PIKE

Jo, ale jak rychle se pohybuje?

PLUKOVNÍK HENRY

To je ten problém. Řekněme, že jestli tuhle krizi nevyřešíme během příštích dvaasedmdesáti hodin, nejspíš budete moct zrušit plány na víkend.

RUTY

Rut-rut-rut-rut!

LOVEC HADŮ

Sklapni, Ruty.

(k PLUKOVNÍKU HENRYMU)

Takže jaký máme plán?

PLUKOVNÍK HENRY popojede se vznesou trochu výš, aby mohl světelným ukazovátkem zakroužkovat pár výstupků na vnitřních stěnách koridoru.

PLUKOVNÍK HENRY

Automatická telemetrie hlásí, že Silový koridor je přes dvě stě tisíc mil dlouhý a padesát tisíc mil široký, taková chodba smrti, ve které nemůže nic žít! Ale možná má slabinu! Myslím, že tyhle hranaté útvary jsou energetické generátory. Kdybychom je dokázali vyřadit -

BOUNTY

Mluvíme tu o útoku Energovozem, šéfe?

Detail zachmuřené tváře PLUKOVNÍKA HENRYHO.

PLUKOVNÍK HENRY

Je to pro Zemi jediná šance.

INT. KRIZOVÝ STŮL, S MOTOKOPY

LOVEC HADŮ

Útok Energovozem v hlubokém vesmíru? To by mohla být zkratka na nebeskej krchov!

RUTY

Rut-rut-rut-rut!

VŠICHNI

Sklapni, Ruty!

INT. CHODBA V KRIZOVÉM CENTRU

PLUKOVNÍK HENRY a CASSIE STYLESOVÁ jdou v čele, ostatní MotoKopové za nimi. RUTY se jako obvykle vleče vzadu.

PLUKOVNÍK HENRY
Vypadáš ustaraně, maličká.

CASSIE
Samozřejmě že mám starosti! Lovec hadů má pravdu! Energovozy vůbec nejsou stavěné na to, aby vydržely útok v hlubokém vesmíru!

PLUKOVNÍK HENRY
Ale to není všechno, na co myslíš.

CASSIE
Někdy tu tvou telepatii nenávidím. Hanku.

PLUKOVNÍK HENRY
No tak... ven s tím.

CASSIE
Něco mi na těch útvarech uvnitř Silového koridoru vadí. Co když to nejsou energetické generátory?

PLUKOVNÍK HENRY
Co jiného by to mohlo být?

Došli k posuvným dveřím vedoucím do stání Energovozů. PLUKOVNÍK HENRY strčí ruku do dlaňového zámku a dveře se rozevřou.

CASSIE
Já nevím, ale...

INT. STÁNÍ ENERGOVOZŮ, ZÁBĚR NA MOTOKOPY

CASSIE šokovaně vyjekne, vytřeští oči! PLUKOVNÍK HENRY vypadá zachmuřeně a vezme Cassie kolem ramenou. Ostatní členové čety se shluknou k sobě.

RUTY
Rut-rut-rut-rut!

LOVEC HADŮ
Jo, Ruty, ze srdce souhlasím!

Kysele hledí na:

INT. STÁNÍ ENERGOVOZŮ, SOUKROMÉ VOZY MOTOKOPŮ

Uprostřed zaparkovaných Energovozů se mezi Slidivým šípem LOVCE HADŮ a stříbrobokým Ruty-tutem vznáší zlověstný návštěvník: Masák, a TIŠE HUČÍ.

INT. ZNOVU ČETA MOTOKOPŮ

PLUKOVNÍK HENRY

MotoKopové, připravte se k boji!

LOVEC HADŮ (SVOU pistoli už má venku)

Jdu první, šéfe.

Ostatní dobíhají.

INT. ZNOVU MASÁK

VĚŽ ZKÁZY se ROZEVŘE, takže se objeví BEZTVÁŘE, v černé uniformě zlověstný jako vždy. Za ním u ovládnání sedí jako obvykle nadutá a sexy HRABĚNKA LILI. Hypnonáhrdelník na jejím krku se DIVOCE TRPYTÍ všemi barvami spektra.

BEZTVÁŘE

Vznosku, hraběnko. Ihned!

HRABĚNKA LILI

Ano, Nejskvělejší.

HRABĚNKA zatáhne za páku. Objeví se vznášecí podložka, BEZTVÁŘE na ni vkročí a vznoska ho snáší k podlaze. Je beze zbraně a PLUKOVNÍK HENRY, když vykročí vpřed, zastrčí svou bouchačku do pouzdra.

PLUKOVNÍK HENRY

Nezatoulal ses trochu daleko od domova, Beztváře?

BEZTVÁŘE

Domov je tam, kde je srdce, můj drahý Hanku.

BOUNTY

Ted' není vhodná doba na vtípkování.

BEZTVÁŘE

Náhodou naprosto souhlasím. Silový koridor se blíží. Vy, plukovníku Henry, plánujete útok Energovozem -

MAJOR PIKE

Jak to víte?

BEZTVÁŘE (ledově)

Protože bych to udělal i já, ty idiote!

(k PLUKOVNÍKU HENRYMU)

Útok Energovozem je nesmírně riskantní, ale možná je to pro Zemi jediná šance. Budete potřebovat veškerou možnou pomoc a nemáte k dispozici žádné vozidlo, které by bylo silné jako Masák.

LOVEC HADŮ

To je věc názoru, blbečku. Můj Slídivý šíp -

PLUKOVNÍK HENRY

Šetři si dech!

(k BEZTVÁŘE)

Co nabízíte?

BEZTVÁŘE

Partnerství, dokud krize nepomine. Staré hádky odložíme, aspoň dočasně. Společný útok na Silový koridor.

Natáhne ruku v černé rukavici, PLUKOVNÍK HENRY ji už už přijímá, ale vtom přistoupí MAJOR PIKE. Mandlové oči má rozšířené a ústový roh se mu poplašeně chvěje.

MAJOR PIKE

Nedělej to, Hanku! Nemůžeš mu důvěřovat! Je to lest!

BEZTVÁŘE

Chápu, jak se cítíš, Majore... oba to chápeme, vid'te, Hraběnko?

HRABĚNKA LILI

Ano, Nejskvělejší.

BEZTVÁŘE

Ale tentokrát to není žádná lest, žádné karty v rukávu.

PLUKOVNÍK HENRY

(k MAJORU PIKEOVI)

A nemáme na vybranou.

BEZTVÁŘE

Jistěže nemáme. Čas běží.

PLUKOVNÍK HENRY uchopí ruku, kterou mu nabízí BEZTVÁŘE.

BEZTVÁŘE

Partneři?

PLUKOVNÍK HENRY

Prozatím.

RUTY

Rut-rut-rut-rut!

ZATMÍVAČKA. Konec OBRAZU 2.

KAPITOLA 6

1

Tek nyní promluvil hlasem Bena Cartwrighta, patriarchy Ponderosy: "Madam, zdá se mi, jako byste chtěla vzít do zaječích." "Ne..." To byl její hlas, ale slabý a vzdálený, jako rádiové vysílání ze západního pobřeží za deštivé noci. "Ne, chtěla jsem jít jenom do obchodu. Protože nám došlo..." Co došlo? Co jim tak mohlo dojít, aby tomu ta příšera věřila? A dostala spásný nápad. "Čokoládový sirup! Od Hersheyho!"

Netvor vyšel ze dveří doupěte, Seth Garin v motokopských kalhotkách, jenomže teď uviděla zvláštní, děsivou věc: bosé dětské nohy se šoupaly po koberci obývacího pokoje, ale jinak se dítě vznášelo jako balón. Bylo to Sethovo tělo, na zápěstí a kotnicích dojemně špinavé, ale v očích to nebyl Seth. Vůbec ne. Teď to byla ta příšera, která vypadala, že patří do bažiny.

"Prý se chtěla cournout do krámu," řekl hlas Bena Cartwrighta. Ať už byl Tek jaký chtěl, určitě byl zatraceně dobrý imitátor. To se mu muselo nechat. "Co myslíš, Adame?"

"Myslím, že lže, Paw," řekl hlas Pernella Robertse, herce, který hrál Adama Cartwrighta. Roberts ztratil během let vlasy, ale stejně dopadl nejlíp; herci, kteří hráli jeho otce a bratry, už umřeli za ty roky, co Bonanza odcválala do západu slunce filmů pro pamětníky a kabelové televize.

Ozval se znovu Benův hlas a příšera klouzala blíž, tak blízko, až Audrey ucítila kyselý pach potu a prodlévající sladký nádech šamponu Už žádné slzy. "Co myslíš, Hossi? Promluv, hochu."

"Lže, Paw," řekl hlas Dana Blockera... a dítě, které se skoro vznášelo, na okamžik doopravdy vypadalo jako Blocker.

"Malý Joe?"

"Lže, Paw."

"Rut-rut-rut-rut!"

"Sklapni, Ruty," řekl hlas Lovce hadů. Vypadalo to, jako by pro ni uspořádal představení neviditelný ansámbl šilenců. Když ta věc před ní znovu promluvila, byl už Lovec hadů pryč a vrátil se Ben Cartwright, ten přísný Mojžíš ze Sierry Nevady. "My tady v Ponderose netrpíme lháře, madam. Ani útěkáře. Tak co teď máme s vámi udělat?"

Neubližuj mi, snažila se říct, ale nevyšla žádná slova, ani šepot. Pokusila se přepnout na nějaký vnitřní okruh, představovala si ten malý červený telefon, jenomže s nápisem SETH na plastovém sluchátku. Bála se obracet se na Setha přímo, ale ještě nikdy nebyla v takové kaši. Jestli se rozhodl, že z ní chce mít mrtvolu...

Uviděla v duchu ten telefon, viděla sebe samu, jak do něj mluví, a to, co musela říct, bylo bolestně prosté: Ať mi neubližuje, Sethe. Na začátku jsi měl moc, já to vím. Možná ne velkou, ale aspoň něco. Jestli ti nějaká zbyla - nějaká moc nebo vliv - tak ať mi prosím tě neubližuje, prosím tě ať mě nezabíjí. Je mi mizemě, ale ne zas tolik, aby se mi chtělo umřít. Ještě ne.

Zapátrala v očích té věci po záblesku lidskosti, sebemenší stopě Setha, ale neuviděla nic.

Najednou vyletěla její levá ruka a udeřila, plácla ji do levé tváře, až se ozval zvuk, jako když se láme louč. Kůži jí zaplavilo horko; jako by na tu stranu někdo zaměřil solux. Levé oko jí začalo slzet.

Pak se jí před oči zvedla pravá ruka, jako had hinduského swámího vstávající z košíku. Chvilí před ní visela a potom se pomalu sbalila do pěsti.

Ne, snažila se říct, prosím tě ne, prosím tě, Sethe, nedovol to, ale ani tentokrát se nedočkala odezvy, a pěst vyrazila, klouby v zšeřelém pokoji bíle zasvítily, a potom se jí nos zbortil v mračnech bílých teček podobných motýlům. Překotně jí tancovali před očima a krev, teplá a hojná, začala stékat přes rty a po bradě. Zapotácela se.

"Tato žena je urážkou spravedlnosti tříadvacátého století!" řekl přísně plukovník Henry - hlasem, který jí s každou epizodou pitomého kresleného seriálu připadal nenávislivější a škrobenější. "Musíme jí ukázat, že je na špatné cestě."

Hoss: "Správně, Plukovníku! Musíme té mrše ukázat, kdo je tady pánem!"

"Rut-rut-rut-rut!"

Cassie Stylesová: "Souhlasím s Rutym! A začneme tím, že jí to trochu osladíme!"

Audrey znovu vykročila - vlastně spíš něco kráčelo za ni. Obývací pokoj kolem ní ubíhal jako krajina za okny vlaku. Tvář jí páliła. Nos ji bolel. Na zubech cítila krev. Představovala si motokopský telefon, takový, na kterém opravdu vidíte osobu, s níž mluvíte, a představovala si, že tímto telefonem mluví se Sethem. Prosím tě, Sethe, tady tvoje teta Audrey, poznáváš mě, i když mám teď jinak obarvené vlasy? Tek mě přinutil obarvit si je, aby vypadaly jako vlasy Cassie, a když jdu ven, musím nosit modrou pásku přes čelo, jako Cassie, ale pořád jsem to já, pořád jsem teta Audrey, ta, která tě sem přivedla, ta, která na tebe dává pozor, aspoň se o to snaží, a teď musíš dát pozor ty na mě. Ať mi moc neubližuje, Sethe, prosím tě, nedovol mu to.

V kuchyni bylo zhasnuto, takže se podobala jeskyni plné pochmurných, pohyblivých stínů. Když tak byla postrkována po žlutém linoleu (veselá barva, když bylo čisté, ale teď bylo špinavé a jaksi žloutenkovité), napadlo jí něco, co mělo příšernou logiku: Proč by jí Seth měl pomáhat? I kdyby její vzkazy dostával a i kdyby jí pořád mohl pomoci, proč by to měl dělat? Utéct Tekovi znamenalo nechat Setha osudu napospas, a přesně o to se Audrey pokoušela. Jestli tam ten kluk pořád byl, musel to vědět stejně dobře jako Tek.

Zavzlykla, potichu a neznatelně, jako by si jen vydechla, a prsty zakrvácené pravé ruky hmatala po vypínači nad sporákem. Našla ho a otočila jím.

"Oslad' jí to, Paw!" vykřikl malý Joe Cartwright. "Oslad' jí to!" Hlas se najednou zvýšil, až se najednou ozval pronikavý smích robota Rutyho. Audrey najednou zatoužila po tom, aby zešilela. Bylo by to lepší než tohle, ne? Určitě ano.

Místo toho sledovala, bezmocná jako cestující ve vlastním těle, jak jí Tek otáčí, posunuje k příhrádce s kořením a její rukou otevírá horní skříňku. Druhá ruka vylétla k žluté nádobě, která dopadla na podlahu, a makaróny se rozlétly po linoleu všemi směry. Pak následovala mouka, ta jí přistála vedle chodidla a bílé mračno jí poprášilo nohy. Ruka vrazila do díry, kterou si vytvořila, a uchopila medového medvídku z umělé hmoty. Druhá ruka popadla víčko, odšroubovala je a odhodila stranou. Za okamžik už medvídek visel hlavou dolů nad jejími otevřenými, čekajícími ústy.

Ruka obemkla buclaté medvědí břicho a začala rytmicky mačkat, podobně jako kdysi mačkala gumový balónek houkačky, kterou měla připevněnou na svém dětském kole. Krev z rozbitého nosu jí tekla do krku. Potom jí ústa zaplnil med, hustý a nechutně sladký.

"Polykej!" křičel Tek a už to nebyl ničí hlas, jenom jeho. "Polykej, mrcho!"

Polkla. Jednou, podruhé, potřetí. Potřetí se zdálo, že se jí krk zasekl. Snažila se dýchat, ale nemohla. Dýchací trubici blokovalo příšerně sladké lepilo. Padla na kolena a začala se plazit po podlaze v kuchyni, tmavě zrzavé vlasy jí visely do tváře, a vyrážela ze sebe mohutná hustá sousta zakrváceného medu.

Dostal se jí až do nosu, ucpával ho a kapal jí z dírek.

Dalších několik okamžiků nemohla vůbec dýchat a bílé tečky tancující před očima se jí proměnily v černé fleky. Utopím se, pomyslela si. Utopím se v medu.

Potom se jí dýchací trubice znovu otevřela, aspoň trochu, to stačilo, aby Audrey hltavě nabírala vzduch do plic a vtahovala ho ulepeným, zúženým hrdlem, a plakala hrůzou a bolestí.

Tek si před ní klekl na strupovitá kolena Setha Garina a začal jí křičet do tváře: "Už se nikdy neopovaž ode mě utíkat! Neopovaž se! Neopovaž se! Rozumíš? Přikývni, ty hloupá krávo, ukaž mi, že rozumíš!" Jeho ruce - ruce, které neviděla, protože je měla uvnitř hlavy - ji uchopily a najednou se jí hlava komíhala nahoru a dolů, čelo při každém výkyvu bouchlo o podlahu a Tek se smál. Smál se. Pomyslela si, že jí bude bouchat hlavou o zem, dokud neomdlí a nezůstane ležet v tom binci, který nadělala.

Potom to přestalo stejně náhle, jak to začalo. Ruce zmizely. Pocit, že má Teka v hlavě, taky zmizel.

Opatrně vzhledla, hranou ruky si otírala nos a pořád bolestně lapala po dechu a trhaně, dávivě vydechovala. Čelo jí bolelo. Cítila, že už jí otéká.

Chlapec se na ni díval. A Audrey si pomyslela, že to je chlapec. Nebyla si tak docela jistá, ale - "Sethe?"

Chvilku se tam tak jenom krčil, nepřikývl, nezavrtěl hlavou. Potom natáhl jednu špinavou ruku a utřel jí z brady med; sotva jeho prsty cítila.

"Sethe, kam šel? Kde je Tek?"

Bojoval. Viděla, jak bojuje. Možná se strachem, ale nevěděla, jestli se bojí. I kdyby, v této chvíli se potýkal spíš se svými nedostatečnými komunikačními schopnostmi. Vydával chroptivé zvuky, jako když je vzduch ve stoupačkách, a Audrey si pomyslela, že nic jiného z něj nejspíš nedostane. Potom, zrovna když se Audrey chystala zvednout se zpátky na nohy, vyšla z něj dvě dušená slova.

"Pryč. Stavení."

Podívala se na něj, stále dýchala skrz medový film, ale v té chvíli si toho nevšimla. Ucítila, jak se jí srdce rozběhlo, když uslyšela slovo pryč. Měla by mít víc rozumu, zvláště po tom, co se právě stalo, ale -

"Je v nějakém stavení, miláčku? Odešel do nějakého domu? To se snažíš říct? Do jakého stavení?"

"Stavení," opakoval Seth. Namáhal se, trhal hlavou sem a tam. Nakonec vypravil: "Stavění. Dělá."

Stavění, ano. Nikoli podstatné jméno, ale podstatné jméno slovesné. Tek stavěl. Tek něco dělal. Co tak asi dělal... kromě potíží?

"On," řekl Seth. "On. On. On -!"

Chlapec se udeřil do stehna nespokojeností, jakou u něj ještě nikdy neviděla. Zvedla pěst, kterou se udeřil, a konejšivě ji pohladila.

"Ne, Sethe." Bránice se jí znovu stáhla a chtěla jí zvednout žaludek - cítila v něm med jako těžkou kouli - ale Audrey se ovládla. "Nedělej to. Jenom klid. Pověz mi, jestli to jde. Když to nejde, nic se neděje." To byla lež, ale kdyby ho rozrušila ještě víc, nedokázal by to ze sebe dostat už vůbec. A co hůř, třeba by odešel. Odešel by a nechal by po sobě teplé místo, které Tek tak snadno obsazoval.

"On -!" Seth natáhl ruku a dotkl se jejích uší. Potom ruce stáhl a sáhl na své uši a odtlačil si boltce od hlavy. Audrey viděla, že jsou taky špinavé po tolika dlouhých hodinách na pískovišti - byly přímo pokryté špinou - a v očích ji zaštíply slzy. Ale Seth se na ni napjatě díval, a tak přikývla. Ano, rozuměla. Když se Seth opravdu snažil, byl docela dobrý - aspoň v rámci svých možností.

Poslouchá tě, říkal chlapec. Tek tě poslouchá máma ušima. Samozřejmě že poslouchal. Poslouchalo to. Úžasný Tek, tvor tisíce hlasů, z nichž většina mluvila se západním přízvukem, a s jedním párem uší.

Na kolena si před ní klekl Tek, ale byl to Seth, kdo vstával, jenom hubený malý chlapec ve špinavých kalhotkách. Zamířil ke dveřím, pak se otočil. Audrey ještě pořád klečela a snažila se rozhodnout, jestli se má z místa natáhnout k desce linky, nebo jestli se má přisunout o kousek blíž.

Přikrčila se, když uviděla, že se obrací, protože ji napadlo, že se vrátil Tek, měla totiž pocit, že zahlédla v Sethových očích tvrdý lesk Tekovy inteligence. Když však přišel blíž, uviděla, že se dopustila docela přirozené chyby. Seth plakal. Ještě nikdy ho neviděla plakat, ani když k ní přišel s rozbitými koleny nebo boulí na hlavě. Až do této chvíle pořádně nevěděla, jestli dokáže plakat.

Vzal ji kolem krku a opřel se jí čelem o čelo. Bolelo to, ale Audrey neuhnula. Na okamžik v duchu viděla rozmazaně, ale docela zřetelně červený telefon, jenomže tentokrát obrovitý. Pak obraz zmizel a Audrey uslyšela v hlavě Sethův hlas. Už několikrát ji napadlo, že ho slyší, že se s ní snaží telepaticky spojit. Ten pocit měla obvykle těsně předtím, než usnula, nebo když se probouzela. Hlas byl vždycky vzdálený, jako by volal z přikrovu mlhy. Jenomže teď se ozval tak blízko, až se lekla. Byl to hlas dítěte, zněl jasně a naprosto dokonale.

Nevyčítám ti, že se snažíš utéct, řekl hlas. Audrey měla pocit, že mluví spěšně a kradí. Jako by poslouchala dítě, které šeptem sděluje spolužákovi nějakou ohromnou školní novinku, dokud je učitel otočený zády. Běž k ostatním, k těm naproti. Musíš počkat, ale nebude to dlouho trvat. Protože on - Žádná slova, jenom další rozmazaný obraz, který jí zaplnil hlavu a na okamžik vyhnal všechny myšlenky. V obraze byl Seth. Měl na sobě šaškovskou kazajku a čapku s rolničkami. Žongloval. Nežongloval však míčky; byly to panenky. Malé porcelánové panenky. Hummelovy figurky. Ale teprve když jednu upustil a figurka se rozbila a Audrey viděla, že na zemi vedle červenobílého šaškova sandálu s nahoru zahnutou špičkou leží panenka s rozbitou tváří Mary Jacksonové, uvědomila si, že panenky jsou sousedé. Nejspíš za ten obraz zčásti odpovídala sama - Hummelovy figurky Kirstie Carverové viděla nejmíň tisíckrát (podle názoru Audrey to byl nesmírně nudný koníček) - ale pochopila, že tím nijak neovlivnila to, co se jí Seth snažil přelumočit. Ať už Tek páchal jakoukoli šílenost - stavěl, dělal - měl s tím plno práce.

Ale zase ne tolik, aby mě před chvílí neviděl, jak mířím ke dveřím, pomyslela si. Zase ne tolik, aby mě nezastavil. Zase ne tolik, aby mě nepotrestal. Příště mi do krku nasype místo medu třeba sůl.

Nebo prostředek na čištění odpadu.

Řeknu ti kdy, ozval se znovu dětský hlas. Poslouchej mě, teto Audrey. Až potom, co se znovu vrátí Energozozy. Pak mě poslouchej. Je důležité, aby ses dostala pryč. Protože -

Tentokrát jí hlavou proletělo mnoho obrazů. Některé se objevily a zase mizely příliš rychle, než aby je stačila rozluštit, ale několik jich zachytila: prázdnou plechovku od jídla ležící v popelnici, starou rozbitou toaletní mísu převrácenou na bok na smetišti, auto na cihlách, bez kol, bez skel. Všechno bylo rozbité. Všechno bylo na odpis.

Poslední, co uviděla, než s ní přerušil spojení, byla její studiová fotografie na stolku v přední hale. Oči na fotografii byly pryč, vypíchnuté.

Seth ji pustil a couvl, jen se díval, jak se Audrey chytá hrany stolu a snaží se vstát. Břicho, těžké a

slepené medem, který ji Tek donutil spolykat, jí připadalo jako závaží. Seth teď vypadal jako obvykle - nepřítomně a vzdáleně, s veškerým citovým gradientem skály. Jenomže pod očima měl ty čisté rýhy. Ano, byly tam.

"Ach - och," řekl bezbarvě - s Herbem se domýšleli, že by ty zvuky mohly znamenat Audrey, ahoj - a potom vyšel z kuchyně pryč. Zpátky do doupěte, kde stále probíhala poslední přestřelka. A až skončí? Nu, pak se páska nejspíš přetočí zpátky k úvodním titulům s varováním FBI o nevhodnosti filmu pro děti a začne všechno znovu.

Ale on se mnou mluvil, pomyslela si. Nahlas, u mě v hlavě. Svým školkovým telefonem. Jenomže jeho telefon je pořádně velký.

Vzala z komory smeták a začala uklízet rozsypanou mouku a makaróny. Rory Calhoun v doupěti zaječel: "Nikam nepůjdeš, ty bachratý Yankee!"

"Nemusí to tak být, Jebe," zamumlala Audrey a zametala.

"Nemusí to tak být, Jebe," řekl Ty Hardin - ve filmu šerifův zástupce Laine - a potom ho zastřelil zlý plukovník Murdock. Byl to jeho poslední špatný čin; během dalších třiceti vteřin bude sám zastřelen. Audrey se znovu zvedla bránice. Pořádně. Přešla k dřezu, smeták táhla za sebou, a předklonila se. Dávila, ale nic nevycházelo. Za chvíli sevření povolilo. Otočila kohoutkem studené vody, naklonila se a napila se přímo z kohoutku, a pak si opatrně opláchla několika hrstmi vody bolavé čelo. Bylo to příjemné. Báječné.

Zatáhla vodu, vrátila se do komory a vzala lopatku. Tek stavěl, říkal Seth. Tek dělal. Ale co? A když si nemotorně klekala u smetené hromádky, smeták v jedné ruce a lopatku v druhé, napadla ji naléhavější otázka: Kdyby utekla, co by udělal jejímu synovci? Co by udělal Sethovi?

2

Belinda Josephsonová podržela manželovi dveře do kuchyně, pak se narovнала a rozhlédla se. Stropní světlo nesvítilo, ale v pokoji bylo o něco jasněji než předtím. Bouřka polevovala a Belinda si pomyslela, že za nějakou hodinku bude zase jasno a horko.

Podívala se na nástěnné hodiny nad kuchyňským stolem a pocítila mírný závan neskutečna. Čtyři hodiny a tři minuty? Bylo možné, že uplynula tak krátká doba? Podívala se pořádně a uviděla, že vteřinová ručička se nehýbe. Sáhla po vypínači u dveří, a v tu chvíli se do kuchyně po čtyřech vsunul Johnny a pak vstal.

"Neobtěžujte se," řekl Jim Reed. Seděl na zemi mezi lednicí a sporákem a držel na kolenou Ralfika Carvera. Ralf měl palec v puse. Oči měl skleněné a netečné. Belinda ho nikdy neměla moc ráda a neznala nikoho v ulici, kdo by ho rád měl (nejspíš kromě tatínka a maminky), ale stejně jí nad ním usedalo srdce.

"S čím se nemáme obtěžovat?" zeptal se Johnny.

"S vypínačem. Nejde elektrika."

Věřila mu, ale stejně několikrát vypínačem cvakla. Nic.

V místnosti byla spousta lidí - napočítala jedenáct včetně sebe - ale v tom mrtvém tichu, které se nad nimi rozhostilo, se zdálo, že je jich méně. Ellie Carverová pořád chvílemi vzlykla, ale tváří se opírala matce o hrud', a Belinda si pomyslela, že možná ve skutečnosti spí. David Reed držel kolem ramenou Susi Gellerovou. Vedle dívky z druhé strany seděla a také ji držela kolem ramenou matka (šťastná to dívka, pomyslela si Belinda, má veškerý komfort). Cammie Reedová, matka dvojčat, seděla u dveří s nápisem STARÁ DOBRÁ KOMORA. Podle Belindina názoru nebyla Cammie tak mimo jako jiní; její oči měly klidný, zamýšlený výraz.

"Říkala jsi, že jsi slyšela křik," řekl Johnny Susi. "Já žádný křik neslyším."

"Už přestal," řekla dívka otupěle. "Myslím, že to byla paní Soderonová."

"Určitě ano," řekl Jim. Pošoupl si Ralfika na klíně a trochu se při tom zašklebil. "Poznal jsem ji."

Poslouchali jsme skoro celý život, jak řve na Garyho. Co, Dave?"

Dave Reed přikývl. "Já už bych ji dávno zabil. Fakt."

"Aha, jenomže ty nechlastáš, hochu," řekl Johnny co nejvýchovněji. Vzal sluchátko telefonu v kuchyni,

poslouchal, několikrát zmáčkl nulu, potom zavěsil.

"Debbie je mrtvá, že?" zeptala se Susi Belindy.

"Ššš, holčičko, nemluv," ozvala se Kim Gellerová polekaně.

Susi si jí nevšímala. "Vůbec nešla k sousedům. Že? Nelžete mi."

Belinda právě to měla v úmyslu, ale nějak se jí nezdálo, že by to bylo správné. Podle jejích zkušeností i dobře míněné lži všechno jenom zhorší. Všechno je kvůli nim šílenější. Belinda si pomyslela, že v Topolové ulici je všechno šílené až dost.

"Ano, miláčku," řekla a zauvažovala nad tím, jak jižansky vždycky mluví - aspoň jí to tak připadalo -, když musí někomu sdělit špatné zprávy. Možná to patřilo k černošské zkušenosti, kterou ještě nikdo nezačal učit na žádné vysoké škole. V jejím případě bylo zvláště zajímavé, že nikdy v životě nebyla jižně od Mason-Dixonovy linie. "Ano, zlatičko, je mi líto, ale je to tak."

Susi si zakryla rukama tvář a rozplakala se. Dave Reed ji přitáhl k sobě a Susi si opřela tvář o jeho rameno. Když se jí Kim pokusila přitáhnout zpět, Susi ztuhla a odolala.

Matka se po Davidu Reedovi zle podívala, ale chlapec to naprosto nevnímal. Otočila se tedy rozzlobeně k Belindě. "Proč jste jí to říkala?"

"To děvče leží přímo na zápraží a s těmi jejími vlasy je těžko si jí nevšimnout."

"Ticho už," řekl jí Brad. Vzal ji za zápěstí a zatahl k dřezu. "Nerozčiluj ji."

Páni drazí, už je pozdě, pomyslela si Belinda, ale obezřetně neřekla nic.

Za dřezem bylo okno se sítí proti hmyzu. Když se jím podívala doprava, viděla latkový plot oddělující pozemek Carverových od doktorovy zahrady. Viděla také zelenou střechu Billingsleyova domu. Mraky nad ním už snad trochu řídly.

Otočila se, vzepřela se a sedla si na okraj dřezu. Pak se naklonila blíž k síti, až cítila její kovový pach a všechno to mokré letní dopuštění. Kombinace vůní jí přivolala nostalgickou vzpomínku na dětství, takový pocit, že všechno je fajn a vzrušující. Je to divné, pomyslela si, že nejsilnější vzpomínky vyvolávají právě vůně.

"Haló!" zavolala s dlaněmi u úst. Brad ji chytil za rameno, určitě ji chtěl zarazit, ale ona ho šetrně odstrčila. "Haló, Billingsley!"

"Nech toho, Bee," řekla Cammie Reedová. "Neděláš dobře."

A co by bylo dobře? pomyslela si Belinda. Jenom tak sedět v kuchyni na podlaze a čekat, až přijede vojsko?

"Ale co, klidně pokračujte," řekl Johnny. "Čemu to může ublížit? Jestli ti lidi, co tu stříleli, jsou ještě někde v okolí, nejspíš pro ně není žádné tajemství, kde jsme." Zdálo se, že ho při tom něco napadlo, a dřepl si na paty před manželku zesnulého pošťáka. "Kirsten, měl David nějakou zbraň? Třeba loveckou, nebo -"

"Ve stole má pistoli," řekla. "Druhý šuplík vlevo. Ten šuplík je zamčený, ale klíček je v té široké zásuvce nahoře. Je na takové zelené šňůrce."

Johnny přikývl. "A stůl? Kde je?"

"Aha. V jeho kanceláři. Nahoře, na konci chodby." Všechno to povídala vkleče, jako by rozjímal, a pak k němu zvedla zoufalé, utrápené oči. "On je tam venku v dešti, Johnny. Taky ta Susina kamarádka. Neměli bychom je nechávat venku v dešti."

"Už přestává," řekl Johnny a v jeho tváři bylo znát, že si uvědomuje, jak hloupě to zní. Páj to však asi uspokojilo, aspoň na chvíli, a to bylo podle Belindy nejdůležitější. Snad to dokázal Johnnyho tón. Slova byla třeba hloupá, ale Belinda ho ještě nikdy neslyšela mluvit tak něžně. "Jenom se postarejte o děti, Kirstie, a s ostatním se prozatím nezatěžujte."

Vstal a bojovým plížením zamířil k lítačkám.

"Pane Marinville?" ozval se Jim Reed. "Můžu jít s vámi?" Ale když se pokusil Ralfíka posadit vedle, v chlapcových očích se objevila panika. Palec mu vyletěl z pusy, až to hlasitě luplo, Ralfík se přimáčkl k Jimovi jako klíště a mumlal: "Ne, Jime, ne, Jime." Belinda se otřásla, když to tiché mumlání uslyšela. Napadlo ji, že takhle asi mluví šílenci, když jsou v noci ve svých celách sami.

"Zůstaň, kde jsi, Jime," poradil mu Johnny. "Bráde? Co ty? Nechceš podniknout menší výlet do větší nadmořské výšky? Pročistit si dutiny?"

"Jasně." Brad se podíval na manželku s výrazem lásky a zlosti, jediným majetkem lidí, kteří jsou manželé víc než deset let. "Opravdu si myslíš, že nevádí, když ta moje ženská huláká jako na lesy?"

"Opakuju, čemu to může vadit?"

"Dej na sebe pozor," řekla Belinda. Letmo pohladila Brada po hrudi. "Drž hlavu dole. Slib mi to."

"Slibuju, že budu držet hlavu dole."

Podívala se na Johnnyho. "Teď vy."

"Co? Aha." Kouzelně se usmál, a Belinda najednou pochopila. Takhle se pan John Edward Marinville vždycky usměje, když slibuje ženám. "Slibuju."

Vyplazili se ven, trochu sebevědomě se zvedli na kolena, když procházeli lítačkami a znovu se ocitli v přední hale Carverových. Belinda se znovu naklonila k oknu. Kromě deště a mokré trávy cítila pach požáru u Hobartových. Uvědomila si, že ho taky slyší - praskání a sykot. Díky lijáku se nejspíš nerozšíří, ale kde byli hasiči, pro Krista pána? K čemu platili daně? "Haló, Billingsley! Je tam někdo?"

Po chvíli se ozval mužský hlas (nepoznávala ho). "Je nás tu sedm! Manželé z horního konce -"

To musí být Sodersonovi, pomyslela si Belinda.

"- a ten policajt, a ten chlap, co měl za manželku tu mrtvou paní Je tu taky pan Billingsley a Cynthia z obchodu!"

"Kdo jste vy?" křikla Belinda.

"Steve Ames! Jsem z New Yorku! Měl jsem potíže s nákladákem, sjel jsem z dálnice, zabloudil jsem! Zastavil jsem u toho obchodu tady, abych si zavola!"

"Chudák," poznamenal Dave Reed. "Jako by vyhrál v pekelné loterii."

"Co se děje?" volal hlas z druhé strany laťového plotu. "Víte, co se tu děje?"

"Ne!" zavolala Belinda. Horečně přemýšlela. Určitě by měla říct spoustu věcí, zeptat se na něco, ale nemohla vůbec na nic přijít.

"Podívali jste se do ulice? Je čistý vzduch?"

Belinda se už chystala odpovědět, ale najednou ji zaujala pavučina na druhé straně síťky. Stříška nad oknem ji ochránila před nejhorším lijákem, ale dešťové kapky visely z jemných vláken jako drobné, chvějivé diamanty. Majitel a obsluha zároveň seděl uprostřed pavučiny. Nehýbal se. Možná byl mrtvý.

"Paní? Ptal jsem se -"

"Nevím!" zavolala. "Johnny Marinville a můj manžel se dívali, ale teď šli nahoru -" Ale o pistoli se nechtěla zmiňovat. Možná hloupé - zbabělé - ale stejně to nezměnilo její pocity, "- aby měli lepší výhled! Co vy?"

"Je tady pěkně rušno, paní! Ta žena z horního konce -" Odmlčel se. "Funguje vám telefon?"

"Ne!" zavolala Belinda. "Ani telefon, ani elektrika!"

Další odmlka. Potom Belinda zaslechla, jak muž zaklel, i když v sykotu řídnoucího deště ho sotva slyšela. Potom se ozval jiný hlas, znala ho, ale nedokázala ho okamžitě zařadit. "Belindo, jste to vy?"

"Ano!" odpověděla a rozhlédla se po ostatních, aby jí pomohli.

"To je pan Jackson," řekl Jim Reed přes Ralfikovo rameno. Chlapci se ještě nepodařilo uniknout do spánku jako jeho sestře, ale Belinda si pomyslela, že to nebude trvat dlouho; palec mezi rty mu začal poklesávat.

"Byl jsem u předních dveří!" volal Petr. "Ulice je až k rohu prázdná! Úplně prázdná! Žádní chodci nebo čumilové z Hyacintové nebo z dalšího bloku Topolové. Rozumíte tomu?"

Belinda se zamračene zamyslela, pak se rozhlédla. Viděla jenom zmatené oči a skloněné hlavy. Otočila se zase k oknu. "Ne!"

Petr se zasmál. Ten smích ji zamrazil stejně jako nepřítomné mumlání Ralfika Carvera. "Vítejte do klubu, Bee! Já to taky nechápu!"

"Kdo by se sem hnál?" ucedila Kim Gellerová. "Pokud má všech pět pohromadě? Když se tu stíílí a lidi ječí a vůbec?"

Belinda nevěděla, jak na to odpovědět. Bylo to logické, ale stejně to nějak nesedělo... protože lidé se nechovají logicky, když se stane neštěstí. Jdou rovnou na místo a okouní. Obvykle z bezpečné vzdálenosti, aspoň podle svého názoru, ale rozhodně přijdou.

"Určitě dole nebyli žádní lidé?" zavolala.

Tentokrát byla odmlka tak dlouhá, že se už chystala otázku zopakovat, když promluvil třetí hlas. Bez

potíží poznala starého doktora. "Nikdo z nás nikoho nevidí, ale v dešti se začal pařit asfalt! Dokud se ten opar nezvedne, nic pořádně nevidíme!"

"Ale neslyšíme žádné sirény," ozval se znovu Petr. "Slyšíte, že by někdo jel ze severu?"

"Ne!" odpověděla. "Určitě je to tou bouřkou!"

"Ani bych neřekla," řekla Cammie Reedová. Promluvila jen tak pro sebe, k sobě, ne k celé skupině; kdyby STARÁ DOBRÁ KOMORA nebyla tak blízko dřezu, Belinda by ji neslyšela. "Ne, to bych vůbec neřekla."

"Jdu ven pro svou ženu!" zavolal Petr Jackson. Proti tomu nápadu se okamžitě ozvaly jiné hlasy. Belinda nepochytila slova, ale citový náboj byl jasný.

Najednou pavouk - o kterém si myslela, že je mrtvý - vyběhl ze středu pavučiny, nastoupil na jedno hedvábné vlákno a šplhal po něm vzhůru, až zmizel pod okapem. Takže nakonec nebyl mrtvý, pomyslela si Belinda. Jenom se tak dělal.

Potom se kolem ní k oknu naklonila Kirsten Carverová a při tom do ní vrazila tak prudce ramenem, že by Belinda zapadla zadkem do dřezu, kdyby se jí nepodařilo zachytit skříňky na stěně. Páj byla v obličejí křídově bílá a oči jí hořely strachem.

"Nechod' ven!" zakřičela. "Vrátí se a zabijou tě! Vrátí se a zabijou nás všechny!"

Chvíli se z druhého domu nic neozývalo, a potom se ozval Collie Entragian, a jeho hlas zněl omluvně a zároveň pobaveně. "Tak to nepomohlo, paní! Je pryč!"

"Měl jste ho zastavit!" křičela Kirsten. Belinda ji vzala kolem ramen a polekala se, když ucítila, jak se žena hrozně třese. Jako by se Kirsten chystala každou chvíli vybuchnout. "Co jste to za policistu!"

"On není policista," řekla Kim. Mluvila našťavaně a otráveně. "Přece ho vyhodili. Namočil se do kšeftu s kradenými auty."

Susi zvedla hlavu. "Tomu nevěřím."

"Co ty o tom víš, holka, v tvém věku?" zeptala se matka.

Belinda už se chystala sklouznout z okraje dřezu, když vzadu na zahradě zahlédla něco, co ji úplně přimrazilo. Bylo to přichycené k jedné noze dětské houpačky, a stejně jako pavučina se to třpytilo kapkami deště.

"Cammie?"

"Co je?"

"Pojď sem."

Kdo jiný než Cammie by to měl poznat; měla zahradu, v domě úplnou džungli v květináčích a celou knihovnu o rostlinách.

Cammie vstala ze svého místa u dveří do komory a přišla k Belindě. Susi s matkou se k ní připojily; taky Dave Reed.

"Co je?" ptala se Páj Carverová a zdivočele hleděla na Belindu. Malá Carverová se držela matčiny nohy jako stromu a pořád se snažila schovávat obličej na boku Pájinych denimových šortek. "Co je to?"

Belinda si jí nevsímala a obrátila se ke Cammie. "Podívej se tamhle. K těm houpačkám. Vidíš?"

Cammie už chtěla říct, že nevidí, ale pak jí to Belinda ukázala a Cammie uviděla. Na východ od nich zamumlal hrom a vítr prudce zavál. Pavučina za oknem se zatřásla a shodila drobné dešťové kapky. Věc, kterou Belinda viděla, se větrem z houpačky uvolnila a rozkutálela se po Carverově zahradě směrem k laťovému plotu.

"To není možné," zahučela Cammie. "Slanobýl v Ohio neroste. A i kdyby ano... je léto. V létě zakořeňuje."

"Co je to slanobýl, mami?" zeptal se Dave. Držel Susi kolem pasu. "Nikdy jsem o něm neslyšel."

"Takový ten suchý chomáč, co ho kutálí vítr, některé rostliny se tak šíří," řekla Cammie stejně hluše.

"Slanobýl k nim patří."

3

Brad strčil hlavu škvírou mezi dveřmi do Carverovy kanceláře právě včas, aby viděl, jak Johnny vytahuje ze zásuvky stolu zelenobílou krabičku nábojů. V druhé ruce měl spisovatel pistoli Davida Carvera.

Protočil bubínek, aby se přesvědčil, jestli jsou komory prázdné; byly, ale stejně držel pistoli opatrně, s prsty na chrániči spouště. Bradovi připomněl některé manekýny z kabelové televize, kteří prodávají různé pochybné zboží: Lidi, tahle malá krasavice si dokáže promluvit s každým nočním nevídaným návštěvníkem, který je tak hloupý, že si vybere váš dům, ano, tohle je úplná samozřejmost, ale počkejte, umí ještě víc! Umí krájet na plátky! Umí krájet na kostičky! A máte rádi vlnkovatě brambůrky, ale nikdy si nenajdete čas, abyste si je udělali i doma?

"Johnny."

Vzhlédl a Brad si poprvé zřetelně všiml, jak vyděšený ten muž je. Hned se mu Johnny líbil víc. Nepřišel na důvod, proč tomu tak je, ale tím se nic nezměnilo.

"Před doktorovým barákem je nějaký cvok. Asi Jackson."

"Sakra. To není moc chytré, co?"

"Ne. Nepostřel se tou věcíčkou." Brad zamířil ven z místnosti, potom se otočil. "Zbláznili jsme se? Protože já takový pocit mám."

Johnny zvedl dlaně na znamení, že sám neví.

4

Johnny se podíval do komor pistole ještě jednou - jako by v některé mohla vyrůst kulka, zatímco se nedíval - pak zacvakl bubínek zpátky na místo. Zastrčil si pistoli za opasek a krabičku nábojů vložil do kapsy u košile.

Přední hala byla jako minové pole plné Ralfíkových hraček; ten kluk se od svých zbožňujících rodičů zřejmě nedozvěděl, že člověk má po sobě uklízet. Brad šel do místnosti, kde byl určitě dívčí pokoj.

Johnny šel za ním. Brad ukázal z okna ven.

Johnny se podíval dolů. Petr Jackson, no jistě. Byl na trávníku před doktorovým domem a klečel vedle manželky. Znovu ji posadil. Jednou rukou ji držel kolem ramenou. Druhou ruku se snažil prostrčit pod zvednutými koleny. Sukně byla znovu hodně vytažená a Johnny si znovu vzpomněl na chybějící kalhotky. No tak co? No co, sakra? Johnny viděl, jak se mužova záda otřásají vzlykáním.

Horní částí jeho zorného pole projelo stříbrné světlo.

Vzhlédl a uviděl, že z Hyacintové na Topolovou zabočuje něco, co vypadalo jako starý přívěs Airstream - nebo snad minibus. Těsně za ním jela červená dodávka, která sejmula psa a doručovatele novin, a za ní jela dodávka s tmavěmodrou stříbrnou metalízou. Podíval se opačným směrem, k Medvědí ulici, a uviděl dodávku s lakem typu Mary Kay a se srdíčkovým radarovým talířem, a tu žlutou, která nejdřív vrazila do Mary a pak ji odhodila z ulice, a nakonec tu černou s věží.

Bylo jich šest. Šest ve dvou sbíhavých liniích po třech. Kdysi dávno, ve Vietnamu, viděl ve stejné formaci americká bojová vozidla.

Tvořila palebný koridor.

Chvilku se nemohl hýbat. Ruce mu visely jako cementové špalky. To nemůžete, pomyslel si užasle a zuřivě. Nemůžete se vrátit, vy parchanti, nemůžete se pořád vracet.

Brad je neviděl; díval se na muže na trávníku u sousedova domu, zaujatý Petrovým úsilím zvládnout mrtvou tíhu manželky. A Petr...

Johnny přinutil pravou ruku k pohybu. Chtěl, aby prudce vyrazila; místo toho se vznášela. Dostal ji k rukojeti pistole, přinutil ji, aby vytáhla pistoli z opasku kalhot. Nemohl střílet; v komorách nebyly náboje. Nemohl ji ani nabít, v tom svém momentálním stavu. Takže ji obrátil rukojetí dopředu a rozbil sklo v okně Ellenina pokoje.

"Utíkej dovnitř!" zařval na Petra a vlastní hlas mu v uších zazněl tiše a vyšeptale. Pane Bože, co je tohle za noční můru, a jak do ní spadli? "Utíkej dovnitř! Jedou sem znovu! Vrátili se! Jedou sem znovu!"

Kresba, která se našla vložená v neoznačeném zápisníku, jenž zřejmě sloužil Audrey Wylerové jako deník. I když není podepsaná, skoro jistě jde o práci Setha Garina. Pokud byla kresba do deníku uložena v době, kdy vznikla, pak ji Seth Garin nakreslil v létě 1995, po smrti Herberta Wylera a po náhlém odchodu rodiny Hobartových z Topolové ulice. - Pozn. vyd.

KAPITOLA 7

Topolová ulice/16:44 hod./15. července 1996

Zdá se, že se noří z oparu stoupajícího z rozpařeného asfaltu jako zjevení kovových dinosaurů. Okénka sjíždějí dolů; irisový závěr střílny na boku růžového Korábu snů se znovu rozevírá; čelní sklo Bountyho modré dodávky Svoboda se zatahuje a zatahuje do hladké temnoty, ve které se lesknou tři našedlé silné hlavě.

Zaburácí hrom a kdesi pronikavě zakřičí pták. Chvilka ticha, a pak začne střelba.

Jako by znovu začala bouře, jenomže ještě horší, protože tentokrát je osobní. A pušky jsou hlasitější než dřív; Collie Entragian, který leží tváří k zemi ve dveřích mezi Billingsleyho kuchyní a obývacím pokojem, je první, kdo si toho všimne, ale ostatní si to uvědomí zanedlouho. Každý výstřel zní jako výbuch granátu a po každém následuje tiché zakvílení, něco mezi bzučením a pískáním.

Dva výstřely z červeného Slídivého šípů, a vršek komína u Collieho Entragianiana se promění v hnědý prach ve větru a hrudky cihel, kutálejících se po střeše. Jedna rána zasáhne plachtu rozprostřenou nad Carym Riptonem, takže se nařasí jako padák, a další rána utrhne zadní kolo jeho bicyklu. Před Slídivým šípem je stříbrná dodávka, ta, co vypadá jako staromódní minibus. Část střechy se šikmo zvedá a ven se vykloní jakási stříbrná postava - zdá se, že je to robot v uniformě pěšáka Konfederace. Vyšle tři dávky expres speciál do hořícího Hobartova domu. Každý výstřel zní jako dynamitový výbuch.

Koráb snů a Spravedlnost, které jedou z kopce z Medvědí ulice, chrlí palbu do čísla dvě stě padesát jedna a dvě stě čtyřicet devět - k Josephsonovým a Soderonovým. Okna se vbortí, dveře se rozletí dokořán. Dávka, která zní, jako by ji vypálilo malé protiletadlové dělo, zasáhne zadek Garyho starého saabu. Celý zadek se promáčkne, střepy červených koncových světel se rozletí a potom to zahučí, jak vybuchne nádrž a malé auto se promění v kouli špinavě oranžového plamene. Nálepka na nárazníku - MOŽNÁ JSEM POMALÝ, ALE JSEM PŘED TEBOU - se v žáru chvěje jako fata morgána. Trojice dodávek mířící na jih a trojice pohybující se k severu se setkají, minou se a zastaví před laťovými ploty, které oddělují Billingsleyho dům od Carverových a Jacksonových.

Audrey Wylerová, která v kuchyni pojídala obložený chleba a pila z plechovky slabé pivo, když střelba začala, stojí v obývacím pokoji, hledí vytřeštěně na ulici a neuvědomuje si, že v ruce pořád drží půlku chleba se salámem a salátem. Střelba splynula do jednolité, ohlušující vřavy třetí světové války, ale jí žádné nebezpečí nehrozí; veškerá palba momentálně míří na dva domy naproti přes ulici.

Vidí, jak se červené autíčko Ralfíka Carvera - Prďák - zvedá do vzduchu s bokem rozervaným jako pokroucená kovová květina. Přeletí v kotmelmích padlé tělo Davida Carvera, přistane s koly ve vzduchu a ta se točí a potom je další rána hluboko promáčkne a pošle do kytěk vlevo od příjezdové cesty. Další rána vyrazí z pantů síťové dveře Carverových, až vletí do chodby; další dvě rány z Bountyho dodávky Svoboda rozpráší většinu Pájiných vzácných Hummelových figurek.

V zadku luminy Mary Jacksonové zejí díry a pak auto také vybuchne, plameny vyrazí a potáhnou auto zezadu až dopředu. Kulky odtrhnou dvoje okenice u starého doktora. V schránce na dopisy vedle dveří se objeví díra velikosti baseballového míčku; schránka upadne na rohožku, kouří se z ní. Uvnitř hoří reklama z K-martu a dopis z Ohijské veterinární společnosti. Další rána a klepadlo na dveře - stříbrná hlava bernardýna - definitivně zmizí jako mince v ruce kouzelníka. Petr Jackson si snad nic z toho neuvědomuje a namáhavě se snaží vstát se svou mrtvou ženou v náručí. Jeho kulaté brýle bez obrouček, zamlžené deštěm, se v silicím světle blýskají. Jeho bledá tvář je víc než nepřítomná; je to tvář člověka, kterému vyhořely všechny pojistky. Ale on tam stojí, jak Audrey vidí, jako zázrakem celý, jako zázrakem -

Teto Audrey!

Seth. Sice velmi slabě, ale určitě to byl Seth.

Teto Audrey, slyšíš mě?

Ano! Sethe, co se děje?

Toho si nevyšímej! Hlas zní, jako by byl na pokraji paniky. Máš kam jít, vid'?' Bezpečné místo?

Mohonk? Myslel Mohonk? Určitě, řekla si.

Ano, mám -

Běž tam! křičí slabý hlas. HNED tam běž! Protože -

Hlas nestačí domluvit, ale ani nemusí. Odvrátila se od zuřivé přestřelky na ulici, otočila se k doupěti, kde znovu běží film - Ten Film. Hlasitost byla nějakým způsobem vytočena daleko za maximum, kterého by měl být jejich zenit schopen. Sethův stín vzrušeně poskakuje na zdi nahoru a dolů, prodloužený a hrozivý; připomíná jí něco, čeho se jako dítě nejvíc bála, rohatého démona z "Noci na Lysé hoře" z Fantazie.

Jako by se Tek v těle toho dítěte svíjel, krabatil je, natahoval, bezohledně přepínal jeho obvyklé hranice a možnosti.

Děje se toho ale víc. Audrey se otočí zase k oknu a zahledí se ven. Nejdřív si myslí, že má něco s očima - třeba, že jí je Tek nějak poškodil nebo jí pomačkal čočky - ale podrží před sebou dlaně a ty vypadají správně. Ne, něco se děje s Topolovou ulicí. Zdá se, že má nějak posunutou perspektivu, ale Audrey nedokáže určit jak, úhly se mění, rohy se boulí, barvy jsou rozmazané. Jako by realita přecházela do tekutého stavu a Audrey si myslí, že ví proč: Tekovo dlouhé údobí příprav a tichého růstu skončilo. Přišel čas jednat. Tek dělá. Tek staví. Seth jí řekl, aby odešla, aspoň prozatím, ale kam půjde Seth?

Sethe! zkusí to a soustředí se co nejvíc. Sethe, pojď se mnou!

Nemůžu! Běž, teto Audrey! Hned běž!

Bolest v tom hlase je víc, než dokáže snést. Znovu se obrátí ke klenutému průchodu, který vede do doupěte, ale uvidí louku svažující se ke skalní stěně. Rostou tam šípkové růže; vzduch jimi voní a Audrey cítí jemný, vzrušující žár jara, přecházejícího v léto. A potom je vedle ní Janice a Janice se jí ptá, jaká je její nejoblíbenější písnička od Simona a Garfunkela a za chvíli jsou zabrány do diskuse o "Homeward Bound" a "I Am a Rock", ve které se zpívá "Kdybych nikdy nemiloval, nikdy bych neplakal".

V kuchyni u Carverových leží uprchlíci na podlaze s rukama na zátylku a tvářemi přimáčknutými k zemi; svět kolem nich se snad trhá na kusy.

Tříští se sklo, padá nábytek, cosi vybuchuje. Ozývá se strašlivý praskot, jak kulky prorážejí stěny.

Páj Carverová najednou už nesnese, aby se k ní Ellie tak mačkala. Má Ellen moc ráda, samozřejmě, ale teď chce Ralfika, a musí Ralfika mít; chytrého, drzého Ralfika, který se tolik podobá svému otci. Prudce Ellen odstrčí, nevyšímá si jejího polekaného výkřiku a vrhne se do výklenku mezi sporákem a chladnicí, kde se Jim hrbí nad Ralfikem, který řve a mrská sebou, a Jim mu drží jednu ruku na zátylku jako čepici.

"Mammmmmiiiiii!" nařiká Ellen a pokouší se utíkat za ní. Cammie Reedová se odstrčí od dveří do komory, popadne holčičku kolem pasu a strhne ji zpátky na zem zrovna ve chvíli, kdy kuchyní probzučí jakási věc, která podle zvuku vypadá jako obří saranče, projektil zasáhne vodovodní baterii a odhodí ji jako mažoretka hůl. Baterie v kotmelcích odletí a protřhne síťku v okně a pavučinu za ním. Z trubek vytryskne voda až skoro ke stropu.

"Dej mi ho!" křičí Páj. "Dej mi mého syna! Dej mi mého s-"

Bliží se další bzučení, tentokrát po něm následuje hlasité třísknutí, jako by rána dopadla na některý měděný hrnc pověšený u sporáku a proměnila ho v hroudu pokroucených šrapnelových zlomků. A Páj najednou jenom ječí, už beze slov, prostě ječí. Ruce si tiskne k obličejí. Krev jí crčí mezi prsty až na krk. Špatně zapnutou halenku má vpředu posetou měděnými úlomky. Další měď má ve vlasech a uprostřed čela se chvěje velký kus jako čepel vrženého nože.

"Nevidím!" křičí a spustí ruce. Samozřejmě že nevidí; nemá oči. Ani většinu obličejí. Zlomky mědi jí trčí z tváří, rtů, brady. "Pomoc, nevidím! Pomoz mi, Davide! Kde jsi?"

Johnny leží tváří k zemi vedle Brada v Ellenině pokoji nahoře, ale slyší ten řev a chápe, že se stalo něco hrozného. Vzduch nad nimi protkávají kulky. Na opačné stěně je fotka Eddieho Veddera; když se Johnny začne plazit ke dveřím na chodbu, v Eddieho hrudi se objeví obrovská díra. Další rána zasáhne dětské zrcátko nad Elleniným prádelníkem a rozrazí ho na třípytlivé střepey. Odněkud z ulice se ozývá

hýkání autoalarmu a pekelně se mísí s jekotem Páj Carverové. A palba pořád pokračuje.

Johnny se vyplazí do chodby plné hraček a slyší, jak za ním chraptivě funí Brad. To je ale sakra aerobický den pro chlapa s takovým břichem, pomyslí si Johnny... ale pak mu ta myšlenka, ale i ženský jekot zdola a burácení palby vyprchají z mysli. Na okamžik má pocit, jako by nakráčel přímo do rány Mika Tysona.

"Stejný chlap," šeptá. "Ach pane Bože, vždyť je to zase ten odporný chlap."

"Dolů, pitomče!" Brad ho chytí za ruku a škubne s ní. Johnny upadne na břicho jako auto, které sklouzne ze špatně posazeného heveru, ani si neuvědomoval, že se zvedl na všechny čtyři, dokud sebou zase neplácl na zem. Vzduchem mu nad hlavou letí kulky. Sklo v zarámované svatební fotografii nad schodištěm se tříští; obrázek padne na koberec. O vteřinu později se rozletí na prach dřevěná koule na koncovém sloupku zábradlí a rozprskne smrtonosnou kyticí třísek. Brad se shýbne, zakryje si obličej, ale Johnny pořád hledí na cosi na podlaze a ničeho jiného si nevšímá.

"Co je to s tebou?" ptá se ho Brad. "Chceš umřít?"

"To je on, Brade," opakuje Johnny. Zajede si prsty do vlasů a pořádně zatáhne, jako by se chtěl ujistit, že je to všechno pravda. "Ten -" Nad hlavou jim to hnusně zabzučí, skoro jako když praskne kytarová struna, a stropní světlo v chodbě vybuchne a zasype je sklem. "Ten chlap, co řídil modrou dodávku," dokončí. "Zastrčil ji ten druhý - ten člověk - ale tenhle chlap řídil."

Natáhne se a z podlahy, která je kromě hraček posetá i střepy a třískami, zvedne jednu figurku Ralfika Carvera. Je to mimozemšťan s vypouklým čelem, mandlovýma očima, tmavýma a velikýma, a ústy, která vůbec nevypadají jako ústa, ale spíš jako masitý roh. Na sobě má nazelenalou měňavou uniformu. Hlavu má holou kromě pruhu tuhých světlých vlasů. Johnnymu připomínají hřeben na přilbici římského centuriona. Kde máš klobouk? pomyslí si nad figurkou, zatímco nad ním kňučí kulky, trhají tapetu, rozbíjejí ostění. Figurka trochu vypadá jako Spielbergův E. T. Kde máš ten svůj přehnutý jezdecký klobouk, chlape?

"O čem to mluvíš?" ptá se Brad. Leží na břiše jak široký tak dlouhý. Bere si teď od Johnnyho figurku, která je asi sedmnáct centimetrů vysoká, a dívá se na ni. Brad má v jedné buclaté tváři řeznou ránu. Nejspíš od skla padajícího ze stropního světla, domýšlí si Johnny. Ženský křik dole utichá. Brad se dívá na mimozemšťana, potom hledí na Johnnyho očima, které jsou skoro komicky vypoulené, "Kecáš, do prdele," říká.

"Ne," odpoví Johnny. "Nekecám. Bůh je mi svědkem, že ne. Nikdy žádnou tvář nezapomenu."

"Co to vykládáš? Že lidi, kteří tohle dělají, mají masky, aby je svědci nemohli později identifikovat?"

Tohle Johnnyho do této chvíle nenapadlo, ale je to docela dobrá myšlenka. "Určitě to tak musí být. Ale -"

"Ale co?"

"Nevypadalo to jako maska. To je všechno. Nevypadalo to jako maska."

Brad na něj ještě chvíli hledí, potom figurku odhodí stranou a začne se plazit ke schodišti. Johnny figurku zvedne, chvíli se na ni dívá, potom sebou škubne, když oknem na konci chodby - od ulice - proletí další projektil a probzučí mu přímo nad hlavou. Zastrčí si figurku do prázdné kapsy u kalhot, v druhé má obrovský náboj, a začne se plazit za Bradem.

Na trávníku před doktorovým domem stojí Petr Jackson s manželkou v náručí, uprostřed palby, nezraněn. Vidí dodávky s tmavými skly a futuristickými tvary, vidí hlavně pušek, jejichž ústí chrlí oheň, a mezi stříbrnou a červenou dodávkou vidí starou kraksnu Garyho Soderona hořící na příjezdové cestičce. Nic z toho na něj nedělá zvláštní dojem. Myslí na to, že se zrovna vrátil domů z práce. To mu z nějakého důvodu připadá ohromně důležité. Myslí na to, že každé vyprávění o tomto děsivém odpoledni (nenapadlo ho, že to děsivé odpoledne nemusí přežít, aspoň zatím) začne větou Zrovna jsem se vrátil domů z práce. Ta věta se mu už proměnila v hlavě v jakousi kouzelnou formuli; most zpět do zdravého a spořádaného světa, který ho ještě před hodinou obklopoval a měl ho obklopovat ještě roky a desetiletí: Zrovna jsem se vrátil domů z práce.

Myslí taky na Maryina otce, profesora na Meermontské vysoké škole stomatologické v Brooklynu.

Vždycky se Henryho Kaepnera trochu bál, bál se jeho děsivé bezúhonnosti; v hloubi duše Petr vždycky věděl, že Henry Kaepner ho nepovažuje za hodna dcery Mary (a v hloubi duše Petr s tímto názorem

vždycky souhlasil). A teď Petr stojí uprostřed palby s nohama v mokré trávě a uvažuje, jak dokáže panu Kaepnerovi povědět, že nejhrůznější tchánova obava se stala skutečností: kvůli nehodnému zeti přišla jediná dcera o život.

Za to ale nemůžu, myslí si Petr. Možná to pochopí, když začnu tím, že jsem se zrovna vrátil domů z - "Jacksone."

Ten hlas mu vyžene z hlavy všechny starosti, až se zapotáčí, až se mu chce zakřičet. Jako by se mu v mozku otevřela nějaká cizí ústa a protrhla mu tam díru. Mary mu v náruči sklouzne, málem se vysmekne a Petr ji k sobě znovu pevně přitiskne, nevšímá si bolesti v pažích. Zároveň si neurčitě uvědomí skutečnost. Dodávky se už většinou znovu rozjely, ale velmi pomalu, a stále střilejí. Ta růžová a žlutá teď střilejí do domu Reedových a Gellerových, rozbíjejí pítka pro ptáky, strhávají vodovodní kohouty, rozbíjejí sklepní okna, ničí květiny a keře, srážejí okapy, které šikmo padají na trávník.

Jedna dodávka se však nepohybuje. Ta černá. Parkuje na druhé straně ulice a stíní výhled na dům Wylerových. Věž se otevřela a pak se z ní vysune svítící postava, celá světle šedá a černočerná, jako duch z okna strašidelného domu. Jenomže ta postava na čemsi stojí, jak Petr vidí. Vypadá to jako létající polštář, zdá se, že hučí.

Je to člověk? To nemůže jednoznačně říct. Vypadá, že má na sobě nacistickou uniformu, celou černou a z lesklé látky, a stříbrnou výstroj, ale nad klopami límce není lidský obličej; není to vlastně vůbec žádný obličej.

Jenom tma.

"Jacksone! Pojď sem, parťáku."

Pokusí se vzepřít, zůstat na místě, ale když se hlas ozve znovu, už mu nepřipadá jako ústa, ale jako rybářský háček, který se mu zasekává do hlavy a párá mu myšlenky. Teď už ví, jak se cítí zaseknutý pstruh.

"Pohni sebou, parde!"

Petr kráčí přes zbytky deštěm smývaného nakresleného panáka na chodníku (dnes ráno ho nakreslily Ellen Carverová s kamarádkou Mindy z vedlejší ulice), potom šlápne do strouhy. Voda mu vteče do střevíce, ale on ji ani necítí. V duchu teď slyší hrozně divnou věc, něco jako hudební doprovod k filmu. Je to brnkání na kytaru, něco jako instrumentálka starého Duana Eddyho. Zná tu melodii, ale neví odkud. To je poslední kapka do poháru neskutečna.

Svítící postava na létajícím polštáři klesne na úroveň ulice. Jak se Petr přibližuje, očekává, že mužův obličej kryje černá látka (třeba nylon nebo hedvábí) a to mu dodává ten strašidelný prázdný zjev, ale Petr nic nevidí, a když dole v ulici vybuchne výkladní skříň E-Z Stopu, uvědomí si děsivou věc: nic nevidí, protože tam nic není. Muž z černé dodávky opravdu nemá žádný obličej.

"Pane Bože," zasténá tak potichu, že se sotva slyší. "Ach Pane Bože, prosím tě."

Z věže černé dodávky shlížejí další dvě postavy. Jedna je nějaký vousatý chlap se zbytky jakési uniformy, snad z Občanské války. Vedle něj je žena s rovnými černými vlasy a krutými, krásnými rysy. Je bledá jako komiksový upír. Její uniforma, stejně jako uniforma muže bez tváře, je černá a stříbrná, gestapácká. Na řetízku kolem krku jí visí absurdní drahokam - velký jako holubí vejce - a metá blesky jako pozůstatek psychedelických šedesátých let.

Ona je kreslená, pomyslí si Petr. První váhavý pokus nějakého pubertáka o sexuální fantazii.

Když se tak dostává blíž k muži bez tváře, uvědomuje si ještě horší věc: on tam vlastně vůbec není. Ani ti druzí dva, ani černá dodávka. Vzpomíná si na jedno sobotní odpolední představení - bylo mu tehdy nejvýš šest sedm let - kdy došel až k promítacímu plátnu a podíval se na ně a poprvé si uvědomil, jak mazaný je to trik. Ze vzdálenosti půl metru se obrazy proměnily v pouhou mlhu; skutečný byl jedině zářivě bílý plátěný podklad, který byl úplně prázdný, neposkvrněný jako sněhová závěj. Musel být, aby se iluze podařila. Teď je to stejné a Petr cítí stejně hloupý úžas, jaký cítil tehdy. Vidím dům Herbieho Wylera, pomyslí si. Vidím ho přímo skrz tu dodávku,

"JACKSONE!"

Ale tohle je skutečné, ten hlas, stejně jako byla skutečná kulka, která vzala Mary život. Bolestně rozšklebenými ústy zakřičí, na okamžik si její tělo prudce k sobě přitiskne a pak ji upustí bezohledně na ulici, aniž si to uvědomí. Má pocit, jako by mu někdo k uchu přitiskl ústí elektrického tlampače, vytočil

hlasitost na maximum a pak do něj zařval jeho jméno. Z nosu mu vytryskne krev, začne mu prosakovat i z koutků očí.

"TUDY, PARDE!" Černostříbrná postava, sice nehmotná, ale stále hrozivá, ukazuje k domu Wylerových. Jenom ten hlas je skutečný, ale jinou realitu Petr nepotřebuje; podobá se listu řetězové pily. Trhne hlavou tak prudce, až se mu svezou brýle. "ČEKÁ NÁS POŘÁDNÁ MAKAČKA! RADŠÍ ZAČNEME!"

Petr nejde k domu Herbieho a Audrey; ono ho to k němu táhne, vtahuje. Když prochází černou postavou bez tváře, na okamžik mu hlavu zaplní bláznivé obrazy: špagety s nepřírozně červenou omáčkou, jaké se prodávají v konzervách, a hamburger. Všechno smíchané v bílé misce, na jejímž okraji tancují postavičky z kreslených filmů Warner Brothers - Bugs, Elmer, Daffy. Už jenom pomyslení na takovou potravu mu obvykle zvedá žaludek, ale v tu chvíli, kdy mu obrazy vytanuly na mysl, dostane zoufalý hlad; přímo touží po těch bledých těstovinových tkaničkách a nepřírozně červené omáčce. Pro tu chvíli mu zmizela i bolest z hlavy.

Projde promítaným obrazem černé dodávky, zrovna když se vůz začne znovu rozjíždět, a pak už se Petr posunuje po betonovém chodníku k domu. Brýle nakonec vzdají marný boj, aby se udržely, a spadnou; nevšimne si toho. Pořád slyší několik osamělých výstřelů, ale jsou vzdálené, v jiném světě. V hlavě mu stále brnká kytara, a když se dveře k Wylerovým samy otevrou, ke kytáře se přidají horny a Petr si vzpomene. Je to melodie ze starého televizního seriálu, Bonanzy.

Zrovna jsem přijel domů z práce, pomyslí si a vkročí do temného, páchnoucího pokoje, kde to smrdí potem a starým hamburgerem. Zrovna jsem přijel domů z práce, a dveře se za ním zabouchnou. Zrovna jsem přijel domů z práce, a prochází obývacím pokojem, míří k obloukovému průchodu, za kterým je slyšet televize. "K čemu máš tu uniformu?" ptá se kdosi. "Válka skončila už skoro před třemi roky, to nevíš?"

Zrovna jsem přijel domů z práce, myslí si Petr, jako by tím všechno vysvětloval - mrtvou manželku, střelbu, muže bez tváře, pach v tomto pokojíku - a pak ta věc sedící před televizí k němu otočí obličej a Petr si už nemyslí vůbec nic.

Dodávky na ulici, které vytvořily palebný koridor, zrychlí, černá dodávka rychle dohání Koráb snů a Spravedlnost. Vousatý muž ve věži vypálí poslední dávku. Zasáhne modrou poštovní schránku před E-Z Stopem a udělá v ní díru velikosti softballového míčku. Potom nájezdníci zabočí na Hyacintovou a jsou pryč. Ruty-Tut, Svoboda a Slídivý šíp zabočí na Medvědí ulici a zmizí v oparu, který je nejdřív zamlží a pak úplně pohltí.

U Carverových Ralfík a Ellen křičí, protože vidí matku, která se zhroutila mezi dveřmi na chodbu. Neztratila však vědomí; její tělo sebou prudce háže ze strany na stranu, jak ji trýzní křeče. Jako by její nervový systém zasáhl prudký záchvat. Z rozbitého obličejce stříká v provazcích krev a z hloubi hrdla se ozývají zvláštní zvuky, jakési zpěvavé vrčení.

"Mami! Mami!" křičí Ralfík a Jim Reed už nedokáže udržet chlapce, který se tak dlouho kroutí a bojuje, až se vyprostí a rozběhne se k ženě umírající mezi dveřmi do kuchyně.

Johnny a Brad po zadku zdolávají schody - jeden schod za druhým, jako když děti hrají hru -, ale když se Johnny dostane dolů a pochopí, co se stalo, co se ještě děje, vyskočí na nohy a rozběhne se, nejdřív odkopne stranou vyvrácené sít'ové dveře a pak dupe ve zbytcích milovaných Kirsteniných Hummelů.

"Ne, k zemi!" zaječí na něj Brad, ale Johnny si ho nevšímá. Myslí jenom na jedno, na to, aby co nejrychleji dostal umírající ženu od dětí. Nepotřebují sledovat její utrpení až do konce.

"Mammmííí!" vyje Ellen a snaží se vyprostit z náručí Cammie. Dívka krvácí z nosu. Oči má zdivočelé, ale sakra při smyslech. "Mammmííí!"

Kirsten neslyší, její dny, kdy pečovala o děti a manžela a hýčkala tajné plány na to, že jednoho dne vytvoří vlastní krásné Hummelovy figurky (většinou budou vypadat jako její nádherný syn), tyto dny jsou sečteny, Kirsten Carverová sebou nesmyslně hází, kope nohama, mrská rukama, chvilkami jimi bubnuje v klíně a pak je rozhazuje jako polekané ptáky. Vrčí a zpívá, vrčí a zpívá, zvuky se podobají téměř slovům.

"Odneste ji!" ječí Cammie na Johnnyho. Hledí na Páj s hrůzou i lítostí. "Odneste ji od těch dětí, kristepane!"

Johnny se skloní, zvedá tělo a pak mu pomáhá Belinda. Odnosou Kirsten do obývacího pokoje a položí ji na pohovku, kterou sháněla kolik týdnů, a teď je pohovka děravá a cupanina vyhrězá ven. Brad před nimi couvá, aby jim udělal místo, nervózně se ohlíží na ulici, která znovu vypadá opuštěně.

"Nechtějte, abych to já zašivala," říká Páj šibalsky a pak se děsivě, dušeně směje.

"Kirsten," říká Belinda, sklání se nad ní a bere ji za ruku. "Budeš zase v pořádku. Bude ti dobře."

"Nechtějte, abych to já zašivala," opakuje žena na pohovce. Tentokrát mluví nabádavým tónem. Polštář pod hlavou tmavne, krvavá skvrna se viditelně šíří, zatímco všichni tři nad ní stojí a dívají se. Johnnymu skvrna připadá jako jakási svatozář, jakou malovali renesanční malíři svým madonám. A pak se vrátí křeče.

Belinda se shýbne a sevře Kirsten škubající se ramena. "Pomozte mi s ní!" sykne vztekle na Johnnyho a manžela. Znovu pláče. "Hlupáci jedni, nezvládnou to sama, pomozte mi s ní!"

Ve vedlejší domě Tom Billingsley během vrcholícího útoku dokončil pokus o záchranu Mariellina života, pracoval při tom s klidem válečného chirurga. Rána byla sešita, krvácení se zmenšilo a krev jen pomalu prosakovala trojitým obvazem, ale když se podívá na Collieho, zavrtí starý doktor hlavou. Ve skutečnosti ho víc rozčiluje křik odvedle než operace, kterou právě provedl. K Marielle Sodersonové celkem nic necítí, ale je si skoro jist, že žena, která vedle křičí, je Kirstie Carverová, a on má Kirstie moc rád. "Pane jo," řekne nahlas. "To je teda jízda."

Collie se podívá po Garym, jestli je z doslechu, a zahlédne ho, jak šmejdí doktorovi po kuchyni, vůbec si nevšimá křiku a dětského pláče odvedle, nevšimne si, že žena už je po operaci; otvírá a zavírá skříňky s důkladností a odhodláním alkoholika, který hledá pití. Pohled do lednice, kde hledal pivo nebo třeba vychlazenou vodku, byl z pochopitelných důvodů jen letmý; leží tam manželčina paže, ve druhé přihrádce. Collie ji tam strčil, musel kvůli tomu odsunout stranou spoustu věcí - salátovou zálivku, kyselou zeleninu, majonézu, zbytek vepřových plátků - až měl dost místa. Nemyslel si, že se ruka vrátí na své místo, ani v tomto zázračném a divuplném věku se takové věci nedějí, ale stejně se nemohl přinutit, aby ji strčil k doktorovi do komory. Tam je moc teplo. Mohly by se do ní dát mouchy.

"Umře?" zeptá se Collie.

"Nevím," říká Billingsley. Odmlčí se, podívá se také na Garyho, vzdychne, prohrábne si rukama bílou hřívu typu Albert Einstein. "Pravděpodobně ano. Určitě, pokud se brzy nedostane do nemocnice. Potřebuje nutně pomoc. Hlavně transfúzi. A vedle je někdo zraněný, podle křiku. Myslím Kirsten. A možná není jediná."

Collie přikývne.

"Pane Entragiane, co si myslíte, že se tu děje?"

"Nemám vůbec ponětí."

Cynthia popadne noviny (je to columbuská Depeše a ne wentworthský Spotřebitel), které během kanonády spadly na podlahu, smotá je a pomalu se plíží k předním dveřím. Novinami před sebou odmetá rozbité sklo - je ho tam požehnaně.

Steve chce něco namítat, zeptat se jí, jestli se jí chce umřít, pak si to nechá pro sebe. Někdy se mu v hlavě líhnou zvláštní myšlenky. Dost silné, když na to přijde. Kdysi, zrovna když mírumilovně četl z ruky rozesmáté sedmnáctce na pláži ve Wildwoodu, ho napadla myšlenka tak silná, že té práce tentýž večer nechal. Ta myšlenka se týkala rakoviny vaječníků. Zhoubné, pokročilé, asi měsíc poté, co by se ještě dala léčit. Nic takového si člověk nechce myslet o pěkné zelenooké středoškolačce, když jeho životní motto zní

ŽÁDNÝ PROBLÉM.

Myšlenka, která ho právě teď napadla, je také tak silná, ale mnohem optimističtější: střelci jsou pryč, aspoň prozatím. Nemůže to nijak vědět, ale stejně si je tím jist.

Místo aby na Cynthii zavolal, přidá se k ní. Vnitřní dveře rozrazilo několik ran (jsou tak hrozně zkřivené, že Steve pochybuje, že se ještě někdy zavřou), a vítr vanoucí roztřepenou síťkou je jako balzám - sladký a příjemně chladivý na upoceném obličejí. Děti vedle pořád brečí, ale křik ustal, aspoň na chvíli, a to je úleva.

"Kde je?" ptá se Cynthia udiveně. "Podívej se, tamhle je jeho manželka -," ukáže na Mary, která teď leží na ulici tak daleko, že prameny vlasů se jí vlní ve strouze plné vody, "- ale kde je on? Pan Jackson?"

Steve ukáže roztrhanou dolní půlkou síťky ven. "V tom domě. Určitě. Vidiš na chodníku ty brýle?"

Cynthia přimhouří oči a přikývne.

"Kdo tam bydlí?" zeptá se jí Steve.

"Nevím. Nejsem tady tak dlouho, abych -"

"Paní Wylerová a její synovec," říká za nimi Collie. Steve a Cynthia se otočí a vidí, že Collie za nimi dřepí a vykukuje mezi nimi ven. "Ten kluk je autistik nebo dyslektik nebo katatonik či co... něco z toho, nikdy si to nezapamatuju správně. Manžel jí loni umřel, takže jsou tam jen oni dva. Jackson... určitě... musel..." Neodmlčí se, ale mluví stále tišeji, slova jsou čím dál míň zřetelná, až nakonec zmlknou. Když promluví znovu, mluví hodně potichu... a velmi zamyšleně. "Co to sakra je?"

"Co?" ptá se Cynthia neklidně. "Co?"

"Děláte si srandu? Copak to nevidíte?"

"Co mám vidět? Vidím tu ženu a vidím brýle jejího man..." Pomalu umlká také.

Steve se už chce ptát, co se děje, ale pak pochopí - trochu. Nejspíš by si toho všiml už dřív, i když tu byl cizí, pokud by jeho pozornost neupoutalo mrtvé tělo, pohozené brýle a starost o paní Soderonovou. Ví, co s tím musí dělat, a musel se k tomu nutit.

Jenomže teď se prostě podívá na druhou stranu ulice a nechá pohled pomalu klouzat od E-Z Stopu k vedlejšímu domu, od něj k domu, kde si mládež házela s talířkem, když sem do ulice zabočoval, a pak k domu přímo naproti, k tomu, kam musel zajít Jackson, když mu začala hořet půda pod nohama.

Od příjezdu střelců v dodávkách tam došlo ke změně.

Nevěděl, k jak velké změně, protože je tu přece jenom cizí, ulici nezná, a taky částečně kvůli kouři z hořícího domu a oparu, který pořád stoupá z mokré ulice, takže domy naproti vypadají skoro jako duchové, jako faty morgány... ale něco se tam změnilo.

U Wylerových je jedna stěna sroubená z klád, a tam, kde bylo jednoduché velké okno, jsou teď tři obyčejnější - vlastně staromódní - vícedílná okna. Dveře sbitá z prken jsou zpevněna dřevěnými latěmi, přibítymi ve tvaru Z. Dům nalevo...

"Povězte mi něco," říká Collie a dívá se na stejný dům. "Odkdy Reedovi bydlí v jakémsi pitomém srubu?"

"Odkdy Gellerovi bydlí v haciendě z vepřovic?" odpoví Cynthia a dívá se kousek vedle.

"Lidi, děláte si srandu," říká Steve. Potom slabým hlasem dodá: "Nebo ne?"

Nikdo neodpoví. Vypadají jako uhranutí.

"Nevím jistě, jestli to vidím doopravdy," říká Collie nakonec. Mluví nezvykle váhavě. "Je to nějak..."

"Roztřepané," dopoví dívka.

Otočí se k ní. "Jo. Jako když se člověk na něco dívá přes spalovač odpadků, nebo -"

"Pomozte někdo mé ženě!" zavolá na ně Gary z šera obývacího pokoje. Našel nějakou láhev - Steve nevidí jakou - a stojí u fotografie Hester, holuba, který rád maloval prsty. Steve si pomyslí, že holubi zrovna prsty nemají. Gary stojí nejistě a špatně artikuluje. "Pomozte mněkdou Mar'elle! 'Ratila ru-uku!"

"Musíme jí sehnat pomoc," přikyvuje Collie. "A -"

"- taky pro nás," dokončí Steve. Vlastně se mu uleví, když ví, že si to uvědomuje ještě někdo, že v tom není sám. Kluk odvedle přestal brečet, ale Steve pořád slyší to děvče, jak trhaně, křečovitě vzlyká.

Margrita briketa, pomyslí si. Tak jí říkal bratr. Margrita briketa miluje Ethana Hawka, říkal.

Steve má najednou chuť, hrozně silnou a nezvyklou, běžet vedle a tu dívku najít. Kleknout si před ni, vzít ji do náruče, obejmout ji a říct jí, že může milovat, koho chce. Ethana Hawka nebo Newta Ginriche nebo každého. Místo toho se podívá do ulice. E-Z Stop, pokud to dokáže odhadnout, se nezměnil; stále má styl běžného krámků z konce dvacátého století, někdy zvaného Pastelový škvárobeton nebo Zátíší s popelnicí. Nic moc pěkného, rozhodně ne, ale je to známá veličina, a za daných okolností je to příjemný poznatek. Nákladák ryder pořád parkuje před ním, modrá cedule s telefonem pořád visí na háčku, na dveřích je pořád Marlboro Man, a...

...a stojan na kola je pryč.

No, vlastně není pryč; cosi ho nahradilo.

Nahradilo ho cosi, co se podezřele podobá zábradlí k uvazování koní z kovbojky.

Namáhavě odtrhne od té věci nejdřív zrak a potom myšlenky a obrátí se k policajtovi, který říká, že

Steve má pravdu, že všichni potřebují pomoc. U Carverových stejně jako u doktora, soudě podle křiku. "Za domy na téhle straně ulice je pás zeleně," říká Collie. "Vede jím cestička. Většinou ji používají děti, ale já ji mám taky rád. Za Jacksonovým domem se rozdvouje. Jedna odbočka vede na Hyacintovou. Končí u zastávky autobusu v polovině bloku. Druhá vede na východ, na Anderson Avenue. Jestli je Andersonova taky v prdeli, promiňte mi ty výrazy -"

"Proč by měla být?" ptá se Cynthia. "Neslyšeli jsme z toho směru žádnou střelbu."

Podivně, trpělivě se na ni podívá. "Nepřišla z toho směru ani žádná pomoc. A naše ulice je v prdeli způsobem, jaký nemá se střelbou nic společného, pokud jste si nevšimla."

"Aha," říká potichu.

"Každopádně, jestli se Anderson Avenue zbláznila stejně jako Topolová - doufám, že ne, ale jestli jo -, je tam viadukt, který vede aspoň pod tou ulicí, možná ještě dál. Možná vede až na Columbus Broad. Tam by měli být lidi." Nevypadá však, že by tomu opravdu věřil.

"Půjdu s vámi," říká Steve.

Policajt vypadá, že ho ta nabídka překvapila, pak uvažuje. "Víte určitě, že je to dobrý nápad?"

"Vlastně ano. Myslím, že ti zlí hoši už odjeli, aspoň prozatím."

"Proč si to myslíte?"

Steve, který rozhodně nemá v úmyslu vyprávět o své krátké kariéře věštce z ruky, říká, že má takové tušení. Vidí, že Collie Entragian o tom přemýšlí, a ví, že policajt bude souhlasit, ještě než otevře pusou. Není v tom ale nic okultního. Dnes odpoledne byli v Topolové ulici zabiti čtyři lidé (nemluvě o Hannibalovi, psovi, který kradl létající talíře), další jsou zranění, jeden dům vyhoří do základů, aniž se tu objeví jediný pitomý hasičský vůz, ulicí pobíhají blázni - vraždící maniaci - a ten chlap by byl šílený, kdyby se chtěl sám plížit lesem, který se rozkládá mezi nimi a dalším blokem.

"Co s ním?" ptá se Cynthia a píchne palcem směrem k Garymu.

Collie se ušklíbne. "Podle toho, v jakém je stavu, bych s ním do kina nešel, natožpak do lesa, když se tu dějí takové věci. Ale jestli to myslíte vážně, pane... Amesí, správně?"

"Klidně Steve. A myslím to vážně."

"Tak jo. Podíváme se, jestli starý doktor nemá ve sklepe nějakou bouchačku. Vsadím se, že má."

Zamíří přes pokoj zpátky, drží se nízko. Cynthia se otočí, chce jít za nimi, pak její pohled upoutá jakýsi pohyb. Otočí se zpět a padne jí brada. Po překvapení ji zaplaví odpor a musí si zakrýt rukou ústa, aby zarazila výkřik, který se dere ven. Napadne ji, že zavolá muže zpět, ale pak to neudělá. Co by se tím změnilo?

Z kotoučů dýmu nad Hobartovým domem vylétl sup - možná to byl sup, i když se nepodobal vůbec ničemu, co kdy viděla v knihách nebo filmech - a dosedl na ulici vedle Mary Jacksonové. Je to obrovské, nepřírozeně neohrabané zvíře s ošklivou, holou hlavou. Kráčí kolem mrtvoly, tváří se jako labužník obcházející obložený stůl, než se chopí talíře, a pak vyrazí hlavou vpřed a utrhne velkou část ženina nosu.

Cynthia zavře oči a snaží si namluvit si, že je to sen, jenom sen. Bylo by pěkné, kdyby tomu mohla věřit.

Z deníku Audrey Wylerové:

10.června 1995

Dneska večer jsem se bála. Strašně bála. Poslední dobou byl klid - myslím se Sethem - ale teď je všechno jinak.

Nejdřív jsme ani jeden nevěděli, co se děje - Herb neměl tušení, stejně jako já. Vyšli jsme si na zmrzlinu do cukrárny na náměstí což patří k našemu pravidelnému sobotnímu rituálu, pokud je Seth "hodný" (což znamená že Seth je Sethem), a byl fajn. Potom, když jsme se vrátili k domu začal předvádět to čenichání které ho občas popadne - trochu zvedne nos a čenichá jako pes. Nesnáším když to dělá. Herb to taky nesnese. Asi jako když farmáři neradi slyší v rádiu varování před vichřicí. Četla jsem že rodiče epileptiků se naučí rozeznávat známky blížícího se záchvatu... zběsilé škrábání na hlavě, nadávání, nebo i rypání v nose. U Setha je to čichání. Ale epileptické záchvaty to nejsou. Kéž by byly.

Herb se ho zeptal, co se děje, jakmile uviděl, že to dělá, ale odpověď žádná, ani obvyklé nesrozumitelné

zvuky. Totéž, když jsem to zkusila já. Ani slovo; ani žádné blábolení. Jenom čenichal. A jakmile se ocitl v domě, začal pochodovat - chodit sem a tam, jako by nemohl ohýbat nohy. Vyšel dozadu na pískoviště, vyšel nahoru do pokoje, pak do sklepa a při tom všem hrozivě mlčel. Herb za ním chvíli chodil, ptal se ho, co dělá, pak to vzdal. Když jsem uklízela nádoby z myčky, přišel Herb a mával náboženským traktátem který trčel z krabice na mléko u bočního vchodu a hulákal "Alelujá! Ano, Ježíši!" Je to miláček, pořád se mě snaží rozveselit i když vím že samotnému mu vůbec není dobře. Strašně mu zbledla pleť a děsí mě, jak zhubl, začalo to asi v lednu. Musel shodit nejmíň deset kilo a možná i patnáct, ale když se ho na to zeptám, jenom se zasměje.

Každopádně ten traktát byla typická baptistická blbost. Vpředu byla fotka trpícího muže, jazyk mu visel ven a po tváři mu tekla pot a oči měl obrácené v sloup. Přes obličej byl nápis PŘEDSTAVTE SI MILIÓN LET BEZ DOUŠKU VODY! A pod ním VÍTEJTE V PEKLE! Koukla jsem se dozadu a jasně, byla to Baptistická církev sionské úmluvy. Ta banda z Elderu.

"Koukni," říká Herb, "to je můj táta, než si ráno učeše vlasy."

Chtěla jsem se zasmát - dělá mu radost, když mě rozesměje - ale já jsem prostě nemohla. Cítila jsem všude kolem nás Setha, skoro mi popraskával na kůži. Jako když člověk někdy cítí, jak se sbírá bouřka. Hned pak vešel dovnitř - vpochoval - a hrozně se mračil, což dělá vždycky, když se děje něco, co nezapadá do jeho životních plánů. Jenomže to není on, není. Seth je nejmilejší nejlaskavější a nejhodnější dítě, jaké si umím představit. Ale má ještě tuhle druhou osobnost, kterou vidáme pořád častěji. Tu se ztuhlýma nohama. Tu, která větrí jako pes.

Herb se ho zeptal, co se děje, co by rád a pak zčista jasna zvedl ruku - tedy Herb - a chytil se za svůj spodní ret. Natáhl ho jako roletu a začal ho kroutit. Až do krve. A celou dobu chudák slzel bolestí a poučil oči a Seth na něj hleděl a nenávisťně se mračil, jako by říkal "Budu dělat, co se mi zachce, a ty mi v tom nezabráníš". A možná nezabráníme, ale myslím, že - aspoň někdy - Seth- "Přestaň s tím!" zakřičela jsem na něj. "Okamžitě s tím přestaň!"

Když se ten druhý, ten ne-Seth pořádně rozzlobí, oči mu z hnědé přejdou až do černa. Otočil po mně ty oči a najednou se zvedla moje ruka a vrazila mi facku. Pořádnou, až se mi zalilo oko.

"Ať přestane, Sethe," řekla jsem. "To není fér. Jestli se něco stalo, my za to nemůžeme. Ani nevíme, co to je."

Nejdřív nic. Jenom ten černý pohled. Ruka se mi znovu zvedla, a potom se ten nenávisťný pohled trochu změnil. Ne moc, ale stačilo to. Ruka mi klesla a Seth se otočil a podíval se do otevřené skříňky nad dřezem, kde mám sklenice. Ty po matce jsou na horní polici, pěkný waterfordský křišťál, který používám jenom o svátcích. Tedy byl tam. Když se na sklenice Seth podíval rozprskly se jedna po druhé, jako kachny na střelnici. Když byly pryč, všech jedenáct, co jich zbylo, podíval se na mě s ohavným vítězoslavným úsměvem, jaký u něj někdy vidám, když ho člověk naštvě a on za to ublíží. Oči měl černé a vypadaly v té dětské tváři jaksi staře.

Rozbrečela jsem se. Nemohla jsem si pomoci. Řekla jsem mu, že je zlý kluk a ať jde pryč. Úsměv zmizel. Nemá rád, když se mu cokoliv říká, natož tohle. Myslela jsem že mě třeba donutí, abych si zase ublížila, ale pak se přede mě postavil Herb a řekl mu totéž aby šel pryč a uklidnil se a pak se vrátil a třeba mu dokážeme pomoci napravit to, co se stalo.

Seth odešel a ještě dřív, než vyšel z obýváku na schody, jsem poznala, že ten druhý buď odešel nebo odchází. Už nešel tak příšerně ztuhle, (Herb tomu říká "Sethova chůze robota Rutyho"). Potom, později, jsme ho slyšeli, jak u sebe v pokoji pláče.

Herb mi pomohl uklidit sklenice, já jsem celou dobu řvala jako pitomá. Nesnažil se mě utěšit nebo rozveselit nějakým žertem. Někdy je velmi moudrý. Když jsme byli hotoví (ani jeden jsme se vůbec nepořezali, malý zázrak), řekl, co bylo jasné, totiž že Seth něco ztratil. Já na to kecáš, Šerluku, z jakých stop tak usuzuješ. Pak mě to zamrzelo a objala jsem ho a omluvila se, nechtěla jsem být protivná. Herb řekl, že to ví, pak obrátil ten hloupý baptistický leták a napsal na něj "Co budeme dělat?"

Zavrtěla jsem hlavou. Častokrát se ani neodvažujeme mluvit nahlas, protože se bojíme, že poslouchá - ten ne-Seth. Herbie leták zmačkal a hodil ho do koše, ale to mi nestačilo. Vytáhla jsem ho a roztrhala na kousky. Ale nejdřív jsem se podívala na ten upocený, zmučený obličej vpředu. VÍTEJTE V PEKLE. Je to Herb? Jsem to já? Chci říct, že ne, ale někdy mi to připadá jako peklo. Vlastně často. Proč si jinak

píšu tenhle deník?

11. června 1995

Seth spí. Možná je vyčerpaný. Herbie je vzadu na zahradě, všude hledá. I když si myslím, že Seth už se tam díval. Už aspoň víme, co se ztratilo: jeho Energovůz Koráb snů. Má všechny ty motokopské krámy - figurky. Krizové centrum, autopark Energovozů, dvě pistole, dokonce "vznosková prostěradla" do postele. Ale nejvíc miluje Energovozy. Jsou to dodávky na baterie, dost velké, velmi futuristické. Většinou mají křídla, která se dají vysunout, když se na spodku zmačkne páčka, a k tomu radarové talíře na střeše, které se opravdu otáčejí (talíř na Korábu snů Cassie Stylesové má tvar srdíčka, a to po třiceti letech kecání o rovnoprávnosti a modelech ženské role pro dívky; chce se mi blít), světla blikají, sirény houkají, paprskomety rachotí, atd. atd.

Seth každopádně přijel z Kalifornie se všemi šesti, které jsou momentálně na trhu; s červeným (Slidivý šíp, žlutým (Spravedlnost), modrým (Svoboda), černým (Masák, patří tomu zlému chlapíkovi), stříbrným (Ruty-Tut, kupodivu někdo dostává zapláceno za to, že vymýšlí takové ptákoviny), a tím hloupým růžovým, který řídí Cassie Stylesová, životní láska našeho malého synovce. Zbláznil se do ní, až je to trochu legrační, ale i roztomilé, ale na tom co se kolem momentálně děje, není legračního vůbec nic: Sethův "Koáb nů" je pryč a Seth truceje.

Herbie mě v šest ráno probudil a vytáhl z postele. Ruku měl studenou jak led. Ptala jsem se ho, co je, co se stalo, ale nic neřekl. Jenom mě přitáhl k oknu a zeptal se jestli něco venku vidím. Prý poznám co tím myslí, pokud uvidím to, co on.

Taky že jsem to uviděla. Byl to Koráb snů, vypadal trochu secesně, jako by vypadl ze starých komiksů o Batmanovi. Jenomže to nebyl Sethův Koráb snů, nebyla to hračka. Ta je asi půl metru dlouhá a tak třicet čísel vysoká. To, co jsme viděli, bylo v životní velikosti, takové čtyři metry dlouhé a možná dva metry vysoké. Střešní okno bylo pootevřené a srdíčkový radar se otáčel, přesně jako v televizi.

"Ježíši Kriste," řekla jsem, "kde se tu vzal?" Napadlo mě jedině, -

Ne, tohle nebudu psát.

Herbie se prostě podíval na Setha úplně zblízka - takže se Seth na něj musel dívat - a pak tiše, laskavě mluvil. Povídá Sethovi, že víme, co se stalo, proč je rozčilený, ale aby neměl strach, protože auto Cassie Stylesové je určitě někde v domě nebo na zahradě. Najdeme ho, říká. A celou dobu byl Seth v klidu. Dál jedl vložky a nezměnil výraz, ale někdy člověk prostě ví, že je to on a že poslouchá a aspoň trochu rozumí. Potom Herb řekl: "A jestli vůbec nebude k nalezení, tak ti koupíme nový." a všechno šlo do háje. Sethova miska přeletěla celý pokoj, všude po zemi se sypaly vložky s mlékem. Miska vrazila do zdi a rozbila se. Šuplík pod sporákem se otevřel a všechny věci, které tam schovávám - pánve, pečicí fólie, formičky - všechno vyletělo ven. Kohoutky u dřezu se roztočily. Myčka se s otevřenými dvířky nemá zapnout, ale zapnula se a voda se rozlila po zemi. Váza, kterou mám na polici u okna nad dřezem přeletěla celou kuchyň a rozbila se o zeď. Nejhorší byl opékač. Byl už zapnutý, dělala jsem si pár topinek k snídani, a on se najednou uvnitř rozžhavil do červena jako by to byla pec a ne obyčejné kuchyňské zařízení. Páčka vyjela a topinky vyletěly až ke stropu. Byly černé a kouřilo se z nich. Vypadaly jako bomby. Přistály v dřezu.

Seth vstal a vyšel z kuchyně. Zase šel tak ztuhle. Herb a já jsme se chvíli na sebe jenom dívali, a potom Herb řekl: "Ta topinka bude určitě dobrá, když ji namažeš burákovým máslem." Nejdřív jsem na něj jenom zírala, ale pak jsem se rozchechtala. To mu dodalo. Chechtali jsme se jako blázni, hlavy opřené o stůl. Asi jsme se snažili, aby nás neslyšel, ale je to pitomost - Seth nemusí být vždycky s námi, aby věděl. Nevím jistě, jestli vyloženě čte myšlenky, ale něco dělá.

Když jsem se konečně uklidnila, abych mohla zvednout hlavu, Herb vytahoval mop. Pořád se trochu uchechtával a utíral si oči. Děkuji za něj Bohu. Šla jsem pro lopatku a smeták na rozbitou vázu.

"Mám dojem, že na tom starém Korábu snů dost visí," řekl jenom Herb. Co víc k tomu dodat? Tím to zcela vystihl.

Ted' jsou tři odpoledne a už jsme "prošmejdili domeček od sklepa po půdu", jak by řekla moje dávná spolužačka Jan. Seth se pokusil po svém pomáhat. Dost mi nad ním usedalo srdce, když jsem ho viděla, jak obrací polštáře na pohovce, jako by ta dodávka mezi ně mohla zapadnout jako desetník nebo

kousek pizzy. Herb začal docela optimisticky, tvrdil, že je moc velká a barevná, než aby se jen tak ztratila, a já si myslela, že má pravdu. Vlastně si pořád myslím, že má pravdu, takže jak to, že ji nemůžeme najít? Píšu v kuchyni u stolu a odtud vidím, jak Herb klečí u živého plotu na zahradě a šťouchá do něj násadou hrábí. Ráda bych mu řekla, aby toho nechal - už to dělá potřeť - ale nemám to srdce.

Nahoře je nějaký hluk. Seth vstává po odpoledním spánku, takže musím pomalu dopsat. Uklidit deník z dohledu. Taky se ho pokusit vyhnat z hlavy. To by ale neměl být problém. Myslím, že Seth líp zachytí to, co si myslí Herb, než já. Nevím vlastně proč, ale mám takový silný pocit. A dávám si pozor, abych Herbovi neřikala, že si píšu deník.

Vím, že kdyby ten deník někdo četl, řekne si: jsou to cvoci. Cvoci že si ho nechávají. Není s ním něco v pořádku, a to pořádně, a nevíme, co to je. Víme, že je to nebezpečné. Tak proč to děláme? Proč v tom pokračujeme? Vlastně nevím. Protože ho máme rádi? Protože nás ovládá? Ne. Někdy se takové věci vyskytnou (Herb si kroutí ret nebo já se fackuju), něco jako silná hypnóza, ale to není často. Většinou je to prostě Seth, dítě uvězněné ve své vlastní mysli. Je to taky poslední kousínek mého bratra. Ale určitě je to kromě toho všeho (a hlavně a vůbec a zejména) prostě láska. A každý večer, když si s Herbem lehne, vidím v očích svého manžela to, co on určitě vidí zase v mých očích - zase jeden den jsme zvládli, a když jsme to zvládli dneska, dokážeme to i zítra. V noci si člověk lehko říká, že je to prostě další projev Sethova autismu, rozhodně nic světoborného.

Slyším nahoře kroky. Jde do koupelny. Až skončí, půjde dolů a bude doufat, že jsme našli ztracenou hračku. Ale který z nich uslyší tu špatnou zprávu? Seth, který bude jenom vypadat zklamaně (a možná si trochu popláče)? Nebo ten druhý? Ten ztuhlý, který hází věcmi, když nedostane, co chce?

Přemýšlela jsem o tom, že ho zase vezmu k doktorovi. Herb určitě taky... ale nijak vážně. Hlavně po té poslední návštěvě. Byli jsme tam oba a oba jsme viděli, jak se ten druhý, ten ne-Seth, schovává. Jak mu Seth umožňuje, aby se schovával: autismus je sakra dobrý kryt. Ale skutečný problém není v autismu, nezáleží na tom, co všichni doktoři světa vidí nebo nevidí. Když otevřu svou mysl a oprostím se od všech nadějí a přání, tak to vím. A když se snažíme s doktorem promluvit, povědět mu, proč tam doopravdy jsme, nedokážeme to. Jestli tohle někdo bude číst, tak jsem zvědavá, jestli dokáže pochopit, jak je to hrozné, mít u kořene jazyka něco jako cizí ruku, která je jako stráž mezi hlasivkami a jazykem.

NEMOHLI JSME VŮBEC MLUVIT, SAKRA.

Moc se bojím.

Bojím se toho ztuhlého chodce, ano, ale bojím se i jiných věcí. Nedokážu ani vyjádřit jakých, a jiné dokážu vyjádřit až moc dobře. Ale prozatím se nejvíc bojím toho, co se nám stane, jestli nenajdeme Koráb snů. Tu pitomou hnusnou růžovou dodávku. Kde ten krám může být? Kéž bychom ho našli -

KAPITOLA 8

1

Ve chvíli, kdy Kirsten Carverová zemřela, myslel Johnny na svého literárního agenta Billa Harrise a na Billovo hodnocení Topolové ulice: čistá, nefalšovaná hrůza. Jelikož byl dobrým agentem, podařilo se mu udržet neutrální, i když mírně stnulý úsměv na rtech, když jeli z letiště, ale úsměv mu začal vadnout, když vjeli na předměstí Wentworth (které jeden nápis ohlašoval jako OHLJSKOU "VESELOU" KOMUNITU!), a zmizel docela, když jeho klient, jehož jméno bylo kdysi vyslovováno jedním dechem s Johnem Steinbeckem, Sinclairem Lewisem a Vladimírem Nabokovem (po Rozkoši), když tedy tento klient zabočil na cestičku k malému a naprosto anonymnímu předměstskému domu na rohu Topolové a Medvědí. Bill civěl trochu omámeně a nechápavě na postřikovač na trávníku, hliníkové síťové dveře s ozdobným M uprostřed a na symbol života na předměstí, totiž elektrickou sekačku na trávu, která stála na cestičce jako benzínový bůh, čekající na uctivací obřad. Od ní Bill otočil pohled na nějakého kluka na kolečkových bruslích, který jel po opačném chodníku s walkmanem na uších, s tající zmrzlinou z cukrárny v ruce a se šťastným prázdným úsměvem na uhrovaném obličejí. To se stalo před šesti lety, v létě roku 1990, a když se Bill Harris, mocný agent, podíval zase na Johnnyho, úsměv byl pryč docela.

To nemyslíš vážně, řekl Bill chabě a nedůvěřivě. Ale Bille, asi jo, odpověděl Johnny a cosi v jeho tónu patrně proniklo k Billovi aspoň natolik, že když znovu promluvil, znělo to spíš nařikavě než nedůvěřivě. Ale proč? ptal se. Kristepane, proč tady? Přímou cítím, jak mi klesá IQ, sotva jsem sakra přijel. Cítím téměř neodolatelné nutkání předplatit si Reader's Digest a poslouchat rozhlasové hry. Tak mi pověz proč. To mi, myslím, dlužíš. Nejdřív ten pitomý kočičácký detektiv a teď čtvrt', kde se ovocný koktejl nejspíš považuje za delikatesu. Pověz mi, o co jde, jo? A Johnny řekl tak jo, jde o to, že je po všem. Ne, samozřejmě že ne. Řekla to Belinda. Ne Bill Harris, ale Belinda Josephsonová. Právě teď. Johnny si namáhavě vyčistil myšlenky a rozhlédl se. Seděl na zemi v obývacím pokoji, v dlaních držel ruku Kirsten. Ruka byla chladná a nehybná. Belinda se skláněla nad Kirstie s žínkou v ruce a přes rameno měla jako číšnickou utěrku přehozený pruh bílého plátna - Johnnymu připomínala prostírání. Belinda neplakala, ale v očích měla přesto takovou lásku a smutek, že dojala Johnnyho srdce. Utírala Kirsten žínkou zakrvácený obličej, odkrývala, co z jejích rysů zbylo.

"Říkala jste -," začal Johnny.

"Slyšel jste." Belinda podržela zamazanou žínku a ani nezvedla oči, a Brad ji vzal. Belinda si sňala z ramene ubrousek, rozložila ho a zakryla jím Kirsten obličej. "Bůh buď milostiv její duši."

"Souhlasím," řekl Johnny. Připadal si jako zhyponotizovaný malými červenými zmkami, rozkvetlými na bílém plátěném ubrousku, tři zrnka byla na vyvýšenině Kirstenina nosu, dvě na druhé straně, asi pět pod čelem. Johnny si položil ruku na vlastní čelo a setřel celou dlaň potu. "Ježíši, je mi to líto."

Belinda se na něj podívala, pak na svého manžela. "Všem je nám to asi líto. Otázka je, co dál?"

Ještě než stačil někdo odpovědět, vešla z kuchyně do pokoje Cammie Reedová. V obličejí byla bledá, ale jinak klidná. "Pane Marinville?"

Otočil se k ní. "Jenom Johnny," řekl.

Musela se nad tím zamyslet - další klasický případ šokem zpomaleného myšlení - než pochopila, že po ní chce, aby mu tykala. Pak pochopila a přikývla. "Johnny, no jo, jasně. Našel jsi tu pistoli? A jsou k ní nějaké náboje?"

"Ano a ještě jednou ano."

"Mohla bych si je vzít? Moji chlapci chtějí jít pro pomoc. Promyslela jsem si to a rozhodla se, že jim to dovolím. Tedy jestli jim přenecháš Davidovu pistoli."

"Já se té pistole klidně vzdám," řekl Johnny, i když nevěděl, jestli říká tak docela pravdu, "ale odejít z úkrytu by mohlo být hrozně nebezpečné, nemyslíš?"

Klidně se na něj podívala, v očích ani hlase se jí neprojevila netrpělivost, ale sáhla na krvavou skvrnu na své halence. Památka na Ellen Carverovou, které tekla krev z nosu. "Uvědomuju si to nebezpečí, a kdyby měli jít po ulici, zatrhla bych jim to. Ale chlapci znají nějakou cestičku, která vede lesem za domy na této straně. Dojdou po ní až k Anderson Avenue. Je tam opuštěná budova, kde bylo skladiště nějaké stěhovací firmy -"

"Bratrů Veetonových," přikývl Brad.

"- a kanál, který vede až na Columbus Broad, kde ústí do potoka. Když už nic jiného, dostanou se k fungujícímu telefonu a oznámí, co se tu děje."

"Cammie, umí některý z tvých chlapců používat pistoli?" zeptal se Brad.

Znovu ten klidný pohled, takový, kterým se člověk němě ptá Proč urážíte mou inteligenci? "Oba před dvěma lety prošli se svým otcem kursem. Soustředili se hlavně na kulovnice a bezpečnost při lovu, ale ruční zbraně probírali také."

"Jestli tu stezku znají Jim a Dave, můžou ji znát i ti střelci," řekl Johnny. "Napadlo tě to?"

"Ano." Netrpělivost se konečně projevila, ale jen trochu. Johnny obdivoval její sebeovládání. "Ale tihle... šílenci... jsou tady cizí. Určitě jsou. Už jste tu někdy nějakou tu dodávku viděli?"

Možná jo, když na to přijde, pomyslel si Johnny. "Nevím jistě kde, ale kdybych měl trochu času zapřemýšlet..."

"Ne, ale já jsem přesvědčený -" začal Brad.

"Nastěhovali jsme se sem v roce 1982, když byly klukům tři," řekla Cammie. "Tvrdí, že je tam cestička, o které skoro nikdo neví, chodí po ní jenom děti, a prý je tam nějaký kanál. Věřím jim."

Nepochybuju, pomyslel si Johnny, ale to je podružné. Stejně jako naděje, že přivedou pomoc. Ty je

prostě chceš dostat pryč, vid'?' No jasně, a já ti to nevyčítám.

"Johnny," řekla, možná se domnívala, že jeho mlčení znamená nesouhlas, "není to tak dávno, co ve Vietnamu bojovali kluci jenom o málo starší, než moji synové."

"Někteří byli dokonce mladší," řekl. "Já tam byl. Viděl jsem je." Vstal, jednou rukou vytáhl pistoli z opasku kalhot, druhou rukou vytáhl z kapsy u košile krabičku nábojů. "S radostí to předám tvým chlapcům... ale rád bych šel s nimi."

Cammie pohlédla na Johnnyho břicho - nebylo tak obrovské jako Bradovo, ale stejně stálo za to. Nezeptala se ho, proč chce jít nebo čím podle svého názoru může prospět. Její uvažování bylo aspoň prozatím mnohem chladnokrevnější. Řekla: "Chlapci hrají na podzim fotbal a na jaře závodně běhají. Udržíš s nimi tempo?"

"Na míli nebo čtvrtku rozhodně ne," odpověděl. "Na cestičce lesem, a možná nějakým viaduktem? To snad ano."

"Co si to namlouváš?" zeptala se Belinda najednou. Mluvila ke Cammie, ne k Johnnymu. "Kdyby přece fungoval nějaký telefon na doslech od Topolové ulice, myslíš, že bychom tu posedávali s mrtvolami kolem a s hořícím barákem v sousedství?"

Cammie na ni pohlédla, znovu se dotkla krvavé skvrny na halence, pak se podívala zase na Johnnyho. Za ní nakoukla do obývacího pokoje Ellie. Dívka třesla oči šokem a smutkem, pusou a bradu měla umazanou krví z nosu.

"Jestli to nebude vadit klukům, nebude to vadit ani mně," řekla Cammie a vůbec se Belindinou otázkou nezabývala. Cammie Reedová momentálně vůbec neměla chuť na nějaké spekulace. Možná později, ale teď ne. Teď chtěla jenom jediné: hodit si kostkami, dokud podle svého soudu měla slušnou šanci na úspěch. Hodit si jimi a dostat syny zadními vrátky ven.

"Určitě nebude," řekl Johnny a podal jí pistoli a náboje, než zamířil zpátky do kuchyně. Byli to hodní chlapci, což bylo pěkné, a byli to také chlapci naprogramovaní poslouchat rodiče v devíti případech z deseti. V této situaci to bylo ještě pěknější. Johnny se v chůzi dotkl předmětu, který si strčil do levé přední kapsy u kalhot. "Ale ještě než půjdeme, musím si nutně s někým promluvit. Velmi nutně."

"S kým?" zeptala se Cammie.

Johnny vzal Ellen Carverovou do náruče a zvedl ji. Objal ji, dal jí pusou na tvář zamazanou od krve, a byl rád, když ho vzala kolem krku a pevně se ho chytila. Takové objetí se nedá koupit. "S Ralfíkem Carverem," řekl a odnesl Ralfíkovu sestru zase do kuchyně.

2

Náhoda tomu chtěla, že Tom Billingsley přece jenom měl pár pušek po ruce, ale nejdřív našel Colliemu něco na sebe. Nic moc - staré tričko s nápisem Cleveland Browns a dírou v podpaží - ale mělo velikost XL a bylo to lepší než zkoušet stezku lesíkem do pasu nahý. Collie tu trasu používal dost často, aby věděl, kde jsou keře ostružin plus další různé druhy bodlinatých křovin.

"Díky," natáhl si tričko, zatímco je starý doktor vedl kolem pingpongového stolu k opačnému konci sklepa.

"Není zač," řekl Billingsley, natáhl se a škulb za provázek, kterým se zapínala zářivka. "Ani si nevzpomínám, kde jsem ho vzal. Osobně jsem vždycky fandil Bengálcům."

V rohu za pingpongovým stolem se nacházela hromada rybářského nádobíčka, několik oranžových loveckých vest a luk bez tělívky. Starý doktor si dřep, zašklebil se, nadzvedl vesty a našel deku, smotanou a ovázanou provázkem. V ní byly čtyři pušky, ale asi dvě byly rozebrané. Billingsley zvedl ty vcelku. "Měly by stačit," řekl.

Collie si vzal ráži .30-.06, která nebude lesní hlídce tolik podezřelá jako jeho služební pistole (a rozvíří méně otázek, kdyby musel na někoho střílet). Takže na Amese zbyla druhá, menší zbraň. Mossberg.

"Má komoru jenom na dvaadvacítky," omlouval se doktor, zatímco se probíral skříňkou postavenou vedle krabice s pojistkami a skládal na pingpongový stůl kartóny nábojů, "ale je to sakra dobrá puška. Ta je sází jednu vedle druhé. Co myslíš?"

Ames předvedl úsměv, který se Colliemu zalíbil, ať chtěl nebo nechtěl. "Ze srdce souhlasím, taková

krása," řekl a vzal si mossberg. Billingsley se zasmál - bylo to jenom takové chraplavé stařecké kráknutí - a odvedl je zase nahoru.

Cynthia strčila Marielle polštář pod hlavu, ale Marielle pořád ležela na zemi obývacího pokoje (pod fotografií Daisy, matematicky zaměřeného corgiho). Neodvažovali se s ní hnout; Billingsley se bál, že stehy by mohly povolit. Pořád ještě žila, což bylo dobře, a pořád byla v bezvědomí, což možná bylo taky dobře, když se vezme v úvahu, co se jí stalo. Ale dýchala velkými, nepravidelnými hlty, které se Colliemu podle zvuku vůbec nelíbily. Zněly jako dech, který by mohl kdykoli zmlknout.

Její manžel, kouzelný Gary, seděl v kuchyni na židli, kterou si otočil, aby se při pití mohl na manželku aspoň dívat. Collie viděl, že láhev, kterou našel, obsahovala Nejlepší cherry na vaření matky DeLuccové, a obrátil se mu žaludek.

Gary si všiml, že se na něj Collie dívá (nebo to možná ucítil), a podíval se na něj. Oči měl zarudlé a opuchlé. Vypadaly bolavě. Ztrápeně. Collie zapátral v srdci a našel trochu soucitu s tím mužem. Ne však moc. "Zzzratila blbou ruku," prozradil Gary Colliemu vzteklým, důvěrným tónem. "Jééši oom-moc."

Collie se zamyslel a přeložil si to z jazyka opilců jako Běž jí pro pomoc nebo Ježíš jí pomoz.

"Ano," řekl. "Půjdemě jí sehnat někam pomoc."

"Jáudu tu. Zzzratila cou-uku. Má ji upne ryč!"

"Já vím."

Přišla k nim Cynthia. "Vy jste býval veterinář, vidíte, pane Billingsley?"

Billingsley přikývl.

"Já si to myslela. Mohl byste sem zajít? Podívat se na něco před vchodem?"

"Myslíte, že je to bezpečné?"

"Prozatím snad jo. Ta věc tam venku... no, radši se podívejte sám." Pohlédla na oba muže. "Sami."

Odvedla Billingsleye přes obývací pokoj ke dveřím vedoucím na Topolovou ulici. Collie pohlédl na Steva, který pokrčil rameny. Collie předpokládal, že dívka chce Billingsleyovi ukázat, jak se domy naproti změnily, ale co s tím měla co dělat Billingsleyova veterinářina, to netušil.

"Kristepane!" řekl Stevovi, když došli ke dveřím. "Ony jsou už zase normální! Nebo jsme si jenom představovali, že se změnily?" Zíral na dům Gellerových. Před deseti minutami, když se ještě s hipikem a prodavačkou dívali stejnými dveřmi, byl by přísahal, že dům Gellerových se proměnil v barák z vepřovic - takové to stavení, které vidíte na obrázcích z Nového Mexika a Arizony, když to byla ještě teritoria. Ted' byl znovu obložený obvyklým ohijským hliníkem.

"Nepředstavovali jsme si to a nic se nevrátilo k normálu," řekl Steve. "Aspoň ne úplně. Koukněte tam." Collie sledoval Stevův napřážený ukazovák a zahleděl se na Reedův dům. Moderní hliníkové obklady se vrátily, nahradily klády, a střecha byla opět z úhledných asfaltových šindelů místo kdoví čeho (nejspíš drnů, pomyslel si); středně velký satelitní talíř byl zase na přístřešku pro auto. Ale stěny měly základy z hrubých dřevěných fošen místo z cihel a všechna okna měla pevně zavřené okenice. V okenicích byly škvíry jako střílny nebo pozorovatelný, jako by obyvatelé domu očekávali každodenní potíže včetně indiánských nájezdů, adventistů Sedmého dne a potulných pojišťováků. Collie si nebyl jist, ale měl pocit, že Reedův dům ještě po poledni neměl okenice, o střílnách nemluvě.

"Helemese." Billingsley mluvil jako člověk, který konečně přišel na to, že to všechno je jenom vtípek skryté kamery. "Nemá Audrey před domem zábradlí k uvazování koní? Má, že jo? Co to všechno je?"

"Toho si nevšímejte," řekla Cynthia. Zvedla ruce, vzala obličej starého pána do dlaní a otočila ho jako kameru na trojnožce, takže najednou hleděl na mrtvou manželku Petra Jacksona.

"Ach pane Bože," vyjekl Collie.

Na holém ženském stehně seděl veliký pták, žluté pařáty bořil do kůže. Sežral jí už skoro celý obličej a ted' se pustil do masa pod bradou. Colliemu se nakrátko a nevhod vybavila vzpomínka na to, jak jednou večer na odpočívadle na West Columbus zajel Kellie Eberhartové na přesně stejné místo a jak mu Kellie říkala, že jestli jí udělá cucfleka, táta je nejspíš oba zastřelí.

Neuvědomil si, že zvedl svou pušku do palebné pozice, dokud mu Steve nestlačil hlaveň dlaní dolů. "Ne, kamaráde. Já bych to nedělal. Lepší je možná zůstat zticha."

Měl pravdu, ale... Bože. Nešlo jen o to, co ten pták dělal, ale taky co byl.

"Ztratila blbou ruku!" oznamoval Gary z kuchyně, jako by se bál, že by mohli zapomenout, kdyby jim dal

pokoj. Starý doktor si ho nevšímal. Předtím přešel obývací pokoj jako člověk, který očekává, že ho každou chvíli někdo odpráskne, ale teď vypadal, že zapomněl na všechny zabijáky, podivné dodávky a proměňující se domy.

"Pane Bože, koukněte se na to!" vykřikoval tónem, který prozrazoval pocit dost blízký úctě. "Měl bych si ho vyfotit. Ano! Omluvte mě... jenom najdu foťák..."

Začal se obracet. Cynthia ho popadla za rameno. "Foťák může počkat, pane Billingsley."

Zdálo se, že se opět poněkud vrací na zem. "Ano... asi ano, ale..."

Pták se otočil, jako by je slyšel, a zdálo se, že hledí na veterinářův domek krví podlitýma očima. Růžová lebka vypadala, že z ní trčí černé strnisko. Zobák byl jako jednoduchý žlutý hák.

"Je to sup?" zeptala se Cynthia. "Nebo snad kondor?"

"Sup? Kondor?" Starý doktor vypadal polekaně. "Pane Bože, ne. Takového ptáka jsem v životě neviděl."

"Myslíte v Ohio," řekl Collie, i když věděl, že tohle Billingsley nemyslel, ale chtěl to slyšet.

"Myslím vůbec nikde."

Hipík se podíval z ptáka na Billingsleye a pak zase na ptáka. "Tak co je to teda? Nějaký nový druh?"

"Nový druh, já se po-! Promiňte mi ty výrazy, mladá dámo, ale tohle je zasraný mutant!" Billingsley hleděl na zvíře jako uhranutý, zatímco pták rozevřel křídla a zaplácal jimi, aby se s jejich pomocí posunul kousek výš po Maryině noze. "Podívejte se, jak má veliký trup, a v jakém nepoměru jsou ta krátká křídla - vedle té potvory vypadá pštros jako zázrak, aerodynamiky! Mám dokonce pocit, že ta křídla nejsou ani stejně dlouhá!"

"Nejsou," souhlasil Collie. "Taky si to myslím."

"Jak může létat?" divil se doktor. "Jak vůbec může létat?"

"To nevím, ale lítá." Cynthia ukázala na hustá mračna, která teď halila veškeré zbytky světa pod Hyacintovou ulicí. "Vyletěl z toho kouře. Viděla jsem ho."

"O tom nepochybuji, nemyslím si, že ho sem někdo přivezl v nějakém... ptákomobilu a vysadil ho tu, ale jak vůbec může létat, to je naprosto -" Zmlkl a hleděl na zvíře. "Ačkoli chápu, že jste si mohla myslet, že je to sup, než se dostavily nutné pochybnosti." Collie si pomyslel, že v tu chvíli už starý doktor mluví hlavně k sobě, ale stejně napjatě poslouchal. "Vypadá trochu jako sup. Aspoň jak by ho nakreslilo dítě." "Co?"

"Jak by ho nakreslilo dítě," opakoval Billingsley. "Třeba takové, kterému se v hlavě sup pomíchal s orlem bělohlavým."

3

Při pohledu na Ralfíka Carverů bolelo Johnnyho srdce. Jim Reed, jehož starostlivost přehlušilo vzrušení z nadcházející výpravy, Ralfíka odložil a Ralfík teď stál mezi sporákem a chladnicí s palcem v puse a vpředu na šortkách se mu šířila mokrá skvrna. Všechno to protivné spratkovství z něj vyprchalo. Oči měl veliké, nehybné a lesklé. Díval se na Johnnyho jako narkoman, jaké Johnny znal.

Johnny se zastavil mezi kuchyňskými dveřmi a postavil Ellie na zem. Nechtěla se pustit, ale nakonec se mu podařilo jemně odtrhnout její ruce z krku. Taky měla šokovaný pohled, ale bez toho milosrdného skelného lesku, jaký Johnny viděl u jejího bratra. Podíval se za ni a uviděl, že na zemi sedí Kim a Susi Gellerovy a drží se v náručí. Mamince to nejspíš vyhovuje, pomyslel si Johnny, protože si vzpomněl, jak žena bojovala s mladým Davidem Reedem, kdo z nich dívku bude mít. Tehdy vyhrál, ale teď měl David v merku něco lepšího; měl vyrazit na Anderson Avenue a do neznámých končin. To však nic neměnilo na faktu, že tu byly dvě malé děti, které se od oběda staly sirotky.

"Kim?" ozval se. "Mohla byste mi trochu pomoci -"

"Ne," řekla. Nic víc, nic míň. A v klidu. Žádný vzdorný pohled, žádný hysterický tón... ale ani žádný přátelský cit. Držela svou dceru, dcera se držela jí, jak roztomilé, prostě párek bílých děvčat, co čekají, až se mraky rozeženou, aby mohl jít život dál. Pochopitelné, snad, ale Johnny na ni přesto dostal vztek; najednou pro něj zosobňovala všechny, které viděl znuděně se tvářit, jakmile se hovor stočil na AIDS, děti bez domova, mýcení deštných pralesů; představovala všechny, kdo překračují bezdomovce spící na

chodníku, aniž by se po nich třeba jenom podívali. Jak to občas dělá sám. Johnny se už viděl, jak ji popadá za ramena, zvedá na nohy, otáčí jí zády k sobě a umisťuje jí pěkný rychlý kopanec přímo doprostřed té její úzké středozápadní prdelky. Možná by ji to probudilo. A kdyby ne, aspoň jemu by bylo určitě líp.

"Ne," opakoval a cítil, jak mu ve spáncích buší hloupým vztekem.

"Ne," souhlasila a chabě se pousmála, jako by říkala, aspoň vy mi rozumíte. Potom otočila hlavu k Susie a začala dívku hladit po vlasech.

"Pojď sem, zlatíčko," řekla Belinda Ellen, shýbla se a rozevřela náruč. "Pojď ke mně a pobuď chvíli s Bee." Dívka přišla, mlčky, s obličejem ošklivě zkrabatěným smutkem, který její mlčení ještě jaksi zhoršoval, a Belinda ji objala.

Dvojčata Reedovic to sledovala, ale vlastně nevnímala. Chlapci stáli u zadních dveří, měli jasné a vzrušené oči. Cammie přišla k nim, postavila se před ně a počastovala je pohledem, který Johnny nejprve mylně pochopil jako sveřepý. Za chvíli si uvědomil, co vyjadřuje doopravdy: děs tak veliký, že se nedal celý skrýt.

"Tak dobře," řekla konečně. Mluvila suše a věčně. "Který z vás si vezme tohle?"

Chlapci se po sobě podívali a Johnny měl pocit, že mezi nimi proběhl rozhovor - krátký, leč hutný, asi takový, jaký mohou vést jenom dvojčata. Nebo je to možná tvůj mozek, co se zavařil, pomyslel si John. To nebylo nijak přehnané, skutečně měl pocit, že se mu myšlenky vaří.

Jim natáhl ruku. Jeho matce se jen chvíli třásl horní ret. Potom se uklidnil a matka mu podala pistoli Davida Carvera. Dave vzal náboje a otevřel krabičku, zatímco jeho bratr otáčel bubínkem pětáčtyřicítky a držel pistoli proti světlu, aby se přesvědčil, že komory jsou prázdné, stejně jako to dělal Johnny. Zachováváme opatrnost, protože víme, že pistole může zranit nebo zabít, pomyslel si Johnny, ale to není všechno. Na určité úrovni zjistíme, že zbraně jsou zlé. Dábelské. Dokonce i jejich největší fandové a partyzáni to cítí.

Dave podával hrst nábojů bratrovi. Jim si je po jednom bral a nabíjel pistoli.

"Chovej se, jako by s tebou byl neustále otec," nabádala ho při tom Cammie. "Jestli si budeš myslet, že by ti něco neschválil, kdyby u toho byl, tak to nedělej. Je to jasné?"

"Ano, mami." Jim zacvakl bubínek pistole na místo a pak ji podržel s prstem na chrániči spouště a s ústím směřujícím k podlaze. Vypadal, že ho matčiny příkazy uvádějí do rozpaků - mluvila, jako by je vypravovala na první rande - a přitom byli hrozně vzrušení z toho, co je očekávalo.

Obrátila pozornost k druhému synovi. "Davide?"

"Ano, mami?"

"Jestli v lese uvidíte lidi - cizí lidi -, hned se vraťte. To je hrozně důležité. Na nic se neptej, neodpovídej na nic, co by třeba říkali, vůbec se k nim nepřibližujte."

Jim začal: "Mami, jestli nebudou mít zbraně -"

"Na nic se neptej, vůbec se k nim nepřibližuj," opakovala. Nezvyšovala hlas, ale když uslyšeli její tón, škubli sebou. Diskuse končila.

"Co když uvidí policajty, paní Reedová?" zeptal se Brad. "Policie si třeba řekne, že z toho lesíka je nejlepší přístup k naší ulici."

"Nejbezpečnější je držet se dál," řekl Johnny. "Každý policajt, na kterého narazíme, bude spíš... no, nervózní. Nervózní policajti mohou zranit nevinné lidi, to je známá věc. Nedělají to schválně, ale je lepší držet se zpátky. Vyhýbat se nehodám."

"Jdete s námi, pane Marinville?" zeptal se Jim.

"Ano."

Ani jeden chlapec nic neřekl, ale Johnnymu se líbilo, že jim na očích poznal, jak se jim ulevilo.

Cammie se po Johnnym varovně podívala - Už jste skončil? Můžu pokračovat? - a udílela další pokyny.

"Jděte na Anderson Avenue. Jestli tam bude všechno vypadat v pořádku..." Na okamžik zaváhala, jako by si uvědomila, jak je to nepravděpodobné, ale tvrdohlavě pokračovala. "...někde se zeptejte, jestli si můžete zatelefonovat, a zavolejte policii. Ale jestli to na Anderson Avenue bude vypadat jako tady nebo jestli se vám bude zdát, že něco je třeba jenom trochu... no..."

"Vachrlatý," řekl Johnny. Ve Vietnamu měli spoustu slov pro pocit, o kterém mluvila, stejně jako měli

Indiáni určité výrazy pro různé počasí, a bylo zvláštní, jak se mu vybavovaly a vyskakovaly jako neónové nápisy v tmavé místnosti. Vachrlatý. Vošajstlich. Nahnutý. Nasmrádlý. Jo, doktore, všechno se mi to zase vybavuje. Za chvíli si budu stáčet pásku do provazu a vázat si ji přes čelo, aby mi pot netekl do očí, a povedu bratrstvo k rybí hostině.

Cammie stále hleděla na své chlapce. Johnny doufal, že si pospíší. Chlapci se na ni také dívali, s úctou (a taky se strachem), ale většina toho, co ještě matka řekne, jim půjde jedním uchem tam a druhým zase ven.

"Jestli se vám nebude pozdávát to, co uvidíte na Anderson Avenue, jděte tou rourou, o které víte. Běžte na Columbus Broad. Zavolejte policii. Povězte jim, co se tu stalo. A ať vás ani nenapadne vracet se na Topolovou ulici!"

"Ale mamí -, " začal Jim.

Natáhla ruku a pevně mu zamáčkla rty. Nijak bolestivě, ale pevně. Johnny si ji uměl snadno představit, jak to dělala, když byla dvojčata o deset let mladší, jenomže tehdy se k tomu musela shýbnout.

"To svoje ‚ale mamí‘ si nech na jindy," řekla. "Tentokrát jenom pamatujte na mámu. Utečte do bezpečí, zavolejte policii a pak tam zůstaňte, dokud tohle šílenství neskončí. Rozumíte?"

Přikývli. Cammie také přikývla a pustila Jimovy rty. Jim se rozpačitě usmíval - no jo, to je celá máma - rudý až za ušima. Měl však dost rozumu, aby neodmlouval.

"A dávejte pozor," dokončila. V očích se jí cosi objevilo - nutkání, aby je políbila, pomyslel si Johnny, nebo možná jenom nutkání celou tu záležitost odvolat, dokud to jde. Pak to přešlo.

"Připraven, pane Marinville?" zeptal se Dave. Závistivě se díval na pistoli v bratrově dlani. Johnny měl dojem, že sotva po cestičce lesem kousek uběhnou, bude ji chtít chvíli nést.

"Ještě vteřinku," řekl a klekl si před Ralfíka. Ralfík couval, až se zadečkem opřel o stěnu, pak se podíval přes palec v puse na Johnnyho. Dole, v Ralfíkově úrovni, byl pach moči a strachu silný, jako by patřil do džungle.

Johnny vytáhl z kapsy figurku, kterou našel na horní chodbě - mimozemšťana s velkýma očima, rohem místo úst a tuhým hřebenem žlutých vlasů táhnoucím se středem jinak holé lebky. Podržel ji Ralfíkovi před očima. "Ralfíku, co je to?"

Chvilku nebylo jisté, zda chlapec vůbec odpoví. Potom pomalu natáhl ruku, kterou neměl zakotvenou v puse, a figurku si vzal. Poprvé od chvíle, kdy začala střelba, se mu ve tváři objevila jiskra života. "To je major Pike," řekl.

"Co?"

"Ano. Je z Kanopu." Vyslovil to pečlivě a hrdě. "To znamená, že je mimozemšťan. Ale hodný mimozemšťan. Ne jako Beztváře." Odmlčel se. "Někdy řídí Bountyho Energovůz. Major Pike s nimi nebyl, že ne?" Ralfíkovi vytryskly slzy z očí a Johnny si najednou vzpomněl na příběh o baseballovém skandálu v roce 1919 o družstvu Black Sox, který znal každý kluk. K Bosému Joeovi Jacksonovi prý přišel malý kluk a prosil hráče, aby mu řekl, že nefixloval - aby řekl, že to tak nebylo. A i když Johnny tu příšeru viděl - nebo někoho v masce, aby jako dotyčná příšera vypadal - okamžitě zavrtěl hlavou a útěšně Ralfíka pohladil po rameni.

"Major Pike je z nějakého filmu nebo televize?" ptal se Johnny, ale odpověď už znal. Začínalo mu to docházet, asi mu to mělo dojít mnohem dřív. Během posledních několika let odpřednášel spoustu hodin na školách, kde se dospělí museli pořádně sklánět, aby mohli pít z pítek na chodbách, předčítal mnohokrát v sálech knihoven, kde židle byly sotva metr vysoké. Poslouchal, jak spolu mluví, ale nedíval se na jejich pořady a nechodil na jejich filmy. Instinktivně věděl, že takový průzkum by jeho práci spíš překážel než pomáhal. Takže nevěděl všechno a pořád zbývala spousta otázek, ale začínal věřit, že se tomuhle šílenství dá porozumět.

"Ralfíku?"

"Z jednoho televizního seriálu," řekl Ralfík přes palec. Pořád držel majora Pika před očima, podobně jako Johnny. "Je to MotoKop."

"A Koráb snů. Co je to, Ralfíku?"

"Pane Marinville," začal Dave, "měli bychom -"

"Jen ho nechej, chlapče," řekl Brad.

Johnny nespouštěl oči z Ralfíka. "Koráb snů?"

"To je Cassiin Energovůz," odpověděl Ralfík. "Cassie Stylesové. Myslím, že chodí s plukovníkem Henrym. Můj kamarád Jason tvrdí, že nechodí, protože MotoKopové nechodí s holkama, ale já myslím, že jo. Proč jsou Energovozy na Topolové ulici, pane Marinville?"

"Nevím, Ralfíku." Jenomže skoro věděl.

"Proč jsou tak velké? A když jsou hodní, proč zastřelili maminku a tatínka?"

Ralfík upustil figurku majora Pika na podlahu a odkopl ji na druhou stranu pokoje. Pak si zakryl rukama obličej a rozbřečel se. Cammie Reedová k němu chtěla přiskočit, ale předběhla ji Ellen, která se vykroutila Belindě. Došla k Ralfíkovi a objala ho. "To nic," říkala. "To nic, Ralfíku, já se o tebe postarám."

"Tohle není žádná hra," říkal Ralfík mezi vzlyky a Johnny si přimáčkl ruku na ústa tak prudce, až mu začaly krváčet rty. Jedině tak se dokázal udržet, aby se nerozesmál jako šílenec.

Jestli jsou hodní, proč zastřelili maminku a tatínka?

"Jdeme, kluci," řekl, vstal a otočil se k dvojčatům Reedovým. "Půjdeme na průzkum."

4

V Topolové ulici se slunce začalo sklánět k obzoru. Bylo ještě moc brzo, aby zapadalo, ale bylo to tak. Svítilo nad západním obzorem jako rozzlobené rudé oko, a proměňovalo louže na ulici a cestičkách a zápražích v oheň. Střepy skla, rozeseté po ulici, proměnilo v žhavé uhlíky. Oči faux-supu proměnilo v rudé díry, když se pták zvedl z těla Mary Jacksonové na těch svých neuvěřitelných křídlech a přeletěl ulici k trávníku u Carverových. Tam se usadil a rozmýšlel se mezi tělem Davida Carvera a kamarádky Susi Gellerové. Vypadal, že neví, kterým začít. Tolik žrádla, tak málo času. Nakonec si vybral otce Ellen a Ralfíka a přiblížil se k mrtvému muži několika neohrabanými poskoky. Na jednom žlutém pařátu bylo pět drápů, na druhém jenom dva.

Na druhé straně ulice, v domě Wylerových - v pachu zkaženého, starého hamburgeru a rajské polévky - svítila televizní obrazovka. Odehrávala se první scéna v saloonu ze Strážců zákona.

"Ste správně vostrá ženská," říkal Rory Calhoun. Takovým tím vědoucím posměvačným tónem, kterým říkal Panenko, já tě sezobnu jako malinu, než tahle praštěná kovbojka skončí, a my to oba víme.

"Nechcete si sednout a napít se? Přinést mi trochu štěstí?"

"S odpadkama nepiju," odpověděla Karen Steelová chladně a všichni muži Roryho Calhouna - tedy ti, kteří se momentálně neskrývali mimo město - se rozřehtali.

"A nejste vy náhodou nějaká dračice?" řekl Rory Calhoun uvolněně a jeho muži se rozřehtali ještě víc.

"Chceš pár lupínek, Pete?" zeptal se Tek. Promluvil teď hlasem Lucasa McCaina, který vládl kabelovce ve Střelci.

Petr Jackson, posazený před televizí, neodpověděl. Široce se usmíval. Po tváři mu poletovaly stíny, takže ten úsměv chvílemi vypadal jako němý výkřik, ale stejně to byl úsměv jak se patří.

"Měl by si jich pár dát, Paw," řekl Tek téměř dospělým hlasem Johnnyho Crawforda, který hrál Lucasova syna. "Jsou dobré. Kořeněné. No tak, pane Jacksone, přes zuby a přes dásně, nachystejte si břicho, protože už jsou na cestě."

Chlapec podržel ve špinavé ruce lupínky a zamával jimi Petrovi před obličejem. Petr si ho vůbec nevšímal. Hleděl na televizi, skrz televizi, oči se mu poulily z hlavy, jako by byl nějaká exotická hlubinná ryba, která prodělala náhlou dekompresí. A široce se usmíval.

"Nevypadá, že má hlad, Paw."

"Já myslím, že má, synku. Má hlad jako vlk. Máš hlad, že jo, Pete? Potřebuješ jenom trochu pomoci, nic víc. Tak si vem ty zatracený čipsy!"

Místností zaznělo jakési bzučení. Na televizní obrazovce, kde se Rory Calhoun právě pokoušel políbit Karen Steelovou, se na okamžik objevila porucha způsobená statickou elektřinou. Karen mu vrazila facku a shodila klobouk. Proto mu z tváře zmizel ten uštěpačný, škádlivý úsměv. Lidi - ani ženské - neshazují Jebu Murdockovi klobouk beztrzně.

Petr pomalu zvedl lupínky. Minul svůj neochvějný úsměv a začal si je strkat do nosu, drtil je, menší

kousky vtahoval do dírek. Nepřirozeně vyboulené oči nespouštěl z televize.

"To je trochu vysoko, pane Jacksone." Ted' promluvil vážný hlas Hosse Cartwrighta. Hoss patřil k Sethovým oblíbeným, než se v něm usadil Tek, a tak ted' byl i Tekovým oblíbeným. "Zkusíme to znovu, co říkáte?"

Ruka pomalu a trhaně zaimovala dolů, jako nákladní výtah. Tentokrát lupínky putovaly do Petrových úst a Petr začal mechanicky žvýkat. Tek se na něj usmál Sethovými ústy. Doufal - svým zvláštním způsobem měl nějaké city, i když žádné nebyly tak docela lidské - že Petrovi lupínky chutnají, protože to bude jeho poslední jídlo. Vysál z Petra velkou část životní síly, doplnil si mohutná kvanta energie, kterou vyčerpal dnes odpoledne, a pak si nabral ještě víc. Chystal se k dalšímu kroku.

Chystal se na noc.

Petr žvýkal a žvýkal, kousky lupínků mu vyletovaly z úsměvu a padaly na tričko s obrázkem spokojeného pana Usměvavého. Oční bulvy, vypoulené z důlků tak daleko, až se zdálo, že mu spočívají na tvářích, se chvěly, jak pohyboval čelisti. Levá bulva pukla jako zmáčknutá rozinka, když mu Tek vtrhl do mysli a většinu jí ukradl - tu užitečnou většinu - ale pravým okem pořád trochu viděl. Dost na to, aby byl schopen další část provést sám. Tedy jakmile mu zase naskočí motor.

"Petře? Povídám, Petře, slyšíš mě, hochu?" Tek nyní mluvil úsečným britským přízvukem Andrewa Case, vedoucího Petrova oddělení. Jako všechny Tekovy imitace byla i tahle docela povedená. Tedy ne tak dobrá jako jeho imitace kovbojek a televizních pořadů (ve kterých měl mnohem větší praxi), ale stejně nebyla špatná.

A hlas představeného dělá zázraky, zjistil Tek, dokonce i pro smrtelně zraněný mozek. Petrovou tváří nejasně probleskla jiskra života. Otočil se a uviděl Andrewa Case v elegantním kostkovaném saku a ne Setha Garina v motokopských kalhotkách zdobených červenooranžovými kapkami omáčky Šéfkuchaře Boyardee.

"Chci, abyste okamžitě přešel ulici na druhou stranu, chlapče. Do lesa, ano? Ale nemusíte se trmácet až do babiččina domku. Jenom k cestičce. Víte, kde je v tom lese cestička?"

Petr zavrtěl hlavou. Trčící bulvy se chvěly nad roztaženým klaunským šklebem.

"To nevádí, najdete ji. Nedá se minout, chlapče. Až se dostanete k rozcestí, můžete se posadit a počkat se svým... přítelem."

"Mým přítelem," řekl Petr. Nebyla to tak docela otázka.

"Ano, správně."

Petr se nikdy ve skutečnosti nesetkal s mužem, ke kterému se připojí na rozcestí, a nikdy se s ním ve skutečnosti nesetká, ne doopravdy, ale vykládat Petrovi takové věci nemělo smysl. Nezbyvalo mu tolik mozku, aby je pochopil, to za prvé. A za druhé bude stejně brzo mrtvý. Mrtvý jako Herb Wyler. Mrtvý jako muž s nákupním vozíkem, ten, kterého Petr brzy potká v lese.

"Mým přítelem," řekl Petr podruhé. Trochu jistěji.

"Jo." Britský šéf oddělení zmizel; Tek se vrátil k Johnu Payneovi, hrajícímu si na Garyho Coopera.

"Nejlíp bude, když se budeš plížit, parde."

"Po cestičce k rozcestí."

"To si piš."

Petr vstal jako stará hračka na péro s rezavými spoji. Bulvy se mu zamihotaly ve stříbrném přízračném světle z televize.

"Nejlíp bude, když se budu plížit. A až se dostanu k rozcestí, můžu se posadit s přítelem."

"Přesně tak, ujednáno." Ted' to byl opět posměvačný, napůl rozesmátý hlas Roryho Calhouna. "Je to pěkný číslo, ten tvůj kámoš. Člověk by mohl říct, že tohle všechno začal. Aspoň zapálil doutnák. Tak padej, parde. Hodně štěstí, dokud se znovu nesetkáme."

Petr prošel obloukovým vchodem, svým jediným umírajícím okem ani nepohlédl na Audrey, která seděla zhroucená v křesle v obývacím pokoji s pootevřenými očima. Vypadala jako omámená nebo možná v komatu. Pomalu a pravidelně dýchala. Nohy, dlouhé a pěkné (první věc, která na ní přitahovala Herba, když byla ještě Audrey Garinovou), měla natažené před sebou, a Petr přes ně skoro zakopl, když mířil jako náměsíčný ke dveřím. Když si otevřel, úsměv mu ozářilo červené světlo končícího dne, takže připomínal výkřik ještě víc.

V půli cesty na chodník, plném červeného světla, které pronikalo stoupajícím sloupem dýmu z Hobartova domu jako prameny krve, mu hlavu zaplnil hlas Roryho Calhouna a rozčísil mu ji jako břitva: Zavři za sebou dveře, part'áku, nebo máš v zadku oj?

Petr se jako opilec otočil, vrátil se a udělal, co mu bylo poručeno. Dveře byly hladké a nepoškozené, zůstaly v ulici jediné, které nerozryly kulky. Znovu provedl obrat (při tom málem upadl ze zápraží) a pak zamířil červeným světlem k vlastnímu domu, kde vyjde po příjezdové cestičce, kolem domu a pak dozadu. Tam přeleze nízký drátěný plot a dostane se do lesa. Najde cestičku. Najde rozcestí. Najde svého přítele. Posadí se s přítelem.

Překročil ležící tělo manželky, potom se zarazil, protože horkým vzduchem plným kouře pronikl divoký výkřik: Vau-vau-vaúúúú... I když zněl kdesi daleko, při tom volání mu naskočila na rukou husí kůže. Co dělá v Ohiu kojot? Na předměstí Colum...

Nejlíp bude, když se budeš plížit, parde. Hod' sebou, fešáku.

Bolest, ještě pronikavější než dřív. Přes strnulou křivku úsměvu zasténal. Z prasklého oka mu vytekla čerstvá krev, stékala po tváři.

Znovu vykročil, a když se volání ozvalo znovu - tentokrát provázeno druhým, třetím a nakonec čtvrtým hlasem -, nereagoval. Myslel jen na cestičku, rozcestí, přítele. Tek ještě naposledy zkontroloval mužovy myšlenky (netrvalo to dlouho, protože Petrovi moc mozku nezbyvalo) a pak se stáhl.

Ted' tu byl jen on a ta žena. Předpokládal, že ví, proč ji nechal žít, jako toho ptáčka, který prý žije přímo mezi čelistmi krokodýla a je před těmi zuby bezpečný, protože je čistí, ale Tek už ji nebude šetřit.

Chlapec byl v mnoha směrech přínosným hostitelem - možná jediným hostitelem, ve kterém mohl žít a růst tak dlouho - ale mělo to jeden ironický háček: to, po čem Tek toužil a představoval si, nemohlo chlapcovo tělo provést. Mohl tu ženu oblékat a obarvit jí vlasy, mohl jí svléct donaha, mohl ji přinutit, aby se štípala do bradavek a dělala všemožné dětinské věci, když se mu zachtělo. Nechtělo se mu však.

Chtělo se mu s ní kopulovat, a to nešlo. Za jistých okolností měl pocit, že by se mu mohlo podařit nějaké spojení, přestože hostitel je nedospělý... ale Seth byl pořád uvnitř, a pokud se Tek opravdu snažil, Seth tomu zabránil. Tek se mohl chlapci postavit a skoro jistě by zvítězil, ale snad bylo moudřejší se o to nepokoušet. Nevynořil se z tmy pod nevadským pískem po tolika miléniích věznění jen proto, aby měl styk se ženou, která byla mnohem mladší než Tek a mnohem starší než jeho hostitelské tělo.

A proč tedy přišel?

Nu... pobavit se. A...

Dívat se na televizi, zašeptal hlásek kdesi z hloubi. Dívat se na televizi, pojídat špagety z konzervy a dělat. Stavět.

"Chceš mě vyzkoušet, šerife?" zeptal se Rory Calhoun a Tekovy oči se upřely znovu na televizi. Někdo se možná vydá do lesa. Mohl by se o tom tak či onak přesvědčit, kdyby opravdu chtěl, jenže nechtěl. Ať si jdou do lesa, když chtějí. To, co najdou, se jim nebude líbit. A kam půjdou? Zpátky, to je to. Zpátky do svých domů. V určitém velmi reálném smyslu jiná možnost nebyla. Mezitím si bude střádat energii.

Prostě odpočívat a dívat se na film. Brzo přijde čas přivést noc.

"Radši toho necháme, promyslíme to," řekl John Payne a Seth a Tek se znovu spojili, protože kovbojky - a tahle obzvlášť - je spojovaly vždycky. Tek se naklonil dopředu, oči nespouštěl z obrazovky, a zvedl misku plnou ztuhlé směsi franko-amerických špaget s mletým masem. Pustil se do jídla, oči přilepené k obrazovce, a neuvědomoval si, že se mu chvílemi po nahém hrudníku kutálejí sousta masa a usazují se mu v klíně. Brzo začne poslední přestřelka, už zase - bum prásk, bum bum, až do konce - a Tek se nechal vtáhnout do děje stříbrných černobílých obrazů, vpíjel ovzduší násilí, nacucaný a elektrický jako těžké bouřkové mračno.

Zatímco se jako uhranutý díval, Seth Garin se od Teka oddělil a odplížil se od něj jako Jack kolem spícího obra. Pohlédl na televizi a nepřekvapilo ho, když zjistil, že ať si Tek věří, čemu chce, Sethovi se už Strážci zákona moc nelíbí. Pak se otočil, našel jeden z tajných průchodů, které si za Tekovy vlády udělal, a tiše v něm zmizel. Zamířil hlouběji do vlastní mysli, průchod ho vedl stále dál. Nejdřív šel, pak se pustil do klusu. Nechápal tento svět o nic víc než ten venku, ale teď to byl jediný svět, který měl.

Úryvek ze Strážců zákona, scénář napsal Craig Goodis a Quentin Woolrich:

EXT. HLAVNÍ ULICE, DEN

ŠERIF STREETER sleduje svého ZÁSTUPCE LAINA, který trhnutím zvedá CANDYHO na nohy. Za nimi, v domku z vepřovic, ve kterém je Lušanova čínská prádelna, stojí mezi dveřmi spousta čínských dělníků, dívají se.

CANDY

Na co vy žlutáci čumíte?!

Tentokrát se neschovají.

ČÍNSKÝ PRADLÁK

Na vás! Šaty teď potřebují prát, jistě, jistě!

Ostatní ČÍŇANÉ se smějí. Dokonce i STREETER se usměje, CANDY vypadá omámeně. Nemůže věřit, že ho STREETER porazil ve férovém souboji, nemůže uvěřit tomu, že se mu smějí ti "žlutáci", nemůže uvěřit, že se děje něco takového.

STREETER

Radši jděte dovnitř, chlapci.

PRADLÁCI se vracejí dovnitř, ale hledí okny ven.

STREETER

(k LAINOVI)

Dohlídni, ať si vezme klobouk, Joshi. Nechtěl bych ho zavírat bez klobouku.

LAINÉ se směje a zvedá CANDYHO přehnutý klobouk z uniformy jezdeckva, který spadl CANDYMU z hlavy, když ho STREETER praštil, až přeletěl zábradlí na uvazování koní. ZÁSTUPCE LAINÉ se usmívá ještě víc a narazí klobouk poraženému rváči na hlavu. Zvedne se obláček prachu.

LAINÉ

Jdem, kapitáne. Schoval jsem vám nejhezčí stan v táboře. Počkejte, až ho uvidíte.

Postrkuje omámeného a poraženého CANDYHO k vězení, ŠERIF STREETER je s úsměvem pozoruje a zprvu nevidí, že se otevřely lítačky saloonu Lady Day a vychází MAJOR MURDOCK. MURDOCKŮV obvyklý úsměv je výjimečně pryč.

MURDOCK

Myslíte, že se tím vyřeší vaše problémy, když strčíte Candyho do vězení, šerife?

STREETER se k němu otočí, MURDOCK si postrčí zablácený jezdecký klobouk do týla a rozepne pouzdro armádního koltu.

STREETER

(usmívá se)

Třeba jsem zrovna strčil do basy svého prvního ducha. Kde jsou zalezlí ostatní strážci zákona? V desatoykém kaňonu? Ve Skate Rock? Tak už mi to konečně povíte?

MURDOCK

Ste šílenej jako skunk pokousanej hadem!

STREETER

Opravdu? No, uvidíme. Řekl bych, že dnes v noci tu nebudou jezdit žádní duchové, když se kapitán Candell nebude moct postarat o prostěradla.

STREETER se stále usmívá a znovu se obrací k vězení.

MURDOCK

Co kdybych vám řekl, že strážci zákona jsou mnohem blíž než v horách Desatoya nebo Skate Rock? Co kdybych vám řekl, že jsou těsně před městem, jenom čekají na první výstřel? Jak by se ti to líbilo, ty zatracený yankee?

STREETER

Myslím, že by mi to vyhovovalo.

Vzhledne, zvedne prsty k ústům a HVÍZDNE.

EXT. STŘECHY DOMŮ NA HLAVNÍ ULICI, VOZY

Za každým štítem, komínem a cedulí se začnou objevovat MUŽI. Dříve ustrašení MĚŠŤANÉ teď vypadají zachmuřeně a mají pušky. Jsou na čínské prádelně, Owlově obchodu, Worellově krámu, dokonce na Cravenově pohřební službě. Mezi nimi vidíme KAZATELE YEOMANA a PRÁVNÍKA BRADLEYHO. YEOMAN, který se už nestará o to, jestli jsou strážci zákona nadpřirozenou návštěvou, která má potrestat město za jeho hříchy, zvedá ruku a salutuje ŠERIFOVI na pozdrav.

ZNOVU HLAVNÍ ULICE, SE STREETEREM A MURDOCKEM

STREETER mávne na YEOMANA, potom se otočí zase k MURDOCKOVI, který vypadá vztekle a zmateně. Nebezpečná kombinace!

STREETER

Jo, klidně je přiveď, jestli se ti chce.

MURDOCKOVI ztuhnou rysy. Spustí ruku, až mu zůstane těsně nad rukojetí koltu. Ani jeden z nich nevidí, že za MURDOCKEM se protlačí ven LAURA. Má na sobě flitrové šaty a v ruce má svůj DERRINGER.

MURDOCK

Chcete mě zkoušet, šerife?

STREETER

Radši toho necháme. Promyslíme to.

Ale ví, že je už pozdě, že zatlačil MURDOCKA příliš daleko, STREETER také spustí ruku těsně nad rukojeť pistole.

MURDOCK

Čas řečí minul, šerife.

STREETER

No dobrá, jestli to tak chceš.

MURDOCK

Mohl byste jít z cesty a nikdo by nebyl zraněn.

STREETER

Takhle tady věci neřešíme. My -
(uvidí LAURU).

STREETER

Lauro, ne!

Díky tomu MURDOCK SÁHNE PO PISTOLI, LAURA se vrhne mezi ně, DERRINGEREM míří na MURDOCKA. Zmáčkne spoušť, ale jenom to CVAKNE, SELHALA! O zlomek vteřiny později MURDOCK vystřelí ze svého armádního koltu a kulka patřící STREETEROVI zasáhne LAURU. TA SE ZHROUTÍ.

EXT. STŘECHY DOMŮ

MĚŠŤANÉ zvedají pušky k líci.

ZNOVU HLAVNÍ ULICE PŘED SALOONEM

MURDOCK vidí, co se chystá, a vklouzne lítačkami zpátky do poměrného bezpečí Lady Day. STREETER párkrát vystřelí a žene se za ním, potom doběhne k LAUŘE a poklekne vedle ní.

ZNOVU HŘEBENY STŘECH

FLIP MORAN, podkoní, vystřelí. Následuje ho pár dalších, ale naštěstí je jich jenom pár.

ZNOVU HLAVNÍ ULICE PŘED SALOONEM

Od lítaček se ODRAZÍ KULKA, odštípne se tříska.

STREETER

Nestřílejte, je pryč!

ZNOVU STŘECHY DOMŮ

Muži skloní pušky, FLIP MORAN vypadá zmateně a zahanbeně.

EXT. STREETER A LAURA, DETAIL

ŠERIFOVA tvrdá slupka na chvíli zmizela - je rozdrčena. Dívá se na UMÍRAJÍCÍ TANEČNICI a uvědomuje si, že ji miluje!

STREETER

Lauro!

LAURA

(kašle)

Pistole selhala... vždycky jste říkal... nikdy nevěř... dámským pistolím...

Znovu se rozkašle.

STREETER

Nemluv. Pošlu Joa Pruduma pro dok-

LAURA

(kašle)

Moc... moc pozdě. Jenom mě tak držte!

STREETER ji drží v náručí. Laura se na něj ZVĚDAVĚ dívá.

LAURA

Šerife...! Proč pláčete?

EXT. SALOON LADY DAY ZE ZADU

Prudce vyběhne MURDOCK. SERŽANT MATHIS tam stále je, drží koně.

SERŽANT

Co se stalo? Slyšel jsem střelbu!

MURDOCK

(vyhoupne se na koně)

To nic. Přišel čas přivést hochy.

SERŽANT

Chcete říct -?!

Najednou propukne MURDOCKOVO šílenství. Oči mu BLÝSKAJÍ. Stáhne rty do úšklebku, jako by ZAVRČEL. Je to vrčení ZVÍŘETE zahnaného do rohu!

MURDOCK

Vymažeme tohle město z mapy!

Otočí koně, aby se připojili ke zbytku strážců zákona.

KAPITOLA 9

1

Steve a Collie nemuseli na konci doktorovy zahrady přeskakovat plot; byla tam branka, ale museli z ní odtrhnout pořádný kus rozrostlého břechťanu, než se dala otevřít. Než došli k cestičce, promluvili spolu jen dvakrát. Poprvé se ozval Steve. Díval se po stromech - většinou zakrslých a neudržovaných, teď však tajuplných díky šumění dešťové vody skapávající z listů - a pak se zeptal: "To jsou topoly?" Collie, který se zrovna propracovával obzvláště tvrdošíjným pichlavým křovím, se ohlédl. "Cože?" "Ptal jsem se, jestli to jsou topoly. Jelikož jsme přišli z Topolové ulice, tak se ptám." "Aha." Collie se pochybovačně rozhlédl, přehodil si pušku z jedné ruky do druhé a pak si přeje předloktím po čele. V lesíku bylo hrozné horko. "Sakra, já nepoznám topoly, borovice ani eukalypty. Botanika nebyla nikdy můj obor. Tamhleto je nějaká břízová vyzáblina, a to je všechno, co o botanice

vím." S tím znovu vyrazil.

O pět minut později (Steve už přemýšlel, jestli tu vzadu opravdu je nějaká stezka, nebo je to jen zbožné přání), se Collie zastavil. Ohlédl se kolem Steva dozadu a tvářil se tak napjatě, že i Steve se otočil, aby viděl, na co se dívá. Neviděl nic, jenom změř rostlinstva, kterou se už prodrali. Po doktorově domě nebylo ani památky; ani po Jacksonově domě. Viděl jenom drobný červený klínek, který mohl být komínem na domě Carverových, ale to bylo všechno. Klidně mohli být stovku mil od nejbližších lidského obydlí. Při tom pomyslení - a když si uvědomil, že je to pravda - Steve zamrazilo.

"Co?" zeptal se, protože měl dojem, že se ho policajt ptá, proč neslyší žádná auta ani žádné dětské vozítko ani žádné stereo s vytočenými basy, žádnou motorku, klakson, žádný křik, prostě nic.

Místo toho Collie řekl: "Ubývá nám světla."

"To snad ne. Je teprve -" Steve se podíval na hodinky, ale ty se zastavily. Nejspíš se vybila baterie; nevyměňoval ji od té doby, co mu je sestra darovala k Vánocům před několika lety. Bylo však divné, že se zastavily těsně po čtvrté hodině, což muselo být jenom chvilku poté, co zajel do této rozkošné malé čtvrti.

"Teprve kolik?"

"Nevím přesně, zastavily se mi hodinky, ale jen se nad tím zamyslete. Nemůže být víc než půl šesté, tři čtvrtě. Možná ještě míň. Netvrdí se, že v krizové situaci máte sklon čas nadsazovat?"

"Nevím, kdo to tvrdí, a tu teorii neznám," řekl Collie. "Ale koukněte se na to světlo. Jaké je to světlo."

Steve poslechl a viděl, že policajt má pravdu. Světlo pronikalo houštinou (to bylo to správné slovo, žádný lesík) ve svazcích horkých červených paprsků. Slunce večer červené, námořník se raduje, pomyslel si, a najednou, jako by tím zmáčkl nějakou spoušť, na něj všechno dolehlo, všechno, co se stalo, a nemohl to snést. Zvedl ruce a zakryl si oči, při tom se pořádně praštil do spánku pažbou dvaadvacítky, cítil, jak mu povoluje měchýř, věděl, že se nejspíš pomočí, ale nestaral se o to. Zapotácel se a uslyšel - z dálky, jak se mu zdálo - Collieho Entragiana, jak se ho ptá, jestli mu něco není. S námahou, jakou snad v životě nevynaložil, Steve řekl, že mu nic není, a přinutil se spustit ruce a znovu pohlédnout do toho přízračného červeného světla.

"Dovolte, abych se vás zeptal na něco osobního," řekl Steve. Měl dojem, že Collieho hlas nezněl tak vzdáleně jako jeho vlastní. "Jak moc se bojíte?"

"Pořádně." Urostlý chlap si předloktím znovu setřel pot z čela. Bylo hrozně horko, ale přestože tu voda kapala z listů, připadalo to horko Stevovi zvláště suché, vůbec ne skleníkové. Vůně byly taky takové. Nikoli nepříjemné, ale suché. Skoro egyptské. "Neztrácejme však naději. Myslím, že už vidím tu cestičku."

Byla to skutečně ona, vstoupili na ni ani ne za minutu poté, co znovu vyrazili, a Steve uviděl stopy - za těchto okolností potěšující - zvířat, která tuto lesní stezku používala: pytlík od bramborových lupínků, obal od baseballových karet, pár baterií, které možná vyletěly z walkmana nějakého děcka, když došly, iniciály vyryté do stromu.

Na druhé straně stezky uviděl něco méně potěšujícího: mezi škumpou a křovinami se rýsoval jakýsi zvláštní tvar, ostnatý a ostře zelený. Za ním další dva, tlusté paže jim ztuhle trčely vzhůru jako paže dopravního policisty z jiné planety.

"Kristepane, vidíte to?" zeptal se Steve.

Collie přikývl. "Vypadají jako kaktusy. Nebo kakty. Nebo jak se jim říká, když je jich víc."

Ano, pomyslel si Steve, jenomže vypadají asi tak stejně, jako se opravdovým ženským podobaly ženské namalované Picassem v jeho kubistickém období. Kaktusy byly příliš zjednodušené a asymetrické - jako ten pták s křídlem každým jiným - že vypadaly tak surrealisticky, až ho z toho bolela hlava. Jako by nemohl pořádně zaostřit.

Vypadá trochu jako sup, řekl starý doktor. Tak by ho nakreslilo dítě.

Všechno se mu začalo v hlavě skládat. Ještě to do sebe nezapadalo, zatím ne, ale přirozeně se utvářelo do čehosi, co se kdysi v algebře na prvním stupni učili nazývat množinou. Dodávky, které vypadaly jako rekvizity z nějakého dětského filmu. Ten pták. Teď ty ostře zelené kaktusy, jaké člověk vidí na obrázku energického školáka.

Collie se přiblížil k nejbližšímu kaktusu a natáhl k němu opatrně prst.

"Kamaráde, to bych nedělal, nebud'te cvok!" varoval ho Steve. Collie si ho nevšímal. Natáhl prst ještě dál. Blíž. A ještě blíže, až - "Jauvajs! Ty mizero!"

Steve nadskočil. Collie strhl ruku zpět a hleděl na ni jako kluk, který čerstvě utržil zajímavý škrábanec. Pak se otočil ke Stevovi a ruku mu ukázal. Na polštářku ukazováku se tvořil krvavý korálek, malý a tmavý a dokonalý. "Jsou dost opravdové, aby píchaly. Aspoň tenhle je."

"Jasně. A co když vás otráví? Jako ty rostliny v Congo Basin, co když jsou podobné?"

Collie pokrčil rameny, jako by říkal, že teď už je moc pozdě, kámo, a vyrazil po cestičce. Odtud mířila na jih, k Hyacintové. Díky červenooranžovému slunečnímu světlu, které proudilo mezi stromy zprava, aspoň nemohli ztratit orientaci. Zamířili z kopce dolů. Cestou Steve viděl v lese na východ od stezky další a další nepovedené kaktusy. Místy vyloženě vytlačovaly stromy. Podrost řídnul a měl pro to velmi dobrý důvod: svrchní vrstva půdy se tenčila a nahrazovalo ji zrnité šedé písečné podloží, které vypadalo jako... jako...

Stevovi tekl pot do očí, páčil. Utřel ho. Takové vedro, a to světlo je tak silné a rudé. Dělal se mu špatně od žaludku.

"Podívejte se." Collie kamsi ukázal. Dvacet metrů před nimi hlídal rozcestí další shluk kaktusů. Jako příď lodě z nich trčel převrácený nákupní vozík. Kovové dráty koše vypadaly v skomírajícím světle, jako by byly namočený v krvi.

Collie doběhl k rozcestí. Steve spěchal za ním, protože nechtěl, aby ho od Collieho dělilo třeba jenom pár metrů. Když Collie doběhl k rozcestí, rozlehlo se tím zvláštním ovzduším vytí, ostré a přesto jaksi nechutně sladké, jako špatný, amatérský kvartet: Vauúú! Vauúú! Vau-vau-vauúúú! Pauza, a pak se ozvalo znovu, tentokrát s ještě více hlasy, které se prolínaly a zajíkaly, až Stevovi naskákala na každém čtverečním centimetru husí kůže. Mé děti noci, pomyslel si, a v duchu uviděl Belu Lugosiho, strašidlo v černobílém provedení, jak roztahuje plášť. Možná to nebyla za daných okolností zrovna případná představa, ale mozek se občas ubírá cestami, jakými chce.

"Kristepane!" ulevil si Collie a Steve si pomyslel, že tím asi myslí to vytí - kdesi na východ od nich vyli kojoti, v místech, kde měly být domy, obchody a pět různých restaurantů McBurger - ale urostlý policista se tím směrem nedíval. Díval se dolů. Steve sledoval jeho pohled a uviděl nějakého muže, který seděl vedle převráceného nákupního vozíku. Opíral se o kaktus, připíchnutý na ostny jako vzkaz v lidské podobě, který tu někdo nechal, aby ho našli.

Vau-vau-vauúúúú...

Bez přemýšlení se natáhl a chytil policistu za ruku. Collie ucítil dotek a sevřel dlaň. Dost tvrdě, ale Stevovi to nevadilo.

"Sakra, já jsem toho chlapa už viděl," řekl Collie.

"Jak to prokristapána poznáte?" zeptal se Steve.

"Podle šatů. A vozíku. Co začalo léto, objevil se dvakrát nebo třikrát v ulici. Kdybych ho viděl znovu, chtěl jsem ho zahnat. Nejspíš byl neškodný, ale -"

"Ale co?" Steve, který se párkrát v životě také ocitl na ulici, nevěděl, jestli se má naštvat nebo zasmát.

"Co jste si myslel, že udělá? Ukradne někomu oblíbený obraz sametového Elvise? Pokusí se vymlátit ze Soderona něco k pití?"

Collie pokrčil rameny.

Muž připíchnutý na kaktus měl na sobě záplatované khaki kalhoty a tričko ještě starší, špinavější a roztrhanější než to, které Billingsley našel Colliemu. Odrbané kecky měl záplatované izolační páskou. Byly to šaty tuláka a majetek, který se vysypal z převráceného vozíku, naznačoval totéž: staré lakýrky, kus roztrpeného provazu, panenka Barbie, modré sako s nápisem BUCKEYE LANES vyšitým zlatou nití na zádech, láhev vína, zpola vypitá, s hrdlem ucpaným patrně prstem dámské večerní rukavičky, a obrovské rádio, nejmíň deset let staré. Bakelitovou kastli mělo místy opravovanou leteckým lepidlem. Bylo tam také nejmíň deset igelitek, každá pečlivě sbalená a ovázaná provázkem.

Mrtvý tulák v lese. Ale jak proboha zemřel? Oči měl vylezlé z důlků, visely mu na tvářích na vysušených očních nervech. Obě bulvy vypadaly splasklé, jako by síla, která je vytlačila ven, oči nakonec rozmáčkla. Z nosu mu vyteklo hojně krve na rty a stříbrošedé strnisko na bradě. Krev mu však nezakryla ústa - a

Steve toho dost litoval. Byla roztažená do širokanského šklebu se zdviženými koutky, které mu sahaly málem do půli špinavých uší. Cosi - jakási síla - ho smetla do kaktusového háje a zabila ho s takovou prudkostí, až mu vyletěly oči z důlků. Jenomže stejná síla mu zanechala široký úsměv na tváři.

Collie svíral ruku stále pevněji. Drtil Stevovi prsty.

"Můžete mě pustit?" zeptal se Steve. "Zlomíte mi -"

Podíval se k východní odbočce stezky, která je měla zavést k Anderson Avenue a k pomoci. Táhla se asi deset metrů a pak se otevírala jako trychtýř v přízračnou poušť. Skutečnost, že se vůbec nepodobala Ohiu, na Steva Amese neudělala žádný dojem, a to z toho prostého důvodu, že se nepodobala vůbec žádné krajině, kterou v životě viděl. Nebo zahlédl ve snu.

Za několika posledními rozumnými, zelenými stromy se táhla do daleka bělavá planina, sahající k neutěšenému obzoru, který tvořily zubaté horské vrcholky. Neměly žádné stíny nebo strukturu, žádné záhyby, výčnělky nebo údolí. Byly to mrtvé černé pastelkové hory, jaké nakreslí dítě.

Stezka nemizela, ale šířila se, přecházela v cestu jako z kresleného filmu. Vlevo leželo napůl zasypané kolo od vozu. Za ním kamenná strž plná stínů. Napravo byl nějaký ukazatel, černá písmena na vyběleném prknyku.

DO PANDEROSY

stálo tam. Nahoře na kůlu visela kraví lebka, stejně neforemná jako kaktusy. Za ukazatelem ubíhala cesta rovně k obzoru s uměle se zmenšující perspektivou, která Stevovi připomněla filmové plakáty na Blízká setkání třetího druhu. Na nebi nad horami už svítily hvězdy, nemožné, příliš velké hvězdy. Nechvěly se, ale spíš blikaly jako světla na vánočním stromku. Znovu se ozvalo vytí, tentokrát nikoli v triu nebo kvartetu, ale celý sbor. Nikoli od úpatí hor; žádné úpatí se nekonalo. Jenom plochá bílá poušť, zelené tečky kaktusů, cesta, strž a v dálce zubatý náhrdelník hor.

Collie zašeptal: "Proboha, co to je?"

Než Steve stačil odpovědět - Nějaká dětská představa, to by řekl, kdyby měl možnost - ze strže se ozvalo hluboké zavření. Stevovi připomnělo předení silného lodního motoru. Pak se ve stínech otevřely dvě zelené oči a Steve couvl, v ústech mu vyschlo. Zvedl mossberg, ale ruce měl jako špalky a puška vypadala jako neužitečná hračka. Ty oči (vznášely se ve vzduchu jako oči v temném pokoji v komiksu) byly veliké jako fotbalové míče, sakra, a Steve neměl chuť zjišťovat, jak veliké zvíře k nim patří.

"Můžeme to zabít?" zeptal se. "Jestli to na nás vyleze, myslíte -"

"Rozhlídněte se!" skočil mu Collie do řeči. "Podívejte se, co se děje!"

Poslechl. Zelený les od nich ustupoval a blížila se poušť. Listí pod nohama nejdřív bledlo, jako by z něj cosi vysávalo všechnu šťávu, potom mizelo, a tmavá, vlhká půda bledla a granulovala. Jako korálky. To si před chvílí myslel, když svrchní vrstvu půdy nahradil ten kulatý koráلكový šmejd. Napravo od něj se jeden drobný stromek najednou zvětšil. Tento úkaz provázal zvuk, jako když si zastrčíte prst pod tvář a pak jím lupnete, až to mlaskne. Bělavý kmen stromu zezelenal a narostly na něm ostny. Větve se spojily dohromady a listí se šířilo a rozmazávalo, až vznikla ramena kaktusu.

"Víte, myslím, že je asi nejvyšší čas zatroubit na ústup," řekl Collie.

Steve se neobtěžoval s odpovědí; nechal hovořit své nohy. Za okamžik oba uháněli po cestičce k místu, kde na ni vstoupili. Nejdřív Steve myslel jen na to, aby mu nevydloubla oko nějaká větev, aby zahrnul do ostružiní nebo aby proběhl kolem vyhozených baterií, u kterých chtěli zahrnout ostře na západ, a pak rovnou k Billingsleyově brance. Potom znovu zaslechl to kašlavé vrčení a všechno ostatní ztratilo na významu. Ozvalo se blízko. Ta zelenooká příšera ze strže je pronásledovala. Sakra, honila je. A doháněla.

2

Ozval se výstřel a Petr Jackson tím směrem pomalu otočil hlavu. Uvědomil si (do té míry, jakou mu dosud dovolovala kapacita mozku), že stojí na okraji své zahrady a dívá se (do té míry, jakou mu umožňovalo zbývající oko) na stůl na patiu. Ležela na něm hromádka knih a časopisů, většina se jich

ježila růžovými založenými papírky. Pracoval na vědeckém článku nazvaném "James Dickey a Nová Jižní realita" a kochal se pomyslením, že tím vzbudí velký rozruch v jistých akademických kuloárech zarostlých břečťanem. Možná dostane pozvání na jiné vysoké školy k panelové diskusi! K panelové diskusi, na kterou pojede a bude mít veškeré náklady uhrazeny! (V rozumných mezích, samozřejmě.) Jak jen o tom snil. Teď mu všechno připadalo vzdálené a nedůležité. Jako ten výstřel z lesa a výkřik, který následoval, a dva výstřely, které následovaly po výkřiku. Dokonce i to vrčení - jako by ze zoo utekl tygr a schoval se v jejich lesíku - mu připadalo vzdálené a nedůležité. Záleželo jenom na jednom... na jednom... "Najít přítele," řekl. "Dostat se k rozcestí na cestičce a posadit se s přítelem. Nejlepší... bude plížit se." Šikmo přešel patio, cestou udeřil bokem do okraje stolu. Georgie ve verších a několik knih, ze kterých si pořizoval výpisky, spadlo z hromádky a přistálo na rozmáčené růžové cihlové podlaze. Petr si jich nevěšmal. Upíral zbytky zraku na lesík, který se táhl za domy na východní straně Topolové ulice. Jeho téměř celoživotní zájem o výpisky ho opustil.

3

Když se to stalo, Jan nemluvila přímo o Rayu Soamesovi; uvažovala, proč Bůh stvořil svět, kde si člověk nemůže pomoci a chce, aby ho líbal a objímal mužský, který má často - sakra, spíš obvykle - špinavé nohy a myje si vlasy nejvýš čtyřikrát do měsíce, Tedy pokud to byl dobrý měsíc. Takže vlastně mluvila o Rayovi, jenom vynechala jméno.

A poprvé od chvíle, kdy sem Audrey chodila a utíkala, pocítila náznak netrpělivosti, mírnou únavu přátelství. Zdálo se, že už jí s posedlostí jménem Janice dochází trpělivost.

Audrey stála ve vchodu do altánu, dívala se přes louku ke skalní stěně, poslouchala bzučení včel a divila se, co tu vůbec dělá. Jsou přece lidé, kteří potřebují pomoci, lidé, které znala a většinou měla ráda. Něco v ní - a znělo to docela přesvědčivě - ji chtělo přimět, aby věřila, že na ostatních nezáleží, že jsou nejen čtyři sta mil odtud, ale navíc čtrnáct let daleko v budoucnosti, jenomže to byla lež, i když láková. Tohle místo bylo iluzí. Tohle místo bylo lživé.

Jenomže já tu potřebuji být, pomyslela si. Opravdu, opravdu to potřebuji.

Možná, ale Janin vztah s Rayem Soamsem, plný lásky a nenávisti, ji najednou k uzoufání nudil. Měla chuť se otočit na patách a říct: No tak proč nepřestaneš kňučet a nevykašleš se na něj? Jsi mladá, hezká, máš pěkné tělo. Určitě si dokážeš najít někoho s čistými vlasy a zuby, kdo tě poškrábe tam, kde tě to nejvíc svědí.

Říct něco tak ohavného Jan by znamenalo vyhostit ji z tohoto bezpečného místa, stejně jako byli vyhoštěni Adam s Evou z Ráje za to, že snědli zakázané jablko, ale to nic nezměnilo na jejich pocitech. A jestli se jí podaří mlčet ohledně Janiny posedlosti láskou, co přijde dál? Janino stopadesáté ujištění, že i když byl Paul možná nejhezčí z Beatles, John byl jediný, o kterém by vážně uvažovala, že se s ním vyspí? Jako by se Beatles nikdy nerozpadli; jako by John nezemřel.

Potom, než stačila něco říct nebo udělat, vtrhl nový zvuk na toto poklidné místo, kde obvykle jen bzučely včely, vrzali cvrčci v trávě a ozývaly se tlumené hlasy dvou mladých žen. Byl to melodický zvuk, veselý, ale jaksi naléhavý, jako zvon v ruce školníka z dávných dob, který svolává děti po přestávce zpátky do vyučování.

Otočila se, uvědomila si, že Janin hlas zmlkl, a nebylo divu. Jan byla pryč. A na neohoblovaném stole, plném propletených iniciál, které sem dvojice ryly snad už od světové války, na tom stole zvonil Tekův telefon.

Poprvé za tu dobu, co sem chodí na návštěvu, Tekův telefon zvonil.

Pomaloučku došla - stačily tři kroky - a zahleděla se na něj, srdce jí prudce bušilo. Něco v ní křičelo, aby sluchátko nezvedala, že ví a vždycky věděla, co to zazvonění bude znamenat: že ji Sethův démon našel. Ale co jiného mohla udělat?

Utéct, navrhl nějaký hlas chladně (možná to byl hlas zase jejího osobního démona). Uteč do tohoto světa, Audrey. Utíkej z kopce rovnou dolů, rozežeň motýly před sebou, potom přes skalní stěnu a k silnici na druhé straně. Vede do New Paltz, ta silnice, a nezáleží na tom, jestli budeš muset jít celý den, než se tam dostaneš, a budeš mít paty plné puchýřů. Ve městě je vysoká škola a někde na Hlavní ulici

bude výkladní skříň s cedulí HLEDÁME SERVÍRKU. Odtud se můžeš vypracovat. Běž. Jsi mladá, je ti znovu něco přes dvacet, jsi zdravá, nevypadáš špatně a tahle noční můra ještě vůbec nezačala.

To přece nemohla... nebo mohla? Tady přece nebylo nic skutečného. Byl to jen úkryt v její mysli.

Crrr, crrr, crrr.

Vesele, ale naléhavě. Zvedni mě, říkal telefon. Zvedni mě, Audrey. Zvedni mě, děvenko. Musíme jet do Ponderosy, jenomže tentokrát se už nevrátíš.

Crr, crr, crrr.

Najednou se shýbla a opřela se dlaněmi o stůl po stranách telefonu. Cítila suché dřevo, cítila pod špičkami prstů tvary vyrytých iniciál a věděla, že jestli si v tomto světě zadře třísku, bude krvácet, až se vrátí do toho druhého. Protože tohle bylo skutečné, bylo a věděla, kdo to stvořil. Tento úkryt pro ni udělal Seth, tím si byla najednou jista. Utkal ho z jejích nejkrásnějších vzpomínek a nejsladších snů, dal jí místo, kam mohla odejít, když jí hrozilo šílenství, a pokud se ta fantazie začala trochu prošoupávat jako koberec, který pelichá v místech, kde se po něm nejvíce chodí, nebyla to jeho chyba.

A nemohla ho nechat, aby se chránil sám. Neudělá to.

Audrey popadla sluchátko. Bylo směšně malé, dětské, ale sotva si toho všimla. "Neubližuj mi!" vykřikla.

"Neubližuj mi, ty příšero! Jestli musíš někomu ubližovat, ubližuj m-"

"Teto Audrey!" Byl to Sethův hlas, no jistě, ale trochu změněný. Nebyl zajímavý, žádné lapání slov, žádné blábolení, a i když zněl polekaně, nepropadal panice. Aspoň zatím. "Teto Audrey, poslouvej mě!"

"Poslouchám! Povídej!"

"Vrať se! Teď se můžeš dostat z domu! Můžeš utéct! Tek je v lese... ale Energovozy se vrátí! Musíš utéct, dřív než tu budou!"

"A co ty?"

"Mně se nic nestane," řekl hlas v telefonu a Audrey měla dojem, že v něm postřehla lež. Nebo aspoň nejistotu. "Musíš se dostat k ostatním. Ale ještě než půjdeš..."

Poslouchala, co po ní chtěl, a najednou se jí absurdně chtělo smát - proč jí to nikdy nenapadlo? Bylo to tak jednoduché! Ale...

"Můžeš to utajit před Tekem?" zeptala se.

"Ano. Ale musíš si pospíšet!"

"Co budeme dělat? I když se dostane k ostatním, co můžeme -"

"Teď to nemůžu vysvětlovat, není čas. Musíš mi důvěřovat, teto Audrey! Hned se vrať a důvěřuj mi! Vrať se! VRAŤ SE!"

Poslední výkřik byl tak hlasitý, že si odtrhla sluchátko od ucha a couvla o krok. Prožila okamžik dezorientující a dokonalé závratí, protože pozadu padala, a pak udeřila stranou hlavy o podlahu. Ránu ztlumil koberec v obývacím pokoji, ale stejně se jí před očima zamihotaly hvězdičky. Posadila se, ucítila mastnotu staré sekané a vlhký pach domu, který nejmiň rok pořádně neuklízela ani nevětrala. Nejdřív se podívala na židli, ze které spadla, potom na telefon, který držela v pravé ruce. Musela ho popadnout ze stolu ve stejném okamžiku, kdy brala ve snu Tekův telefon.

Jenomže to nebyl žádný sen, žádná halucinace.

Přiložila si sluchátko k uchu (bylo černé a velikostí se hodilo k jejímu obličejí) a poslouchala. Nic, jak jinak. V tomto domě byla elektřina, pokud jinde v ulici nešla - Tek musel mít svou televizi - ale v jisté chvíli přerušil telefon.

Audrey vstala, podívala se k obloukovému průchodu, který vedl do doupěte, a věděla, co uvidí, když nakoukne dovnitř: Seth v transu, Tek zanořený kdoví kde. Ale tentokrát nikoli do filmu, ne tak docela. Uslyšela zmatený křik a z opačné strany ulice téměř jistě výstřel z pušky; napadl ji verš z Genesis, cosi o duchu Božím, pohybujícím se nad vodami. Duch Teka, napadlo ji, je také v pohybu, má napilno se svými záležitostmi, a jestli se teď Audrey pokusí utéct, nejspíš se jí to podaří. Ale jestli se dostane k ostatním a poví jim, co ví, a jestli jí uvěří, co budou moci dělat, aby unikli čarám, ve kterých uvízli? Co udělají se Sethem, aby unikl Tekovi?

Řekl mi, abych odešla, pomyslela si. Měla bych mu důvěřovat. Ale nejdřív -

Než odejde, musí udělat jednu věc, kterou jí poradil. Taková jednoduchá záležitost... ale mohla by mnohé vyřešit. Všechno, pokud budou mít velké štěstí. Audrey odspěchala do kuchyně, nevěšela si

křiku a zmatených hlasů z druhé strany ulice. Teď, když byla rozhodnuta, ji málem zahltila potřeba spěchat, stihnout poslední práci dřív, než na ni Tek znovu zaměří pozornost. Nebo dřív než sem znovu pošle plukovníka Henryho a jeho přátele.

4

Když se to pokazilo, pokazilo se to neuvěřitelně rychle. Johnny se později v duchu ptal, nakolik to byla jeho vina - ptal se na to zas a znovu - a nikdy nedostal jasnou odpověď. Určitě polevil v pozornosti, i když to se stalo ještě předtím, než příslovečné lejno dopadlo na větrák.

Klusal za Reedovic dvojčaty, mířili lesem k cestičce, a dovolil myšlenkám, aby se zatoulaly, protože chlapci se pohybovali trýznivě pomalu, snažili se, aby nezapraskala ani větvička a nezašustil ani keřík. Netušili, že nejsou v lesíku sami; ve chvíli, kdy do něj Johnny a dvojčata vstoupili, byli Collie a Steve na cestičce pořádný kus před nimi a tiše mířili k jihu.

Johnnyho myšlenky se vrátily ke zděšenému komentáři Billa Harrise, který utrousil na adresu Topolové ulice v den, kdy tu byl v roce 1990 na návštěvě, Bill nejdřív Johnnymu říkal, že to nemůže myslet vážně, potom, když viděl, že myslí, se ho ptal, o co tu jde. A Johnny Marinville, který nyní sepisoval dobrodružství kocoura, jenž s sebou nosil soupravu na snímání otisků, odpověděl: Jde o to, že ještě nechci umřít, a to znamená dělat osobní korekturu. Opravu synopse Johnnyho Marinvilla, jestli chceš. A já to dokážu. Protože po tom toužím, což je důležité, a protože mám nástroje, což je nezbytné. Mohl bys říct, že je to jenom jiná verze toho, co dělám. Přepisuju svůj život. Znovu sochám svůj život.

Tuto šanci, která mohla být docela dobře jeho poslední, mu poskytla Terry, jeho první žena, i když tohle Billovi neřekl. Bill ani nevěděl, že skoro po patnácti letech, kdy spolu komunikovali pouze prostřednictvím právníků, zahájili Johnny a Tereza, dříve Marinillová, opatrný dialog, někdy dopisem, většinou po telefonu. Ten kontakt se rozrůstal od roku 1988, kdy Johnny konečně nechal pití a drog - definitivně, jak doufal. Jenomže pořád mu cosi nesešlo a v jednu chvíli na jaře 1989 se přistihl, jak své první bývalé manželce, kterou se kdysi pokusil probodnout nožem na máslo, vypráví, že život mu za střízliva připadá nanicovatý a bez cíle. Nedokázal si představit, že ještě někdy napíše další román. Zdálo se, že oheň vyhasl, a vůbec mu nechyběla rána, kdy se probouzel a ten oheň mu hořel v hlavě... zároveň s neodmyslitelnou kocovinou. Zdálo se, že tato část je u konce. A on se s ním dokázal smířit. Patrně se však nedokázal smířit s tím, jak ten starý život, do kterého patřily i jeho romány, ho stále obklopoval, šeptal na něj z koutů a mumlal z jeho starého IBM pokaždé, když ho zapnul. Jsem to, co jsi byl, říkalo mu hučení psacího stroje a to, co vždycky budeš. Nikdy nešlo o obraz sebe sama nebo dokonce o ego, ale jen o to, co jsi měl zakódováno v genech hned od začátku. Utíkej na konec země a najmi si pokoj v posledním hotelu a běž na konec poslední chodby a až otevřeš dveře, které tam jsou, já budu sedět uvnitř na stole, budu hučet jako vždycky, jak jsi to slyšel po ránu už tolikrát celý roztřesený kocovinou, a vedle poznámek bude stát plechovka Coors a gram kokainu v horním šuplíku vlevo, protože nakonec to je to, čím jsi, a nic jiného. Jak kdysi řekl jakýsi moudrý muž, není žádná gravitace; země prostě saje.

"Měl bys vyhrabat tu dětskou knížku," řekla tehdy Terry a vyrušila ho z rozjímání.

"Jakou dětskou knížku? V životě jsem -"

"Nepamatuješ si Kocourka, detektiva Očka?"

Trvalo mu to minutu, ale pak si vzpomněl. "Terry, to byla jenom taková povídečka, kterou jsem vymyslel jednou večer pro haranta tvé sestry, když nechtěl zmlknout a já myslel, že dostane nervový -"

"Ale líbila se ti tak, že sis ji zapsal, že?"

"Nepamatuju se," řekl, ale pamatoval.

"Ale to víš, že jo, a někde ji máš, protože jsi nikdy nic nevyhodil. Anální parchante! Vždycky jsem měla podezření, že si schováváš i pitomé šprecky. Třeba v krabičce od bonbónů, jako třpytky."

"Určitě by z nich byly dobré třpytky," řekl, ale nemyslel na to, co říká, místo toho uvažoval, kde by ta krátká povídka - osm nebo devět stran rukopisu - mohla být. V Marinillově sbírce ve Fordhamu?

Možná. V domě v Connecticutu, kde s Terry kdysi spolu bydleli, kde teď bydlí jen Terry a třeba s ním v té chvíli z toho domu telefonuje? Dost možná. V době, kdy se rozhovor odehrával, nebyl dům ani deset mil daleko.

"Měl bys tu povídku najít," pokračovala. "Byla dobrá. Napsal jsi ji v době, kdy jsi byl dobrý v tolika věcech, o kterých jsi ani nevěděl." Odmlčela se. "Seš tam?"

"Jo."

"Vždycky poznám, když ti povídám něco, co se ti nezdá," řekla vesele, "protože jedině tehdy držíš klapačku. Celý ses zadumal."

"Nezadumal jsem se."

"Tak dumej, dumej." A potom řekla možná nejdůležitější věc ze všech. Náhodná vzpomínka na povídku, kterou si kdysi vymyslel, aby uspal svého nesnesitelného synovce, vynesla víc než dvacet miliónů dolarů na tantiémách, a po celém světě se prodaly miliardy knih zachycujících Očkova hloupoučká dobrodružství, ale další věc, která vyšla z Terryiných úst, vypadala důležitější než všechny prachy a všechny knížky. Zdálo se mu to tehdy i teď. Nejspíš promluvila naprosto obvyklým tónem, ale ta slova ho zasáhla do srdce jako slova věštyně stojící v delfském háji.

"Potřebuješ se vrátit po svých stopách," řekla žena, která se teď jmenovala Terry Alveyová.

"Co?" opáčil, když popadl dech. Nechtěl, aby poznala, jak ho její slova vykolejila. Nechtěl, aby věděla, že má nad ním pořád stejnou moc, i po tolika letech. "Co tohle znamená?"

"Do časů, kdy ti bylo fajn. Kdy jsi byl fajn. Pamatuju se na takového chlapa. Byl správněj. Sice ne dokonalej, ale správněj."

"Člověk se nemůže vrátit domů, Terr. Určitě jsi chyběla ve škole, když se v americké literatuře probíral Thomas Wolfe."

"Hele, šetři si dech. Známe se moc dlouho na to, abychom si hráli na debatní kroužek. Narodil ses v Connecticutu, vyrostl jsi v Connecticutu, proslavil ses v Connecticutu, a potom ses stal v Connecticutu opilým, zfetovaným pobudou. Ty se nepotřebuješ vracet domů, ty potřebuješ z domu odejít."

"To není žádný návrat po vlastních stopách, tohle my v Anonymních alkoholících nazýváme geografickou kúrou. A nefunguje."

"Potřebuješ se vrátit po vlastních stopách v duchu," odpověděla - trpělivě, jako by mluvila s dítětem. "A tvoje tělo myslím potřebuje nějaký nový kraj, kde by se mohlo procházet. Kromě toho už nepiješ. Ani nefetuješ." Krátká pauza. "Nebo jo?"

"Ne," řekl. "No, jenom herák."

"Ha, ha."

"Kam bych měl podle tebe jet?"

"Někam, kam by tě to vůbec nenapadlo," odpověděla bez váhání. "Do nějaké tramtárie. Akronu nebo Afghánistánu, to je jedno."

Díky tomu telefonátu Terry zbohatla, protože Johnny se s ní dělil o příjem z Kocourka Očka půl na půl. A ten telefonát ho zavedl sem. Ne do Akronu, ale do Wentworthu, ohijské veselé komunity. V životě tu předtím nebyl. Vybral si ji tak, že zavřel oči a zapíchl špendlík do nástěnné mapy Spojených států, a ukázalo se, že Terry měla pravdu, bez ohledu na zděšenou reakci Billa Harrise. To, co původně považoval za tvůrčí prázdniny, se -

Celý zabraný do úvah vrazil rovnou do Jima Reeda. Chlapci se zastavili na okraji cestičky. Jim zvedl pistoli a zamířil na jih, v obličeji byl bledý a zachmuřený.

"Co se -," začal Johnny, ale Dave Reed mu zacpal rukou ústa dřív, než stačil říct něco víc.

5

Ozval se výstřel, potom výkřik. Jako by ten výkřik byl signál, otevřela Marielle Sodersonová oči, prohnula se v zádech, vyrazila dlouhé, hluboké zasténání, možná nějaké slovo a pak se celá roztřásla. Chodidla jí bubnovala po podlaze.

"Doktore!" vykřikla Cynthia a rozběhla se k Marielle. "Doktore!"

První přišel Gary. Vpotácel se do kuchyňských dveří a málem by dopadl koleny na manželčin žaludek, kdyby ho Cynthia neodstrčila. Pach kuchyňského šery se kolem něj vznášel jako sladké mračno.

"So-stalo?" ptal se Gary. "Coje smoužeou?"

Marielle mrskala hlavou sem a tam. Narážela do stěny. Obrázek Daisy, corgiho, který uměl počítat,

spadl a přistál jí na hrudi. Bohudíky se sklo v rámečku nerozbilo. Cynthia ho popadla a odhodila stranou. Při tom si všimla, že obvaz na pahýlu ženiny paže zrudl. Stehy - aspoň některé - povolily.

"Doktore!" zaječela.

Přispěchal ode dveří, kde stál a civěl ven, jako by ho změny, které stále nebraly konce, hypnotizovaly. Z lesíka vzadu se ozývalo vrčení, pak další výstřely. Nejméně dva. Gary se podíval tím směrem a zamžikal jako sova. "Sostalo?" zeptal se znovu.

Marielle se přestala třást. Pohybovaly se jí prsty, jako by se jimi snažila lusknout, a pak znehybněly také. Prázdné oči se upřely na strop. Z koutku levého oka vytekla slza. Doktor ji vzal za zápěstí a hledal puls. Při tom hleděl na Cynthii jaksi zoufale a naléhavě zároveň. "Myslím, že jestli budete chtít tady v ulici dál pracovat, budete si muset vzít místo pracovního pláště nějaké šaty na tancování," řekl. "Z E-Z Stopu je teď saloon. Jmenuje se Lady Day."

"Je mrtvá?" zeptala se Cynthia.

"Jo," řekl starý doktor a položil Mariellinu ruku. "Dělali jsme, co jsme mohli, ale šanci ztratila už před patnácti minutami. Potřebovala záchranku a ne starého veterináře s roztřesenýma rukama."

Další křik. Jekot. Kdosi tam křičel, brečel a řval, že jsi ho měl zastavit, měl jsi ho zastavit. A Cynthia najednou s jistotou věděla: Steve, ten chlapík, kterého si už stačila oblíbit, je mrtvý. Střelci tam venku číhali a zabili ho.

"So-stalo?" zeptal se Gary potřetí. Starý muž ani děvče mu neodpověděli. I když byl přímo u nich, klečel v kuchyňských dveřích vedle Marielle, když ji Bilingsley prohlásil za mrtvou, Gary si asi neuvědomoval, co se stalo, dokud starý doktor nestáhl z pohovky hnědý manšestrový potah a nerozprostřel ho přes ni. Potom to Garymu došlo, ať byl opilý, jak chtěl. Začaly se mu třást rty. Nemotorně hmatal pod přehozem, až našel manželčinu ruku; vytáhl ji ven a políbil ji. Potom si ji přitiskl k tváři a rozbřečel se.

6

Když Jim Reed uviděl, že se k němu po cestičce rychle blíží nějaké postavy, vzrušení z něj vyprchalo. Nahradilo ho zděšení. Poprvé ho napadlo, že jít sem možná nebyl moc chytrý nápad.

Jestli uvidíte v lese cizí lidi, hned se vraťte. To mu říkala maminka. Ale on se nemohl ani pohnout. Stál jako přimražený. Z podrostu se ozývalo hrozné vrčení, hlas nějakého zvířete, a Jim zpanikařil. Neviděl Collieho Entragiana a Steva Amese, když najednou vyrazili z křoví; viděl zabijáky, kteří vylezli z dodávek, aby pronikli do lesa. Neslyšel Johnnyho tlumený řev, ani neviděl, jak se Johnny zmítá, aby se Davovi vyprostil ze sevření.

"Střílejte, Jimmy!" zakřičel Dave. Hlas se mu proměnil v rozechvělý, vyděšený falzet. "Střílejte, šmarjá zastřel je!"

Jim vystřelil a ten vlevo šel k zemi, chytil se za hlavu, která sebou šklubla vzad v červeném oparu kůže a vlasů a kostí. Puška, kterou muž nesl, upadla vedle stezky. Mezi prsty mu tekla krev a zalévala mu obličej.

"Sejmi toho druhého!" řval Dave. "Sejmi ho, Jimmy, sejmi ho, než sejme on nás!"

"Ne, nestřílejte!" řekl druhý muž a zvedl ruce. V jedné držel pušku. "Prosím tě, kámo, nestřílejte!"

Jenomže Jim chtěl, chtěl ho zastřelit. Namířil na něj pistoli a sotva si uvědomoval, že na toho chlapa ječí, že mu nadává: hajzle, parchante, kurvo. Chtěl toho chlapa jenom zabít a vrátit se k mámě. On a Dave. To, že sem šli, byla hrozná chyba.

7

Johnny se ohnal lokty dozadu a zaryl je Davu Reedovi do břicha, sice vypracovaného a pevného, leč nepřipraveného. Dave vyrazil překvapené uuuf a Johnny se mu vytrhl. Než Jim stačil znovu vystřelit, popadl ho Johnny za paži a divoce mu ji zkroutil. Chlapec vykřikl bolesti. Rozevřel prsty a pistole Davida Carvera dopadla na cestičku.

"Co to děláš?" ječel Dave. "Zabije nás, zešílels?"

"Tvůj brácha právě zastřelil Collieho Entragiana od nás z ulice, to není šílený?" zařval Johnny. Ano,

přesně to ten chlapec udělal, ale čím to byla chyba? On tu byl dospělý. Měl si pistoli vzít, jakmile se ocitli bezpečně mimo dosah fanatických očí a suchých příkazů Cammie Reedové. Mohl jsi to udělat; proč jsi to neudělal?

"Ne," zašeptal Jim, otočil se k němu a zavrtěl hlavou. "Ne!" Ale jeho oči už věděly; byly obrovské a plnily se slzami.

"Proč tu byl?" zeptal se Dave. "Proč nás neupozornil, pane Bože -"

Vrčení, které vlastně vůbec nepřestalo, v horkém narudlém ovzduší zesílilo a rychle se měnilo v řev. Muž, který dosud stál - ten chlapík z pronajatého nákladáku - se otočil po zvuku a instinktivně zvedl ruce. Puška v nich byla velmi malá a možná udělal dobře, když ji použil spíš jako ochranu krku než střelnou zbraň.

Potom z lesa vyskočila bestie, která je honila po cestičce. Johnnyho schopnost vědomě a souvisle přemýšlet při pohledu na ni selhala - mohl se jenom dívat. Ostrý zrak - spíš prokletí než požehání - ho však ještě nikdy nezradil a nezradil ho ani teď.

Ta potvora byla příšera se žlutohnědou srstí, křivě posazenýma zelenýma očima a tlamou plnou špičatých oranžových zubů. Žádná kočkovitá šelma, ale nějaký zparchantělý zmetek. Vyskočil, rozdrtil pozvednutou pušku mossberg obrovitými drápy a vytrhl ji ze sevřených rukou, které ji držely. Nepřestal vrčet a potom se vrhl Stevovi po krku.

Z deníku Audrey Wylerové:

12. června 1995

Stalo se to znovu - to snění za bílého dne. Pokud je to ono. Potřetí nebo počtvrté, ale poprvé (myslím) od té doby, co si píšu tenhle deník a tentokrát bylo mnohem živější. Zdá se, že se mi to stává, když nastanou nějaké potíže, pane Bože, jako by tu ještě něco fungovalo normálně!

Herb vstával dnes ráno se Sethem, osprchoval se s ním (ušetří to hodně času), a když přišli dolů, Seth trucoval a Herbovi se začínal objeovat monokl. Nemusela jsem se ho ani ptát. Seth ho samozřejmě přinutil, aby se praštil, stejně jako ho přinutil aby si kroutil ret, když jsme se vrátili z cukrárny a Seth zjistil, že ten jeho pitomý energeták zmizel. Podívala jsem se na Herba a on maličko zavrtěl hlavou, abych jako mlčela. Tak jsem mlčela. Zjistila jsem, že člověk může být vždycky za něco vděčný, tentokrát za to, že Seth neudělal nic horšího než přinutil Herba, aby se praštil (jenomže ty špatnosti nedělá vlastně Seth, ale ten druhý, ten Pochodující Chlapeček). Seth se ráno rád postaví k umyvadlu v koupelně a dívá se na Herba jak se holí. Ten zlý kluk mohl klidně vyskočit a přinutit Herba, aby si podřízl krk žiletkou. Děsí mě, když takovou věc píšu, ale někdy je lepší hodit to na papír. Jako když se vymačká hnus z rány. Pochodující Chlapeček začal, ještě než jsem měla snídani na stole - vždycky poznám, že je to on a ne Seth, protože jeho oči nejsou tmavě hnědé, ale skoro černé. "De je Koáb nů?" zeptal se.

"Ještě jsme Koráb snů nenašli," řekla jsem, "ale určitě ho najdeme."

"Ci svůj Koáb nů!" zařval z plna hrdla, a Herb sebou trochu trhl. Já ne. Když řve, aspoň ničím nehází. "Ci svůj zasvaný Koáb nů!"

"Nemluv tak před tetou Audrey," napomenul ho Herb, a já se lekla toho pohledu, který chlapeček po něm vrhl hrozně jsem se lekla, ale Herb vůbec nezakolísal. Je tak statečný. Tak prostě, přímočaře statečný. A nakonec to byl chlapeček, kdo sklopil pohled.

"Ci svůj Koáb nů," zamumlal trucovitým tónem, který naprosto nesnáším "Ci svůj Koáb nů, najděte."

Udělala jsem mu francouzskou topinku, tu má obvykle nejradši, ale nejedl. Jenom odešel (pardon, odpochoval) do doupěte. Za chvíli jsem uslyšela video, pustil si MotoKopy. Má jich čtyři nebo pět kazet, na každé je asi deset dílů. Naučila jsem se opravdu nenávidět ty hloupé hlasy kreslených postavíček, zvláště Cassie. Někdy si přeju, aby ji Beztváře zabil a vhodil její bezhlavé tělo někam do škarpy. Bůh mi pomoz, přeju si, abych žertovala, ale nežertuju.

Dokud video řvalo (kluk vždycky vytáčí hlasitost, což je někdy dobře), zeptala jsem se Herba, jak vysvětlí ten monokl, až půjde do práce. Začal mluvit falzetem a zamrkal očima: "Prostě chlapcům řeknu, že jsem vrazil do dveří miláčku." Snažil se to obrátit v žert. Nezabralo to.

Dneska nelítaly žádné věci, jako když Herb navrhl, že bychom mohli koupit náhradní Koráb snů. To

dneska Seth nedělal. Málem si to ale přeju. Jenomže on pořád jenom chodí z pokoje do pokoje, pochoduje, civí, spodní ret našpulený, pořád hledá ztracené autíčko. Někdy zajde do koupelny dívat se na televizi, ale dneska ho ani Bonanza neupoutala na dlouho. Snažila jsem se ho přimět, aby se mnou mluvil, ale nechtěl. A jde o to... ach jo, škoda, že neumím psát líp, vyjádřit se, aby člověk, který to bude číst (ne že bych to čekala), porozuměl. Je to, jako by - ten... pochodující kluk - vyráběl nějakou jedovatou elektřinu, když je naštvaný. Připadá mi, že ji souká přímo z těla, jako pavouk soukající elektrické vlákno, nebo bouřkové mraky, když se chystá zablesknout. Hromadí se to a hromadí, až má člověk nutkání akorát lítat z pokoje do pokoje, řvát a mlátit hlavou do zdi. Je to skutečné, není to jen pocit, je to fyzická záležitost. Člověk se potí (a ten pot smrdí, jako když má člověk vysokou horečku), a třesou se svaly, a v ústech vyschne. Napíšu sem něco, co jsem Herbovi vůbec neřekla. Když někdy nastane tahle situace, jdu do koupelny, zamкну dveře a masturbuju jako šílená. Asi je to jediný způsob, který dokáže trochu ulevit tomu tlaku. Orgasmy jsou tak prudké, až to děsí. Jako když vybuchují bomby!

To všechno jsem už cítila dřív, když se Pochodující Chlapeček uvnitř Setha kvůli něčemu naštvě, ale nikdy to netrvalo tak dlouho a nikdy to nenabralo takové otáčky. Odpoledne už jsem měla pocit, že celý dům je plný zemního plynu, stačilo by jenom škrtnout sirkou, aby to bouchlo. Byla jsem v kuchyni, chodila bezcílně sem a tam hlava mě bolela jako střep, až jsem cítila, jak mi cukají oči a pořád jsem se chtěla culit. Nevím proč, nedělo se nic zábavného, ale čím víc mě bolela hlava a čím víc mi cukalo v očích a čím víc jsem cítila, jak na mě ovzduší domu padá, tím víc jsem se chtěla culit, Kristepane!

Odešla jsem k dřezu a podívala se oknem ven na zadní dvorek. Seth seděl v pískovišti, hrál si s ostatními Energovozy. Jenomže kdyby někdo jiný než já viděl, jak si hraje, určitě by Seth do večera seděl někde ve zvláštním zařízení, takovém, kde vládá studuje výjimečné děti.

Energovozy mají vysunovací křídla, ale samozřejmě nelétají doopravdy. Jenomže ty Sethovy občas létají. Seděl na písku, ruce v klíně, a kolem hlavy mu lítal Slídivý šíp, Ruty-Tut a Masák a ostatní, rejdivly, vybíraly zatačky a honily se, dělaly esíčka a vývrtky, naznačovaly přistávací manévry na dráze, kterou jim Seth udělal na pískovišti, někdy ve formaci zalétaly k houpačce, podletěly sedátko jako kaskadéři ve filmu, potom vytočily zatačku a vrátily se. Dětské hračky, vesele barevné, létají jako stíhačky na zadním dvorku. Víím, že to musí znít jako blábol šílené ženské, ale přísahám ve jménu Božím, že je to pravda. Občas podniká nálety na Hannibala, sousedovic psa, a H. stáhne ocas mezi nohy a uteče. Herb to taky viděl.

Každé jiné dítě při pohledu na motokopské Energovozy, které provádějí takové kousky, by se smálo, tleskalo a výskalo, ale Pochodující Chlapeček nikoliv. Prostě sedí na pískovišti, spodní ret vytrčený, a civí.

Seth se díval na hračky a na mě, jak se na něj dívám, jak cítím, že to, co je v něm uvnitř, vychází ve vlnách ven, naplňuje vzduch hučením, které ale zní člověku v hlavě. Myslela jsem si, že vyletím z kůže, že se zcvoknu rovnou u toho dřezu, a potom zčistajasna, přišlo to denní snění. Je neskutečně krásné, a i když tomu říkám denní snění, nepřipadá mi tak; připadá mi to skutečné. V tom snu znovu prožívám jedno víkendové odpoledne, které jsem strávila ve srubu v horách Mohonk se svou kamarádkou Jan. To bylo v roce 1982, předtím, než jsme se vdaly. Seděly jsme a povídaly si, nevím jak dlouho - ona většinou o nemožném, umaštěném klukovi, do kterého byla tehdy blázen, já o tom, jak bych chtěla mít po promoci tři měsíce volno a procestovat naši zem.

Na Mohonku je tak krásně, takový klid. Obědváme v přírodě. Vzduch je teplý. Jan vypadá skvěle, já se cítím skvěle. Víím, že to není skutečnost a že se vrátím zase do té mizérie, ale po tu chvíli, co jsem tam, na tom nezáleží. Povídáme si s Jan, cítím na tváři slunce, čichám květiny. Je to nádherné. Nevím co to je nebo proč se mi to stává, ale jako protijed na vztekání P.CH. to funguje stokrát líp než drbání v koupelně. Říkám si, jestli s tím má něco společného Seth?

Kéž by i Herbie měl kam jít, ale asi nemá. Nejdál se dostane jenom tím svým vtípkováním a blbnutím, chudák. Kéž bych mu mohla říct o tom svém místě nebo ho tam i vzít, ale to by nebylo moudré. Myslím, že P.CH. umí z Herba vytáhnout věci, které ze mě nedostane. A Herb vypadá tak unaveně. Je to nefér vůči nám oběma, že nás tohle potkalo, ale je to strašlivě nefér vůči Herbiemu.

13. června 1995

"Koáb nů" je zpátky. Právě před chvílí. Nevím, jestli se mám bát nebo radovat.

Tedy samozřejmě se mi ulevilo, to by se ulevilo každému, od soboty to u nás vypadalo jako v koncentračním táboře, ale co se stane dál? Jak bude reagovat P.CH.? Díky Bohu zrovna spal, když zazvonil zvonek u dveří a díky Bohu je Herb v práci, protože P.CH. někdy odposlouchává Herbovy myšlenky, já to vím. Myslím, že u mě to nedokáže, pokud ho sama nepustím dovnitř nebo pokud mě nezaskočí.

Pane jo. Zrovna jsem si to po sobě přečetla a je to naprosto šílené. Zhluboka se nadechnu a začnu od začátku. Měla bych mít dost času. Seth pořádně nespál od pátku večer, a když budu mít štěstí, bude spát až do půl páté. To mi poskytuje nejmíň hodinu.

Kolem třetí, zrovna když jsem luxovala, kdosi zaťukal na kuchyňské dveře. Otevřela jsem a venku stál pan Hobart z ulice a jeho syn, což je takový nařvaný zrzavý kluk se silnými brýlemi a kůží barvy těsta. Trochu odpudivého vzhledu, jestli chcete slyšet pravdu. Kluk držel v náruči Koráb snů. Nepochybně byl Sethův. Ani jsem se nemusela dívat na rozbité koncové světlo a škrábanec na straně řidiče, abych to věděla, ale všimla jsem si obojího. Jako by mě praštil pytle do hlavy. Snažila jsem se něco říct, ale nemohla jsem, zadržlo se mi hrdlo. Nevím, co by ze mě vylezlo, kdybych mohla mluvit!

Dneska je horko, ke třiceti stupňům, ale Hobart byl oblečený jako církevní duchovní (což určitě je), do černého obleku a lakýrek. Jeho kluk měl na sobě zmenšeninu téhož a potahoval. Na jedné tváři měl pořádnou modřinu. Vsadila bych svoje bankovní konto, že mu ji udělal táta.

Nevadilo, že nemůžu mluvit, protože Hobart měl všechno připraveno. "Můj syn vám chce něco říct, paní Wylerová," začal, pak se podíval na chlapce, jako by říkal, jsi na radě, nepokaž to. "Hughu?"

Hugh začal potahovat ještě víc, ale řekl, že podlehl Pokušitelskému hlasu Satana (to bude PHS, stejně jako Pochodující Chlapeček je P.CH.) a ukradl Sethovi hračku. Rychle to ze sebe sypal a brečel pořád víc. Kluk skončil tímhle: "Můžete jít na policii a já učiním plné doznání. Můžete mi nařezat, nebo mi nařeže můj otec." Když jsem to poslouchala, připomnělo mi to automatickou telefonní předpověď počasí, kdy vám automat říká: "Chcete-li znát současnou situaci, zmáčkněte jedničku. Chcete-li znát předpověď na zítřek, zmáčkněte dvojku. Chcete-li znát stav našich silnic, zmáčkněte trojku." Nejspíš bylo jen dobře, že jsem byla tak ohromená. Kdyby to bylo jinak, možná bych se rozesmála, a na těch dvou nebylo nic legračního, jak tam stáli, tak svatí a zahanbení. Bála jsem se jich - zvláště toho otce - víc než se většinou bojím Seta.

Bála jsem se taky o ně.

"Je mi to moc líto," říká kluk a pořád drmolí, jako by text četl z taháku. "Požádal jsem svého otce o odpuštění, požádal jsem pána Ježíše o odpuštění, a teď žádám vás o odpuštění."

To už jsem se sebrala natolik, že jsem od něj vzala tu hračku - byla jsem tak rozčilená, že jsem si ji skoro upustila na palec - a řekla mu, že nebude nutný žádný výprask.

"Chlapec se musí také omluvit vašemu synovi," řekl pan Hobart. Vypadá jako Mojžíš s hladce vyholenou tváří a dobrým zástříhem, jestli si umíte představit Mojžíše v obleku s vestou od Searse. Po tom, co se u nás posledních pár měsíců dělo, si umím bez problémů představit cokoliv. V tom je taky moje potíže.

"Jestli nás k němu zavedete, paní Wylerová -"

Ať mě čert, jestli se ten pokrytecký pámbíčkář nezačal cpát rovnou dovnitř! Hned jsem ho vyšoupla, to si pište. (Skoro jsem při tom znovu upustila Koráb snů.) Poslední věc, po které jsem toužila, byla pustit toho tlustého zlodějíčka před Pochodujícího Chlapečka. Chtěla jsem, aby ti dva vypadli, a to rychle. Než ho některý hlas nebo emocionální vibrace probudí (a i když Hobart nebrečel, byl rozčilený nejmíň jako jeho kluk, možná ještě víc).

"Seth není můj syn, ale synovec," řekla jsem, "a zrovna teď spí."

"Dobrá," říká Hobart a ztuha přikývne. "Přijdeme později. Vyhovuje vám dnešní večer? Pokud ne, mohu přivést Hughu zítra odpoledne. Stěží si mohu dovolit vzít si volno z práce ještě jedno odpoledne - pracuji ve stoupovně v Ten Mile, víte - ale Boží záležitosti mají vždy přednost před lidskými."

Při řeči pořád zesiloval hlas, to se u takových lidí vždycky zdá, jako by se nedokázali ani uprdnout, aniž by z toho neudělali kázání. Začala jsem se opravdu bát, že se Seth probudí. A celou tu dobu, přísahám, že je to pravda, se ten kluk rozhlížel, jako by si chtěl zjistit, jestli tu ještě něco stojí za ukradnutí. Řekla

bych, že přijde den, kdy se Hugáček schoulí na gauči u nějakého psychoanalytika, jenomže lidi jako Hobartovi nevěří na psychouše, nebo ano?

Hnala jsem je ze dveří a po cestičce pořád dál, byla jsem pořádně rozjetá. Kluk se mezitím pořád ptá: "Odpouštíte mi? Odpouštíte mi?" pořád dokola, jako poškrábaná deska. Než jsem je dostala na chodník, uvědomila jsem si, že mám na oba vztek. Nejen kvůli tomu peklu, které jsme prodělali, ale protože se oba chovali, jako bych já nějak byla zodpovědná za nesmrtelnou zlodějskou dušičku toho malého spratka. Navíc jsem si dobře pamatovala, jak rejdl očkama a díval se, co máme u nás doma a co nemá on.

Sethovy "zvláštní schopnosti" mají asi - vlastně skoro určitě - velmi krátký dosah, jako rádiové vysílače, které se používají v autokinech a co vám pouští zvuk k filmu přímo do autorádia. Takže když jsem je dostala až na ulici, cítila jsem se natolik v bezpečí (tedy relativně v bezpečí), že jsem se Hughu Hobarta zeptala, jak to, že vůbec Sethův Energovůz vzal.

Pére a fils se na sebe podívali. Byl to divný, neklidný pohled, a já si uvědomila, že ani jednomu z nich ani tak nevadil výprask nebo i policejní návštěva, ale nelíbilo se jim, když měli mluvit přímo o krádeži. Ani trošičku. Není divu, že fundamentalisté tak hrozně nenávidí katolíky. Při pomyšlení na to, že by měli jít ke zpovědi, se jim scvrknou koule.

Jenomže já jsem je zahнала do rohu a nakonec to z nich vylezlo. Většinou mluvil William: to už kluk došel k závěru, že se mu nelíbím. Přimhouřil oči a taky přestal brečet.

Většinu jsem si mohla domyslet sama. Hobartovi patří k sionské baptistické církvi a jednou z jejich povinností jako dobrých členů církve je "šířit evangelium". To znamená rozdávat traktáty jako ten, který Herb našel v naší krabici na mléko, ten o miliónu let v pekle bez hltu vody. William a Hugh to dělají spolu, jako správný otec a syn, svatá náhražka za Malou ligu nebo fotbal. Většinou si vyhlídnou dům, který vypadá na chvíli opuštěně, protože chtějí "šířit slovo a zasévat sémě, nikoli se pouštět do debat" (slova Williama Hobarta), nebo zanechávají svoje milostné vzkazy pod stěrači aut na ulici.

Museli k nám vpadnout hned poté, co jsme odjeli do cukrárny. Hugh vyběhl po příjezdové cestičce a zastrčil leták pod krabici na mléko, a samozřejmě uviděl Koráb snů, který Seth někde nechal. Později otec prohlásil, že jsou pro zbytek dne Hughovy povinnosti u konce, ale než jsme se vrátili z cukrárny, Hugh se pocoural po ulici a podlehl populárnímu PHS (Pokušitelskému hlasu Satana). Jeho matka našla Energovůz včera, v pondělí, když byl Hugh ve škole a ona mu uklízela pokoj. Včera večer měli kvůli tomu "rodinnou konferenci", pak zavolali svému pastorovi o radu, trochu se telefonicky pomodlili a teď jsou tady.

Jakmile byl příběh u konce, kluk začal zase "Odpouštíte mi?" Když to zadrmlolil podruhé, řekla jsem "Přestaň to opakovat."

Vypadal, jako bych ho udeřila a jeho otcí úplně ztuhly rysy. Kašlala jsem na to. Dřepla jsem si abych viděla Hughovi přímo do těch prasečích oček. Nebylo lehké je zahlédnout, protože skla brýlí měl umaštěná a plná lupů.

"Odpuštění se týká jenom tebe a tvého Boha," řekla jsem. "Pokud se týče mě, nikomu nebudu vykládat, co jsi udělal, a Hobartovým radím totéž." Určitě poslechnou, to vím určitě. Stačilo mi jenom podívat se na modřinu, kterou měl Hugh na tváři, abych to věděla. Nevím, co na to matka toho fracka, ale to, co udělal, jeho otce přímo ničí.

Hugh přede mnou o krok couvl a viděla jsem mu na tváři, že takhle si to nepředstavoval, a nenáviděl mě za to. To je v pořádku. Já ho taky trochu nenávidím. Není divu, že po tom víkend, který jsme si prodělali kvůli jeho nenechavým rukám!

"My už tedy půjdeme, paní Wylerová jestli jste skončila," řekl Hobart. "Hughu čeká dlouhé sebezpytování. V jeho pokoji. Na kolenou."

"Jenomže já jsem neskončila," řekla jsem. "Ještě ne úplně." Nedívala jsem se na něj. Dívala jsem se na kluka. Myslím, že jsem se snažila prokouknout tu nenávist a hanbu a pokrytectví, abych viděla, jestli je tam někde uvnitř opravdový chlapec. A viděla jsem ho? Opravdu nevím.

"Hughu," řekla jsem, "víš, že lidé musejí žádat o odpuštění, když udělají něco špatného, že?"

Opatrně přikývl, jako by svědčil u soudu a měl dojem, že na něj nějaký právník šije boudu.

"Takže víš, že ukrást Sethovi hračku bylo špatné."

Znovu přikývl, ale hrozně neochotně. To už se prakticky schovával za otcovou nohou, jako by mu byly tři roky a ne osm nebo devět.

"Paní Wylerová, vskutku si nemyslím, že je nutné chlapce zastrašovat," řekl otec. Neuvěřitelná mravnost! Klidně mě nechá abych kluka přehнула přes koleno a bušila do něj jako na buben, ale když chci, aby kluk řekl nahlas, že si počínal špatně, najednou mu ubližuju. Je v tom nějaké poučení, ale ať mě čert, jestli vím jaké.

"Já ho nezastrašuju, ale chci, abyste věděli, že posledních pár dnů bylo pro nás hodně obtížných," řekla jsem. Odpovídala jsem dospělému, ale vlastně jsem pořád mluvila ke klukovi. "Seth má svoje Energovozy moc rád. Takže chci tohle, Hughu. Chci, abys mi řekl, že to, co jsi udělal, byla chyba, bylo to špatné a lituješ toho. Tím skončíme."

Hugh na mě civěl a kdyby pohled mohl zabíjet, už bych svůj deník nepsala. Ale bála jsem se? Prosím vás. Pokud jde o našťvané děti, tak žiju s králem všech šampiónů.

"Paní Wylerová, myslíte, že je to opravdu nezbytné?" zeptal se Hobart.

"Ano, pane," řekla jsem. "Spíš pro vašeho syna než pro mě."

"Tati, musím?" kňourá. Pořád se na mě dívá tím laserovým pohledem skrz ty umaštěné brýle.

"Tak jí pověz, co chce slyšet," řekl Hobart. "Hořkou medicínu je nejlepší spolknout naráz." Potom poplácal kluka po rameni, jako by říkal ano, je na tebe ošklivá, hrozná potvora, ale musíme to nějak překousnout.

"Byla-to-chyba-bylo-to-špatné-lituju-toho," říká kluk, jako by zase odečítal z taháku. Celou dobu na mě civěl - už nebrečel, ani nepotahoval. Zvedla jsem hlavu a uviděla, že stejným pohledem na mě civí otec. Oba si byli v té chvíli podobní jako nikdy. Lidi jsou úžasní. Jdou kus cesty celí vystrašení, ale taky vzrušení z pomýšlení, že budou ukřižováni, stejně jako jejich šéf. Místo toho jsem kluka přinutila, aby uznal, co je zač, a to zbolelo, a oba mě pro to nenávidí.

Ale důležité je tohle: 1) K.S. je zpátky a 2) Hobartovi o tom nebudou mluvit. Stud je někdy jediný roubík, který na lidi zabírá. Musím si vymyslet nějakou historku, kterou povím Sethovi, a pak ji povím taky Herbovi. Pravda prostě není bezpečná.

Slyším, že už nahoře chodí, jde do koupelny. Je vzhůru. Bože, prosím, doufám, že mám pravdu a nedokáže mi číst myšlenky.

Později

Velikánská úleva. A možná se poplácám i po zádech. Myslím, že Krize s Korábem snů je za námi, a to bez větších škod (kromě pár rozbitých talířů a mých krásných waterfordských skleniček). Seth i Herb spí. Také chci odejít nahoru, jakmile si kousek napíšu (psát si deník za takových okolností je možná nebezpečné, ale Bože, tak krásně to uklidňuje), pak deník položím na kuchyňskou skříňku, kde si ho nechávám.

Seth vstal dřív, než jsem si stačila pořádně rozmyslet, co mu povím, ale nakonec se ukázalo, že je to výhoda. Když sešel dolů, s očima ještě rozespaly, prostě jsem mu autíčko podala. Oblíče se mu tak rozzářil - úplně se rozsvítil překvapením a blahem, jako květina na slunci - že to skoro stálo za celý ten zatracený horor. Viděla jsem je v tom radostném pohledu oba, Setha i P.CH. Ten druhý je prostě rád, že má zase svůj Energovůz, Seth je myslím rád z jiných důvodů. Možná se mýlím, možná ho přeceňuju, ale neřekla bych. Myslím, že Seth byl rád, protože ví, že P.CH. nás teď nechá být. Aspoň na chvíli.

Byly doby, kdy jsem si myslela, jako správná vysokoškolačka, že P.CH. je jenom další aspekt Sethovy osobnosti - ta amorální součást, které freudovci říkají id - ale už si nejsem jistá. Pořád myslím na to, jak se Garinovi vydali na cestu napříč zemí, těsně předtím, než Billa a Jun a dvě starší děti zabili. Pak si vzpomenu na to, co nám říkal táta, když jsme byli mladí a šli si pro řidičák, nejdřív Bill, potom já. Povídal nám, že nesmíme nikdy udělat tři věci: jet s podhuštěnými pneumatikami, jezdit opilý a brát stopaře.

Bylo by možné, že Bill vzal v poušti nějakého stopaře, a ani o tom nevěděl? A že se pořád veze uvnitř Setha? Možná je to bláznivý nápad, ale všimla jsem si, že většina bláznivých myšlenek mě napadá touhle dobou, pozdě v noci, kdy už dům ztichl a ostatní spí. A bláznivý neznamená vždycky špatný.

Každopádně jsem neměla čas si kdovíjak vymyslet, tak jsem to vzala zkrátka. Našla jsem ho ve sklepě, řekla jsem, když jsem se tam šla podívat, jestli máme ještě pytlíky do vysavače. Samozřejmě jsme to tam

už prohledali, ale našla jsem ho zastrčený pod schody. Seth to přijal bez dalších dotazů (možná ho to ani nezajímalo, byl prostě spokojený, že má zase svůj Koráb snů, ale já jsem stejně mluvila hlavně k P.CH.). Herb měl jedinou otázku: Jak se tam Energovůz vůbec dostal? Seth do sklepa nechodí, bojí se tam, a H. to ví. Řekla jsem, že nevím - a světe div se - zdá se, že tím to zhaslo.

Seth seděl celý večer v doupěti ve svém oblíbeném křesle, držel na klíně Koráb snů jako holčička oblíbenou panenku, a díval se na televizi. Herb přinesl domů film z videopůjčovny. Jenom nějaký černobílý kousek z výprodeje, ale Sethovi se moc líbí. Je to kovbojka (samozřejmě z konce padesátých let. Už ji viděl dvakrát. Hraje v ní Rory Calhoun. Jmenuje se Strážci zákona.

19. června 1995

Myslím, že máme potíže.

Ráno se tu stavil William Hobart, celý vzteklý. Herb odešel do práce dvacet minut předtím, než se tu ukázal, díky Bohu, a Seth byl vzadu.

"Chci se vás na něco zeptat, paní Wylerová," řekl. "Máte vy nebo váš manžel něco společného s tím, co se stalo včera v noci s mým autem? Postačí mi prostě ano nebo ne. Jestli máte, tak to radši řekněte rovnou."

"Nevím, o čem mluvíte," řekla jsem a musela jsem vypadat přesvědčivě, protože se trochu uklidnil.

Vedl mě kus po chodníku (já jsem s radostí šla, čím od Setha na zadním dvorku dál, tím líp), a ukázal ke svému domu. Má auto, asi Explorer, něco takového. Měl píchlé pneumatiky a všechna okna byla rozbitá. Včetně čelního a zadního.

"Ach pane Bože, to je mi líto," řekla jsem. Bylo, jenomže možná z jiných důvodů, než si myslel.

"Omlouvám se za to obvinění," říká škrobeně. "Patrně jsem si myslel... ta hračka, kterou vzal Hugh... kdybyste stále měli zlost..." Vozidlo za vozidlo, to asi myslel, jako oko za oko.

"To už jsem hodila za hlavu, pane Hobarte," řekla jsem. "A nejsem nikdy mstivá."

"Má je pomsta, pravil Pán, a já zaplatím," říká.

"Správně!" řekla jsem. Nevím, jestli to bylo správně nebo ne, ale to už jsem se ho chtěla jenom zbavit. Jde z něj strach.

"Museli to být vandalové," řekl. "Opilci. Takovou věc by nikdo z naší ulice neudělal."

Doufám, že to byli vandalové. Doufám. A jak by to mohl být Seth - nebo Pochodující Chlapeček, jestli chcete - jestli jeho schopnosti mají opravdu jen krátký dosah? Pokud ovšem nerostou. Dosah se nešíří. Neodvažuju se o tom říct Herbovi.

24. června 1995

Když jsem dnes ráno sešla dolů a začala chystat snídani, viděla jsem Reedovy na chodníku před jejich domem, pořád v županu. Vyšla jsem ven. Bylo horko, ale někdy v noci přšelo - pořádně - a vzduch byl ráno chladnější, plný sladké mokré vůně, jaká je po letním dešti.

Byla sobota brzo ráno, jinak by se nejspíš ukázala celá ulice. Před domem Hobartových parkovalo policejní auto, všude ležely střepy skla, na cestičce a na trávníku, třpytily se ve slunci. William a jeho žena (Irena) stáli na zápraží v pyžamu, mluvili s policajty. Ten zlodějíček stál na zápraží za nimi a cucal si palec. Je na to trochu starý, ale pro Hobartovy to muselo být zlé ráno. Všechna okna v domě měli vytlučená, v přízemí i v patře.

Cammie řekla že se to stalo někdy ve tři čtvrtě na šest, že se zrovna probouzela a uslyšela to. "Nebyl to žádný randál, jak by člověk čekal, když je tu tolik skla, ale stačilo to, abych poznala, o co jde," řekla "Divné, co?"

"Hrozně," řekla jsem. Můj hlas zněl celkem normálně, ale neodvažovala jsem se ještě něco říct, aby se mi neroztřásl.

Cammie řekla, že se podívala ven skoro hned, když uslyšela hluk, ale lidi, co házeli ty kameny, už byli pryč (jestli policie skutečně najde nějaké kameny, sním je s rajskou omáčkou). "Ať to byl, kdo chtěl, musel utéct hodně rychle." Ukázala loktem na Charlieho. "Ten spal celou dobu jako dřevo."

"Nejdřív jeho auto, teď tohle," řekl Charlie. "Vandalové, to bych se divil. Někdo má na Willa Hobarta pítku."

"Ano," řekla jsem. "Vypadá to tak."

Později

Našla jsem Sethovy "vošťačké kváličí" pantofle, zastrčené daleko pod postelí. Náhodou. Hledala jsem zatoulanou ponožku. Pantofle mokré, růžová srst zcuchaná, kusy trávy přilepené na podrážce. Takže byl v noci venku. Nebo dnes brzo ráno. A já vím, kam šel. Nebo ne?

To je zlé... ale díky Bohu se jeho dosah nerozšiřuje, jak jsem si myslela. To by bylo ještě horší

26. června 1995

Počkala jsem, dokud Herb nebyl v práci - nechtěla jsem, aby jel, vypadal tak bledý a nemocný, ale říkal, že musí dokončit důležitou zprávu a odpoledne má velkou prezentaci - a pak jsem šla na zadní dvorek popovídat si se Sethem.

Seděl na pískovišti, tiše si hrál s MotoKopy, s Krizovým střediskem, a "Ponderosou", jak tomu Herb z legrace říká. Je to ranč a ohrada pro dobytek, které Herb viděl v jednom výprodeji cestou domů z práce, někdy v březnu nebo dubnu. Otočil auto a koupil to. Není to opravdový ranč Ponderosa z Bonanzy, samozřejmě, ale hlavní budova s roubenými stěnami tak trochu vypadá. Je u toho taky dům pro sezónní dělníky (střecha je v jednom místě děravá, ale jinak je v dobrém stavu) a v ohradě je spousta koní z umělé hmoty (pár jich má jen tři nohy). Herb za to zaplatil dva dolary a od té doby ranč patří k Sethovým nejoblíbenějším hračkám. Je zvláštní (a trochu přízračné), jak rychle a hladce začlenil ranč do svých motokopských fantazií. Asi jsou takové všechny děti, stanovené hranice je nezajímají, zvláště při hře, ale stejně je to šílená směska žánrů, když vidím, jak Cassie nebo Beztváře jezdí na třínohém koníku z umělé hmoty v ohradě pro dobytek.

Na nic takového jsem ale dnes ráno nemyslela, to vám povím. Bála jsem se, srdce mi v hrudi tlouklo jako zvon, ale když se na mě podíval, bylo mi trochu líp. Byl to Seth, ne ten druhý. Pokaždé, když uvidím Sethovu bledou, sladkou tvářičku, mám ho zase o něco radši. Je to možná šílené, ale je to pravda. Chci ho ještě víc chránit a ještě víc nenávidím toho druhého.

Zeptala jsem se ho, co se to děje u Hobartů - nemělo smysl si dál namlouvat, že tápe v temnotách ohledně ztraceného Korábu snů - ale on neodpovídal. Jenom se na mě díval. Zeptala jsem se ho, jestli vyklouzl ven z domu v sobotu ráno a šel jim rozbít okna. Pořád žádná odpověď. Pak jsem se ho zeptala, co chce, co se ještě stane, než přestane. Napřed jsem myslela, že neodpoví. Potom řekl, na Setha velmi zřetelně: "Měli by se odstěhovat. Měli by se brzo odstěhovat. Už to moc dlouho neudržím."

"Co neudržíš?" zeptala jsem se ho, ale už nic neřekl, jenom se pohroužil zase do sebe. Později, když obědval (jako obvykle konzervované špagety a čokoládový koktejl) jsem odešla nahoru, sedla si na postel a přemýšlela. Když byl zabit můj bratr s rodinou, svědci mluvili o nějaké červené dodávce, která měla na střeše jakýsi radarový talíř nebo nějaké jiné telekomunikační zařízení. Tajuplná dodávka, psaly noviny.

Slídivý šíp je červený. A má na střeše talíř.

Říkala jsem si, že už jsem se docela zbláznila, ale pak jsem si vzpomněla, jak jsme s Herbem viděli na zahradě Koráb snů. Nebyl samozřejmě skutečný, ale byl v životní velikosti... a Seth zrovna spal, když jsme ho viděli. Možná nefungoval na plný výkon.

Co když P.CH. unaví rozbíjení oken? Co když pošle Slídivý šíp (nebo Koráb snů, Spravedlnost nebo Svobodu), aby podnikl na Hobartovy menší nájezd?

Už to moc dlouho neudržím, řekl Seth.

27. června 1995

Skoro celý den jsem byla v Mohonku s Jan Goodlinovou. Víím, že bych to neměla dělat - je to stejný únik, jako alkohol nebo drogy - ale je těžké odolat. Mluvily jsme o našich a o trapasech, které se nám staly na střední škole, a o všem možném. Samé nádherné nicotnosti. Až do konce. Viděla jsem, že malý telefon je pryč, což znamená, že je čas, abych se vrátila, a Jan mi řekla: "Víš, kde bere energii na Hobartovy, že?"

Jistěže vím: z Herba. Saje ji jako upír krev. A myslím, že Herb to ví taky.

28. června 1995

Pozdě dopoledne jsem seděla v kuchyni u stolu, dělala si seznam nákupů, když jsem uslyšela houkat sirénu sanitky. Vyšla jsem ven právě včas, abych uviděla, že s rozsvícenými majáky zastavuje před Hobartovými. Zdravotníci vyskočili a utíkali dovnitř. Já jsem zašla do svého domu - vlastně jsem utekla - a podívala se z kuchyně na zadní zahradu. Seth byl pryč.

Energovozy seřazené na pískovišti, šikmo zaparkované, jak to vždycky dělá, když je na chvíli opustí, Ponderosa celá uklizená, koně v ohradě, krizové centrum dole u houpačky... ale Seth nikde. Kdybych vám řekla, že mě to překvapilo, tak bych lhala.

Když jsem se zase vrátila před dům, na chodnících po celé ulici stáli lidé, dívali se k Hobartovým. Dave a Jim Reedovi také vyšli ven, tak jsem se jich zeptala, jestli neviděli Setha.

"Je tamhle, paní Wylerová," říká Dave a ukazuje k obchodu. Seth stál u stojanu na kola a díval se ulicí jako my všichni. "Nejspíš si zašel pro sladkou tyčinku."

"Ano," odpovídám, ale vím, že a) Seth nemá žádné peníze; b) dokáže se domluvit sotva s Herbem a se mnou, natož s prodavači, které nezná; c) Seth nikdy nevychází ze zahrady.

Seth nevychází, ale ten Pochodující Chlapeček občas ano, jak se zdá. Asi aby se dostal do operačního pole.

Asi po pěti minutách pomáhali zdravotníci Ireně Hobartové ze dveří. Hugh, synek, ji držel za ruku a brečel. Nesnášela jsem toho kluka, nepochybně, ale už je to jinak. Teď ho jenom lituju a bojím se o něj. Irena měla šaty vpředu celé od krve. Držela si u nosu mul a jeden zdravotník jí mačkal zátylek. Nasedli do sanitky - Hugh si vlezl hned za ni - a odjeli.

Za necelé dvě hodiny byla zpátky (to už byl Seth bezpečně zalezlý v doupěti a díval se v kabelovce na staré kovbojky). Zastavila se tu na kafe Kim Gellerová, pověděla mi, že k nim zašla zeptat se, jestli Irena nepotřebuje s něčím pomoci. Kim je jediná z ulice, která se k Hobartovým chová takříkajíc přátelsky. Prý všechno zvládá, ale je pořádně vystrašená. Má hrozně vysoký tlak. Bere léky, ale stejně tlak nemá úplně pod kontrolou. Už dřív se jí občas spustila z nosu krev, ale nikdy tak hrozně jako dneska. Říkala Kim, že se jí spustila najednou, vyloženě jí stříkala z nosu, a nepřestávala, i když si dávala ledové obklady. Hugh se vylekal a zavolal 911. Zdravotníci trvali na tom, že ji odvezou do nemocnice na zjištění, jestli nepotřebuje vnitřek nosu vyleptat, i když jí krev skoro přestala téct, když sanitka přijela.

Vzala jsem Setha dovnitř a začala jím třást. Řekla jsem mu, že musí přestat. Jenom se na mě díval, pusa se mu klepala. Přestala jsem já, celá vzteklá a zahanbená. Třásla jsem tím nepravým.

Toho druhého jsem ale zahlédla. Přísahám, že ano. Schovával se za Sethovými očima a vysmíval se mi. Myslím, že nejhorší na tom všem je, že P.CH. ví, že má Hugha Hobarta nechat být. Aby se jenom díval.

29. června 1995

Dnes ráno jsem se probudila kolem třetí a druhá půlka postele byla prázdná. Koupelna taky. Šla jsem dolů, celá vyděšená. V obýváku, v doupěti, v kuchyni, nikde nikdo. Vyšla jsem do garáže a našla jsem Herba, jak sedí u ponku, na sobě neměl nic, jenom trenýrky, ve kterých spí, a brečel. Před dvěma lety si tam instaloval silné osvětlení - lampy s kovovými stínítky, jaké bývají nad kulečnickem - a v jejich ostrém světle jsem viděla, jak strašně zhubl. Vypadá hrozně. Jako by trpěl mentální anorexií. Vzala jsem ho do náruče a on brečel jako dítě. Pořád opakoval, že je unavený, pořád tak strašně unavený. Řekla jsem něco v tom smyslu, že hned ráno zajedeme k doktoru Eversovi. Jenom se zasmál a řekl, že vím, co mu je.

Samozřejmě že vím.

1. července 1995

K večeru přijela k Hobartovým další sanitka. Jakmile jsem ji uviděla, utíkala jsem nahoru podívat se na Setha, který měl spát. Seth tam nebyl. Okno otevřené - okno v prvním patře - a Seth tam nebyl. Když jsem vyšla ven, uviděla jsem ho naproti na ulici, jak se drží za ruku starého Toma Billingsleye. Rozběhla jsem se k němu a popadla ho.

"Žádný strach, všechno je v pořádku, Audrey," řekl Tom. "Jenom jsme si vyšli trochu na procházku, vid' "

Sethe?"

"Už nikdy nechod' sám na ulici!" řekla jsem mu. "Už nikdy!" Znovu jsem jím zatřásla, i když jsem nechtěla. Hloupé, klidně bych mohla třást hroudou z vosku.

Když tentokrát vyšli zdravotníci, měli nosítka. Na nich ležel Will Hobart. "Zdá se, že Hobartovi mají poslední dobou vyloženou smůlu," řekl Tom.

Pan Hobart měl mít tento týden dovolenou, ale nejmíň pár dní stráví v okresní nemocnici. Spadl ze schodů, zlomil si nohu a kyčel. Kim mi později řekla, že pije, i když je duchovním Sionské úmluvy. Možná pije, ale nemyslím, že kvůli tomu spadl ze schodů.

3. července 1995

Žádný Pochodující Chlapeček není. Nikdy nebyl. Uvnitř Setha je nějaká věc - žádné id, žádný další projev jeho osobnosti, žádný stopař, ale něco jako tasemnice. Může myslet. A mluvit. Dneska se mnou mluvila - říká si Tek.

6. července 1995

Včera v noci kdosi zastřelil Hobartovic angorskou kočku. Nezbylo z ní nic, jenom krev a srst. Kim říká, že Irena H. je hysterická, myslí si, že všichni v ulici po nich jdou, protože vědí, že Hobartovi přijdou do nebe a my ostatní do pekla. "Takže nám připravují peklo na zemi," to prý řekla Kim. Prosila Kim, aby jí řekla, kdo to dělá. Hugh je prý zničený, vůbec nevychází z pokoje, jenom leží na posteli, brečí a opakuje, že je to všechno jeho vina, protože zhřešil. Když Kim řekla, že neví a nemyslí si, že by někdo z Topolové ulice zabil Hobartovým kočku, řekla paní Hobartová, že Kim je stejná jako ostatní a tímto přestávají být přítelkyněmi. Kim je hrozně rozčilená, ale ne tak jako já.

Co mám pro Boha dělat? Ještě to nikomu příliš neublížilo, ale -

8. července 1995

Ach pane Bože, děkuju ti. Dnes ráno hned po deváté zabočil na ulici stěhovací vůz a zastavil před Hobartovými. Stěhují se pryč.

16 července 1995

Ty malý hnusný hajzle, ty sketo. Jak jsi mohl. Ty parchante, kéž bych tě dostala. Kéž bys Setha pustil a já na tebe mohla. Ach Bože, Bože, Bože.

Moje vina? Ano. JAK VELKÁ je moje vina, to je otázka. Ježíši drahý, jak bez něho můžu žít. Jak to potáhnu dál. Nevěděla jsem, že na celém širém světě může být taková bolest a kolik z toho je moje vina KOLIK? Ty hajzle Teku, ty hajzle. Přestanu deník psát. Svou úlohu už stejně splnil.

Ach, Herbe, je mi to tak líto, miluju tě, je mi to líto.

19. října 1995

Dnes jsem dostala odpověď na dopis, trvalo to celé věky a už jsem žádnou nečekala. Odpověděl mi důlní inženýr, jmenuje se Allen Symes. Pracuje v jakési Čínské jámě, v městečku Beznaděj, v Nevadě.

Prý Billa s rodinou viděl, ale nic se nestalo, prostě jim ukázal důl a pak jeli dál, nic se nestalo.

Lže. Asi se nikdy nedozvím proč, ani co se tam stalo, ale tohle vím. Lže.

Bůh mi pomáhej.

KAPITOLA 10

1

Všechno se to seběhlo rychle, ale Johnnyho neopustila napůl zázračná, napůl děsivá schopnost všechno vidět a logicky řetězit.

Entragian, který umíral, ale byl příliš vážně zraněný, než aby si to uvědomoval, se plazil k jednomu primitivnímu kaktusu po levé straně stezky, a hlava mu visela tak nízko, že zanechávala na nízkém

porostu krvavou šmouhu. Lebka se mu leskla mezi visícími cáry vlasů jako matná perla. Vypadal jako skalpovaný.

Uprostřed stezky se odehrával bizarní valčík. Zvíře z rokliny - hrozivá picassovská puma s oranžovými tesáky - stálo na zadních a předními tlapami se opíralo Stevu Amesovi o ramena. Kdyby Steve paže spustil dolů, když mu kočka vydrápla malou dvaadvacítku, už by byl mrtvý. Složil je však na hrudi a teď se lokty a předloktím opíral kočce o hrud'

"Zastřelte to!" řval. "Pane Bože, zastřelte to!"

Ani jeden chlapec se nesehnul pro upuštěnou pistoli. Nepocházeli z jednovaječných dvojčat, ale v obličejích jim objevil totožný zděšený výraz.

Puma (Johnnyho bolely oči už jen při pohledu na ni) vyrazila pronikavý, jakoby ženský výkřik a zaútočila trojúhelníkovitou hlavou. Steve sebou trhl dozadu a pokusil se zvíře odhodit stranou. Jenže to se ho drželo tlapami, a tak se oba opile potáceli, kočka bořila drápy Stevovi do ramenou stále hlouběji a Johnny viděl, jak na Stevově košili, tam kde se zatínaly drápy - stejně obrovské jako zuby, jenomže černé -, rozkvétají krvavé skvrny. Ocas se divoce mrskal sem a tam.

Provedli další půlobrat a Stevovi se zamotaly nohy. Málem ztratil rovnováhu, ale stále se zkříženými pažemi pumě vzpíral. Entragian se za nimi dostal ke kaktusu. Zabořil krvácející a děsivě rozervanou hlavu do ostnů, pak se zhroutil a svalil na bok. Johnnymu připadal jako stroj, který konečně doběhl. Kojoti nařikali, sice pořád nebyli vidět, ale už byli blíž; vzduch čpěl kouřem z hořícího domu.

"Zastřelte tu mrchu!" ječel Steve. Podařilo se mu zase získat rovnováhu, ale za chvíli nebude mít kam couvat; ocítl se na okraji cestičky. Jeden krok do trnitého podrostu, nejvýš dva, a upadne. Potom mu ta stvůra rozsápe krk. "Zastřelte to, prosím vás, roztrhá mě!"

Johnny v životě nebyl tak vyděšený, avšak zjistil, že nejtěžší je jen první krok; jakmile strnulost těla povolila, strach už tolik nevadil. Nakonec ho ta příšera mohla nanejvýš zabít, a smrtí by aspoň skončil pocit, že mu v hlavě došlo k zemětřesení.

Popadl Entragianovu pušku - mnohem větší než tu, kterou kočka vydrápla vlasatci z rukou - všiml si, že je zajištěná, a palcem odjistil. Potom přiložil ústí pušky ze strany k vypouklé hlavě pumy.

"Zatlač!" zařval a Steve zatlačil. Hlava kočky sebou šklubla vzhůru a nad Stevův krk. Ostré zuby zasvítily jako jedovatý korál. Světlo zapadajícího slunce se odráželo v zelených očích, takže vypadaly, jako by hořely. Johnny měl čas zamyslet se, jestli má Entragian náboj v komoře - jestli ne, tak už nejspíš nikdy nenapíše žádnou další knížku o Kocourku Očkovi - pak trochu odvrátil hlavu a stiskl spoušť. Ozvalo se uspokojujivé křachnutí, z hlavně vyšlehl jazýček ohně a potom Johnny ucítil kromě hořícího domu i sežehnutou srst. Puma padla na bok, hlavu měla skoro pryč, ze srsti na zátylku se kouřilo. Uvnitř otevřené lebky neměla krev, kosti a tkáň, ale vláknitý růžový materiál, který Johnnymu připomněl rozcupovanou izolaci, kterou si asi rok po nastěhování do nového domu nechával dát do patra a podkroví.

Steve klopýtl a zamával rukama, aby neupadl. Marinville mu podával ruku, ale byl jako omámený a byla to z jeho strany jen symbolická snaha. Steve se natáhl do křoví u cestičky jak široký, tak dlouhý, hned vedle šklubajících se zadních tlap pumy. Johnny se shýbl, chytil ho za zápěstí a zatáhl. Před očima mu zatancovaly černé fleky a jednu ošklivou vteřinu si myslel, že omdlí. Potom už Steve stál na nohou a Johnnymu se projasnil zrak.

Vau-vau-vaúúúúú...

Johnny se nervózně rozhlédl. Pořád nic neviděl, ale ty potvory byly čím dál blíž.

2

Dave Reed si pořád myslel, že se za chvíli probudí. Nevadilo, že cítí policistovu krev a pot, protože vedle něj klečel, nevadilo, že slyší ztýraný policistův dech (i svůj vlastní), že vidí jedno umírající policistovo oko nebo jeho mozek - šedý vrásčitý mozek - zubatým otvorem v jeho lebce. Musel to být sen. Jeho bratr by přece nezastřelil chlapa ze sousedství, sice zkorumpovaného policajta, jo, ale taky chlapa, který jednou řekl Carymu Riptonovi, aby zkusil házet baseballovým míčkem s prsty přes švy a ne na nich... a který to vzápětí předvedl ohromující obloukovou petardou.

Smrdí, jako by se podělal, pomyslel si Dave a najednou se mu chtělo zvracet. Ovládl se. Nechtěl znovu zvracet, ani ve snu.

Policista se natáhl a zahákl se prsty Davovi do košile.

"Bolí," zašeptal chraptivě. "Bolí."

"Ne-" David polkl a odkašlal si, "- nemluvte."

Za sebou slyšel, jak se Johnny Marinville a ten hipík baví o tom, jestli by měli pokračovat dál, neuvěřitelné. Byli šílení, určitě. A Marinville... kde byl Marinville? Jak to mohl dopustit? Byl přece sakra dospělý!

Collie Entragian se otřásl námahou a zvedl loket. Zbývající oko hledělo upřeně a soustředěně na chlapce.

"Nikdy," zašeptal. "Nikdy -"

"Pane... pane Entragiane... měl byste..."

Vau-vau-VAÚÚÚÚ!

Tentokrát tak blízko, až měl Dave Reed pocit, že mu mrzne kůže. Měl chuť rozškrábat Johnnymu Marinvillovi obličej, že to nedokázal zarazit dřív, než se všechno neodvolatelně stalo. Jenomže policajtovo oko ho drželo jako špendlík brouka a jedna policajtova zakrvácená ruka chytla do nejisté pěsti Dava za košili. Mohl by se vyprostit, asi ano, ale...

Byla to lež. Cítil se jako brouk na špendlíku.

"Nikdy jsem nebral drogy... neprodával je... nic takového," šeptal Collie. "Nikdy jsem nevzal ani halíř.

Bouda. Nasazení policajti... zjistil jsem to."

"Vy -" začal Dave.

"Zjistil jsem to! Chápeš... co říkám?" Zvedl ruku, kterou nedržel Dava za košili, a otevřel dlaň, zdálo se, že ji zkoumá. "Ruce... čisté."

"Jo, jasně," řekl Dave. "Ale radši byste neměl mluvit. Máte... no, menší škrábanec, a -"

"Jíme ne!" zařval za ním Marinville. "Nedělej to!"

Dave najednou zjistil, že se může umírajícímu muži vyprostit docela snadno.

3

"Co budeme dělat?" ptal se Johnny vlasatce, zatímco na druhé straně cestičky klečel tmavovlasý kluk u muže, kterého postřelil klukův bratr. Johnny slabě slyšel Entragianův hlas, který něco mumlal, jako by se chtěl řádně vyzpovídat, než zemře. Johnny se to odpoledne znovu poučil o jednom ponurém faktu: lidé umírají těžce, většinou, a když odcházejí, pak se to děje dost nedůstojně... a nejspíš si ani neuvědomují, že odcházejí.

"Dělat?" opakoval Steve. Hleděl na Johnnyho skoro komicky užasle a prohrábl si rukou vlasy, takže si šediny umazal červenou. Na ramenou košile, kde ho popadly kočičí drápy, se mu šířila krev. "Jak to myslíte, dělat?"

"Půjdeme dál, nebo se vrátíme?" zeptal se Johnny. Mluvil drsně, naléhavě. "Co je tam vpředu? Co jste viděli?"

"Nic," řekl Steve. "Ne, беру zpět. Je to horší než nic. Je -" Pohledem zabloudil za Johnnyho a vytřeštil oči.

Johnny se otočil, myslel si, že hipík určitě uviděl kojoty, že konečně dorazili, ale nebyli to kojoti. "Jíme, ne!" zařval. "Nedělej to!" Věděl, že je už pozdě, viděl to na bledém obličejí mladého Jima Reeda, ve kterém už všechno bylo zničeno.

4

Chlapec tam stál a tiskl si ke spánku pistoli právě tak dlouho, aby Steve Ames zadoufal, že to snad neudělá, že v předposlední chvíli, v posledním předpokoji zaváhání, ještě před nekonečnou chodbou neodvolatelnosti, se rozmyslel, ale pak Jim zmáčkl spoušť. Tvář se mu zkrivila, jako by ho dostal středně silný zásah slzným plynem. Kůže jako by se mu po stranách lebky nafoukla, levá tvář povolila. Potom se mu hlava rozletěla, jeho plány na psaní skvělých esejů (nemluvě o tom, jak dostane Susi Gellerovou do

postele) se proměnily v pouhý prach v podivném ovzduší zapadajícího slunce, v červený šmír, který se rozplácl po jednom šíleném kaktusu jako slina. Zapotácel se, kolena mu povolila, pistole mu vypadla z ruky, pak šel k zemi. Steve obrátil stnulou tvář k Johnnymu a myslel si: Neviděl jsem, co jsem právě viděl. Přehraj to znova, přetoč pásek a poznáš to taky. Neviděl jsem, co jsem právě viděl. Ani jeden jsme to neviděli. Ne, kámo. Ne.

Jenomže viděl. Ten kluk, kterého přemohly výčitky a hrůza z toho, co udělal chlapovi od nich z ulice, právě před nimi v náhlém hnutí mysli spáchal sebevraždu.

"Měl jste ho zastavit!" rozkřičel se Dave Reed a vrhl se na Johnnyho. "Měl jste ho zastavit, proč jste ho nezastavil? Proč jste ho nezastavil?"

Steve se pokusil kluka chytit, když letěl kolem něj, ale bolest v ramenou byla krutá. Mohl se jenom bezmocně dívat, jak Dave Reed skočil na Johnnyho a strhl ho k zemi. Dvakrát se převalili, z jedné strany cestičky na druhou. Johnny se ocítl nahoře, aspoň na chvíli. "Davide, poslouchej mě -"

"Ne! Ne! Měl jste ho zastavit! Měl jste ho zastavit!"

Kluk Johnnyho nejdřív praštil pravou rukou, potom levou. Vzlykal, po bledých tvářích se mu hruly slzy. Steve se znovu pokusil pomoci a podařilo se mu jenom rozptýlit Johnnyho, který se snažil kolena přimáčknot chlapcovy paže. Dave prudce vyhodil bokem a shodil Johnnyho z cestičky. Johnny nastavil ruku, aby zarazil svůj pád, a vysloužil si celou hrst kaktusových ostnů. Zařval bolestí a překvapením.

Steve chytil pravou rukou Dava Reeda za rameno - paži, kterou aspoň trochu ovládal -, ale chlapec ho snadno setřásl, aniž se ohlédl, a pak skočil Johnnymu Marinvillovi na široká záda, chytil ho kolem krku a začal ho škrtit. A všude kolem nich v rychle houstnoucím šeru vyli kojoti - v dokonale sezpívaném sboru, jaký Steve nikdy neslyšel, když byl malý, i když se narodil a vyrůstal v Texasu.

Takové vytí člověk slyší jenom ve filmech.

5

Oba muži chtěli jít s ní, ale Cynthia odmítla - jeden byl starý, druhý opilý. Branka na konci zahrady byla pořád otevřená. Jakmile jí prošla, už se prodírala podrostem k cestičce. Ještě než se k ní dostala, uviděla několik kaktusů (stále jich přibývalo, vytlačovaly obvyklý lesní porost), ale neregistrovala je. Slyšela vpředu hluk zápasu: prudké, napjaté oddechování, bolestný výkřik, potom dopad rány. A kojoty. Neviděla je, ale zdálo se, že jsou všude.

Když doběhla k cestičce, prodrala se kolem ní štíhlá drobná blondýnka, aniž jí věnovala jediný pohled. Cynthia věděla, kdo to je - Cammie Reedová, matka dvojčat. Za ní utíkal Brad Josephson, těžce oddechoval. Po tvářích mu stékaly čůrky potu; ve večerním světle vypadal, jako by plakal krvavé slzy. Slunce zapadá, pomyslela si Cynthia, když zabočila na cestičku a rozběhla se za ostatními. Jestli brzo nevypadneme, nejspíš se ztratíme. A to by nebyla legrace.

Ted' se zepředu ozval výkřik. Ne, nebyl to výkřik, ale řev. Zděšený a žalostný zároveň. To určitě křičela ta Reedová. Cynthia slyšela, jak Brad říká: "A sakra, to ne," zrovna když k němu doběhla.

Josephsonova široká záda jí chvíli bránila ve výhledu, ale pak se Brad sklonil vedle Cammie a Cynthia uviděla, že po stranách cestičky leží dvě těla. V houstnoucích stínech nepoznala, kdo to je - jenom že to jsou muži a že zřejmě sešli nepříjemnou smrtí -, ale viděla Steva stát stranou vlevo na cestičce, a když ho zahlédla, měla radost. Skoro u jeho nohou ležela mršina hrůzně znetvořeného zvířete, které mělo ustřelenou půlku hlavy.

Cammie Reedová klečela vedle jedné mrtvoly, nedotýkala se jí, ale držela nad ní roztřesené ruce dlaněmi vzhůru, a naříkala. Tvář jí zaplavila vražedná bolest. Cynthia uviděla kraťasy a pochopila, že je to jeden z jejích synů.

Měli přece tak dokonalé zuby, pomyslela si Cynthia stupidně. Muselo je to stát s manželem úplné jmění. Brad se snažil odtrhnout druhé dvojče (Dava, tak se podle Cynthie jmenoval, nebo možná Doug) od Johnnyho Marinvilla. Statný černochoz vrazil ruce chlapci pod paže a zahákl veliké dlaně Davovi za krkem, takže mu dal dvojitého nelsona. Jenomže mladý Reed se nechťel jen tak vzdát.

"Pust' mě!" řval. "Pust' mě, hajzle jeden! Zabil mi bratra! Zabil Jimmyho!"

Paní Reedová přestala naříkat. Zvedla hlavu a ten klidný, tázavý výraz v jejím bílém obličejí Cynthii

vyděsil. "Cože?" řekla tak potichu, že možná mluvila jen k sobě. "Co jsi to řekl?"

"Zabil Jimmyho!" řval Dave Reed. Hlavu měl násilně skloněnou tlakem Bradových paží, ale stejně neomylně ukazoval na Johnnyho, který pomalu vstával. Spisovateli tekla z nosu krev.

"Ne," vypravil ze sebe Johnny těžce. Žena ho však neposlouchala, Cynthia to jasně postřehla na jejím bílém a ztuhlém obličejí, ale Marinville to neviděl. "Chápu, jak ti je, Davide, ale -"

Žena pohlédla dolů. Cynthia pohlédla dolů také. Ve stejném okamžiku uviděly na cestičce pětáctyřicítka a obě se po ní vrhly. Cynthia padla na kolena a dotkla se jí první, ale k ničemu to nebylo. Ruku jí sevřely prsty studené jako mramor a silné jako orlí pařáty a pistoli jí vytrhly.

"- byla to všechno strašná nehoda," mumlal Johnny. Zdálo se, že mluví hlavně k Davovi. Vypadal špatně, jako by měl omdlít. "Tak to musíš brát. Jako -"

"Pozor!" vykřikl Steve, potom: "Ježíši Kriste, paní, ne! Nestřílejte!"

"Zabil jste Jimmyho?" zeptala se žena naprosto chladně. "Proč? Proč jste to udělal?"

Ale odpověď, jak se zdálo, ji nezajímala. Zvedla pětáctyřicítka a zamířila Johnnymu Marinillovi na čelo. Cynthia nepochybovala, že ho miní zabít. Zabíla by ho, nebýt nově příchozího, který vešel mezi Cammie a její zamýšlený terč těsně předtím, než stačila zmáčknout spoušť.

6

Brad tu zombie poznal, i když šla trhaně a klopýtavě a měla znetvořený obličej. Netušil, jaká síla způsobila, že se přátelský vysokoškolský učitel angličtiny z ulice proměnil v tu věc, na kterou se teď díval, a ani to nechtěl vědět. Už ten pohled mu stačil. Jako by někdo, jehož nesmírnou sílu předčila pouze sadistická krutost, sevřel Petru Jacksonovi hlavu mezi dlaně a zmáčkl. Oči mu vylézaly z důlků; levé bylo puklé a leželo na tváři. Jeho úsměv byl ještě horší, groteskní škleb od ucha k uchu, který Bradovi připomněl Jokera z komiksů o Batmanovi.

Všichni strnuli; Brad cítil, jak mu prsty, sevřené na Davově zátylku, povolují, ale Dave se nepokusil ihned vyprostit. Vlasatec v zakrváceném tričku stál Petrovi trochu v cestě a Brad si chvíli myslel, že dojde ke srážce. V poslední vteřině se hipíkovi podařilo udělat roztřesený krok zpět, takže udělal místo. Petr k němu otočil podivně znetvořenou hlavu. Slábnoucí světlo ozářilo vypoulené oční bulvy a vyceněné zuby. "Najít... mého... přítele," řekl Petr hipíkovi. Hlas měl slabý a nejistý, jako by byl pod narkózou natolik, aby ho mohl někdo takhle zpitvořit, ale zase ne tak moc, aby o sobě vůbec nevěděl. "Posadit... se... s... přítelem."

"Klidně, kámo, posluž si," zablekotal hipík a pak se ošil a odtáhl ramena co nejdál od rozšklebeného muže. Hipík byl zraněn a určitě ho ten pohyb bolel, ale stejně ho udělal. Brad se mu nedivil. Taky by nechtěl, aby se ho něco takového dotklo, byť jen mimochodem.

Petr šel dál po cestičce, cestou kopl do nohy nataženého zvířete a Brad uviděl prapodivnou věc: zvíře - byla to nějaká kočkovitá šelma - se rozkládalo jako ve zrychleném filmu, kůže mu černala a začínaly z ní stoupat stužky ohavně páchnoucí páry nebo kouře.

Zůstali jako přimrazení - hipík s vytočenými zakrvácenými rameny; prodavačka klečící na jednom kolenu; Cammie stojící před dívkou s namířenou zbraní; Johnny s rukama zvednutýma, jako by chtěl kulku chytit; Brad a Dave Reed strnuli v zápasnické póze - a Petr zatím kráčel po cestičce dál, teď už obrácený zády. Večer byl naprosto tichý, ponořený do mizících paprsků denního světla. Dokonce i kojoti zmlkli, aspoň na chvíli.

Potom Dave ucítil, že mu krk už cizí ruce nespírají tak silně, a vytrhl se Bradovi. Chlapec se však vůbec o Johnnyho nezajímal. Místo něj se vrhl na matku.

"Ty taky!" zakřičel. "Tys ho taky zabíla!"

Obrátila se k němu, šokovaná a zmatená.

"Proč jsi nás sem posílala, mami? Proč?"

Vytrhl jí pistoli z ochablé ruky, chvíli ji držel před očima a pak ji hodil do lesa... jenomže to už nebyl les, už ne. Všude kolem nich postupovaly změny, bez ohledu na jejich potyčky, a teď stáli v ježatém, neznámém kaktusovém lese. Dokonce i pach hořícího domu se změnil; teď páchl jako hořící mesquit nebo snad pelyněk.

"Dave... Davey, já..."

Zmlkla, jenom se na něj dívala. Oplácel jí pohled, v obličeji byl stejně bílý, stejně ztrhaný. Brada napadlo, že ještě nedávno ten kluk stál na trávníku před domem, smál se a házel talířkem. Davův obličej se začal krabatit. Ústa se mu protáhla a roztřeseně otevřela. Mezi rty se natáhly třpytivé nitky slin. Zanaříkal. Matka ho vzala do náruče a začala ho kolébat. "Ne, to nic," řekla. Oči měla jako hladké tmavé kameny ve vyschlé řece. "Ne, to nic. Ne, miláčku, to nic, maminka je tady a všechno je v pořádku."

Johnny se dostal zase na cestičku. Krátce pohlédl na mrtvé zvíře, které se teď tetelilo, jako by se na něj díval rozpáleným vzduchem nad pecí, a vytékaly z něj čůrky husté růžové tekutiny. Potom se podíval na Cammie a jejího zbývajícího syna.

"Cammie," řekl. "Paní Reedová. Já jsem Jimu nezastřelil. Přisahám, že ne. Náhodou -"

"Mlčte," řekla, aniž se na něj podívala. Dave byl o polovinu vyšší než jeho matka a nejmíň o pětatřicet kilo těžší, ale ona ho kolébala stejně snadno, jako to dělávala, když mu bylo osm měsíců a bolelo ho břicho. "Nechci slyšet, co se stalo. Nezajímá mě, co se stalo. Pojďme se vrátit. Chceš se vrátit, Davide?" David s pláčem přikývl, tvář přitisknutou k jejímu rameni.

Obrátila své děsivě suché oči k Bradovi. "Ponesete mého druhého chlapce. Nenecháme ho tu s tou zrůdou." Krátce se podívala na smrdutou mršinu pumy, ze které se pářilo, a pak znovu na Brada.

"Ponesete ho, rozumíte?"

"Ano, paní," řekl Brad. "Rozumím dokonale."

7

Tom Billingsley stál mezi kuchyňskými dveřmi, vykukoval ven do houstnoucího šera směrem k otevřené zadní brance a snažil se vyznat ve zvucích a hlasech, které odtamtud slyšel. Když mu pokleply na rameno čísi prsty, málem dostal infarkt.

Kdysi by se byl ladně otočil a zneškodnil vetřelce pěstí nebo loktem dřív, než by bylo jasné, co se to děje, ale štíhlý mladík, který byl mocen takové rychlosti a mrštnosti, byl dávno pryč. Vyrázil pěstí, ale zrzavá žena v modrých kraťasech a halence bez rukávů měla spoustu času uhnout, a Tomovy artritidou zkroucené prsty zneškodnily jenom řídký vzduch.

"Kristepane, ženská!" vykřikl.

"Promiňte." Obličej Audrey, jindy hezký, byl celý ztrhaný. Na levé tváři měla modřinu velikosti dlaně a měla opuchlý nos, ušpiněný zaschlou krví. "Chtěla jsem něco říct, ale bála jsem se, že byste se lekl ještě víc."

"Co se ti stalo, Aud?"

"To je jedno. Kde jsou ostatní?"

"Některí v lese, další jsou vedle. To -" Ozvalo se vytí. Červené světlo už mizelo a zbývala jen slabě oranžová barva. "Nezdá se, že by se těm venku dařilo dobře. Hodně se tam křičí." Vzpomněl si na něco. "Kde je Gary?"

Ustoupila stranou a ukázala mu to. Gary ležel ve dveřích mezi kuchyní a obývacím pokojem. Poroučel se, ale manželčinu ruku nepustil. Teď, když řev a jekot z lesa umlkly - aspoň dočasně -, uslyšel starý doktor, jak chrápe.

"Pod tím přehozem je Marielle?" zeptala se Audrey.

Tom přikývl.

"Musíme se dostat k ostatním, Tome. Než to začne znovu. Než se zase vrátí."

"Ty víš, co se tu děje, Aud?"

"Nikdo asi neví přesně, co se tu děje, ale něco přece jenom vím, ano." Přitiskla si hrany dlaní k čelu a zavřela oči. Tomovi připadala jako studentka matematiky, která se potýká se složitou rovnicí. Pak ruce spustila a znovu se na něj podívala. "Radši půjdeme vedle. Měli bychom být všichni pohromadě."

Ukázal bradou na chrápajícího Garyho. "Co s ním?"

"Nedokázali bychom ho odnést, a i kdyby ano, nedokázali bychom ho dostat přes plot Davida Carvera. Sám budete mít co dělat."

"Já to zvládnou," ohradil se trochu popuzeně. "O mě se neboj, Aud, já to zvládnou docela dobře."
Od lesa zazněl výkřik, další výstřel, a potom bolestný řev nějakého zvířete. V odpověď zavyl snad tisíc kojotů.

"Neměli tam chodit," řekla Audrey. "Vím, proč tam šli, ale byl to špatný nápad."
Starý doktor přikývl. "Myslím, že už to taky zjistili."

8

Petr došel k rozcestí a podíval se do pouště, slonovinově bílé ve světle vycházejícího měsíce. Potom se podíval dolů a uviděl muže v záplatovaných khaki kalhotách připíchnutého ke kaktusu.

"Nazdar... příteli," řekl. Posunul tulákův vozík, aby se mohl vedle něj posadit. Když se opíral o kaktusové ostny a cítil, jak mu zajíždějí do zad, uslyšel nějaký výkřik, výstřel a bolestné zavytí. To všechno bylo daleko. Nic důležitého. Položil ruku mrtvému tulákovi na rameno. Usmívali se naprosto stejně. "Nazdar... příteli," opakoval někdejší odborník na Jamese Dickeyho.

Pohlédl k jihu. Zbytky zraku už téměř zmizely, ale stačily, aby uviděl, jak nad zubatými černými pastelkovými horami stoupá dokonale kulatý měsíc. Byl stříbrný jako zadní plášť staromódních kapesních hodinek, a měl usměvavý obličej, který lišácky mhouřil jedno oko jako Pan Měsíc z dětské knížky rýmovaček Matky Husy.

Jenomže tato verze Pana Měsíce měla kovbojský klobouk.

"Nazdar... příteli," řekl mu Petr a opřel se o kaktus ještě víc. Necítil obrovité ostny, které mu propíchovaly plíce, ani první pramenky krve, jež mu vytékaly z rozšklebených úst. Byl se svým přítelem. Byl se svým přítelem a teď bylo všechno v pořádku, dívali se na Pana Kovbojského Měsíce a všechno bylo v pořádku.

9

Soumrak padal rychlostí, která Johnnymu připomněla tropy, a pichlavá krajina kolem nich se brzy slila v temnotu. Cestička byla zřetelná, aspoň prozatím - vypadala jako šedý pruh asi půl metru široký, proplétající se stíny - ale kdyby nevyšel měsíc, asi by byli v mnohem horším průšvihů než teď. Ráno sledoval předpověď počasí a věděl, že měsíc je v novu, ne v úplňku, ale takový drobný rozpor mu za daných okolností nepřipadal nijak důležitý.

Šli po cestičce po dvou, jako zvířata po můstku na Noemovu archu: Cammie se zbývajícím synem, potom on a Brad (mezi nimi se houpala mrtvola Jima Reeda), potom Cynthia a hipík, který se jmenoval Steve. Dívka sebrala pušku, a když z kaktusového háje na východní straně cestičky vyšel kojot - přízrak ještě zrudnější než byla puma - dívka mu to spočítala.

Měsíc všude vrhal fantasticky pitvorné stíny a Johnny si v jednu chvíli myslel, že jeden z nich je kojot. Potom Brad zaječel "Hej, BACHA!" a dívka vzápětí vystřelila. Zpětný ráz ji málem překulil jako kuželku, ale hipík ji chytil za opasek.

Kojok zakňučel a převrátil se na záda, jen škubal zpotvořenýma nohama. Měsíc svítil dost, aby Johnny viděl, že má tlapy zakončené výrůstky, děsivě podobnými lidským prstům, a že na krku má jako obojek nábojový pás. Jeho druhové pozvedli hlasy do sborového zavytí, které mohlo znamenat žal nebo taky smích.

Zvíře se okamžitě začalo rozkládat, tlapy-prsty zčernaly, hrudní koš se propadl, oči zapadly jako kuličky. Ze srsti začala stoupat pára a s ní puch. Za nějakou chvíli začaly z roztékající se mrtvol vyvěrat husté růžové čůrky.

Johnny a Brad položili tělo Jima Reeda jemně na zem. Johnny sáhl po pušce a strčil hlavní do kojota. Zamrkal překvapením (mírným překvapením; jeho schopnost větší citové reakce byla patrně značně vyčerpána), protože hlaveň prošla tmavnoucí kůží naprosto bez odporu.

"Jako bych dlužil do cigaretového kouře," řekl a podával pušku zpátky Cynthii. "Myslím, že tu vůbec není. Myslím, že nic z toho tady kolem není, ve skutečnosti."

Steve Ames k němu přistoupil, vzal Johnnyho za ruku a položil si ji na rameno. Johnny nahmatl řadu

zubatých děr, které mu drápy udělala puma. Krev prosakovala bavlnou, až Johnnymu pod prsty zavržala. "Ta věc, která mi to udělala, nebyla cigaretový kouř," řekl Steve.

Johnny už chtěl odpovědět, ale pak ho upoutalo divné rachotění. Připomnělo mu míchání koktejlů v bebopových barech za jeho mládí. Padesátá léta, to se člověk ani nemohl namazat bez kravaty, pokud byl členem společenského venkovského klubu. Ten zvuk vydával Dave Reed, jenž stál toporně vedle matky. Cvakaly mu zuby.

"Pojďte," ozval se Brad. "Musíme sakra zpátky do bezpečí, než přijde něco dalšího. Třeba netopyři, co sají krev, nebo -"

"Okamžitě toho nechte," ozvala se Cynthia. "Varuju vás, kamaráde."

"Promiňte," omluvil se Brad. Potom jemně dodal: "Hodíme sebou, Cammie, jo?"

"Nevykládejte mi, že mám sebou hodit!" vyjela nabroušeně. Držela Dava kolem pasu. Mohla stejně dobře objímat železnou tyč, pokud Johnny viděl. Až na ten třas. A to přízračné drkotání. "Copak nevidíte, že je k smrti vyděšený?"

Tmou sem dolehlo další vytí. Pach kojota, kterého Cynthia zastřelila, začínal být nesnesitelný.

"Ano Cammie, to vidím," řekl Brad. Mluvil tiše a laskavě. Johnnyho napadlo, že být psychiatrem, nadělal by ten chlap jmění. "Ale musíme sebou hodit. Jinak budeme muset jít dál sami a nechat vás tu. Musíme se dostat domů. Musíme se dostat pod střechu. To chápete, ne?"

"Postarejte se, abyste odnesli mého druhého chlapce," řekla ostře. "Nenecháte ho u cesty pro... prostě ho nenecháte ležet u cesty. Ne!"

"Poneseme ho," řekl Brad stejně tichým, uklidňujícím hlasem. Sklonil se a znovu vzal Jima Reeda za nohy. "Vid', Johne?"

"Jistě," řekl Johnny a uvažoval, co do rána zbude z chudáka starého Collieho Entragiana... pokud nějaké ráno přijde. Collie neměl s sebou mámu, která by se ho zastala.

Cammie se dívala, jak Brad a Johnny zvedají mrtvolu jejího syna, pak se vytáhla na špičky a zašeptala cosi Davovi do ucha. Nejspíš to bylo to pravé slovíčko, protože chlapec se znovu pohnul.

Udělal sotva pár kroků, když se vpředu ozvalo tlumené chřestění, vrzání kroků na šterku, potom tlumený výkřik vzteku a bolesti. Dave Reed pronikavě vykřikl jako hvězdička ve filmovém hororu. Spíš jeho výkřik než hluk neznámých tvorů v lese způsobil, že se Johnnymu stáhly koule do slabin. Koutkem koutka zahlédl, že hipík chytil hlaveň pušky, když ji Cynthia pozvedla. Steve ji stlačil zase dolů a mumlal na ni, aby počkala, ještě chvíli počkala.

"Nestřílejte!" zavolal jakýsi hlas ze změní stínů vpředu a vlevo. Byl to hlas, který Johnny poznal. "Jsme přátelé, tak jenom klid. Jasně?"

"Doktore?" Johnny, který málem pustil svůj konec Jima Reeda, znovu pořádně uchopil své břemeno, přestože ho bolely paže a ramena. Než se ozvaly ty zvuky před nimi, myslel na cosi z Vetřelce v prachu. Lidé ztěžknou, když umřou, napsal Faulkner. Jako by smrt byla jediný způsob, jakým dokáže hloupá gravitace oslavit svou existenci. "Doktore, jste to vy?"

"Jo." V temnotě se objevily dva obrysy, opatrně se pohybovaly k nim. "Napíchl jsem se na nějaký pitomý kaktus. Co v Ohiu dělají kaktusy?"

"Výtečná otázka," řekl Johnny. "Kdo je to s vámi?"

"Audrey Wylerová z druhé strany ulice," odpověděla žena. "Můžeme konečně vyjít z toho lesa, prosím?"

Johnny najednou věděl, že už svůj konec Jimova těla nedokáže nést celou cestu až do Carverova domu, nemluvě o tom, že by měl Bradovi pomoci dostat ho přes plot. Rozhlédl se. "Steve? Mohl bys mě na chvíli zbavit toho -" Odmlčel se, vzpomněl si na Stevův taneček s picassovskou pumou. "Sakra, ty nemůžeš, co?"

"Och, Bo-že." Hlas Toma Billingsleye protáhl slovo na tři slabiky a na třetí se zlomil, jako by mutoval.

"Který z dvojčat to je?"

"Jim," řekl Johnny. A když k němu Tom přistoupil, dodal: "To nejde, Tome, raní vás z toho mrtvice nebo něco."

"Já vám pomůžu," ozvala se Audrey. "Tak honem. Jdeme."

10

Steve uviděl, že starý veterinář a žena odnaproti vešli na stezku na stejném místě, kde na ni vstoupili s Entragianem. Tam, kde byly dřív vyhozené baterie, byla teď napůl zahrabaná kravská lebka, a tam, kde byl sáček od bramborových lupínků, ležela stará rezavá podkova, ale obal od baseballových karet zůstal. Steve se sehnul, zvedl ho a podržel tak, aby na něj dopadalo měsíční světlo. Albert Belle s pálkou napřaženou k úderu a dravčí pohled v očích. Steve si uvědomil zvláštní věc: tohle mu připadalo nepatřičné, nikoli kaktusy nebo kraví lebka nebo i ta mrzácká kočka, která se schovávala ve strži. A my, pomyslel si. My jsme tu možná abnormality.

"Na co myslíš?" zeptala se Cynthia.

"Na nic."

Pustil obal z prstů. V půli cesty k zemi se najednou rozložil, roztáhl se jako plachta a změnil barvu snad ze světle zelené (v měsíčním světle to bylo těžko poznat) v jasně bílou. Steve zalapal po dechu. Cynthia, která byla otočená a prohlížela si stezku vzadu, se prudce obrátila. "Co je?"

"Viděla jsi?"

"Ne. Co?"

"Tohle." Sklonil se a zvedl to. Obal z baseballových karet se proměnil v list drsného papíru. Cívil z něj fousatý zlosyn z kalnými očima pod pokleslými víčky. HLEDÁ SE, hlásal plakát. VRAŽDA, BANKOVNÍ LOUPEŽ, VLAKOVÁ LOUPEŽ, KRÁDEŽ FONDŮ Z REZERVACE, OBTĚŽOVÁNÍ A TERORIZOVÁNÍ, TRÁVENÍ MĚSTSKÝCH STUDNÍ, KRÁDEŽ ZÁBORU. To všechno bylo nad obrázkem. Pod ním, velkými černými písmeny, bylo zlosynovo jméno: JEBEDIÁŠ MURDOCK.

"To jsem z toho jelen," řekla Cynthia potichu.

"Z čeho?"

"To není žádný zločinec, to je nějaký herec. Viděla jsem ho v televizi."

Steve zvedl hlavu a uviděl, že ostatní už odcházejí. Vzal Cynthii za ruku a spěchal za nimi.

11

Tek visel v klenutém průchodu mezi doupětem a obývacím pokojem, Sethovy špinavé prsty u nohou se sotva dotýkaly koberce. Oči měl jasné a horečnaté; využíval chlapcovy plíce v rychlých, prudkých hltech. Seth měl zježené vlasy, ale nejen to, zježily se mu i chloupky po celém těle. Když se některý jemňoučký chloupek dotkl stěny, ozvalo se slabé zapraskání. Svaly v chlapcově těle se snad ani nechvěly, ony přímo drnčely.

Policistova smrt vytrhla Teka z televizního transu a Tek rychle, instinktivně chňapl po tresti policistovy bytosti, i když se musel vydat až na samu hranici, kam dosáhl... a pak ještě dál, skočil si pro kořist jako hráč pro letící míček, který si přehazují dva hráči v poli. A chytil ho! Energie v něm vzplála jako napalm, další bariéra padla, a ocitl se tak ještě blíž středu Setha Garina. Ještě v něm nebyl - ne tak docela - ale už byl blízko.

A jeho vnímání se také zostřilo. Viděl chlapce s kouřící pistolí v ruce, chápal, co se stalo, cítil chlapcovo zděšení a vinu, cítil možnosti. Bez přemýšlení - Tek nemyslí, ne doopravdy - vskočil Jimu Reedovi do mysli. Nemohl ho na takovou vzdálenost fyzicky ovládat, ale všechny bezpečnostní pojistky střežící chlapcovu citovou výzbroj na chvílku padly a zanechaly ho naprosto nechráněného. Tek měl jen vteřinu - nejvýš dvě -, aby se mohl dostat dovnitř a vytočit všechny ciferníky na maximum, zahltit chlapce zpětnou vazbou, ale vteřina stačila. Chlapec by to možná stejně udělal. Tek vlastně jen zesílil emoce, které už byly přítomny.

Energie uvolněná sebevraždou Jima Reeda zapálila Teka jako pochoděň a všechny jeho půjčené nervy se rázem ocitly v červeném pásmu. Vproudila do něj čerstvá energie - mladá energie - a nahradila nesmírné množství, které dosud spotřeboval. A teď visel mezi dveřmi, bzučel, vrcholně nadupaný energií a připravený dokončit, co začal.

Nejdřív jídlo. Měl hrozný hlad. Tek se posunul kousek do obývacího pokoje, pak se zastavil.

"Teto Audrey?" zavolal Sethovým hlasem. Byl to milý hlásek, snad proto, že ho tak málo používal. "Teto

Audrey, jsi tady?"

Ne. Cítil, že není. Teta Audrey uměla - se Sethovou pomocí - někdy blokovat svou mysl, ne však neutuchající puls své mysli; její přítomnost. Ten puls teď zmizel, ale pouze z domu. Možná byla z ostatními, nejspíš ano, ale dál nešla. Protože Topolovou ulici obklopovala Nevadská poušť... jenomže to nebyla opravdová Nevada, spíš myšlená Nevada, taková, na jakou Tek myslel, až se objevila. Se Sethovou pomocí, samozřejmě. Bez Setha by nedokázal nic.

Tek znovu zamířil do kuchyně. Nakonec bylo lepší, že teta Audrey odešla. Bude tak moci Setha lépe ovládat, bude pak méně pravděpodobné, že mu bude v rozhodující chvíli Seth překážet. Ne že by přítomnost toho chlapička jindy představovala problém; byl silný, ale v mnoha zásadních ohledech bezmocný. Ze začátku to byla přetahovaná mezi sobě rovnými protivníky... jenomže si nebyli rovni, ne doopravdy. Z dlouhodobého hlediska se hrubá síla nikdy nevyrovná umění, a Tek si dlouhá milénia vybrušoval své lsti a pasti. Teď kousek po kousku získával převahu a využíval neobyčejné Sethovy schopnosti proti Sethovi, stejně jako chytrý mistr karate vyzraje na silného, ale hloupého protivníka. Sethe? zeptal se, když se šinul k chladnici. Sethe, kde jsi, parde?

Chvilku si doopravdy myslel, že Seth třeba zmizel... jenomže to nebylo možné. Už byli dokonale navzájem propleteni, stali se partnery v saprofyzickém vztahu, jaký panuje i mezi siamskými dvojčaty spojenými míchou. Kdyby Seth opustil toto tělo, všechny parasympatické systémy - srdce, plíce, vyměšování, stavba tkání, mozkové vlny - by přestaly fungovat. Tek je nemohl udržovat, stejně jako astronaut nemůže udržovat tisíce komplikovaných systémů, které ho nejdříve vynesly do vesmíru a pak ho tam chránily ve stabilním prostředí. Seth byl ten počítač a bez něj obsluha počítače zemře. Jenomže sebevražda nebyla u Setha Garina pravděpodobná. Tek ho mohl od takového činu odradit, stejně jako k němu Jima Reeda dohnal. A navíc cítil, že Seth nechce spáchat sebevraždu. Část Setha se vlastně ani nechtěla od Teka osvobodit, ne doopravdy. Protože Tek všechno změnil. Tek mu dal Energovozy, které nebyly jen hračkami; Tek mu dal filmy, které byly skutečné; Tek vylezl z Čínské jámy se sedmimilovými kovbojskými botami přesně té správné velikosti pro osamělého chlapečka. Kdo by chtěl, aby tak kouzelný přítel odešel? Zvlášť kdybyste se znovu ocitli zamčeni v gulagu vlastní lebky, když váš spolehlivý parťák odešel?

Sethe? zeptal se Tek znovu. Kde jsi, poníčku, kde?

A hluboko v spletenci jeskyň, tunelů a skrýší, které si chlapec zkonstruoval (ta jeho část, která Teka nechtěla, ta část, která se děsila cizince, který teď bydlel u něj v hlavě), tam Tek zachytil jakési chvění, slabý puls, který poznával.

Je tu!

Byl to Seth, jistě. Schovával se. Věřil, že Tek ho nevidí, neslyší ani necítí. Vlastně nemohl. Ale ten puls tu byl jako sonarové znamení, a kdyby Setha potřeboval, mohl by ho vypátrat a vytáhnout ven. Seth to nevěděl, a jestli bude dobrý parťák, ani se to nikdy nedozví.

Tak je to, pomyslel si a otevřel chladničku, jsem opravdový jednočlenný policejní oddíl. Ale i oddíly musejí jíst. Mají strašný hlad, takové oddíly, když pořád honí bankovní lupiče a zloděje dobytka. V horní přihrádce bylo čerstvé čokoládové mléko. Tek vzal Sethovým špinavým rukama vysoký bílý džbán, postavil ho na linku, potom prozkoumal obsah šuplíku s masem. Byla tam sekaná, ale nevěděl, jak ji uvařit, a v Sethově paměťové bance o tom určitě nebyla uložena žádná informace. Tek neměl proti syrovému masu námitek - měl je vlastně rád -, ale když syrovou sekanou dvakrát nebo třikrát snědl, Sethovo tělo onemocnělo. Aspoň teta Audrey říkala, že se mu udělalo špatně ze syrového masa, a Tek si nemyslel, že lže (i když u tety Audrey si nemohl být úplně jist). Poslední pokus byl nejhorší - celou noc zvracel a měl průjem. Tek vyklidil pole, dokud to nepřešlo, jen tu a tam kontroloval, jestli se neděje nic nepatřičného. Nesnášel Sethovy vyměšovací funkce, i když probíhaly normálně, a v tu noc rozhodně normální nebyly.

Takže žádná sekaná.

Byla tu však omáčka na špagety a několik plátků sýra Kraft - toho žlutého, který měl obzvlášť rád. Sethovým rukama položil jídlo na linku a pomocí neobyčejné mysli, o kterou se se Sethem dělil, přinutil plastovou mcdonaldovskou sklenici, aby k němu připlula ze skříňky, kde bylo uloženo nádobí. Zatímco si dělal obložený chleba a plácal maso a sýr na bílou veču s vrstvou hořčice, plastový džbán se zvedl a

naplnil mcdonaldovskou sklenici, na které byl vybledlý obrázek Charlese Barkleyho, jak se vede za ruku s Tasmánským čertem.

Tek čtyřmi mohutnými hlty vypil polovinu čokoládového mléka, říhl, pak sklenici dopil. Začal si nalévat druhou sklenici, opět bez použití rukou, a zatím se vrhl na obložený chleba; nedbal na to, že na Sethovy špinavé nohy kape a cáká hořčice. Polykal, kousal, mlaskal, polykal, pil, krkal. Burácení v útrokách ustalo. Televize - zvlášť když si pouštěl Strážce zákona nebo MotoKopy 2200 - Teku zajímala, upadal vždycky do svých mocných snů a zapomínal krmit Sethovo tělo. Potom najednou měli oba takový hrozný hlad, že sotva mohl myslet, natož jednat nebo plánovat.

Dopil druhou sklenici čokoládového mléka, podržel ji nad ústy, aby zachytil posledních pár kapek, potom hodil sklenici do dřezu ke špinavým talířům. "Nic se nevyrovná pořádnému žvanci u táboráku, Paw!" vykřikl svým nejlepším hlasem Malého Joea Cartwrighta. Potom odplul zpátky ke kuchyňským dveřím, špinavý chlapec-balón, se zbytkem chleba v ruce.

Okny obývacího pokoje proudilo měsíční světlo. Topolová ulice venku zmizela. Nahradila ji Hlavní ulice v Beznaději, stát Nevada, z roku 1858, dva roky poté, co si pár zbývajících zlatokopů uvědomilo, že obtížný modrý jíl, který vyškrabovali ze svých záborů, je vlastně surové stříbro... a upadající městečko ožilo zklamanými dobrodruhy, kteří hledali zlato v Kalifornii. Jiná zem, stejná touha: vydolovat ze spící země rychlé prachy. Tek nic z toho nevěděl a určitě to ve Strážcích zákona nepostřehl (ti byli navíc situováni do Colorada, nikoli Nevady); tuto informaci dostal Seth od jednoho muže, Allena Symese, těsně předtím, než Seth potkal Teku. Podle Symese došlo v roce 1858 v dole Chřestýš číslo jedna k závalu.

Na druhé straně ulice, kde býval dům Jacksonových a Billingsleyův, stála Lušanova čínská prádelna a Worrellova galanterie. Tam, kde byl Hobartův dům, stál teď jednotkový obchod, a i když Tek pořád cítil kouř, obchod neměl ani jediné zuhelnatělé prkno.

Tek se otočil a uviděl na podlaze jeden Energovůz. Vykukoval skoro stydlivě zpod gauče. Tek ho nechal vylétnout do vzduchu a přenést se pokojem. Zastavil se před Sethovými tmavě hnědými očima, visel ve vzduchu a kola se mu pomalu otáčela, a Tek dojídal zbytek chleba. Byl to Energovůz Spravedlnost. Tek si někdy přál, aby Energovůz Spravedlnost patřil Malému Joeovi Cartwrightovi místo plukovníku Henrymu. Potom by se šerif Streeter ze Strážců zákona mohl přestěhovat do Virginia City a jezdit v modré dodávce Svoboda, místo aby jezdil na koni. Streeter a Jeb Murdock - u kterého se ukázalo, že byl jen zraněn a nebyl úplně mrtvý - by se spřátelili... spřátelili by se taky s Cartwrightovými... a pak by se Lucas McCain a jeho syn přistěhovali ze svého ranče v Novém Mexiku... a... no...

"A já bych byl Paw," zašeptal. "Šéf Ponderosy a největší muž na území Nevady. Já."

S úsměvem nechal Energovůz Spravedlnost dvakrát pomalu, krásně zakroužit kolem Setha Garina. Potom vyhnal fantazirování z hlavy. Byly to však krásné fantazie. Možná dokonce splnitelné fantazie, kdyby dokázal získat dostatek trestí ze zbývajících lidí na druhé straně ulice - materiálu, který z nich vycházel při umírání.

"Čas se chýlí," řekl. "Čas k zátahu."

Zavřel oči, pomocí okruhu Sethovy paměti si představil Energovozy... zvlášť Masák, který povede útok. Řídit bude Beztváře, druhý pilot bude hraběnka Lili a Jeb Murdock bude ve střelecké věži. Protože Murdock byl nejhorší.

Tek měl zavřené oči, čerstvá síla mu rozsvěcovala mysl jako ohňostroj praskající na letním nebi o čtvrtém červenci, a začal soustřeďovat energii. Chvilí to potrvá, ale když už se věci dostaly tak daleko, měl dost času.

Brzy přijdou strážci zákona.

"Připravte se, lidičky," zašeptal Tek. Sethovy pěsti byly zaťaté, zaťaté a roztřesené. "Jen se připravte, protože my tohle město vymažeme z mapy."

[Allen Symes pracoval dvacet šest let, od roku 1969 do konce roku 1995, pro Hlubinnou důlní společnost ve funkci geologického důlního inženýra. Krátce před Vánocemi v roce 1995 odešel do důchodu a odstěhoval se do Clearwateru na Floridě, kde 19. září 1996 zemřel na srdeční záchvat. Dokument, který následuje, našla jeho dcera u něj ve stole. Byl v zalepené obálce nadepsané "TÝKÁ

SE ZVLÁŠTNÍ PŘÍHODY V ČÍNSKÉ JÁMĚ, PŘEČTĚTE PROSÍM PO MÉ SMRTI".

Tento dokument je zde uveden v přesně stejné podobě, v jaké byl nalezen. - Pozn. vyd.]

27. října 1995

Každému, koho se to týká:

Píšu ze tří důvodů. Za prvé chci objasnit něco, co se stalo před patnácti měsíci, v létě 1994. Za druhé doufám, že tím ulevím svému svědomí, které se trochu uklidnilo, ale stejně mě zase hryže od té doby, co napsala ta paní Wylerová z Ohia a já jí v odpovědi zalhal. Nevím, jestli člověk může ulevit svědomí tím, že všechno sepíše a doufá, že to pak později někdo přečte, ale snad to stojí za pokus; a možná to i někomu ukázu - třeba i té paní Wylerové - až odejdu do důchodu. Za třetí nedokážu zapudit z hlavy vzpomínku na to, jak se ten malý chlapeček usmíval.

Jak se usmíval.

Zalhal jsem paní Wylerové, abych ochránil společnost a abych si zachránil práci, ale hlavně proto, že jsem mohl zalhat. 24. července 1994 byla neděle, nikdo tam nebyl, a já byl jediný, kdo je viděl. Já bych tam taky nebyl, jenomže jsem musel dohánět nějaké papírování. Každý, kdo si myslí, že být důlním inženýrem obnáší jen samé vzrušení a cestování, by měl vidět ty tuny hlášení a formulářů, kterými jsem se musel za ty roky prokousat!

Abych neodbočoval, zrovna jsem ten den končil, když vpředu zastavil stejnš volvo a ven se vyhrunula celá rodinka. Chci tu zdůraznit, že jsem v životě neviděl tak vzrušené lidi, pokud zrovna nešli do cirkusu. Vypadali jako lidi z televizní reklamy, kteří právě vyhráli dostihy Publishers Clearing House!

Bylo jich pět: táta (ukázalo se, že je to bratr té ženy z Ohia), máma, starší bratr, sestra a nejmladší bratr. Nejmladší vypadal tak na čtyři roky, ale jelikož jsem si přečetl dopis od paní Wylerové (který odesílala letos v červenci), vím, že byl trochu starší, byl prostě malý na svůj věk.

Takže jsem je oknem u stolu, na kterém jsem měl roztahané všechny papíry, viděl přijíždět. Viděl jsem je úplně zřetelně. Chvilí pobíhali kolem auta, ukazovali si na val jižně od městečka, rozčilení jako kuřata v lijáku, a pak ten klouček začal tahat tátu k přívěsu, kde jsme měli kancelář.

Tohle všechno se stalo v nevadském ústředí Hlubinné důlní, což je prostorný přívěs, stojící asi dvě míle stranou hlavního tahu (silnice číslo padesát), na předměstí Beznaděje, městečka, které bylo v době občanské války známé těžbou stříbra. Dnes hlavně těžíme v Čínské jámě, kde louhujeme měď. "Zelení" tomu říkají samozřejmě ždímání, i když to vůbec není tak zlé, jak rádi říkají.

Takže ten klouček táhl tatínka rovnou ke schůdkům do přívěsu a já ho slyšel, jak říká: "Zaklepej, tati, někdo je doma, já to vím." Táta z toho vypadal úplně tumpachový, i když nevím proč, protože moje auto, veliké jako hrom, stálo zaparkované rovnou před přívěsem. Brzy jsem zjistil, že tátu nepřekvapilo to, co kluk říká, ale to, že vůbec něco říká!

Otec se ohlédl po zbytku svého klanu a všichni říkali totéž, zaklepej na dveře, zaklepej na dveře, neboj se a zaklepej na ty dveře! Byli celí u vytržení. Taky trochu legrační a roztomilí. Vzbudili ve mně zvědavost, to klidně přiznám. Viděl jsem jejich poznávací značku a nemohl jsem prostě pochopit, proč nějaká rodina z Ohia jede v neděli odpoledne takový flák cesty zrovna do Beznaděje. Kdyby táta neměl odvalu zaklepat, chystal jsem se vyjít sám a dát s ním řeč. Kdo se moc ptá, moc se doví, ale líná huba, holé neštěstí, to víte!

Ale on nakonec zaklepal, a jakmile jsem otevřel dveře, ten klučina proběhl rovnou kolem mě! Utíkal hned ke stěně, ke stejné nástěnce, na kterou Sally připíchla dopis paní Wylerové, když přišel, s poznámkou KDO MŮŽE TĚTO PANÍ POMOCT? napsanou červeným inkoustem velkými písmeny. Klučina postupně poklepal na všechny letecké snímky Čínské jámy, které máme pověšené na nástěnce. Možná byste tam museli být, abyste pochopili, jak to bylo divné, ale můžete mi to věřit. Vypadalo to, jako by v té kanceláři byl už nejmíň desetkrát.

"Tady to je, tati!" řekl a ukazoval zase na obrázky. "Tady to je! Tady to je! Tady je ten důl, stříbrný důl!" "No," zasmál jsem se trochu, "spíš měděný, chlapče, ale to zase není takový rozdíl."

Pan Garin se na mě rozpačitě podíval: "Promiňte, nechtěli jsme sem tak vtrhnout." Pak taky vtrhl dovnitř

a zvedl kluka do vzduchu. Docela mě bavili. Nemohl jsem si pomoci.

Odnesl klučinu zpátky na schody, kam si asi myslel, že patří. Jelikož byli z Ohia, nejspíš nevěděli, že my tady v Nevadě považujeme takové vtrhnutí k někomu za samozřejmé. Chlapeček nijak nekopal ani se nevztekal, ale oči nespouštěl z fotek na nástěnce. Vypadal roztomile jako nemluvně, jak tak vykukoval tatínkovi přes rameno těma jasnýma očkama. Zbytek rodiny se shlukl dole a hleděl nahoru. Větší děti málem pukly vzrušením a máma nevypadala o mnoho klidněji.

Otec řekl, že jsou z Toleda, pak představil sebe, manželku a dvě větší děti. "A toto je Seth," dokončil. "Seth je zvláštní dítě."

"No, já myslel, že všechny jsou zvláštní," řekl jsem a natáhl jsem ruku. "Potřes mi pravicí, Sethe; já jsem Allen Symes." Potřásl mi s ní pěkně kurážně. Zbytek rodiny vypadal úplně pať, zvláště táta, ale já pořád nechápal proč. Můj táta mě naučil potřást rukou, když mi byly sotva tři; není to těžké jako třeba žonglování nebo vyhazování es z vršku karetního balíčku. Ale za chvíli mi všechno bylo jasnější.

"Seth chce vědět, jestli můžeme vidět tu horu," říká pan Garin a ukazuje na Čínskou jámu. Severní svah vypadá trochu jako hora. "Myslím, že ve skutečnosti myslí ten důl -"

"Ano!" říká klučina. "Ten důl! Seth chce vidět důl! Seth chce vidět stříbrný důl! Hossi! Malý Joe! Adame! Hop Singu!"

To mě rozesmálo, už to bylo dlouho, co jsem ta jména slyšel, ale ostatní se nesmáli. Prostě dál koukali na chlapečka, jako by to byl Ježíš vyučující v chrámu.

"No," říkám, "jestli se chceš podívat na ranč Ponderosa, hochu, to by určitě šlo, jenomže je to dost daleko západně odtud. A pořádají se tam taky prohlídky dolů, někde tě zavezou až pod zem v opravdovém důlním vozíku. Nejlepší je asi Betty Carr, ve Fallonu. V Čínské jámě se ale žádné prohlídky nepořádají. Tady se ještě těží a není to tu tak zajímavé jako staré zlaté nebo stříbrné doly. Tamhleta stěna, která ti připadá jako hora, je jenom jedna stěna veliké díry v zemi."

"Pane Symesi, on toho tolik nepochopí," řekl jeho starší bratr. "Je to dobrý brácha, ale je trochu pomalejší." A poklepal si na spánek.

Jenomže klučina chápal, což bylo jasné už z toho, jak se rozbřečel. Nijak nahlas nebo rozmazleně, ale potichu, jako děcko, když ztratí milovanou hračku. Ostatní vypadali celí skleslí, když to uslyšeli, jako by jim umřel pes. Holčička dokonce řekla něco v tom smyslu, že Seth nikdy nebrečel. To ve mně vzbudilo ještě větší zvědavost. Nemohl jsem přijít na to, co to s nimi je, a hrozně mě to zajímalo. Teď lituju, že jsem to zjišťoval, ale už se stalo.

Pan Garin se zeptal, jestli by se mnou chvilku mohl mluvit o samotě, a já souhlasil. Předal kloučka manželce - chlapec pořád potichu plakal, slzy jako hráchy se mu kutálely po tvářích, a ať mě čert, jestli starší sestra nezačala natahovat moldánky s ním. Potom Garin vešel do přívěsu a zavřel dveře.

Během chvilky mi pověděl o malém Sethu Garinovi spoustu věcí, ale nejdůležitější bylo, jak moc ho všichni měli rádi. Ne že by to Garin řekl rovnou (to bych mu asi nevěřil). Prostě to bylo vidět. Řekl, že Seth je autistik, sotva dokáže vypravit slovíčko, kterému by bylo rozumět, ani se zvláště nezajímá o "obyčejný život", ale jakmile ze silnice zahlédl severní stěnu Čínské jámy, začal brebentit jako šílený a celou dobu na ni ukazoval.

"Nejdřív jsme ho jen chlácholili a jeli dál," vyprávěl Garin. "Seth je obvykle potichu, ale občas dostane takový záchvat brebentění. June tomu říká kázáníčko. Ale když uviděl, že neotáčíme auto ani nezpomalujeme, začal mluvit. Nejen slova, ale celé věty. Vrať se, prosím tě, Seth chce vidět důl, Seth chce vidět Hosse a Adama a Malého Joesa."

O autismu něco málo vím; můj nejlepší kamarád má bratra v Sieře Four, státním ústavu pro duševně choré v Boulder City (kousek od Vegas). Několikrát jsem tam s ním byl a viděl autistiky z první ruky, a možná bych Garinovi nevěřil, co mi vypráví, kdybych takové lidi neviděl na vlastní oči. Hodně lidí v Sieře nejenže nemluví, ale ani se nepohybují. Ty nejhorší případy vypadají jako mrtví, oči mají skelné, hrudník se jim sotva zvedá, člověk to málem nepostřehne.

"Miluje kovbojky a televizní pořady," řekl pan Garin, "a napadá mě jedině, že ten val zeminy z dolu mu připomněl něco, co viděl v některém dílu Bonanzy."

Napadlo mě, že to možná v některém dílu Bonanzy skutečně viděl, i když si nevzpomínám, jestli jsem to Garinovi řekl. Spousta přírodních záběrů ve starých televizních filmech (točí je takzvaná "druhá skupina")

se tak natáčela, a Čínská jáma existovala od sedmapadesátého, takže to je možné.

"Prostě pro Setha je to veliký pokrok," řekl, "jenomže spíš by se hodilo říct zázrak. Ale ani to nevystihuje, že začal mluvit."

"Ano," řekl jsem, "je pro změnu opravdu na světě, že?"

Myslel jsem na lidi v Lacota Hall, kde je bratr mého kamaráda. Ti lidi nebyli na světě nikdy. I když brečeli nebo se smáli nebo vydávali jiné zvuky, pořád to vypadalo falešně.

"Ano, je," říká Garin. "Jako by se v něm rozsvítla celá světelná rampa. Nevím, co to způsobilo, a nevím, jak dlouho to potrvá, ale... je nějaká možnost, že byste nás vzal k dolu, pane Symesi? Já vím, že byste neměl, a vaše pojišťovna by určitě dostala záchvat, kdyby to zjistila, ale pro Setha by to znamenalo strašně moc. Znamenalo by to strašně moc pro nás všechny. Máme trochu napjatý rozpočet, ale mohl bych vám zaplatit čtyřicet dolarů za ztracený čas."

"Neudělal bych to ani za čtyři stovky," řekl jsem. "Takovou věc člověk udělá zadarmo, nebo vůbec. Pojdme. Vezmeme si jeden terénní vozík. Váš starší kluk může řídit, jestli nemáte námitek. To je taky proti předpisům, ale to už bude prašť jako uhoď."

Jestli to někdo čte a soudí, že jsem byl blázen (navíc nezodpovědný blázen), tak by měl vidět, jak se Bill Garin celý rozzářil. Je mi strašně líto, co se mu a jeho rodině stalo v Kalifornii - to jsem se dozvěděl až z dopisu jeho sestry -, ale věřte mi, když vám říkám, že byl toho dne celý šťastný, a jsem rád, že jsem měl možnost udělat mu radost.

Užili jsme si docela veselé odpoledne, než došlo k našemu "malému leknutí". Garin nechal staršího chlapce, Johna, řídit ke stěně lomu; jestli byl vzrušený? Skoro si myslím, že mladý Jack Garin by mě volil za pánaboha, kdybych se o tu práci ucházel. Byla to milá rodina a všichni milovali nejmladšího chlapce. Byli takový kmen. Asi bylo úžasné, když začal takhle mluvit, ale kolik lidí by kvůli takové věci změnilo veškeré plány rovnou na místě? Tihle lidé to udělali a ani slovíčkem se kvůli tomu nedohodovali, pokud jsem mohl pozorovat.

Klučina brebentil celou cestu k jámě, asi míli. Bylo to dost nesrozumitelné, ale ne všechno. Pořád mluvil o postavách z Bonanzy a Ponderosy, o psancích, a stříbrných dolech. Měl v hlavě taky nějaké kreslené filmy. Myslím, že se to jmenovalo Motor Kops. Ukázal mi figurku z toho seriálu, nějakou dámu se zrzavými vlasy a paprskometem, který se dal vytáhnout z pouzdra a strčit jí do ruky. Taky pořád poplácával auto a říkal mu "Energovůz Spravedlnost". Potom si Jack za volantem trochu odfoukl (určitě jel rychlostí nejmíň šestnáct kilometrů za hodinu) a hned: "Jo, a já jsem plukovník Henry. Pozor, před námi je Silový koridor!" A všichni se rozesmáli. Já taky, protože to už mě všeobecně vzrušená nálada úplně pohltila.

Byl jsem tak rozčilený, že mi vůbec nedošla jedna věc, kterou říkal, až později jsem si vzpomněl. Pořád mluvil o "starém dolu". Kdybych o tom přemýšlel, asi bych došel k závěru, že jde o něco z Bonanzy. Vůbec mě nenapadlo, že mluví o Chřestýši číslo jedna, protože o něm nemohl vědět! Ani lidi z Beznaděje nevěděli, že jsme ho objevili minulý týden při odstřelu. Sakra, proto jsem taky měl tolik "papírování" ještě v neděli odpoledne, psal jsem zprávu do hlavní kanceláře o tom, co jsme objevili, a navrhoval jsem různá řešení, co s tím.

Když mě konečně napadlo, že Seth Garin mluvil o Chřestýši číslo jedna, vzpomněl jsem si, jak vběhl do přívěsu, kde jsme měli kancelář, jako by tam už milionkrát byl. Utíkal přímo k fotkám na nástěnce. Zamrazilo mě z toho, ale bylo tu ještě něco, co jsem uviděl, až když Garinova rodina odjela do Carsonu, a z toho mě zamrazilo ještě víc. Za chvíli se k tomu dostanu.

Když jsme dojeli k úpatí valu, vyměnil jsem si sedadlo s Jackem a vezl nás po servisní cestě, která je pěkně vyštěrkovaná a je širší než některé mezistátní silnice. Přejeli jsme hřeben a sjížděli dolů na druhé straně. Všichni dělali ách a óch, a já bych řekl, že to asi je něco víc než jenom díra v zemi. Důl je asi tři sta metrů hluboký a protíná vrstvy skály, které sahají až do prvohor, do doby vzdálené tři sta dvacet pět milionů let. Některé vrstvy porfyru jsou velmi krásné, jsou plné třpytivých fialových a zelených krystalů, kterým říkáme "granáty". Shora vypadá důlní technika na dně dolu jako hračky. Paní Garinová vtípkovala, jak nesnáší výšky a že by mohla zvracet, ale víte, zase takový vtíp to není. Někteří lidé zvracejí, když přejdou hřeben a podívají se na ten sráz pod sebou!

Potom holčička (je mi líto, ale nepamatuju si její jméno, možná se jmenovala Louise) ukázala na druhou

stranu, ke dnu jámy, a řekla: "Co je to tam za díru se žlutým lemováním? Vypadá jako velké černé oko." "To je náš nález roku," řekl jsem. "Je to tak úžasné, že je to pořád hrozně tajné. Povím vám to, jestli si to necháte chvíli pro sebe. Necháte, že jo? Mohl bych mít jinak problémy se zaměstnavatelem."

Slíbili to a já si myslel, že když jim to povím, nemůže se celkem nic stát, protože jenom projíždějí a vůbec. Taky jsem si myslel, že si to ten malý chlapeček rád poslechne, když je takový fanoušek Bonanzy. A jak jsem říkal, vůbec mě tehdy nenapadlo, že už o tom věděl. Jak by mohl, kristepane? "To je starý důl Chřestýš číslo jedna," řekl jsem. "Aspoň si to myslíme. Odkryli jsme ho při odstřelu. Přední část Chřestýše se v roce 1858 zavalila."

Jack Garin chtěl vědět, co je uvnitř. Řekl jsem, že nevíme, nikdo uvnitř nebyl kvůli bezpečnostním předpisům. Paní Garinová (June) chtěla vědět, jestli ho bude společnost později zkoumat, a já řekl, že možná, pokud dostaneme příslušná povolení. Neřekl jsem jim žádnou lež, ale přece jenom jsem pravdu trochu zakrýval. Dali jsme tam ty výstražné žluté pásky, jak to předpisy vyžadovaly, ale to ještě neznamenalo, že nahoře o našem nálezu vědí. Objevíli jsme ho čistě náhodou, při odstřelu jako každém jiném, a když se přestala kutálet suť a prach se usadil, objevila se díra - jenomže nikdo ve společnosti nevěděl, jestli takovou náhodu chceme uveřejnit.

Určitě by se objevily některé silné zájmové skupiny, kdyby se to proláklo. Podle toho, co se povídá, zůstalo při závalu dole čtyřicet nebo padesát Číňanů, a jestli je to tak, určitě tam ještě budou, vysušení jako mumie v egyptské pyramidě. Nadšenci historie by měli druhé Vánoce už jenom ze zachovaného šatstva a důlního vybavení, nemluvě o samotných tělech. Většinu z nás, co jsme byli na místě, to taky zajímalo, ale nemohli jsme pořádně nic zkoumat bez jednomyslného souhlasu papalášů Hlubinné důlní ve Fénixu, a neznal jsem nikoho, kdo by si myslel, že ten souhlas dostaneme. Hlubinná důlní není nezisková organizace, jak určitě každý, kdo tohle čte, pochopí, a těžba, zvláště v dnešní době, je vysoce rizikové podnikání. Čínská jáma se začala vyplácet teprve někdy v roce 1992, a lidé, kteří tam pracují, nikdy ráno pořádně nevědí, jestli ještě budou mít práci, až se dostaví na pracoviště. Hodně záleží na ceně za libru mědi (těžba louhování není laciná), ale ještě víc se přetřásá životní prostředí. Poslední dobou je to trochu lepší, současná politická garnitura má aspoň trochu rozumu, ale věčně nám hrozí takových deset "příkazových žalob" u okresních nebo federálních soudů od lidí (většinou "zelených"), kteří chtějí, abychom to tu zavřeli. Spousta lidí - včetně mě, to můžu říct - si nemyslela, že naše vrchnost by chtěla tyhle problémy rozmnožovat tím, že do světa vytroubí, že jsme našli starý důl, nejspíš velkou historickou zajímavost. Yvonne Batemannová, taky inženýrka a moje kamarádka, říkala, hned když jsme při odstřelech odkryli tu díru: "Bylo by to stejné jako s ochránci stromů, pokusí se celý důl označit za národní památku buď u federálů, nebo v Nevadské historické komisi. Tím pádem by nám to tu mohli jednou provždy zavřít, jak vždycky chtěli." Mohlo by vám připadat, že je to paranoidní názor (myslí si to spousta lidí), ale když chlap jako já ví, že na dolu závisí devadesát nebo sto lidí, kteří živí rodinu, změní to perspektivu nazírání a člověk začne být opatrný.

Dcerka (Louise?) řekla, že jí důl připadá strašidelný, a já řekl, že mně taky. Zeptala se, jestli bych se tam odvážil vlézt, a já řekl v žádném případě. Zeptala se, jestli se bojím strašidel, a já řekl ne, že se bojím závalů. Je úžasné, že kus té šachty vůbec ještě drží. Rubali ji přímo metamorfovanou horninou a krystalickým ryolitem - zbytky sopečné činnosti, která vymetla Velkou poušť - a to je pěkně sypký materiál, i když člověk všude kolem neodpaluje ANFO. Řekl jsem jí, že bych tam nevezl ani za nic, dokud by šachta nebyla každé dva metry vyztužená betonem a ocelí. Vůbec jsem netušil, že ještě než slunce zapadne, ocitnu se v ní tak hluboko, že neuvídím denní světlo!

Vzal jsem je do polní kanceláře a dal jim přilby, pak je vyvedl ven a provedl je kolem - ukázal jim doly, hlušinu, louhovací pole, třídičky a těžkou techniku. Byla to docela slušná procházka. Malý Seth už celkem zmlkl, ale oči měl jasné jako granáty, které každou chvíli nacházíme v jalovině!

Tak jo, dostal jsem se k tomu "malému leknutí", které mi způsobilo tolik pochybností a zlých snů (nemluvě o špatném svědomí, což není žádná legrace pro mormona, který bere náboženství docela vážně). A tehdy nám tak "malé" nepřipadalo a nepřipadá mi malé ani teď, pokud mám pravdu říct. Pořád jsem si to v duchu přemílal, a když jsem byl v Peru (právě tam jsem byl a hledal jsem ložiska bauxitu, když došel na poštovní schránku Hlubinné důlní v Beznaději dopis Audrey Wylerové), zdálo se mi o tom aspoň desetkrát. Možná to bylo tím vedrem. V dolu Chřestýš totiž bylo vedro. Prolezl jsem svého času

spoustu dolů a obvykle je v nich chladno nebo vyloženě zima. Četl jsem, že některé hlubinné zlaté doly v Jižní Africe jsou teplé, ale v žádném takovém jsem nebyl. A v Chřestýši nebylo teplo, bylo tam vedro. Taky vlhko, jako ve skleníku.

Ale to předbíhám, a to nechci. Chci to povědět všechno popořadě, od začátku do konce; nic takového se už nikdy Bohu díky nestane. Začátkem srpna, ani ne dva týdny poté, co se to všechno přihodilo, se to celé sesulo. Možná že hluboko v devonu došlo k zemětřesení, nebo možná dřevěné podpěry na čerstvém ovzduší rychle ztrouchnivěly. To se nikdy nedozvím, ale každopádně to spadlo, milión tun jílovité a krystalické břidlice a vápence. Když si pomyslím, že pan Garin a jeho chlapec málem zůstali pod tím vším pohřbení (nemluvě o panu Allenu Symesovi, výjimečném geologovi), přechází mi mráz po zádech. Starší chlapec, Jack, chtěl vidět Mo, naše největší rypadlo. Posunuje se po pražcích a pracuje na vnitřních svazích, většinou vykusuje lavice v patnáctimetrových intervalech. Začátkem sedmdesátých let byl Mo největším rypadlem na planetě Zemi, a většinu dětí - hlavně kluků - úplně fascinuje. Velké kluky taky! Garin ho chtěl vidět "zblízka" stejně jako mladý Jack a já předpokládal, že Seth bude chtít taky. V tom jsem se ale spletl.

Ukázal jsem jim žebřík, který vede po boku Mo do řidičovy kabiny, která je skoro třicet metrů nad zemí. Jack se zeptal, jestli by mohl jít nahoru, a já řekl, že ne, že je to příliš nebezpečné, ale jestli se chtějí projít po pražcích, tak klidně můžou. Je to totiž docela zážitek, protože pražce jsou široké jako městská ulice a každý z ocelových plátů je aspoň metrový. Pan Garin postavil Setha na zem a pak se starším šplhali po žebříku k Mo. Já šplhal za nimi a horečně doufal, že nikdo nespadne. Kdyby spadl, nejspíš bych skončil před soudem. June Garinová se držela vzadu, aby nás mohla vyfotit, jak stojíme nahoře a držíme se kolem ramen a smějeme se. Pitvořili jsme se a šklebili do foťáku a skvěle jsme se bavili, dokud ta holčička nezavolala: "Vrať se, Sethe! Okamžitě se vrať! Tam bys neměl chodit!"

Neviděl jsem ho, protože jsem byl nahoře a rypadlo mi zakrývalo výhled, ale viděl jsem docela dobře jeho matku, celou vylekanou, když ho zahlédla.

"Sethe!" zaječela. "Okamžitě se vrať!" Dvakrát nebo třikrát zakřičela, potom odhodila foťák na zem a rozběhla se. To mi stačilo, jak mrskla svým drahým nikonem jako prázdným balíčkem od cigaret. Třemi skoky jsem byl z žebříku dole. Nespadol jsem a nezlámal si krk. Ještě větší zázrak asi byl, že nespadol Garin ani jeho starší kluk, ale tehdy jsem na to ani nepomyslel. Po pravdě řečeno jsem na ně nemyslel vůbec.

Malý chlapec už šplhal ke vchodu do starého dolu, který byl jen asi sedm metrů ve svahu. Viděl jsem to a věděl, že matka ho určitě nechytí, než se dostane dovnitř, pokud tam chtěl vlézt. Srdce mi chtělo klesnout jako kámen, ale já mu to nedovolil. Místo toho jsem se co nejrychleji rozběhl.

Předběhl jsem paní Garinovou, zrovna když se Seth dostal k dolu. Na chvilku se tam zastavil a já doufal, že snad dovnitř nepůjde. Myslel jsem, že pokud ho neodradí tma, tak ho odradí pach - smrdělo to tam jakoby spáleným dřevem, popelem a spáleným kafem a zbytky starého masa, vším dohromady. Jenomže pak vešel dovnitř a ani se neohlédl, když jsem na něj křičel, aby se zastavil.

Řekl jsem jeho mámě, aby zůstala proboha venku, že půjdu dovnitř a přivedu ho. Řekl jsem jí, aby synovi a manželovi pověděla totéž, ale Garin samozřejmě vůbec neposlechl. Myslím, že v jeho situaci bych taky neposlechl.

Vylezl jsem do svahu a prodral se žlutými páskami. Klučina byl tak malý, že je klidně podlezl. Slyšel jsem slabé burácení, jaké je slyšet ze starých šachet skoro vždycky. Zní jako vítr nebo vzdálený vodopád. Nevím, co je to doopravdy, ale nemám to rád, nikdy jsem to neměl rád. Neznám nikoho, kdo to má rád. Je to strašidelný zvuk.

Ten den jsem ale slyšel jiný zvuk, který se mi líbil ještě míň - tiché, šepotavé vrzání. Co jsme tu šachtu objevili, byl jsem se v ní párkrát podívat a nic takového jsem ještě neslyšel, ale okamžitě jsem poznal, co to je - břidlice a ryolit se o sebe třely. Zní to, jako by mluvila země. Když ten zvuk v dřívějších dobách horníci uslyšeli, okamžitě z šachty utíkali, protože to znamenalo, že šachta může každou chvíli spadnout. Číňani, kteří tehdy v roce 1858 v Chřestýši pracovali, buď nevěděli, co ten zvuk znamená, nebo měli zakázáno si ho všímat.

Jakmile jsem přetřhal žluté pásky a vběhl dovnitř, podjely mi nohy a padl jsem na koleno. Přitom jsem uviděl něco ležet na zemi. Byla to malá figurka z umělé hmoty, ta zrzka s paprskometem. Musela

vypadnout chlapečkovi z kapsy, než vběhl do šachty, a když jsem ji tam tak viděl ležet mezi rozdrčeným kamením, kterému říkáme jalovina - připadala mi jako zlé znamení a přitížilo se mi ještě víc. Zvedl jsem ji, zastrčil do kapsy a úplně na ni zapomněl až do chvíle, kdy už bylo po všem a vrátil ji jejímu pravoplatnému majiteli. Popsal jsem ji svému malému synovci a on říkal, že prý je to figurka Cassie Stylesové (píše se tak?), ze seriálu Motor Kops, o kterém ten klučina pořád povídal.

Slyšel jsem za sebou kutálet kamení a kohosi oddechovat; ohlédl jsem se a viděl, že do svahu leze Garin. Ostatní tři se shlukli dole. Holčička plakala.

"Hned se vraťte!" křikl jsem. "Tahle šachta se může každou chvílí zavalit! Je sakra sto třicet let stará! Ještě starší!"

"Nezajímá mě to, i kdyby byla třeba tisíc let stará," odsekl a lezl dál. "Je tam můj syn a já jdu za ním." Nechtěl jsem tam stát a hádat se s ním; někdy člověk může akorát jít dál, nezastavovat se a doufat, že Bůh podrží strop. A přesně to jsme udělali.

Jako důlní inženýr jsem byl za ty roky už na pár strašidelných místech, ale těch deset nebo kolik minut (mohlo to být víc nebo míň; ztratil jsem pojem o čase), které jsme strávili ve staré šachtě Chřestýš, bylo určitě nejhorších. Porub ubíhal v docela ostrém úhlu dolů a my jsme začali ztrácet denní světlo, sotva jsme byli dvacet metrů hluboko. Pach - studený popel, staré kafe, spálené maso - rychle sílil, a to bylo taky divné. Někdy staré doly mají jakýsi "minerální" pach, ale to bývá tak všechno. Půda pod nohama byla plná popadaného kamení a museli jsme hodně opatrně našlapovat, abychom si neukopli palec a nepadli na hubu. Podpěry a výztuže byly plné čínských znaků, některé byly vyřezané do dřeva, většinou jenom namalované kouřem svíčky. Při pohledu na něco takového si člověk uvědomí, že všechno, co čelí v dějepise, se skutečně stalo. Že ani kousek si nikdo nevymyslel.

Pan Garin křičel na kluka, ať se vrátí, že to není bezpečné. Napadlo mě, abych mu řekl, že už jenom zvuk hlasu by mohl strhnout strop, stejně jako se to někdy povede lidem, kteří hulákají v horách a strhnou tím lavinu. Ale nakonec jsem mlčel. Stejně by nedokázal být zticha. Dokázal myslet jenom na kluka.

Na kroužku s klíči mám zavírací nožik, zvětšovací sklo a malou baterku. Odepjal jsem baterku a posvítíl si dopředu. Šli jsme šachtou dál, všude kolem nás vrzala uvolněná břidlice, v uších nám znělo tiché burácení a v nose štípal ten puch. Cítil jsem, že se rychle otepluje, a čím bylo tepleji, tím čerstvější mi pach táboráku připadal. Jenomže ke konci už vůbec nepřipomínal táborák. Páchlo to jako něco shnilého. Jako mršina.

Pak jsme přišli k místu, kde začínaly kosti. Do šachty jsme svítili světlomety - myslím tím Hlubinnou důlní -, ale nic jsme pořádně neviděli. Pořád jsme se dohadovali, jestli uvnitř skutečně něco je, nebo není.

Yvonne dokazovala, že není, že by nikdo nevlezl do porubu v takové hornině, dokonce ani parta Číňanů v řetězech. Prý je to všechno jen taková legenda, jak tomu říkala Yvonne - ale jakmile jsme se s Garinem ocitli pár stovek metrů hluboko, moje malá baterka stačila ukázat, že Yvonne se mýlila.

Na podlaze šachty se všude válely kosti, popraskané lebky, nohy a kyčle a pánve. Hrudní koše byly nejhorší, každý připomínal úsměv kočky Šklíby z Alenky v říši divů. Když jsme na některý šlápli, ani nepraskly, jak by člověk předpokládal, ale jenom se rozletěly na prach. Puch byl ještě silnější a já cítil, jak mi po tváři teče pot. Jako bychom nebyli v dole ale v kotelně. A ty stěny! Tam dole nebyly plné jenom jmen nebo iniciál; byly úplně celé popsané kouřem ze svíčky. Jako by se všichni rozhodli, když po závalu zjistili, že tu uvázli, že napíší na podpěry poslední vůli a vzkazy.

Chytil jsem Garina za rameno: "Zašli jsme moc daleko. Určitě stál u stěny a v té tmě jsme ho minuli."

"To bych neřekl," odpověděl.

"Proč ne?" zeptal jsem se.

"Protože cítím, že je pořád vpředu," řekl, a pak zvýšil hlas. "Sethe! Prosím tě, miláčku! Jestli jsi tam dole, otoč se a pojd' k nám!"

Z toho, co se ozvalo, se mi zježily vlasy na zátylku. Z hloubi šachty, kde všude po zemi leželo rozdrobené kamení, lebky a kosti, jsme uslyšeli zpěv. Žádná slova, jenom chlapečkův hlas, který si prozpěvoval "la la la" a "dam di dam". Jenom kousek melodie, ale mně to stačilo, abych poznal hudbu z Bonanzy.

Garin se na mě podíval, ve tmě jsem viděl vytržštěné bělmo, a zeptal se, jestli si pořád myslím, že jsme ho minuli. Na to jsem nemohl nic říct, a tak jsme zase vyrazili.

Mezi kostmi se začaly objevovat věci - hrnky, krumpáče s rezavými hlavami a legračně krátkými násadami, a malé cínové krabičky s páskami, které jimi procházely, a které jsem znal z Hornického muzea v Ely. Horníci jim říkali petrolejky. Nosili je na čele jako modlitební řemínky, podložené šátkem, aby si nespálili kůži. A na stěnách se kromě čínských slov začaly objevovat taky obrázky. Byly hrozné - kojoti s pavoučími hlavami, pumy osedlané škorpióny, netopýři s dětskými hlavami. Uvažoval jsem od té doby, jestli jsem ty kresby skutečně viděl nebo jestli tak hluboko v šachtě byl natolik zkažený vzduch, že jsem měl halucinace. Garina jsem se ani později nezeptal, jestli je viděl také. Nevím jistě, jestli jsem jenom zapomněl, nebo jsem se třeba neodvažoval.

Zastavil se, sklonil se a cosi zvedl. Uviděl jsem malou černou kovbojskou botu, která byla zaklíněná mezi dvěma kameny. Klučina musel uvíznout a v běhu se z ní vyzul. Pan Garin ji podržel tak, abych ji ve světle malé baterky viděl, pak si ji zastrčil za košili. Pořád jsme slyšeli prozpěvování, takže jsme věděli, že je ještě před námi. Zdálo se, že se ten zvuk ozývá trochu blíž, ale neodvažoval jsem se doufat. V podzemí člověk nikdy neví. Zvuk se tu zvláště nese.

Šli jsme dál a dál, nevím jak daleko, ale půda se pořád svažovala a vzduch se oteploval. Na zemi už bylo méně kostí, ale víc kamení. Mohl jsem obrátit světlo nahoru a podívat se, v jakém stavu je strop, ale neodvažoval jsem se. Neodvažoval jsem se ani pomyslet, jak už jsme hluboko. Muselo to být aspoň čtyři sta metrů od místa, kde odstřel odkryl šachtu a otevřel ji. Možná víc. A já začal mít docela jistotu, že se nedostaneme ven. Strop prostě sletí a bude to. Aspoň se to rychle odbude, rychleji než tehdy pro čínské horníky, kteří se ve stejné šachtě udusili nebo zemřeli žízni. Pořád jsem myslel na to, že mám doma pět nebo šest knížek půjčených z knihovny, a uvažoval jsem, kdo je vrátí, a jestli někdo uvalí exekuci na můj domeček kvůli nezaplacenému zpozdnému. Je zvláštní, co všechno proletí člověku hlavou, když se ocitne v úzkých.

Těsně předtím, než se ve světle baterky kluk vyloupl ze tmy, začal zpívat něco jiného. Tuhle melodii jsem nepoznával, ale jeho táta mi později, když už jsme byli venku, řekl, že je to písnička z Motor Kops.

Zmiňuju se o tom jenom proto, že chvílku to znělo, jako by s ním prozpěvoval ještě někdo jiný, nějaký druhý hlas. Určitě to bylo to tiché burácení, o kterém jsem se zmiňoval, ale stejně jsem se strašlivě lekl, to vám povím. Garin to slyšel taky; viděl jsem ho trochu ve světle baterky a vypadal skoro stejně vyděšeně jako já. Po tváři mu tekl pot, košili měl přilepenou k hrudi jako lepidlem.

Potom ukáže rukou a říká: "Myslím, že ho vidím! Vidím ho! Tam je! Sethe! Sethe!" Rozběhl se k němu, zakopával o kamení jako opilec, ale nějak udržel rovnováhu. Já se mohl jenom modlit, aby nevrazil do některé staré podpěry. Nejspíš by se rozpadla na prach stejně jako kosti, na které jsme šlápli, než jsme se dostali sem, a to by byl konec.

Potom jsem kluka uviděl i já - člověk si nemohl splést džíny a červené tričko, které měl. Stál před místem, kde šachta končila. Poznal jsem, že to není další zával, protože to byla hladká skála - říkáme tomu "výbrus" - a žádná hromada sutí. A prostředkem se táhla prasklina. Já měl chvíli pocit, že kluk se snaží do ní propasírovat. To mě pořádně vyděsilo, protože byl dost malý, aby se mu to podařilo, a párek dospělých, jako jsme byli my, by se za ním určitě nedostal. Jenomže on se o to nesnažil. Když jsem se dostal trochu blíž, viděl jsem, že stojí úplně nehybně. Nejspíš mě zmátly stíny, které vrhala moje malá baterka, víc k tomu nedokážu říct.

Jeho táta se k němu dostal první a chytil ho do náruče. Přitiskl tvář klukovi k hrudi, takže neviděl, co jsem viděl já, a já to zahlédl jen na vteřinu. Tentokrát mě zrak nešálil. Chlapec se usmíval, a nebyl to pěkný úsměv. Koutky úst měl vytažené pomalu do půlky uší a byly mu vidět všechny zuby. Obličej měl tak napjatý, že mu málem vypadávaly oči z důlků. Pak se otec trochu odtáhl, aby mu mohl dát pusku, a úsměv zmizel. Byl jsem rád. Dokud se tak usmíval, vůbec nevypadal jako chlapeček, se kterým jsem se seznámil.

"Cos to provedl, proč jsi sem běžel?" ptal se ho otec. Křičel, ale vlastně mu nic nevyčítal, protože prakticky za každým slovem ho pusinkoval. "Tvoje matka je k smrti vyděšená! Proč jsi to udělal? Proč jsi sem pro Boha šel?"

Jeho odpověď byla poslední souvislá řeč, kterou jsem od něj slyšel, a dobře si ji pamatuji. "Řekl mi to plukovník Henry a major Pike. Řekli mi, že můžu vidět Ponderosu. Tam." Ukázal k prasklině, která se táhla středem výbrusu. "Ale neviděl jsem ji. Ponderosa je pryč." Pak si položil hlavu tátovi na rameno a

zavřel oči, celý uondaný.

"Vrátíme se," řekl jsem. "Půjdu napravo za vámi, abych vám mohl svítit pod nohy. Nezdržujte se, ale ani neutíkejte. A hlavně se pro Krista pána snažte nevrazit do některé té slámky, co to tady podpírají."

Jakmile jsme kluka konečně měli, zem začala sténat snad ještě hlasitěji. Měl jsem dojem, že slyším taky vrzat podpěry. Obvykle nemám přehnanou představivost, ale mně to připadalo, jako by se pokoušely mluvit. Říct nám, abychom vypadli, dokud můžeme.

Neodolal jsem však a posvítíl do té praskliny, než jsme vyrazili zpět. Když jsem se sklonil, cítil jsem, že z ní proudí vzduch, takže to nebyla jenom prasklina; na druhé straně byla průrva. Možná i jeskyně.

Vzduch, který z ní šel, byl horký, jako by vycházel z roštu pece, a pronikavě čpěl. Jednou jsem si přičichl a musel jsem zadržet dech, abych nezvracel. Byl to zase ten pach starého ohniště, ale tisíckrát hustší.

Pátral jsem v paměti, co by tak hluboko pod zemí mohlo tak příšerně smrdět, ale na nic jsem nepřišel.

Takhle může něco páchnout jenom díky čerstvému vzduchu, a to znamená nějaký průduch, ale Hlubinná důlní se tu vrtala už od roku 1957, a kdyby tu vznikl velký průduch, ze kterého by mohl stoupat tak silný puch, určitě by ho našli a buď ho ucpali, nebo se šli podívat, kam vede.

Prasklina vypadala jako klikaté S nebo blesk a zdálo se, že na ní není nic k vidění, jenom mocnost skály - nejmíň půl metru, možná tři čtvrtě. Měl jsem dojem, že tam vidím tancovat hrstku červených jisker jako žhavé uhlíky, ale to musela být jenom fantazie, protože když jsem zamrkal, byly pryč.

Otočil jsem se zase ke Garinovi a pověděl mu, že musíme vyrazit.

"Za vteřinku, dejte mi ještě vteřinku," řekl. Vytáhl ze západní chlapcovu malou kovbojskou botu a nasazoval mu ji na nohu. Dělal to moc něžně. Veškerá otcovská láska v tom byla. "Tak jo," říká, když kluka obul. "Půjdem."

"Tak jo," říkám já. "Hlavně at' neupadnete."

Šli jsme co nejrychleji, ale stejně se mi zdálo, že to trvá věčnost. V těch snech, o kterých jsem se zmiňoval, vždycky vidím kotouč světla z baterky, jak klouže po lebkách. Nebylo jich tolik, jako jsem viděl ve skutečnosti, když jsme tam byli, a některé se rozpadly, ale v mých snech se zdá, že jich jsou tisíce, zem je lebkami pokrytá od zdi ke zdi, jsou tu naskládány jako vajíčka v kartónu a všechny se usmívají stejně jako ten kluk, když ho zvedl táta, a v očích důlcích vidím tancovat malé červené flíčky jako žhavé jiskry stoupající z ohně.

Byla to pěkně hnusná procházka, to vám povím. Pořád jsem vpředu vyhlížel denní světlo a strašně dlouho jsem je neviděl. Potom, když jsem je konečně zahlédl (jenom takový malinkatý čtvereček, který jsem mohl zakrýt špičkou palce), se mi zdálo, že břidlice vrzá čím dál hlasitěji, a můj mozek si umanul, že šachta počká, dokud nebudeme skoro venku, a pak nás zaplácně jako mouchy. Jako by nějaká díra v zemi mohla myslet! Ale když se člověk skutečně ocitne na takovém místě, fantazie běží na plné obrátky. Zvuk se tu chová divně; myšlenky taky.

A klidně bych mohl říct, že pár divných věcí si o Chřestýši číslo jedna myslím pořád. Nebudu tvrdit, že tam straší, dokonce ani ve "zprávě ze zákulisí", kterou možná nikdo nebude číst, ale nebudu ani tvrdit, že tam nestraší. Nakonec kde už by měli být duchové, když ne v dole plném mrtvých lidí? Ale pokud jde o to, co je na druhé straně toho výbrusu ve skále, pokud jsem tam něco skutečně viděl - ta tancující červená světýlka - tak to duchové nebyli.

Posledních třicet metrů bylo nejhorších. Musel jsem vynaložit veškeré sebeovládání, abych pana Garina neodstrčil a prostě se nerozběhl ven, a jemu bylo vidět na tváři, že má stejné nutkání. Ale neudělali jsme to, nejspíš protože jsme oba věděli, že bychom zbytek rodiny vyděsili ještě víc, kdybychom vyletěli ven jako čertíci z krabičky. Místo toho jsme vyšli jako muži, Garin držel v náručí chlapečka, který hluboce spal.

Tak to bylo naše "malé leknutí".

Paní Garinová a obě starší děti plakaly a všichni se vrhli na Setha, hladili ho a pusinkovali, jako by nemohli uvěřit, že je zase s nimi. Seth se probudil a usmál se na ně, ale už nemluvil, jenom tak "bublal". Pan Garin se odpotácel k jedné prachárně, což je malá plechová bouda, kde schováváme výbušniny, posadil se a opřel se zády o stěnu. Složil ruce mezi kolena a opřel si o ně čelo. Věděl jsem, jak mu je. Manželka se ho zeptala, jestli se mu něco nestalo, a on řekl, že ne, že si jenom potřebuje odpočinout a trochu vydechnout. Já řekl totéž. Požádal jsem paní Garinovou, jestli by nevzala děti zase k terénnímu

vozíku. Jack by třeba rád ukázal bratříčkovi našeho Mo. Trochu se zasmála jako člověk, který ví, že tu vůbec nic není k smíchu, a řekla: "Myslím, že na jeden den jsme měli dobrodružství až dost, pane Symesi. Doufám, že to neberete nijak zle, ale já bych nejradši co nejdřív odjela."

Řekl jsem, že ji chápu, a myslím, že i ona chápala, že si potřebuji trochu promluvit s jejím mužem, než se sebereme a odpískáme to. Ne že bych se taky nepotřeboval sebrat! Nohy jsem měl jako z gumy. Přešel jsem k prachárně a posadil se vedle pana Garina.

"Jestli to ohlásíme, nastane spousta potíží," řekl jsem. "Pro společnost a taky pro mě. Asi by mě nevyrazili, ale třeba jo."

"Neřeknu ani slovo," zvedl hlavu a podíval se mi do očí. A myslím, že nikdo mu nebude vyčítat, když dodám, že brečel. Každý otec by asi brečel, po takové hrůze. Já jsem měl taky slzy na krajíčku, a že jsem jich do toho dne moc nevycedil. Pokaždé, když si vzpomenu, jak něžně Garin obouval tu botu chlapečkovi na nohu, udělá se mi knedlík v krku.

"To bych nesmírně ocenil," řekl jsem.

"Nesmysl. Nevím, jak vám poděkovat. Vůbec nevím, jak začít."

To už mi začalo být trochu trapně. "Ale no tak," povídám. "Dokázali jsme to společně a konec dobrý, všechno dobré."

Pomohl jsem mu vstát, a pak jsme šli k ostatním. Byli jsme už skoro tam, když mi položil ruku na paži a zastavil mě.

"Neměl byste tam nikoho pouštět," řekl. "Ani když inženýři řeknou, že se to dá vyztužit. Je tam ve vzduchu něco zlého."

"Já vím," řekl jsem. "Cítil jsem to." Vzpomněl jsem si na ten chlapečkův úsměv - ještě teď, po tolika měsících, se při té vzpomínce otřesu - a skoro jsem mu řekl, že ten chlapeček to taky cítil. Pak jsem si řekl, že budu mlčet. K čemu by to bylo dobré?

"Kdyby bylo po mém," řekl, "hodil bych tam pořádnou nálož z té vaší prachárny a celou šachtu strhl. Je to hrob. Ať mrtví odpočívají v klidu."

"To není špatný nápad," řekl jsem a Bůh si musel myslet totéž, protože ani ne za čtrnáct dní to provedl sám. Došlo tam k výbuchu. A pokud vím, nikdy se nezjistila příčina.

Garin jako by se zasmál, zavrtěl hlavou a řekl: "Dvě hodiny za volantem a nebudu moct ani uvěřit, že se to všechno stalo."

Řekl jsem mu, že je to možná dobře.

"Ale na co nezapomenu," řekl, "je to, jak dnes Seth mluvil. Nejen slova nebo větičky, kterým rozumí jenom jeho rodina. On opravdu mluvil. Netušíte, jak je to úžasné, ale my ano." Zamával na rodinu, která se už dostala k terénnímu vozíku, "A když to dokázal jednou, může to dokázat znovu." A možná dokázal, aspoň doufám. Rád bych se to dozvěděl. Ten chlapec ve mně budí zvědavost, a v nejednom směru.

Když jsem mu dal tu malou ženskou figurku, usmál se na mě a dal mi pusku na tvář. Taková milá pusa to byla, i když jsem měl dojem, že cítím na jeho kůži slabý pach toho dolu... ten pach ohniště, připomínající popel a maso a studené kafe.

"Dali jsme sbohem" Čínské jámě a já je vezl zpátky ke kanceláři, kde měli auto. Pokud jsem viděl, nikdo si nás zvlášť nevšímal, i když jsem jel přímo po Hlavní ulici. Beznaděj v neděli odpoledne, když je navíc vedro, se podobá městu duchů.

Vzpomínám si, že jsem stál pod schůdky k přívěsu a mával jsem jim, a oni odjížděli vstříc té hrůze, která je na konci cesty čekala, jak mi napsala Garinova sestra - nesmyslná, náhodná střelba. Všichni mi mávali... kromě Setha. Nevím, co v tom dolu bylo, ale myslím, že jsme měli štěstí, že jsme vyvázli... a on měl štěstí, že tu střelbu v San José jediný přežil! Skoro jako by měl "kouzelný amulet", že?

Jak jsem řekl, v Peru se mi o tom hodně zdávalo - většinou o těch lebkách a o tom, jak svítím do pukliny - ale ve dne jsem na to moc nemyslel, až do té doby, co jsem si přečetl dopis Audrey Wylerové, ten, co byl připíchnutý na nástěnku, když jsem se vrátil z Peru. Sally ztratila obálku, ale říkala, že přišla jen s adresou "Důlní společnost v Beznaději". Když jsem si dopis přečetl, jenom ve mně zesílilo přesvědčení, že se něco stalo, když byl Seth pod kopcem (tak tomu v práci říkáme), něco, o čem jsem neměl lhat, ale stejně jsem lhal. Jak jsem měl nelhat, když jsem ani nevěděl, co to tam bylo?

Ale co ten úsměv?

Ten úsměv.

Byl to roztomilý chlapeček a já jsem moc rád, že v Chřestýši nezahynul (a to klidně mohl; všichni jsme tam mohli zůstat) ani že se mu nic nestalo v San José, ale...

Připadalo mi, že ten úsměv k chlapečkovi vůbec nepatří. Škoda, že to nedokážu vyjádřit lépe, ale líp to nesvedu.

Chci napsat ještě jednu věc. Možná si vzpomínáte, že jsem říkal, jak Seth mluvil o "starém dolu", ale já si to nespojoval s Chřestýší šachtou, protože o ní nevěděli ani lidé ve městě, natožpak nějakí turisté z Ohia. No, ale začal jsem o těch jeho slovech přemýšlet, když jsem tam tak stál a díval se, jak se usazuje prach po jejich odjezdu. A taky o tom, jak utíkal přes kancelář rovnou k fotkám Čínské jámy na nástěnce, jako by už u nás byl nejmíň tisíckrát. Jako by to věděl. Dostal jsem nápad a znovu mě zamrazilo. Vrátil jsem se dovnitř a podíval se na fotografie, protože jsem věděl, že je to jediný způsob, jak může mít dušička pokoj.

Fotografií bylo šest, byly pořízeny z letadla a společnost si je objednala na jaře. Vytáhl jsem malou lupu, kterou jsem měl u klíčů, a začal si jednu po druhé prohlížet. Svíral se mi žaludek a napovídal mi, co asi uvidím, ještě než jsem to skutečně viděl. Fotky vznikly dávno před odstřelem, kterým se odkryla šachta Chřestýš, takže po něm nebyla na fotkách ani stopa. Jenomže byla. Pamatujete, jak jsem napsal, že Seth na fotky poklepal a říkal "Tady je, tady je to, co chci vidět, tady je ten důl"? Mysleli jsme, že mluví o povrchovém dolu, protože fotografie ho zabírají. Jenomže pomocí lupy jsem viděl otisky, které zanechaly jeho prsty na lesklém povrchu fotek. Každý otisk byl na jižním svahu dolu, kde jsme objevili tu šachtu. Tohle chtěl vidět, o tom mluvil, ne povrchový důl, ale šachtu, která na fotkách nebyla vůbec vidět. Víím, jak šíleně to zní, ale já jsem o tom nikdy nepochyboval. Věděl, že tam šachta je. Pro mě jsou důkazem otisky prstů na fotkách - ne jen na jedné fotce, ale na všech šesti. Víím, že před soudem bych to neobhájil, ale stejně to nic nemění na tom, co víím. Jako by cosi v tom dole cítilo, že Seth projíždí kolem po silnici, a zavolalo ho to. A ze všech otázek, co jich mám na srdci, je důležitá jenom jedna: nestalo se něco Sethu Garinovi? Napsal bych Garinově sestře a zeptal se, párkrát jsem už měl pero v ruce, ale pak jsem si vzpomněl, že jsem jí zalhal, a pro mě je těžké přiznat lež. Taky nevím, jestli doopravdy chci budít spícího psa, který by mohl vycenit obrovské zuby. Třeba se mylím, ale...

Možná by bylo potřeba napsat mnohem víc, ale já už nemám co. Všechno se to vrací k tomu úsměvu. Nelíbilo se mi, jak se usmívá.

Toto je mé pravdivé vylíčení toho, co se stalo; Pane Bože, kéž bych věděl, čeho jsem byl svědkem!

Allen Symes

KAPITOLA 11

1

Starý doktor přešel plot za domem Carverových jako první. Všechny překvapil (sebe taky), jak snadno se dostal nahoru, Johnny ho musel strčit do zadnice jenom jednou, aby se dokázal vyhoupnout. Na vteřinku nahoře zaváhal, posunoval si ruce. Bradu Josephsonovi připadal v tom měsíčním světle jako hubený opičák. Pustil se. Z druhé strany plotu se ozvalo tiché zamručení.

"Nestalo se vám něco, doktore?" zeptala se Audrey.

"Ale ne," řekl Billingsley. "Jsem svěží jako deštiček. Že jo, Susi?"

"Jasně," souhlasila Susi Gellerová nervózně. Potom se zeptala přes plot: "Paní Wylerová, jste to vy? Kde jste se tu vzala?"

"Na tom teď nesejde. Potřebujeme -"

"Co se tam stalo? Nestalo se někomu něco? Moje máma se bojí. Strašně."

Nestalo se někomu něco? Na tuhle otázku nechtěl Brad odpovídat. Jak viděl, nechtělo se odpovídat nikomu.

"Paní Reedová?" zeptal se Johnny. "Nejdřív David, potom vy?"

Cammie se na něj podívala tím svým strohým pohledem, pak se otočila k Davovi. Znovu mu něco

pošeptala, při tom ho hladila po vlasech. Dave ustaraně poslouchal, potom jí cosi tlumeně odpověděl, ale Brad to zaslechl: "Nechci." Znovu mu něco řekla, tentokrát důrazněji. Brad zachytil ke konci slova tvůj bratr. Tentokrát se David natáhl, chytil se nahoře plotu a hladce se přehoupl na druhou stranu. Udělal to bez mrknutí oka, aspoň pokud Brad viděl, až na ten trochu úzkostný výraz v obličeji. Potom šla Cammie, pomáhaly jí Audrey a Cynthia. Když se dostala nahoru, zvedly se jí vstříc Davovy ruce. Cammie do nich vklouzla, ale vůbec se nesnažila pro jistotu přidržet plotu. Brada napadlo, že by možná v té chvíli byla ráda, kdyby spadla. Třeba si i zlámala vaz. Proč jsi nás sem poslala, mami? křičel ten kluk, možná vytušil, že jeho dychtivost, s jakou se do té výpravy hrnul - i Jimova - nikdy matce neposlouží jako polehčující okolnost. Cammie si to bude vždycky vyčítat a on ji v tom rád podpoří.

"Brade?" Tento hlas uslyšel moc rád, i když ho zřídka slyšel znít tak tiše a ustaraně. "Jsi tam, zlato?"

"Jsem tu, Bee."

"V pořádku?"

"Nic mi není. Poslouchej, Bee, a zachovej chladnou hlavu. Jim Reed je mrtvý. Taky Entragian z dolního konce."

Ozvalo se heknutí a vzápětí začala Susi Gellerová křičet Jimovo jméno, pořád dokola. Brada, který byl vyčerpaný fyzicky i citově, ten křik spíš podráždil, než aby v něm budil lítost... a taky se bál, že by mohli přivábit pozornost něčeho ještě nepříjemnějšího než pumy nebo kojota s lidskými prsty.

"Susi?" ozval se z domu polekaný hlas Kim Gellerové. Pak se taky rozkřičela a ten jekot se zařezával do vzduchu prozářeného měsícem jako ostrá rotující čepel: "Súúúúú-zííííííí! Súúúúú-zííííííí!"

"Ticho!" zařval Johnny. "Ježíši Kriste, Kim, TICHŮ!"

Kupodivu zmlkla, ale dívka ne, ječela jako nepovedená Julie v pátém jednání.

"Pane Bože," zamumlala Audrey. Zakryla si uši dlaněmi a prsty si vjela do vlasů.

"Bee," křikl Brad přes plot, "uklidni to kuře nějak. Je mi jedno jak."

"JIME!" ječela Susi. "ÁCHHH BÓÓŽE, JIME! ÁÁCHHH BÓÓŽE NE! ÁCHH-"

Ozvalo se plesknutí. Jekot skoro okamžitě přestal. Potom se ozvalo: "Nebudeš mlátit mou dceru!"

Nebudeš mlátit mou dceru, ty mrcho, mě nezajímá, co ti nasadila do hlavy ta... ta pozitivní diskriminace! Ty tlustá černá mrcho!"

"Já se z nich vážně poseru," poznamenala Cynthia. Taky si vjela do dvojbarevných vlasů a křečovitě zavřela oči jako dítě, které nechce vidět posledních pár minut strašidelného filmu.

Brad oči nezavřel a zadržel dech, jen čekal, že Bee vybuchne. Jenomže Bee si té ženské nevšímala a potíchu zavolala přes plot: "Dostanete to tělo sem, Bradley?" Mluvila úplně klidně, za což jí byl Brad ze srdce vděčný.

"Jo. Ty a jeho máma s bratrem ho chytíte, až to zkusíme."

"Dobře." Pořád si zachovávala chladnou hlavu jako okurka čerstvě vytažená z kameňáku.

"Kim?" zavolal Brad přes plot. "Paní Gellerová? Nechcete zajít do domu, paní?"

"Ano!" řekla Kim příjemně. "Myslím, že je to dobrý nápad. Půjdeme prostě do domu, vid', Susi? Trochu si opláchneme obličej studenou vodou a hned nám bude líp."

Ozvaly se kroky. Šoupání nohou utichalo, což bylo dobré. Pak znovu začali výt kojoti, což bylo špatné.

Brad se ohlédl přes rameno a uviděl ve zmeti stínů v lese pohybuující se úlomky stříbra. Oči.

"Musíme sebou hodit," řekla Cynthia.

"Nevíte ani půlku z toho, co se děje," pronesla Audrey.

Brad si pomyslel: Toho jsem se bál. Otočil se a uchopil ramena Jima Reeda. Ucítil velmi slabý závan šamponu a vody po holení, které ten kluk ráno použil. Nejspíš při tom myslel na holky. Johnny se nervózně ohlédl - asi po těch pohyblivých světýlkách, pomyslel si Brad - a pak přesunoval ruce po Jimově těle dolů, až mrtvého chlapce držel jednou rukou kolem pasu a druhou mu podpíral zadek. Audrey a Cynthia ho vzaly za nohy.

"Připraveni?" zeptal se Johnny.

Přikývli.

"Tak na tři. Jedna... dvě... tři."

Zvedli tělo jako čtveřice při hromadném posilování. Po jednu děsivou chvíli si už Brad myslel, že mu v zádech, v posledních deseti letech nucených podpírat hanebně vypouklé břicho, konečně rupne. Potom

dostali Jimovo tělo na plot. Paže mrtvého chlapce visely po stranách v pozici cirkusového akrobata, který při vrcholném slavném čísle přijímá potlesk. Otevřené dlaně měl plné měsíčního světla.

Johnny vedle Brada supěl jako na pokraji infarktu. Jimova hlava se volně zvrátila vzad. Kapka napůl sražené krve se odpoutala a dopadla Bradovi na tvář. Připomněla mu mátové želé, kdoví z jakého šíleného důvodu, a žaludek se mu stáhl jako ruka v kluzké rukavici.

"Pomozte nám!" funěla Cynthia. "Kristepane, pomozte nám někdo -"

Objevily se ruce, chvíli se vznášely nad tupými konci latí, pak se rozdělily do prstů, které uchopily Jimovu košili a opasek kalhot. Zrovna když Brad došel k závěru, že už nevydrží ani vteřinu (až do té doby neměl skutečnou představu, co znamená mrtvá váha), tělo se nadzvedlo. Ozvalo se tlumené zadunění a z trochu větší dálky (nejspíš ze zadní verandy Carverových, soudil Brad), zaznělo další Susino vyjeknutí.

Johnny se na něj podíval a Brad si byl skoro jist, že se ten chlap usmívá. "Zdá se, že ho upustili," řekl Johnny potichu. Otřel si paži upocenou tvář, pak ruku spustil. Ten úsměv - pokud se vůbec usmíval - zase zmizel.

"Panejo," řekl Brad.

"Souhlasím. Sakrapráce."

"Hej, doktore!" křikla Cynthia potichu. "Chyťteje! Nebojte se, je zajištěná!" Zvedla pistoli rukojetí napřed a vytáhla se na špičky, aby ji hodila přes plot.

"Mám ji," řekl Billingsley. Potom tišeji dodal: "Ta ženská a její idiotská dcera konečně zašly dovnitř."

Cynthia vylezla na plot a snadno se přehoupla na druhou stranu. Audrey potřebovala zatlačit a trochu přidržet, aby udržela rovnováhu, a pak už byla taky na druhé straně. Pak šel Steve, Brad a Johnny mu spojenýma rukama udělali stoličku, pak seděl chvíli nahoře a čekal, až bolest v podrápaných ramenou trochu povolí. Když povolila, přehoupl se přes plot na Carverovu stranu a odrazil se, spíš skočil než se spustil dolů.

"Já se tam nedostanu," oznámil Johnny. "V žádném případě. Kdyby byl v garáži nějaký žebřík -" Vau-vau-VAÚÚÚ...! Vau-vau-VAÚÚÚÚ!

Skoro těsně za nimi. Brad a Johnny si bezděčně skočili do náručí jako malé děti. Brad stočil oči a uviděl, že se blíží jakési stíny. Každý se hrbil za párem těch blýskavých polokruhových střípků světla.

"Cynthie!" zakřičel Johnny. "Střílejte!"

Když se ozvala, vypadala vystrašeně a nejistě. "Myslíte, jako že se mám vrátit -"

"Ne! Ne! Prostě střílejte do vzduchu!"

Dvakrát zmáčkla spoušť, výstřely suše práskly. Mezi prkny plotu pronikl čpavý puch střelného prachu. Stíny, které se k nim blížily z lesa, se zastavily. Nevrátily se, ale aspoň se zastavily.

"Ještě jsi utahaný, Johne?" zeptal se Brad tiše.

Johnny se ohlížel po stínech za nimi. Na tváři měl zvláštní, roztřesený úsměv. "Ani né," protáhl. "Už jsem chytil druhý dech. Já jenom... co to vyvádíš?"

"Jak to asi vypadá?" zeptal se Brad. Klečel u plotu na všech čtyřech. "Dělej, tatíku."

Johnny mu stoupl na záda. "Ježíši," řekl, "cítím se jako prezident Jižní Afriky."

Brad nejdřív neporozuměl. Když mu to došlo, začal se hihňat. Žáda ho bolela jako čert, Johnny Marinville vážil snad dvě stě padesát kilo, jeho podpatky asi nechávaly díry v Bradově protestující páteři, ale stejně se musel hihňat; nemohl si pomoci. Zde vidíte bílého amerického intelektuála, který chodil na soukromou střední školu, kde se úzkostlivě dbalo na korektnost - spisovatel, který kdysi flámoval s Panthery v bytě Lennyho Bernsteina - a používá černého muže jako podnožku. Jestli tohle nebyla liberální myšlenka jako hrom, tak Brad v životě žádnou neslyšel. Už už chtěl zaúpět a křičet "Honem spěchat, massa, jinak chudáka chlapce zabít!" a začal se vyloženě chechtat. Hrozně se bál, že mu některý ten tichošlápek z lesa ukousne kus měkkého zadku vystrčeného k nebi, ale stejně se chechtal. Zaspívám mu refrén ze Starého černého Joea, pomyslel si, a zavyl taky jako kojot. Z očí mu tekly slzy. Pěstí bušil do země.

"Brade, co se stalo?" zašeptal Johnny shora.

"Ale nic!" hihňal se pořád. "Jenom už kruci slez! Kristepane, co to máš na těch botách? Špunty?"

Potom ta tíha bohudík zmizela. Ozvalo se mručení, jak se Johnny snažil dostat nohu přes plot. Brad vstal, prožil další děsivou chvíli, kdy se záda rozmýšlela, jestli se zaseknou nebo ne, a potom podložil

masitým ramenem Johnnyho zadek. Za okamžik uslyšel další namáhavé zamručení a tlumený výkřik, jak Johnny dopadl na druhé straně na zem.

Takže zbýval on, úplně sám a bez podnožky.

Brad si změřil plot a pomyslel si, že je aspoň třicet metrů vysoký. Potom se ohlédl a uviděl, že stíny se daly znovu do pohybu, že se stahují kolem něj ve stále užším půlkruhu.

Chytil dvě latě a v tu chvíli za ním cosi zavrčelo. Zachrastilo křoví. Ohlédl se přes rameno a uviděl potvora, která vypadala spíš jako divočák než kojot... jenomže ve skutečnosti vypadala jako nepovedená dětská kresba, nedbalý náčrtek, který nějakým způsobem ožil. Nohy měl každou jinak dlouhou a tupě zakončenou, vůbec se nepodobaly tlapě ani prstům. Oháňka mu trčela snad přímo zprostřed zad. Oči měl jako prázdné stříbrné kotouče. Rypák jako zásuvku. Jenom zuby vypadaly skutečně, mohutné špičaté klektáky, které mu vyčnívaly po stranách z tlamy.

Bradův nervový systém zaplavil adrenalin, jako by dostal koňskou injekci od starého doktora. Úplně zapomněl na záda a vyhoupl se nahoru, kolena zastrčil mezi hrudník a plot, když slyšel, jak ta potvora zaútočila. Vrazila do latí těsně pod jeho chodidly tak tvrdě, až se otrásl celý plot. Potom už ho Johnny chytil za jedno zápěstí a Dave Reed za druhé a Brad se vyškřábal na plot, přičemž zanechal za sebou pořádný cár kůže. Pokusil se přehoupnout levou nohu, ale bouchl se o tupý konec prkna do kotníku. Pak už padal a roztrhl si košili až dolů, jak se marně snažil udržet se pravou rukou na plotě. Pustil se právě včas, aby si nezlomil paži, ale když přistál (částečně na Johnnym, z větší části na své úchvatně vypolštářované manželce), ucítil, jak mu z podpaždí teče krev.

"Nechtěl by ses ze mě odkulit, krasavče?" zeptala se úžasně vypolštářovaná dáma trochu zadýchaně.

"Pokud ti to ovšem nezpůsobí nepohodlí?"

Brad se skulil na zem, zhroutil se na hromadu, pak se převrátil na záda. Podíval se vzhůru na cizí hvězdy, nabobtnalá světla, pravidelně blikající jako vánoční žárovky, které se natahují na šňůrách nad Hlavní ulicí v malých městečkách každý rok po Díkůvzdání. Ty předměty, na které se díval, byly hvězdami, asi jako on byl pruským králem... ale stejně visely na nebi. Ano, byly tam, přímo nad hlavou, a jak zlá musí být jejich situace, když i samo nebe je součástí toho příšerného spiknutí?

Brad zavřel oči, aby je už neviděl. V duchu - zrakem, který se otvíral dokořán, když zavřel skutečné oči - uviděl, jak mu Cary Ripton háže Spotřebitele. Viděl vlastní ruku, tu, ve které nedržel hadici, jak se zvedá a chytá časopis. Skvělý postřeh, pane Josephsone! zavolal Cary v upřímném obdivu. Přicházel z dálky, ten hlas, jako by se ozýval v kaňonu. Zblízka uslyšel vytí, přicházelo z lesa za plotem (jenomže to už nebyl les, ale poušť). Po něm následovala řada tvrdých úderů, jak divočáci-kojoti vráželi do plotu.

Kristepane.

"Brade," řekl Johnny. Potichu. Podle hlasu se nad ním nakláněl.

"Co je."

"Je ti něco?"

"Jsem jako křepelka." Ale oči pořád neotvíral.

"Brade."

"Co je!"

"Dostal jsem nápad. Na film."

"Seš maniak, Johne." Oči držel pořád zavřené. Všechno tak vypadalo líp. "Ale budu chtít podíl. Jak se to má jmenovat, ten film, ve kterém budu?"

"Černí muži neumějí přelézat plot," řekl Johnny a divoce se rozchechtal. V tom smíchu bylo vyčerpání a taky trochu šílenství. "Režírovat mi to bude Mario Van Peebles, sakra. Tebe bude hrát Larry Fishburne."

"Jasně," řekl Brad a bolestivě si sedal. "Já mám Larryho Fishburna rád. Umí se do role položit. Nabídni mu milión za hlavní roli. Kdo by odolal?"

"Správně, správně," souhlasil Johnny a už se smál tak hrozně, že ani nemohl mluvit... jenom slzy mu tekly po tváři a Brad měl dojem, že to nejsou slzy smíchu. Ani ne před deseti minutami mu Cammie Reedová málem ustřelila hlavu a Brad pochyboval, že na to Johnny zapomněl. Brad pochyboval, že by Johnny vůbec něco zapomínal. Nejspíš to bylo nadání, kterého by se rád zbavil, kdyby měl možnost.

Brad se vyhrabal na nohy, vzal Bee za ruku a pomohl jí vstát. Do plotu zase cosi naráželo, ozvalo se další vytí, potom jakési hryzáni, jako by se ty hladové zpotvořeniny snažily prkny prokousat.

"Tak co myslíš?" zeptal se Johnny, když mu Brad taky pomáhal vstát. Zapotácel se, hledal chvíli rovnováhu, otíral si slzící oči.

"Myslím, že když už mi hořela koudel u zadku, lezl jsem docela pěkně," řekl Brad. Vzal manželku kolem pasu, pak se podíval na Johnnyho. "Tak jdem, hochu. Vyšplhal jsi k úspěchu po zádech svého prvního černocha, takže musíš být celý vyplivnutý. Pojďme dovnitř."

2

Stvůra, která nejspíše prohopkala zadní brankou zahrady Toma Billingsleye, byla dětskou verzí jedovaté ještěrky, zvané korovec, kterou Jeb Murdock sestřelil z kamene během střelecké soutěže s Candym asi v polovině Strážců zákona. Hlavu však měla, jako by utekla z Jurského parku.

Vyhopkala po zadních schodech, prosmykla se k síťovým dveřím a čenicem do nich strčila. Nic se nestalo; dveře se otvíraly ven. Ještěrka natáhla krk vpřed a začala zuby odštipovat třísky ze spodního panelu dveří. Stačily tři kousance a už byla v doktorově kuchyni.

Gary Soderson si nejasně uvědomil, že mu do tváře vane jakýsi shnilý puch. Pokusil se ho zahnat rukou, ale puch jenom zesílil. Zvedl ruku a dotkl se čehosi, co mu připadalo jako aligátoří střevíc - velmi velký aligátoří střevíc - a otevřel oči. Nad ním se cosi sklánělo, jako by ho chtělo políbit, a hledělo na něj se zvědavostí téměř lidskou, a vypadalo to tak groteskně, že nedokázal ani vykřiknout. Ještěrka měla jasně oranžové oči.

A je to tu, pomyslel si Gary, můj první pořádný záchvat deliria tremens. Ahoj, kámoši, Anonymní alkoholici přímo před přídílí.

Zavřel oči. Snažil se namluvit si, že necítí ten bažinný dech ani neslyší suché cvakání ocasu, táhaného po linoleu v kuchyni. Držel v dlani chladnou ruku mrtvé manželky. "Nic tu není. Nic tu není. Nic -"

Než stačil zaklínadlo zopakovat potřetí (do třetice všeho dobrého, to zná každý), stvůra mu zabořila zuby do hrdla a rozervala je.

3

Johnny uviděl otevřenými dveřmi do komory malá chodidla a nahlédl dovnitř. Ležela tam Ellie a Ralfík na čemsi, co vypadalo jako futon, a drželi se v náručí. Tvrdě spali bez ohledu na střelbu za domem, ale ani ve spaní tak docela neunikli tomu, co se dělo; obličejové měly bílé a napjaté, při dýchání trochu popotahovali, jako by tlumeně vzlykali, a Ralfíkovi cukala chodidla, jako by se mu zdálo, že utíká. Johnny se domyslel, že futon musela najít a dotáhnout do komory Ellen, aby si měla s bratrem kde lehnout; Kim Gellerová to určitě neudělala. Kim a dcera zaujaly opět místo u stěny, jenomže teď seděly na židlích a ne na zemi.

"Je Jim opravdu mrtvý?" zeptala se Susi a dívala se na Johnnyho vlhkýma, lesklýma očima, zatímco Johnny vcházel do kuchyně za Bradem a Belindou. "Já tomu prostě nemůžu věřit, házeli jsme si jako vždycky a dnes večer jsme měli jít do kina -"

Johnnymu s ní došla trpělivost. "Nechceš si zajít dozadu a podívat se sama?"

"Proč se chováte jako hajzl?" vyjela Kim vztekle. "Moje dcera možná nikdy nepřekoná tak závažné trauma. Prodlělala silný šok!"

"Není jediná," odsekl Johnny. "A když už jsme u toho -"

"Nech toho, kámo, nemusíme se hádat," chlácholil ho Steve Ames.

To byla určitě pravda, ale Johnnymu to už bylo jedno. Namířil prst na Kim, která na něj civěla rozpálenýma, nenávidnýma očima. "A když už jsme u toho, tak jestli příště řeknete Belindě Josephsonové, že je černá mrcha, tak vám vrazím zuby do krku."

"No páni, nemyslete si, že zrovna vaše hovna jsou kvítečkovaná," odsekla Kim a afektovaně obrátila oči v sloup.

"Nech toho, Johne," řekla Belinda a vzala ho za paži. "Hned toho nech. Máme důležitější věci na práci -"

"Tlustá černá mrcha," řekla Kim Gellerová. Nedívala se při tom na Belindu, ale na Johnnyho. Oči jí pořád hořely, ale teď se usmívala. Napadlo ho, že je to nejjedovatější úsměv, jaký v životě viděl. "Tlustá

černá negerská mrcha." To řekla a ukázala si prstem na ústa a zuby jako žena, která se snaží naznačit při šarádách sebevraždu. Dcera na ni ohromeně hleděla. "Jo? Slyšel jste to? Tak do toho. Vraďte mi zuby do krku. To jsem zvědavá."

Johnny se vrhl vpřed a rozhodně to chtěl zkusit. Brad ho popadl za paži. Steve ho chytil za druhou.

"Vypadněte odtud, vy krávo," řekl starý doktor. Hlas měl chraptivý a suchý. Přesto dolehl ke Kim a Kim se po něm polekaně, užasle podívala. "Okamžitě odtud vypadněte."

Kim vstala z židle a vytáhla taky Susi. Chvilku se zdálo, že spolu odejdou do obývacího pokoje, ale pak se Susi odtáhla. Kim ji chtěla vzít za ruku, ale Susi pořád uhýbala.

"Co to má znamenat?" zeptala se Kim. "Jdeme do obývacího pokoje! Půjdeme dál od těchtole -"

"Já ne," zavrtěla Susi překotně hlavou. "Ty možná. Ale já ne. M-m."

Kim se na ni zahleděla, pak se ohlédla po Johnnym. Obličej měla zkřivený nenávisným zmatkem.

"Jděte pryč, Kim," řekl Johnny. Pořád měl chuť jí vrazit pěst do úst, ale záchvat už přecházel a mluvil téměř klidně. "Nejste to vy."

"Susi? Pojd' sem. Půjdeme pryč od těchtole nesnesitelných lidí."

Susi se otočila k matce zády a celá se třásla. Johnny nezměnil svůj názor na dívku, kterou považoval za plytké, rozmarné stvoření... ale zdálo se, že je v potravinovém řetězci aspoň o stupínek či dva výše než její matka.

Dave Reed zvedl paže, pomalu jako zrezivělý robot, a objal Susi. Cammie patrně chtěla cosi namítat, ale pak mlčela.

"Dobře," řekla Kim. Měla už zase jasný a vyrovnaný hlas, hlas osoby, která ve snu drží proslov. "Až mě budete shánět, budu v obývacím pokoji." Přelétla očima k Johnnymu, ve kterém patrně spatřovala zdroj všech svých potíží. "A vy -"

"Nechte toho," ozvala se Audrey drsně. Všichni se k ní polekaně otočili kromě Kim, která vklouzla do tmy v obývacím pokoji. "Na takové blbosti nemáme čas. Možná máme šanci - malou - vyváznout, ale jestli se tu budete hádat jako pitomci, akorát umřeme."

"Kdo jste, paní?" zeptal se Steve.

"Audrey Wylerová." Byla vysoká, na dlouhých štíhlých a nikoli nepřitažlivých nohou měla modré šortky, ale v obličejí byla bledá a ztrhaná. Ten obličej Johnnymu připomněl, jak vypadaly Carverovy děti, spící si v náručí, a najednou se přistihl, že se snaží vzpomenout, kdy naposledy Audrey viděl, kdy s ní prohodil nějaké to slovo. Nevzpomněl si. Jako by úplně vypadla z běžného, sousedského života v ulici.

Malinkatý Puclíček, napadlo ho náhle, kousl mámin cecíček. Pak si vzpomněl na ty dodávky, které viděl na zemi u Wylerových jednou odpoledne, kdy se chvíli díval se Sethem na Bonanzu. A v tu ránu se mu v hlavě utrhla lavina. Psanci, kteří vypadali jako filmové hvězdy. Major Pike, hodný mimozemšťan, který je najednou zlý. Krajina jako na Divokém západě. Ta hlavně. Miluje staré kovbojky, řekla tehdy Audrey. Při řeči sbírala jeho hračky, počínala si jako člověk, který je nervózní. Bonanzu a Střelce má nejradši, ale dívá se na všechno, co dávají v kabelovce. Tedy když jsou v tom koně.

"To váš synovec, Audrey. Vidíte? Dělá to Seth."

"Ne." Zvedla ruku a otfela si oči. "Seth ne. To, co je uvnitř Setha."

4

"Řeknu vám, co můžu, ale nemáme moc času. Energovozy se za chvíli vrátí."

"Kdo je v nich?" zeptal se starý doktor. "Víte to, Audrey?"

"Strážci zákona. Psanci. Scifističtí policisté. A to místo, kde se nacházíme, je částečně Divoký západ, jak existuje v televizi, a částečně je to takzvaný Silový koridor, který existuje jenom v kreslené televizní verzi třiadvacátého století." Zhluboka se nadechla a prohrábla si vlasy. "Nevím všechno, ale -"

"Vysvětlete nám, kolik toho zvládnete," pobídl ji Johnny.

Podívala se na hodinky a zatvářila se kysele. "Zastavily se."

"Moje taky," řekl Steve. "Asi každému."

"Myslím, že máme čas," řekla Audrey. "Tedy podle mě je ještě moc brzo na nějaký... nějaký tah."

Najednou se zasmála, až se Johnny lekl. Lekli se všichni, což na nich bylo vidět. Nevydělil je ani tak ten

hysterický podtón jako zjevné, upřímné veselí. Postřehla jejich pohledy a znovu se ovládla. "Promiňte - to je taková slovní hříčka. Tě asi nebudete rozumět. Aspoň zatím. Musíme čekat. Jestli mezitím přivede zase strážce zákona, budeme muset prostě... asi vydržet."

"Oni jsou pořád silnější?" zeptala se Cammie najednou. "Ti strážci zákona, získávají větší sílu?"

"Ano," řekla Audrey. "A jestli ta stvůra, která to dělá, zachytila energii z lidí, kteří v tom lese zemřeli, bude příští kolo ještě horší. Modlím se, aby se to nestalo, ale spíš se to stalo."

Rozhlédla se po nich, zhluboka se nadechla a začala.

5

"Ta stvůra v Sethovi se jmenuje Tek."

"Je to nějaký démon, Audrey?" zeptal se starý doktor. "Nějaký druh démona?"

"Ne. Nemá žádné... asi by se řeklo náboženství. Pokud se nepočítá televize. Je to spíš jako nádor.

Takový, který má vědomí a má rád násilí a krutost. Je v něm už skoro dva roky. Slyšela jsem jednou příběh o ženě z Vermontu, která našla v dřezu černou vdovu. Určitě se dostala do domu v prázdné krabici, kterou manžel přinesl domů ze samoobsluhy, kde pracoval. V krabici byly banány z Jižní Ameriky. Pavouk se dostal do krabice při balení s banány. Nějak tak se dostal Tek do Topolové ulice. Jenomže tu mluvíme o černé vdově, která má vlastní hlas. Přivolala Seta, když projížděl se svou rodinou pouští. Projížděl Nevadou. Vycítilo to, že kolem projíždí člověk, kterého to mohlo využít, a přivolalo ho to."

Pohlédla dolů na své ruce, které měla pevně spojené v klíně. Kim Gellerová stála mezi dveřmi do obývacího pokoje, přilákalo ji Audreyino vyprávění. Vyprávěla všem, ale pořád se pohledem vracela k Johnymu.

"Myslím, že to bylo nejdřív slabé, ale zase ne tak slabé, aby nepochopilo, že Sethova rodina představuje nebezpečí. Nevím, kolik toho věděli nebo jaké měli podezření, ale vím, že když jsem naposledy telefonovala s bratrem, byl můj bratr velmi divný. Myslím, že Bill mi mohl hodně říct... kdyby ho Tek nechal."

"To umí?" zeptal se Steve. "Takhle ovládat lidi?"

Ukázala na opuchlou tvář. "Tohle udělala moje ruka," řekla, "ale já ji neřídila."

"Kristepane," ulevila si Cynthia. Podívala se nervózně na nože visící na magnetech nad kuchyňskou linkou. "To je špatné. Moc špatné."

"Mohlo by to být ale horší," řekla Audrey. "Tek může fyzicky ovládat jiné jenom na krátkou vzdálenost."

"Jak krátkou?" zeptala se Cammie.

"Obvykle nejvýš sedm až deset metrů. Dál jeho fyzický vliv rychle klesá. Obvykle. Jenomže teď je všechno úplně jinak. Protože nikdy nebyl tak nabitý energií."

"Nechte ji domluvit," přerušil je Johnny. Cítil skoro hmatatelně, jak od nich odplývá čas. Nevěděl, jestli v něm ten pocit budí Audrey nebo jestli vychází přímo z něj, ale nezajímalo ho to. Času bylo málo. Za celý svůj život neměl tak silné tušení. Času bylo málo.

"Chlapec je pořád v něm," řekla pomalu a velmi důrazně. "Milé, zvláštní dítě, které se jmenuje Seth Garin. A nejdopornější je, že Tek využil ke svému zabíjení to, co mají děti rády. V případě mého bratra a jeho rodiny to byl Slidivý šíp, jeden Energovůz MotoKopů. Když se to stalo, byli v Kalifornii, tam skončila jejich cesta přes Nevadu. Nevím, kde Tek v tom stadiu vývoje získal tolik energie, aby vyvolal Šíp ze Sethových myšlenek a snů. Seth je jeho základní dodavatel energie, ale Seth nestačí. Potřebuje mnohem víc, aby se mohl pořádně rozmáchnout."

"Je to takový upír, že?" řekl Johnny. "Jenomže místo krve vycucává duševní energii."

Přikývla. "A energie, kterou využívá, je k máni hlavně tehdy, když někdo trpí. V Billově případě možná někdo v sousedství zemřel nebo byl zraněn. Nebo -"

"Nebo mu mohl ublížit sám," řekl Steve. "Nějakému příhodnému tulákovi například. Takovému vandrákovi, který před sebou tlačí nákupní vozík. A vsadím se, že zemřel s úsměvem na tváři."

Audrey se na něj dívala, smutná a zděšená. "Takže všechno víte."

"Moc ne, ale to, co vím, zapadá do vašeho líčení," řekl jí Steve. "Tamhle leží nějaký chlápek." Píchl

palcem zhruba směrem k lesu. "Enragian ho poznal. Prý se dvakrát nebo třikrát, ještě před prázdninami, objevil na ulici. Dostal se do rajónu vašeho synovce, že? Jak?"

"To nevím," řekla tupě. "Musela jsem být pryč."

"Kde?" zeptala se Cynthia. Dřív si myslela, že paní Wylerová je dost samotářka.

"Na tom nesejde," odbyla ji Audrey. "Mám prostě své oblíbené místo. Jde o to, že Tek zabil mého bratra Billa a zbytek jeho rodiny. A použil k tomu jeden Energovůz."

"Možná tehdy ovládal jenom jeden osamělý trombon, ale teď už mu hraje celá kapela, že?" zeptal se Johnny.

Audrey se teď dívala jinam a kousala se do rtů, které vypadaly suché a bolavé. "Vzali jsme si ho s Herbem k sobě a v některých ohledech - vlastně ve spoustě ohledů - jsem nikdy nelitovala. Nemohli jsme mít děti. A Seth byl zlatíčko, roztomilý chlapeček -"

"Tyfovou Mary taky někdo nejspíš miloval," zachrptěla Cammie Reedová stroze.

Audrey se na ni podívala, stále se kousala do rtů, pak se podívala znovu na Johnnyho a očima prosila o pochopení. Johnny nechtěl chápat, po tom všem, co se stalo, zvlášť když viděl strašlivou deformaci obličeje Jima Reeda, když mu mozek rozmaširovala kulka, ale stejně možná trochu chápal. Chtě nechtě.

"První půlrok byl nejlepší. I když už tehdy jsme samozřejmě věděli, že něco není v pořádku."

"Vzali jste ho k doktorovi?" zeptal se Johnny.

"Nebylo to k ničemu. Tek se schoval. Testy nic neprokázaly. To vím skoro jistě. A potom... později... když jsme přijeli domů..."

Johnny si prohlédl její opuchlá ústa a řekl: "Potrestal vás."

"Ano. Mě i -" Hlas se jí zadrhl, zlomil, a pak už téměř šeptala. "Mě i Herba."

"Herb se nezabil sám, že?" zeptal se Tom. "Zavraždil ho ten Tek."

Znovu přikývla. "Herb chtěl, abychom se toho zbavili. Tek to cítil. A zjistil, že nemůže Herba využít... pro něco, co chtěl dělat. Pro sex... pokročilejší sex... se mnou. Herb to nepřipustil. To Teka rozzuřilo."

"Pane Bože," řekl Brad.

"Zabil Herba a doplnil energii. Potom byl Seth už jen rukojmí... ale Seth mu stačil, aby mě udržel na uzdě."

"Protože ho milujete," řekl Johnny.

"Ano, správně, protože ho miluji." Nebyl to vzdor, co Johnny uslyšel v jejím hlase, ale hrozný a přízračný stud. Cynthia jí podala papírový kapesník, ale Audrey ho jenom držela v ruce, jako by netušila, k čemu slouží. "Takže z jistého hlediska vlastně moje láska může za to, co se stalo. Je to hrozné, ale je to asi pravda." Otočila usazené oči ke Cammie Reedové, která seděla na zemi a držela kolem pasu zbývajícího syna. "Netušila jsem, že to zajde tak daleko. To mi musíte věřit. I když se zbavil Hobartových a zabil Herba, neměla jsem ponětí, jakou má moc. Jakou může mít moc."

Cammie se na ni dívala, nic neříkala a z jejího kamenného obličeje nebylo nic znát.

"Od Herbovy smrti jsme se Sethem žili docela poklidně," řekla Audrey. Johnny si pomyslel, že tohle je první vyložená lež, kterou jim řekla, i když cestou k ní možná zavadila o pravdu. "Sethovi je osm, ale škola není problém. Plním určité požadavky na domácí vzdělávání a jednou měsíčně posílám formulář na Ohijskou komisi pro vzdělávání. Je to vlastně jen takový vtíp. Seth se pořád dokola dívá na ty své filmy a televizní seriály. To je jeho skutečné vzdělání. Hraje si na pískovišti. Jí - většinou hamburgery a špagety - a pije čokoládové mléko, které mu připravuju. Většinou to byl Seth." Úpěnlivě se na ně podívala.

"Většinou byl. Jenomže... celou dobu... byl uvnitř Tek. Rostl. Zapouštěl kořeny stále hlouběji. Zabíral ho."

"A vy jste nevěděla, že se něco takového děje?" ozvala se Kim od dveří. "Ale počkat, zapomněla jsem. Zabíralo to vašeho manžela. Ale to jste prostě pominula, že. Nejspíš jako neho-"

"Vy to prostě nechápete!" Audrey skoro křičela. "Nevíte, jaké to bylo, žít s ním a s tím, co je uvnitř! V jednu chvíli to byl Seth, ale pak mě třeba napadlo něco, co jsem dost dobře neutajila, a pak jsem najednou zjistila, že vrážím zas a znova do zdi, jako bych byla hračka na klíček a ten kluk, co mě vlastní, mě chce roztráskat na kusy. Nebo jsem se bouchala do obličeje, nebo se štípala do... do kůže..."

Teď papírový kapesník použila, neotřela si jím však oči, ale kapky potu na čele.

"Jednou mě shodil ze schodů," pokračovala. "Bylo to kolem Vánoc, loni. Já jsem mu jenom řekla, aby

přestal třískat krabicemi pod stromkem. Myslela jsem, že mluvím se Sethem, víte, že Tek je schovaný někde hluboko uvnitř. Že spí. Hibernuje. Nebo co dělá. Pak jsem uviděla, že má oči moc tmavé, vůbec to nejsou Sethovy oči, ale to už bylo pozdě. Vstala jsem z židle a šla nahoru po schodech. Nemůžu vám vypovědět, jaké to je, jak je to hrozné... jako bych byla pasažérem v autě, které řídí šílenec. Nahoře jsem se otočila a pak jsem prostě... udělala krok do prázdna. Jako když se skočí z prkna. Nic jsem si nezlomila, protože v poslední vteřině ten pád zadržel. Nebo to udělal možná Seth. Každopádně to byl stejně zázrak, že jsem si nezlomila nohu nebo ruku."

"Nebo krk," řekla Belinda.

"Mhm, nebo krk. Snažím se jenom vysvětlit, že jsem ho milovala - Setha - ale tamtoho jsem se bála."

"Seth byl cukr a Tek bič," řekl Johnny.

"Správně. A měla jsem kam jít. Když začalo být všechno příliš nesnesitelné. S tímhle mi pomohl Seth, to vím. Takže tak... ubíhal čas. Možná podobně jako lidem, kteří mají rakovinu. Člověk žije dál, protože nemá na vybranou. Zvykne si na určitý stupeň bolesti a strachu a myslí si, že tam se to zastaví, že tam se to musí zastavit. Nevěděla jsem, že plánuje tohle. To mi musíte věřit. Většinou jsem dokázala před ním schovávat myšlenky. Nikdy mě nenapadlo, že Tek má nějaké myšlenky - plány -, které schovává přede mnou. Čekal... a pak se asi ukázal u domu ten tulák, zatímco jsem byla pryč... u své přítelkyně Jan... a potom..."

Zarazila se, skoro na ní bylo vidět, jak se ovládá a uklidňuje.

"Ta noční můra, ve které jsme se ocitli, je kombinace Strážců zákona, jeho oblíbené kovbojky, a MotoKopů 2200, jeho oblíbeného kresleného seriálu. Zvláště má rád jeden díl, ten o Silovém koridoru. Viděla jsem ho mockrát; Seth ho má ne jednou, ale třikrát na různých výběrech. Je to velmi, velmi děsivé na to, že jde o kreslený film. Velmi přesvědčivé. Seth se hrozně bál - tři noci po sobě se počurával, když to viděl poprvé - ale byl taky celý nadšený. Hlavně proto, že v seriálu se postavy zlé i dobré spojí, aby zničily děsivé mimozemšťany, kteří se schovávají v Silovém koridoru. Ti mimozemšťané jsou v kokonech, které plukovník Henry nejdřív považuje za elektrické generátory, a ten okamžik, kdy se vyderou ven a zaútočí na MotoKopy, by vyděsil určitě každého. Jenomže já myslím, že v této verzi 'Silového koridoru' jsou kokony naše domy. A my..."

"My jsme děsiví mimozemšťané," řekl Johnny. Příkývl. Všechno to dávalo strašlivě dokonalý smysl. "A obě Sethovy součásti asi nejvíc fascinuje myšlenka nucené spolupráce. Buď s námi, nebo zemřeš. Dětem se taková představa líbí, protože je osvobozuje od nutnosti usuzovat, což většině rozhodně moc nejde." Audrey taky přikyvovala. "Ano, vypadá to tak. Postavy ze Strážců zákona, dobré i špatné, vždycky dobře vycházely s MotoKopy, když si s nimi Seth hrál na pískovišti. V jeho fantazii spolu vycházejí dokonce i šerif Streeter a Jeb Murdock, i když ve filmu jsou to nepřátelé na smrt."

"To, co se teď děje, je pro Setha pořád jenom hravá fantazie?" zeptal se Johnny. "Co myslíte, Audrey?"

"Já opravdu nevím," řekla, "protože se dá těžko poznat, kde končí Tek a začíná Seth... musíte mít na to trochu cit. Chci říct, že na jisté úrovni nejspíš dobře ví, o čem jde, stejně jako dítě ví, že nemá věřit na Santa Clause, jakmile je mu osm nebo devět let... ale strašně neradi se některých představ vzdáváme, že? Je v nich -" Na chvíli se odmlčela. Spodní ret se jí chvěl, pak se znovu uklidnil. "Je v nich cosi srdci milého, co nám pomáhá překonat horší chvíle. Tek Sethovi dovolil, aby si přehrával své fantazie na širším plátně, než má většina z nás, to je všechno."

"Sakra, přehrává si je ve virtuální realitě," řekl Steve. "Tohle totiž popisujete - dokonalou virtuálně-reality hru."

"Je tu ještě jiná možnost," řekla Audrey. "Seth už možná nedokáže Teka zastavit ani přibrzdit. Tek možná Setha svázal, dal mu roubík a hodil ho do komory."

"Kdyby Seth mohl Teka zastavit, udělal by to?" zeptal se Johnny. "Co myslíte? Jak to cítíte?"

"Určitě ano," řekla Audrey okamžitě. "Určitě je někde uvnitř celý vyděšený. Jako Myšák Mickey ve Fantazii, když se smetáky vymkly kontrole."

"Řekněme, že máte pravdu. Řekněme, že Tek řídí tohle všechno, co se s námi děje, úplně sám. Proč to dělá? Co z toho má? Co získává? Pro Setha je Topolová ulice Silovým koridorem, domy jsou kokony a my jsme zlí mimozemšťané, kteří v nich žijí. Je to kovbojská přestřelka v meziplanetární verzi. Ale co z toho má Tek?"

"Něco jen pro sebe," řekla Audrey a Johnny si najednou vzpomněl na jednu starou písničku od Beatles: Co vidíte, když zhasnete světlo? Já to nevím, ale vím, že je to mé. "Ty fantazie byly myslím vždycky výhradě pro Setha - tak se Tek napojuje na Sethovy zdroje, kterými doplňuje ty své. Tek... myslím, že Tekovi se prostě líbí, co se s námi děje."

V místnosti se rozhostilo ticho.

"Líbí se mu to," řekla Belinda konečně. Promluvila tichým, zamyšleným hlasem. "Jak to myslíte, že se mu to líbí?"

"Když nás něco bolí. Něco z nás vychází, když nás něco bolí, a on to pak... olizuje jako zmrzlinu. Když zemřeme, je to ještě lepší. Pak nemusí nic olizovat. Pak se přímo cpe."

"Takže jsme večeře," řekla Cynthia. "Tak jste to myslela, ano? Pro Setha jsme videohra a pro toho Teku jsme večeře."

"Jsme něco víc," řekla Audrey. "Vezměte si, co je jídlo pro nás: zdroj energie. Tek něco dělá, to mi Seth řekl. Dělá a staví. Nemyslím, že ta poušť, kde ho Seth sebral, byla jeho domovem; myslím, že to bylo vězení. Jeho domovem je to, co se může konečně pokusit tady znovu stvořit."

"Podle toho, co jsem zatím viděl, rozhodně jeho čtvrť navštěvovat nechci, natož tam bydlet," řekl Steve. "Vlastně -"

"Přestaňte," přerušila ho Cammie. Mluvila chraptivě a netrpělivě. "Jak ho zabijeme? Říkala jste, že by to nějak možná šlo."

Audrey se na ni otřeseně podívala. "Setha nezabijete," řekla. "Nikdo nebude Setha zabíjet. Tohle si laskavě vyžeňte z hlavy. Je to neškodný malý chlapec -"

Cammie k ní skočila a popadla ji za ramena. Stačila to dřív, než Johnnyho vůbec napadlo, aby zasáhl. Cammie zabořila prsty hluboko do Audreyiny hrudi. "Řekněte to Jimmymu!" zakřičela do ohromené tváře Audrey. "Je mrtvý, můj syn je mrtvý, tak mi tu nebrečte a netvrďte, že váš synovec je neškodný! To se neodvažujte! Ta věc v něm je jako tasemnice v koňském břicho! Je to v něm! A jestli to nevyleze -" "Ale vyleze!" řekla Audrey, Znovu získávala sebevládu a hlas se jí znovu uklidnil. "Vyleze."

Cammie pomalu povolovala sevření, ale vypadala nedůvěřivě. "Jak? Kdy?"

Než Audrey stačila odpovědět, řekla Kim: "Slyším nějaké hučení. Jako elektrické motory." Hlas, celý roztřesený, se jí pronikavě zvýšil. "Pane Bože, vracejí se."

Johnny už to slyšel také. Bylo to stejné elektrické hučení, jako slyšel už předtím, jenomže teď bylo hlasitější. Jaksi mohutnější. Hrozivější. Podíval se na dveře do sklepa, ale došel k závěru, že už je asi příliš pozdě, než aby se zkusili dostat dolů, zvláště se dvěma spícími dětmi v komoře.

"K zemi," řekl. "Všichni lehnout na podlahu." Uviděl, že Cynthia vzala Steva za ruku a prstem, který nebyl docela klidný, ukázala otevřenými dveřmi do komory. Steve přikývl a oba šli zakrýt děti vlastním tělem.

Hučení sílilo.

"Modlete se," řekla Belinda najednou. "Všichni se modlete."

Johnny byl na modlení příliš vyděšený.

Z deníku Audrey Wylerové:

7. února 1996

Všimla jsem si něčeho zajímavého, to by mohl být rozhodující klíč při určování, který z nich zrovna velí tělu, o které se dělí. Oba se velmi zajímají o figurku Cassandry Stylesové, ale Tekův zájem je skoro výhradně pohlavní. Hladí ji po plastových prsou a tře jí plastové nohy. Předevčím jsem ho viděla, jak sedí na schodech a olizuje jí rozkrok modrých kraťasů a má při tom erekci (těžko jsem si mohla nevšimnout, když celé dny nosí jenom spodky). A fakt, že po mně chce, abych nosila šaty jako Cassie, a donutil mě obarvit si vlasy na zrzavo jako Cassie Stylesová (příšerný odstín), mi samozřejmě taky neunikl.

Naproti tomu Seth... když je to Seth, někdy figurku Cassie jenom objímá nebo jí hladí tuhé zrzavé vlasy, nebo pusinkuje na tvář. Představuje si, že je to jeho matka. Nevím, odkud to vím, ale je to tak. Teď musím přestat. Znovu brečím.

KAPITOLA 12

Hlavní ulice, Beznaděj/Čas Strážců zákona

Stejně jako při předchozích nájezdech vypadají dodávky jako fantomy, jenomže tentokrát se nevynořují z mlhy, ale z mračen pouštního prachu, který v záři pana Měsíce Kovboje svítí jako lamé.

Nejdřív jede Cassiin růžový Koráb snů, s Candyem v přehrnutém jezdeckém klobouku za volantem, a Cassie sedí vedle něj. Na střeše se přičinlivě otáčí srdíčkový talíř radaru. Jako poutač na střeše bordelu, řekl by možná Johnny Marinville, kdyby ho viděl, ale on ho nevidí; leží na zemi u Carverů v kuchyni vedle starého doktora s rukama založenýma na zátylku a očima pevně zavřenýma; na tváři má výraz člověka, který očekává soudný den, a to brzy.

Koráb snů nezabočí na prašnou Hlavní ulici Beznaděje z Hyacintové ulice; Hyacintová je pryč. V místech, kde kdysi byla, je nyní vyprahlá poušť, skoro holá... stejně tak nebe je tím směrem skoro prázdné, bez hvězd. Jako by Tvůrce, když otočil Svůj zrak na jih k pustině rozkládající se za hloučkem domků, ztratil Svou božskou inspiraci.

Krátká křídla Korábu snů jsou vysunuta, kola částečně zasunuta; ujíždí vzduchem asi metr nad ulicí s vyježděnými kolejiemi. Motor klidně tepe. Když projíždí kolem Lady Day na rohu, otevře se závěrka střílny. Ven se vykloní Laura DeMottová ze Strážců zákona. V jemných bílých rukách nedrží derringer, ale brokovnici. Obyčejnou dvojku, ale když z ní vystřelí, zaduní to jako pancéřová pěst. Po výstřelu následuje krátké, pronikavé hvízdnutí, a potom přední část saloonu exploduje. Lítací dveře se vznesou, chvilku se divoce třepetají a vypadají jako skutečná křídla. Nad pozůstatky průčelí saloonu se krátce zachvějí, jako ve vlně rozpáleného vzduchu, a po ten jediný okamžik by každý, kdo by se právě díval, viděl za hořící Lady Day obchod E-Z Stop, jako ducha nebo dvojité exponované okénko filmu, a obchod je také pobořený a také hoří.

Za Korábem snů jede Slídivý šíp, a za Slídivým šípem přijíždí Svoboda. Polarizované čelní sklo Svobody se znovu zasune. Za volantem Bountyho dodávky je momentálně major Pike, hodný obyvatel Kanopu, nyní zlý, ale uniforma konfederace a přehrnutý klobouk jsou pryč (teď má klobouk Candy; strážci zákona si pořád vyměňují doplňky a uniformy, to už patří k zábavě). Major má na sobě znovu svou měňavou uniformu MotoKopů a bez klobouku se jeho indiánský blond účes pěkně vyjímá. Vedle něj v navigačním prostoru sedí prošedivělý traper, kterého už Johnny jednou zahlédl: seržant Mathis, hlavní pobočník Jeba Murdocka poté, co byl kapitán Candell zmlácen a zajat.

Dům Collieho Entragianiana nahradilo modistsví U dvou sester, kde se prodává nejlepší dámská móda. Seržant se vykloní ven, zacílí brokovnici na průčelí a hrábne do spouští. Zazní další dvojité prásknutí, až se všechno otřese, a znovu to dlouhé, kvílivé zakňučení, jako když padá bomba gravitační šachtou rovnou na cíl.

"Zastavte to někdo!" křičí Susi. "Ach prosím vás ZASTAVTE TO NĚKDO!"

Horní polovina Dvou sester se nadzvedá ve změti prken, šindelů, skla a hřebíků. Znovu to zakmitnutí ovzduší, rychlé jako mávnutí kolibřích křídel, kdy je možno zahlédnout Entragianův dům, dokonce i kolo Caryho Riptona a tělo zakryté plachtou, všechno tetelivé jako fata morgána, ve kterou se proměnily.

Potom dům zmizí a jsou to znovu Dvě sestry (kde ve Strážcích zákona poprvé uvidíme Lauru DeMottovou, děvče ze saloonu se zlatým srdcem, jak si potajmu kupuje látku na šaty do kostela), a dům už má půlku střechy pryč a všechna okna vysypaná.

Z pustin (plných pelyňku a velikých bludných balvanů, nepřírozně kulatých) severně od Topolové ulice, kde už není Medvědí ulice, se noří stříbrný Energovůz Ruty-Tut. Ruty řídí, oči mu blikají jako semaforey; vedle něj sedí malý Joe Cartwright, na tváři pohrdavý úsměv, v rukou drží brokovnici zdobenou chromovými futuristickými klikyháky. Hned za Ruty-Tutem jede Spravedlnost a za Spravedlností se objevuje hučící elektrická noční můra. V bledém měsíčním světle vypadá Masák jako zabalený v černém hedvábí. U kormidla je Beztváře. Hraběnka Lili je v navigačním prostoru, sexy oči jí planou v popelavě bledém, krásném upířím obličejí. Nad nimi, ve Věži zkázy, stojí Jeb Murdock. Na hlavním palebném stanovišti.

Protože je nejhorší.

A tak začíná poslední útok Energovozů, tři dodávky zahnou do Silového koridoru ze severu a další tři z jihu. Strašlivě zesílené výstřely pušek otrásají vzduchem; kvílení střel vylétujících z ústí těch pušek zní jako hejno protiletických sirén. Hotel dobytkařů (dříve dům Sodersonových) se uloupne ze základů; levá strana se nejdřív sesune a pak se rozletí, všude létají suchá prkna a dřevěné šindele. Dům na sever od něj - stavení z propletených větví, zamazaných blátem, ve kterém by Brad Josephson nikdy nepoznal svůj láskyplně udržovaný dům se zvýšeným podlažím - se rozletí snad všemi směry najednou, až se vzduchem mihají urvané kusy dřeva a hroudy suchého bláta.

Na druhé straně ulice se falešně průčelí Worellova obchodu (kdysi to byl dům Toma Billingsleye) rozpadne pod sérií výstřelů z Energovozu Spravedlnost - každý výstřel zní jako z minometu. Řídí plukovník Henry; ze střelny vykukuje a střílí Chuck Connors, známý též jako Střelec. Hned vedle něj je jeho syn, culí se od ucha k uchu. "Dobrá rána, Paw!" vykřikuje, když kouřící prkna z falešného průčelí zapálí desetiletý prach a špínu, která se za ním schovávala. Za chvíli vzplane celý dům.

"Díky, synku," říká Lucas McCain a obrací svou minometnou winchestrovku k Lušanově čínské prádelně. Prádelna, kdysi dům Petra a Mary Jacksonových, už byla dost zpracovaná Ruty-Tutem, ale to Střelce neodrazuje. Syn se k němu přidá, pálí z pistole. Je sice malá, ale podle zvuku by člověk hádal spíše bazuku.

Když nájezd končí, nad Hlavní ulicí se vznáší kouř ze zbraní. Několik domů na západní straně ulice - hacienda z vepřovic, kde kdysi bydleli Gellerovi, srub, kde si věšeli své nůbl klobouky Reedovi, chatrč, kterou kdysi Brad a Belinda nazývali domovem - bylo téměř úplně zničeno. Hotel stále stojí - více méně - stejně tak Dvě sestry na východní straně, ale Worellův obchod brzy lehne popelem (jako bývalý dům Hobartových) a vítr bude odnášet ještě víc popela.

Jenom jeden dům na východní straně ulice zůstává stejný jako před příchodem strážců zákona: dům Carverových. Po předchozím útoku jsou ve stěnách díry po kulkách a má rozbitá okna, ale při tomto nájezdu zůstal úplně bez povšimnutí.

Koráb snů, Slídivý šíp a Svoboda dojely k severnímu konci dříve Topolové ulice. Ruty-Tut, Spravedlnost a Masák dojeli k jižnímu konci. Střelba utichá, pak ustane úplně. Lidé v domě Carverových slyší odvedle praskání ohně - hoří Worellův obchod, na který stále myslí jako na domek starého doktora - ale jinak je tu hluboké ticho, které je pro jejich ochromené uši jako balzám. Lidé opatrně zvedají hlavu.

"Už je po všem, co myslíte?" ptá se Steve tónem člověka, který nechce říct naplno, že to nebylo tak zlé, jak se bál... ale který si to myslí.

"Měli bychom -" začne Johnny.

"Slyším to znovu!" vykřikne Kim Gellerová v obývacím pokoji. Hlas má pronikavý, třese se na pokraji hysterie, ale ostatní nemají důvodu jí nevěřit; má přece jen k ulici blíž. "To hrozné hučení! Zastavte to!" Proběhne dveřmi do kuchyně, oči má vytřeštěné a šílené. "Zastavte to!"

"Lehni si, mami!" volá Susi, ale ani se nehne od Dava Reeda, který ji vleže drží jednou rukou kolem pasu a druhou ruku (tu, kterou jeho příšerná matka nemůže ze svého místa vidět) má položenou na jejích prsou. Susi ta ruka nevadí ani za mák; vlastně by jí vadilo, kdyby ji odtáhl. Prožívaný děs a její téměř mateřská starost o zbývající dvojče se v ní nějak zkombinovaly a ona je teď poprvé v životě skutečně nadřzená. Nejradší by okamžitě s Davidem odešla někam, kde by si mohli nerušeně sundat kalhoty.

Kim si dcery nevyšimá. Jde k Audrey, popadne ji za vlasy, zvrátí jí hlavu, "Ať to zastaví!" křičí bledě Audrey do obličeje. "Je to tvůj příbuzný, tys ho sem přivedla, TAK AŽ TO ZASTAVÍ!"

Belinda Josephsonová se pohybuje rychle; vstane z místa, kde ležela, přeskočí místnost a už drží volnou paži Kim Gellerové zkroucenou za zády, a to všechno dřív, než Brad stačí mrknout.

"Au!" zakřičí Kim a okamžitě pouští vlasy Audrey. "Au, pust'! Pust', ty černá mr-"

Belinda už má pro ten den dost těch únavných rasistických keců. Trhne Kiminou paží ještě výš, než Kim stačí domluvit. Susina máma, která podporuje skautky a nikdy nepošle paní z Ligy proti rakovině pryč s prázdnými rukama, zaječí jako tovární píšťala, když je konec směny. Potom ji Belinda otočí, vrazí do ní bokem a Kim odletí zpátky do obývacího, kde narazí do stěny. Všude kolem ní padají další Hummelovy figurky, kterým není pomoci.

"Tak," říká Belinda věčně. "Říkala si o to. Já nemusím poslouchat takové -"

"Nemusíte se omlouvat," říká Johnny. Hučení je už hlasitější, hlasitější než kdy dřív: stejnoměrné, cyklické pulsování, podobné zvuku obrovského elektrického transformátoru. "K zemi, Bee. Hned. Všichni. Steve, Cynthia? Zakryjte ty děti!" Pak se téměř omluvně podívá na tetu Setha Garina. "Můžete nějak zařídit, aby to zastavil?"

Zavrtí hlavou. "To není on. Už ne. Je to Tek." Ještě než skloní Audrey hlavu, všimne si, že se na ni dívá Cammie Reedová, a v tom pohledu bez slz je cosi, co ji vyděsí ještě víc než všechno Kimino řvaní a šubání za vlasy. Je to vážný pohled. Žádná hysterie, jenom obyčejná vražda.

Koho však Cammie zabije? Ji? Setha? Oba? Audrey neví. Ví jenom, že nemůže ostatním povědět, co udělala, než odešla z domu, tu jednoduchou věc, která by mohla mnohé vyřešit - jestli se podaří. Jestli se otevře okno v čase, jak doufala; jestli si bude počínat správně, až se to stane. Nemůže jim říct, že mají naději, protože kdyby Tek zachytil jejich myšlenky, všechny naděje by padly.

Hučení sílí. Energovozy se znovu šinou po Hlavní ulici. Koráb snů, Slídivý šíp a Svoboda mají ke Carverovým blíž a dojedou tam první. Zaparkují v řadě, červený Slídivý šíp s Lovcem hadů u volantu uprostřed, takže blokuje příjezdovou cestu, kde leží mrtvý pán domu (a vypadá mnohem hůř než před chvílí). Ostatní tři - Ruty-Tut, Spravedlnost a Masák - přijedou z jižního konce a prodlouží řadu vozidel. Dům Carverových (ironií osudu je, že je postaven ve stylu ranče) nyní Energovozy dokonale blokuje. Laura DeMottová prostrčí brokovnici střílnou Korábu snů a zamíří na rozbité veliké okno v obývacím pokoji; ze střílny Slídivého šípů míří Hoss Cartwright a velmi mladý Clint Eastwood - vlastně je zde coby Rowdy Yates z Kůže - a také si berou dům na mušku. Jeb Murdock stojí ve Věži zkázy Masáku se dvěma brokovnicemi, každou upilovanou na deset centimetrů od natažených spouští, pažby opřené o kyčle. Široce se usmívá, jeho tvář představuje Roryho Calhouna v nejlepší formě.

Poklopy ve střeše se s bouchnutím otevrou. Kovbojové a mimozemšťané zaujmou zbývající palebná postavení.

"Páni, Paw, vypadá to jako hon na krocany!" vykřikne Mark McCain a pak se řezavě zasměje.

"Rut-rut-rut!"

"SKLAPNI, RUTY!" okřiknou ho sborově a rozchechtají se všichni.

Když Kim Gellerová uslyší ten smích, cosi v ní, do té chvíle stlačené na nejvyšší míru, konečně praskne. Zvedne se v obývacím pokoji na nohy a odpochoduje k sít'ovým dveřím, za kterými pořád leží Debbie Rossová. Kiminy tenisky vržou po rozbitém porcelánu milovaných Hummelů Páj Carverové. Zvuk cyklických motorů vpředu - to přízračné tep-tep-tep, jako nějakého elektrického srdce - ji dohání k šílenství. Je ale lehčí soustředit se na zvuk než myslet na to, jak jí ta nafoukaná negerka nejdřív málem zlomila ruku a pak ji hodila do druhého pokoje, jako by byla pytel prádla nebo co.

Ostatní si nevšimnou, že odešla, dokud neuslyší její hlas, hádavý a pronikavý: "Vypadněte odtud! Okamžitě toho nechte a okamžitě vypadněte! Policie už je na cestě, víte?"

Když Susi ten hlas uslyší, docela zapomene na to, jak je pěkné, když se Dave Reed dotýká jejich prsou, a jak by mu ráda pomohla zapomenout na bratrovu smrt tím, že by ho vzala nahoru a tam ho zpracovávala tak dlouho, až by mu explodovala játra. "Mami!" vyjekne a začne vstávat.

Dave ji strhne zase dolů a pak ji chytí pevně kolem pasu, aby měl úplnou jistotu, že už znovu nevstane. Přišel o bratra a má pocit, že to pro jeden den stačí.

No tak, no tak, no tak, myslí si Audrey... jenomže to je vlastně spíš modlitba. Oči má tak křečovitě zavřené, až vidí za víčky vybuchovat červené tečky, a ruce svírá do pěstí, zubaté zbytky nehtů si zatíná do dlaní. No tak, pusť se do práce, jak máš, dělej, makej -

"Zaber," zašeptá a neuvědomuje si, že mluví nahlas. Johnny, který zvedl hlavu, když uslyšel Kim, se teď podívá na Audrey. "Zaber, no tak! Kristepane, zaber!"

"O čem to mluvíte?" ptá se Johnny, ale Audrey neodpovídá.

Kim jde po chodníku vstříc Energovozům, které parkují u obrubníku. Je to jediné místo po celé bývalé Topolové ulici, kde nějaký obrubník zbyl.

"Dám vám poslední šanci," říká a očima přejíždí od jednoho přízraku k druhému. Některé mají na sobě směšné sci-fi masky a ten za volantem tamtoho karavanu má na sobě úplný kostým robota. Vypadá jako přerostlá verze R2D2 z Hvězdných válek. Další vypadají, jako by utekli z lekce kovbojských řadových

tanců. Pár z nich je jí nějak povědomých... ale teď není čas se rozptylovat tak hloupými myšlenkami.

"Dám vám poslední šanci," opakuje a zastavuje se těsně před místem, kde se betonový chodník Carverových napojuje na zbývající pruh chodníku v Topolové ulici. "Běžte, dokud to jde. Jinak -" Zasouvací dveře dodávky Svoboda se otevřou a ven vystoupí šerif Streeter. Na levé klopi vesty se mu v mdlém měsíčním světle blýská hvězda. Podívá se nahoru na Jeba Murdocka - starého nepřítele, nového spojence -, který stojí ve Věži zkázy Masáku.

"Tak co, Streeter?" říká Murdock. "Co myslíš?"

"Myslím, že bys měl tu uštěkanou čubu sejmout," říká Streeter s úsměvem a obě Murdockovy upilované brokovnice s bílým zášlehem ohně dunivě explodují. V jednu chvíli Kim Gellerová stojí na konci chodníku Carverových; vzápětí je dokonale pryč. Ne; ne tak docela. Tenisky zůstaly na místě, a chodidla jsou pořád v nich.

O zlomek vteřiny později do průčelí domu Carverových cosi narazí, jako když chrstne vědro tmavé, bahnité vody. Ozvěna dvojitého výstřelu se pořád převaluje ulicí a Streeter do ní zařve: "Střílejte! Střílejte, sakra! Vymažte je z mapy!"

"K zemi!" křikne Johnny znovu, i když ví, že to k ničemu nebude; dům zmizí jako hrad z písku za přílivu a oni zmizí s ním.

Strážci zákona zahájí palbu a Johnny nic takového ve Vietnamu neslyšel. Takhle, myslí si, to muselo vypadat v zákopech u Ypres nebo o nějakých třicet let později v Drážd'anech. Rachot je to neuvěřitelný, nepřetržitá řada výbuchů v bezprostřední blízkosti, a i když má Johnny pocit, že by měl být dávno hluchý (nebo ho ty surové decibely měly rovnou zabít), pořád slyší, jak se dům kolem nich rozpadá: prkna praskají, tříští se okna, porcelánové figurky se rozletují jako terče na střelnici, odletující latě drncí. Velmi slabě také slyší křičet lidi. Do nosu se mu cpe trpký pach spáleného střelného prachu. Cosi obrovského, co však nevidí, proletí nad nimi kuchyní, v letu to ječí, a najednou je skoro celá zadní stěna kuchyně na třísky, rozhozené po zahradě a po hladině gumového bazénu.

Ano, myslí si Johnny. Je to tady. Je tu konec. A možná je to dobře.

Ale pak se začne dít cosi divného. Střelba nepolevuje, ale začíná se tlumit, jako by někdo otáčel knoflíkem hlasitosti. To neplatí jenom o střelbě, ale taky o jekotu, který vydávají střely létající jim nad hlavou. A zvuky se tlumí rychle. Ani ne za deset vteřin poté, co si toho všiml - a možná to bylo spíš pět - zvuky zaniknou úplně. Zároveň zmlkne i hučivý tep motorů Energovozů.

Zvednou hlavu a dívají se po sobě. Cynthia v komoře vidí, že jsou oba se Stevem bílí jako duchové.

Zvedne ruku a foukne. Z kůže se zvedne obláček prachu.

"Mouka," řekne.

Steve si prohrábne dlouhé vlasy a natáhne k ní rozechvělou dlaň. Drží v ní hrst lesklých černých předmětů. "Mouka není tak špatná," říká, "já schytl olivy."

Chce se jí smát, ale smích jí zmrzne na rtech, protože se stane divná a naprosto nečekaná věc.

Sethovo místo/Sethův čas

Ze všech chodeb, které si během Tekovy vlády vykopal - vlády Teka Zloděje, Teka Ukrutného, Teka Despoty - byla tahle nejdělsí. Svým způsobem si znovu vytvořil svou verzi Chřestýše číslo jedna. Šachta vede hluboko do černé země, kterou je asi on sám, a pak se znovu zvedá k povrchu jako naděje. Na konci jsou dveře z železných plátů. Nezkouší je otevřít, ale ne ze strachu, že budou zamčené. Úplně naopak. To jsou dveře, kterých se nesmí dotýkat, dokud nebude úplně připravený; jakmile jimi projde, už nikdy se nedostane zpátky.

Modlí se, aby vedly tam, kam si myslí.

Štěrbinami mezi železnými pláty dveří proniká dost světla, aby bylo vidět na místo, kde stojí. Na divných, masitých stěnách jsou tu fotografie; na jedné je skupinový portrét jeho rodiny, sedí mezi bratrem a sestrou, na další stojí mezi tetou Audrey a strýcem Herbem na trávníku před domem. Usmívají se. Seth je jako vždy vážný, jakoby vzdálený, nepřítomný. Je tam taky fotografie Allena Symese, jak stojí (maličký jako trpaslík) vedle pražců Mo. Pan Symes má na hlavě přilbu Hlubinné důlní a usmívá se. Taková fotografie neexistuje, ale to nevadí. Toto je Sethovo místo, Sethův čas, Sethova mysl, a tak si to

tu vyzdobí podle své chuti. Ještě nedávno by tu visely fotografie MotoKopů a postav ze Strážců zákona, nejen tady, ale po celém tunelu. Teď už ne. Ztratili pro něj kouzlo.

Vyrostl jsem z nich, myslí si, a v tom je ta pravda. Bez ohledu na to, že je autistický a že je mu teprve osm let, už je prostě moc starý na jednoduché střílečky a sobotní kreslené seriály. Najednou chápe, že je to určité základní pravda a tu že Tek nikdy nepochopí: vyrostl z nich. Má v kapse (když potřebuje kapsu, prostě si ji představí; je to pohodlné) figurku Cassie Stylesové, protože ji má pořád trochu rád, ale jinak? Ne. Jediná otázka je, jestli jim může uniknout, sladkým fantaziím, které jsou možná od začátku do konce prosáklé jedem.

A přišel čas, aby to zjistil.

Vedle fotky Allena Symese vykukuje ze stěny malá polička. Seth viděl a obdivoval u Carverů na chodbě poličky, každou zvlášť speciálně určenou pro jednotlivé Hummelovy figurky, a tuhle si také stvořil v duchu. Štěrbínami ve dveřích proniká dost světla, aby viděl, co na poličce je - žádný Hummelův pastýř nebo dojička, ale červený školkový telefon.

Zvedne ho a vytočí na plastovém číselníku dva, čtyři, osm. To je číslo domu Carverových. V uchu mu začne dětský telefon zvonit... a zvoní... zvoní. Ale zvoní i na druhém konci? Slyší ho ona? Slyší ho někdo z nich?

"No tak," šeptá. Je zcela při vědomí a bdělý; v tomto hluboko položeném místě není o nic víc autistický než Steve Ames nebo Belinda Josephsonová či Johnny Marinville... je vlastně skoro génius.

V této chvíli vystrašený génius.

"No tak... prosím tě, teto Audrey, prosím tě, slyšíš... prosím tě, vezmi to..."

Protože času je málo, a ten čas právě přišel.

Hlavní ulice, Beznaděj/Čas Strážců zákona

Telefon v obývacím pokoji u Carverových se rozezvoní, a jako by to byl nějaký signál zaměřený přímo na Johnnyho nejhlubší a nejchoulostivější nervová centra, poprvé v životě se mu zhroutí jeho jedinečná schopnost vidět a řadit události. Perspektiva se mu zachvěje jako střípky v kaleidoskopu, když se otočí tubusem, a pak se rozpadne na krystaly a zářivá sklíčka. Jestli zbytek světa ve chvílích stresu vidí a prožívá události tímhle způsobem, pomyslí si, pak není divu, že lidé dělají tolik špatných rozhodnutí, když začne přehořvat. Nelíbí se mu takové prožívání. Je to, jako by měl vysokou horečku a viděl kolem postele stát deset lidí. Víte, že čtyři z nich tam určitě jsou... ale kteří čtyři? Susi Gellerová brečí a volá matčino jméno. Děti Carverovy jsou znovu vzhůru, samozřejmě; Ellen, jejíž schopnost vydržet všechno poměrně klidně je vyčerpána, má jakési citové křeče, řve z plna hrdla a bouchá Steva do zad, když se jí snaží obejmout a uklidnit. A Ralfík chce konečně seřvat svou starší sestru! "Přestaň Margritu držet!" huláká na Steva a Cynthia se ho snaží zarazit. "Přestaň držet Margritu Briketu! Měla mi dát celou tyčinku! Měla mi dát CELOUUUU tyčinku a nic by se pak nestalo." Brad zamíří do obývacího pokoje - asi vzít ten telefon - ale Audrey ho chytí za ruku. "Ne," říká, a potom s téměř surrealistickou zdvořilostí dodá: "To je pro mě." A Susi už je na nohou, Susi utíká chodbou k hlavním dveřím, aby se podívala, co se stalo s mámou (velmi nerozumný nápad, dle skromného Johnnyho mínění). Dave Reed se jí znovu pokouší zadržet a tentokrát to nedokáže, takže utíká za ní a volá její jméno. Johnny čeká, že Dava zadrží matka, ale Cammie ho nechá jít, zatímco kojoti, kteří vůbec nevypadají jako kojoti, kteří kdy existovali na Boží zemi, pozvednou zdeformované čumáky a zazpívají měsíci šílenou píseň lásky.

A to všechno najednou, jako vír smetí hnaný větrem.

Stojí na nohou, aniž si to uvědomuje, jde za Bradem a Belindou do obývacího pokoje, který vypadá, jako by do něj šlápl Zelený obr. Děti v komoře pořád řvou a Susi kvílí na konci chodby. Vítejte v nádherném světě stereofonní hysterie, pomyslí si Johnny.

Audrey zatím hledá telefon, který už nestojí na stolečku vedle pohovky. Vlastně ani ten stoleček už vedle pohovky nestojí; je v opačném rohu, rozštípnutý v půli. Telefon leží vedle něj v hromadě střepů.

Sluchátko není zavěšené, leží tak daleko, jak mu to šňůra dovoluje, ale telefon stejně zvoní.

"Pozor na sklo, Audrey," křikne ostře, když přes něj Audrey jde.

Tom Billingsley jde k zubaté díře v západní stěně pokoje, kde bývalo široké okno, cestou překračuje

kouřící zbytky televizoru. "Jsou pryč," říká. "Ty dodávky." Odmlčí se, pak dodá: "Bohužel je pryč také Topolová ulice. Vypadá odtud jako Deadwood v Jižní Dakotě. Někdy v té době, kdy tam Jack McCall natáčel Divokého Billa Hickoka."

Audrey zvedá telefon. Ralfík za nimi ječí: "Nenávidím tě, Margrito Briketo! Vrať mámu a tátu, nebo tě budu nenávidět až do smrti! Nenávidím tě, Margrito Briketo!" Za Audrey Johnny vidí, jak se Susi snaží vymanit Davu Reedovi; objímá ji před tou hrůzou, dokud se nerozpláče, a projevuje trpělivost, kterou může Johnny za daných okolností jedině obdivovat.

"Haló?" říká Audrey. Poslouchá, bledý obličej napjatý a vážný. "Ano," říká. "Ano, udělám. Hned. Já..." Ještě chvíli poslouchá a tentokrát její oči zalétnou k Johnnymu Marinillovi. "Ano, dobře, jenom on. Sethe? Mám tě moc ráda."

Sluchátko nezavěšuje, prostě ho upustí. Proč ne? Johnny sleduje očima šňůru přípojky a vidí, že rána, která rozbila stolek a odhodila telefon do rohu, vytrhla také zdířku ze stěny.

"Pojďte," říká mu Audrey. "Půjdem naproti, pane Marinville. Jenom my dva. Ostatní zůstanou tady."

"Ale -" začne Brad.

"Žádné námitky, není čas," říká mu. "Musíme jít hned. Johnny, můžete?"

"Měl bych vzít tu pistoli, kterou přinesli odvedle? Je v kuchyni."

"Pistole by k ničemu nebyla. Pojďte."

Natáhne ruku. Obličej má klidný a jistý... až na ty oči. Jsou vyděšené, prosí ho, aby ji nenutil udělat tu věc, ať už je to cokoli, samotnou. Johnny přijme nabízenou ruku, nohama zašoupe mezi střepinami a troskami. Její kůže je chladná a klouby prstů má mírně opuchlé. Je to ruka, kterou ji ta malá příšera donutila vrazit si facku, pomyslí si.

Vyjdou menším východem z obývacího pokoje, kolem dorostenců, kteří tu tiše stojí a objímají se. Johnny strčí do sítových dveří a pustí Audrey napřed, pak překročí tělo Debbie Rossové. Průčelí domu, zápraží a záda mrtvé dívky jsou potřísněny pozůstatky Kim Gellerové - samé cáry, bláto a hroudy, které v měsíčním světle vypadají černé - ale ani jeden z nich se o tom nezmíní. Vpředu, za chodníkem a krátkým úsekem obrubníku, kde už nestojí žádné Energovozy, je široká prašná ulice s hluboko vyježděnými kolejiemi. Johnnymu ovane tvář vítr - unáší pach kouře a kolem se hopsavě prokutálí chomáč suchého slanobýlu, jako by byl na neviditelné pružině. Johnnymu to připadá jako vystřižené z kresleného filmu Maxe Fleischera, ale nijak ho to nepřekvapuje. Přece v něm jsou, ne? V nějakém kresleném filmu. Dejte mi páku a já pohnu světem, řekl Archimedes; ta věc na druhé straně ulice by určitě souhlasila. Samozřejmě chtěla pohnout pouze jediným blokem Topolové ulice a vzhledem k úrovni fantazií Setha Garina, které použila jako páku, toho dosáhla bez větších potíží.

Ať už je tam čeká cokoli, je přece jenom jistá úleva, už jenom když se dostal z domu a pryč od toho randálu.

Zápraží u Wylerových vypadá pořád stejně, ale to je všechno. Zbytek domu se proměnil v dlouhé, nízké stavení z klád. Vpředu je zábradlí k uvazování koní. Z kamenného komína se kouří, přestože je teplá noc. "Vypadá to jako noclehárna," říká.

Audrey přikyvuje. "Noclehárna pro dělníky v Ponderose."

"Proč odjeli, Audrey? Sethovi strážci zákona a policajti z budoucnosti? Co je zahrnalo?"

"Tek je aspoň v jednom směru jako zloduch z pohádky bratrů Grimmových," říká a vede ho na ulici. Pod nohama se jim zvedají obláčky prachu. Koleje jsou suché a tvrdé jako ze železa. "Má Achillovu patu, něco takového by vás vůbec nenapadlo, kdybyste s ním nežil tak dlouho jako já. Nesnese, aby byl v Sethovi, když Seth musí na velkou stranu. Nevím, jestli za to může nějaké jeho prapodivné estetické cítění nebo psychologická fobie, nebo možná fyzikální fakt jeho existence - jako když například sebou musíme škubnout, když někdo naznačí, že nás chce udeřit - a je mi to jedno."

"Nakolik si tím jste jistá?" ptá se. Došli už na druhou stranu ulice. Johnny se rozhlédne oběma směry a nevidí žádné dodávky; napravo jenom skalnatá, hrubá pustina a vlevo prázdnota - před stvořením.

"Hodně," řekla chmurně. Dříve betonový chodník vedoucí k domu dvěstěčtyřicetsedm je nyní vydlážděn plochými kameny. V půli Johnny uvidí blýskat se v měsíčním světle urvané kolečko z ostruhy nějakého honáka. "Řekl mi to Seth - někdy ho v duchu slyším."

"Telepaticky."

"Mhm, asi ano. A když Seth mluví na této úrovni, nemá vůbec žádné duševní problémy. Na této úrovni je tak chytrý, až to děsí."

"Ale víte určitě, že s vámi mluví Seth? A i kdyby ano, víte jistě, že mu Tek dovolí, aby vám pověděl pravdu?"

Zastaví se v půli cesty ke dveřím noclehárny. Pořád ho drží za ruku; teď ho vezme i za druhou ruku a otočí ho tváří k sobě.

"Poslouchejte, protože mám čas říkat vám to jenom jednou a není vůbec žádný čas na otázky. Někdy, když se mnou Seth mluví, nechá Teku poslouchat... protože potom asi Tek věří, že slyší všechny naše duševní rozhovory. Ale neslyší." Vidí, že Johnny se chystá něco říct, a zmáčkne mu ruce, aby mlčel. "A vím, že Tek ho opouští, když sedí na záchodě. Nezasunuje se hlouběji, odchází z něj ven. Viděla jsem to, když se to stalo. Vychází mu z očí."

"Z očí," šeptá Johnny fascinovaně, zhnuseně a trochu bojácně.

"Říkám vám to, protože chci, abyste to poznal, jestli to uvidíte," pokračuje Audrey. "Tancující červené tečky jako řeřavé uhlíky z táboráku. Jasně?"

"Kristepane," zamumlá Johnny a dodá: "Jasně."

"Seth miluje čokoládové mléko," říká Audrey a znovu ho táhne k domu. "Takové, co se dělá s Hersheyho sirupem. A Tek má rád, co má rád Seth... k vlastní škodě, dalo by se říct."

"Dala jste do něj projímadlo, že?" ptá se Johnny. "Dala jste mu do mléka projímadlo." Má skoro chuť přidat se ke kojotům a pořádně si zavýt na měsíc. Jenomže on by vyl smíchy. Zdá se, že život má spoustu surrealistických možností, které se nikdy nevyčerpají; jejich jedinou šancí, že přežijí, je dětinský kousek na úrovni letního tábora, kdy se kliky mažou hořčicí a kradou se prostěradla z rádcovy postele.

"Seth mi řekl, co mám dělat, a já jsem to udělala," říká. "Tak už pojd'te. Dokud kadí jako zjednaný. Dokud je pořád čas. Musíme ho popadnout a utéct. Dostat ho z Tekova dosahu, než se stačí do něj vrátit. To taky můžeme zvládnout. Dosah má krátký. Poběžíme z kopce dolů. Vy ho ponesete. A vsadím se, že ještě než doběhneme tam, kde býval obchod, uvidíme, jak se okolí sakra důkladně mění. Jenom nezapomeňte, hlavní je rychlost. Jakmile začneme, nesmíme váhat nebo se zastavovat."

Sáhne po dveřích a Johnny ji zadrží. Hledí na něj, ustrašená a rozzlobená zároveň.

"Slyšel jste, že musíme jít hned teď?"

"Ano, ale mám jednu otázku, na kterou musíte odpovědět, Audrey."

Lidé z druhé strany ulice je úzkostlivě sledují. Belinda Josephsonová se od hloučku oddělí a vrací se do kuchyně zjistit, jak si vede Steve a Cynthia s dětmi. Nijak špatně, jak se zdá. Ellen potahuje, ale jinak se už zase ovládá, a Ralfík se asi vyřadil jako hurikán, když se dostane nad pevninu. Belinda se letmo rozhlédne prázdnou kuchyní, která má nyní přímý východ na zahradu, pak se otočí a chce jít chodbou k ostatním. Udělá jediný krok, pak se zastaví. Uprostřed čela se jí objeví úzká kolmá rýha - Beina myšlenková vráska, jak říká její manžel. U sít'ových dveří není úplně tma, svítí měsíc... a jsou to přece její sousedé. Není těžké je rozeznat. Brada pozná lehko, protože je to její nejbližší souseď, tak blízky, že už pětadvacet let stačí v noci jen natáhnou ruku a dloubnout ho. Dave a Susi jsou taky k poznání, protože se pořád objímají. Starý doktor je taky k poznání, protože je tak hubený. Ale Cammie k poznání není. Cammie vůbec není k poznání, protože tu Cammie chybí. Není ani v kuchyni. Odešla nahoru nebo vyšla tou dírou v kuchyňské stěně? Možná. A -

"Vy dva!" zavolá do komory, najednou celá ulekaná.

"Co?" ptá se Steve trochu netrpělivě. Po pravdě řečeno taky je netrpělivý. Konečně se jim podařilo děti uklidnit, a jestli jim to ta ženská pokazí, nejspíš ji vezme po hlavě prvním hrncem nebo pánví, která mu přijde pod ruku.

"Paní Reedová odešla," řekla Bee. "A vzala s sebou tu pušku. Byla prázdná? No tak, uklidněte mě. Řekněte, že byla prázdná."

"To bych netvrdil," odpovídá Steve neochotně.

"Do prkenný vohrady," uleví si Belinda.

Cynthia se na ni dívá přes Ralfíkova svěšená ramena a oči se jí polekaně rozšíří. "Máme tu problém?" ptá se.

"Asi jo," říká Belinda.

Tekovo místo/Tekův čas

V doupěti, kde strávil tolik šťastných hodin - u prsu Sethovy úchvatné představitosti, dalo by se říct - čeká a naslouchá Tek. Na obrazovce zenitu ujíždějí pouštní krajinou černobílí kovbojové ve strašidelné výstroji. Projíždějí v tichosti. Jelikož je nyní Tek mimo Sethovo tělo, ztlumil si televizi nejlepším dálkovým ovládním - silou myšlenek.

V koupelně vedle kuchyně je slyšet chlapec. Vydává tiché, prasečí mručení, které si Tek spojil s vyměšovací funkcí. Tek odpuzují už ty zvuky a samotný akt, provázený křečovitým stahováním a pocity klouzavého, bezmocného vypuzování, je strašný. To i zvracení je lepší - je to aspoň rychlejší, z krku ven a dost.

Teď ví, co ta žena udělala: nasypala do mléka cosi, co přivedilo ne jediný akt vyměšování, ale přímo otřesné křeče. Kolik mu toho dala? Pořádnou dávku, podle toho, jak Sethovi bylo, než Tek utekl, a teď všechno chápe.

Jiskří v tmavém horním koutě pokoje - Tek Ukrutný, Tek Despota - jako shluk nehmotných koncových světél z bicyklu, která pulsují a otáčejí se kolem sebe. Neslyší tetu Audrey a Marinvilla, i když má u televize vypnutý zvuk, ale ví, že tam jsou, před hlavními dveřmi. Až konečně přestanou mluvit a vejdou dovnitř, zabije je - muže jako prvního, a jednoduše si doplní energii, kterou vyčerpál (pobyt mimo chlapcovo tělo je obzvlášť náročný), a Sethovu tetu za to, o co se pokusila. Na ní se taky nakrmí, a ona zemře pomalu, vlastní rukou.

Chlapce potrestá za pokus postavit se Tekovi tím, že bude přihlížet.

Přesto má Tek Seta v úctě; je to řádný protivník. (Jak by jí mohla nebýt nádoba, schopna pojmout Teku?) Od včerejška, kdy přišel ten tulák, hraje Tek a chlapec nervy drásající poker, při kterém se rozdávají některé karty lícem navrch, stejně jako Laura a Jeb Murdock ve Strážcích zákona. Teď je všechno v sázce a na stole zbývá obrátit poslední karty. Až se otočí, tak bude vědět, že vyhraje. Samozřejmě že vyhraje. Jeho protivníkem je přece jenom dítě, bez ohledu na to, jak geniální má nižší vrstvy intelektu, a nakonec to dítě získalo víc sebedůvěry, než je pro ně zdravé. Věděl, že Seth si naplánoval, že ho na chvíli vyžene z těla, a i když ho konkrétní metoda (velmi nepříjemná) překvapila, samotná znalost tohoto faktu je víc, než Seth předpokládal, že Tek má. Ale je tu ještě něco.

Seth nevěří, že se do něj Tek může vrátit, dokud provádí ten nechutný akt, pro který byla určena oddělená místnost vedle kuchyně.

Seth se mýlí. Tek se může vrátit. Bude to nepříjemné - dokonce bolestivé - ale může se vrátit. A jak ví, že Seth neviděl tuto poslední kartu, i když viděl jiné, které měl Tek v ruce, přestože se je ze všech sil snažil ukrýt?

Protože zavolal svou milovanou tetičku zase do domu, aby mu pomohla utéct.

A až jeho milovaná tetička přestane váhat za dveřmi a vejde, tak jí... no...

Srovná.

Dokonale srovná podle zákona.

Červená světýlka ve stínech zavíří rychleji, celá vzrušená tím nápadem.

Hlavní ulice, Beznaděj/Čas zákona

"Slyšel jste, že musíme jít teď hned?"

Johnny přikývne. Ani jeden nevidí, že Cammie Reedová jde z druhé strany ulice, od kostelíka z vepřovic, který býval předměstským útočištěm Johnnyho Marinvilla, k troskám hliněné chatrče, která bývala Bradovým a Belindiným domem. Má skloněnou hlavu a v jedné ruce pušku.

"Ano, ale mám ještě jednu otázku, Audrey."

"Jakou?" zakřičí skoro. "Pro Boha jakou?"

"Může to přeskočit do někoho jiného? Například do vás nebo do mě?"

V obličejí se jí nakrátko objeví náznak úlevy. "Ne."

"Jak to víte? Seth vám to pověděl?"

Chvíli si myslí, že Audrey neodpoví, a nejen proto, že prostě chce utíkat k chlapci, dokud sedí na míse. Nejdřív chápe její váhání mylně jako rozpaky, potom vidí, že jde o něco hlubšího; nejsou to rozpaky, ale stud.

"Seth mi to nepověděl," říká. "Vím to, protože se Tek pokoušel dostat do Herba. Aby mohl... víte... mít mě."

"Chtěl se s vámi milovat," říká.

"Milovat?" opakuje a sotva ovládá hlas. "Ne. Ach ne. Tek nerozumí ničemu, co souvisí s láskou, láska ho nezajímá. Chtěl mě ošukat, nic víc. Když zjistil, že k tomu nemůže Herba použít, zabil ho." Slzy jí tečou po tvářích. "Nevzdává se snadno, když něco chce, víte. Co mu udělal... no, představte si, co se stane s botou malého Ralfika Carvera, když se ji budete snažit narazit na svou dospělou nohu. Když se do ní prostě budete pořád cpát a rvát, naprosto bezohledně, ať to bolí, jak chce, je vám jedno, co děláte, tak jste posedlý nutností si ji nasadit, chodit v ní..."

"No dobře," říká. Podívá se k úpatí kopce, skoro čeká, že uvidí přijíždět dodávky, ale nic tam není.

Podívá se ulicí na druhou stranu a taky nevidí nic; Cammie stojí skryta ve stínu vratce nakloněného hotelu dobytkařů. "Pochopil jsem."

"Tak můžeme jít dovnitř? A půjdete vůbec dovnitř? Nebo na to nemáte nervy?"

"Jdu," vzdychne.

Na dveřích noclehárny je staromódní petlice, ale když se ji pokusí uchopit, palec mu petlicí projde. Pod ní, jako by se vznášel ve špinavé vodě, je obyčejný starý knoflík u dveří. Když ho Johnny chytí, kolem knoflíku se zhmotní obyčejné dveře, nejdřív překryjí plaňky a železné pláty, pak je nahradí. Knoflík se otočí a dveře se otevrou do tmavé místnosti, která žlukle páchne jako špinavé prádlo. Dovnitř proudí měsíční světlo a to, co Johnny uvidí, mu připomene příběhy, které občas čítal v novinách, příběhy o starých osamělých milionářích, kteří tráví poslední roky života v jednopokojových bytech, nacpaných knihami a časopisy, plných psů a koček, uklidňujících prášků a konzerv, ze kterých jedí.

"Rychle, dělejte," říká. "Bude v dolní koupelně. Je to vedle kuchyně."

Protáhne se kolem něj, při tom ho vezme za ruku a vede ho do obývacího pokoje. Nejsou tu žádné hromady knih a časopisů, ale postupně se pocit samoty a šilenství spíš rozrůstá, než aby se zmenšoval. Podlaha lepí vybryndaným jídlem a limonádou; všude je cítit zkyslé mléko; stěny jsou počmárané kresbami, které děsí svou primitivní posedlostí krveprolitím a smrtí. Připomínají mu jeden román, který nedávno četl, jmenoval se Krvavý meridián.

Vlevo od něj se cosi zamihotá. Otočí se tím směrem, srdce se mu rozběhne, krev mu zaplaví adrenalin, ale nejsou tam žádní pistolníci nebo zlověstní mimozemšťané, dokonce ani útočící malý kluk s nožem. Je to jenom mihotání odraženého světla. Nejspíš z televize, řekne si, i když není slyšet zvuk.

"Ne," šeptá Audrey, "tam nechod'te."

Vede ho ke dveřím přímo před nimi. Padá jimi světlo, otiskuje zářivý obdélník na koberec plný zbytků jídla. V celé ulici, dříve Topolové, ještě nevynalezli elektřinu, ale tady jsou jí spousty.

Johnny už slyší mručení, prokládané trochu namáhavým dýcháním. Zní lidsky - a okamžitě je poznává - jako člověk pozná chrápání, kýchání, sípání, pískání. Někdo je na záchodě. Dělá číslo dvě, jak říkávali, když byli malí. Napadne ho popěvek ze základní školy: Limonádu dá mi máma, za rohem se nacpu fondánama. Páni, pomyslí si Johnny, pěkně se to rýmuje s malinkatým Puclíčkem.

Když vejdou do kuchyně a Johnny se rozhlédne, napadne ho, že hodní obyvatelé Topolové ulice si zaslouží, co se právě děje. Audrey takhle žije bůh ví jak dlouho a my o tom nemáme tušení, pomyslí si. Jsme její sousedé, všichni jsme jí posílali květiny, když si její manžel strčil pistoli do úst, většina z nás šla na pohřeb (Johnny byl v Kalifornii, hovořil na sjezdu dětských knihovníků), ale vůbec nic jsme netušili. Kuchyňská linka přetéká sklenicemi, roztrhanými obaly, prázdnými sklenicemi a plechovkami od limonád. V mnoha z nich se usadili mravenci. Vidí džbán se zbytkem vylepšeného mléka a vedle něj nedojezený zbytek Tekova obloženého chleba. Dřez je vrchovatý špinavými talíři. Vedle odkapávače leží převrácená plastová láhev odmašťovače, který byl možná zakoupen v dobách, kdy ještě žil Herb Wyler. Kolem hubičky se vytvořila dávno ztuhlá louže zelené tekutiny. Na stole jsou další hromady špinavých talířů, umělohmotná láhev hořčice, všude jsou drobky (v jednom talíři leží kazeta s Van Halen), šlehačka ve spreji, dvě lahve kečupu, jedna skoro prázdná a druhá skoro plná, otevřené krabice od pizzy plné

drobků, obaly od chleba, obaly od sladkých tyčinek a sáček od bramborových lupínků natažený na prázdnou láhev od pepsicoly jako přízračný kondom. Jsou tu taky hromady a hromady komiksů. Pokud Johnny vidí, jsou to všechno Marvelovi MotoKopové 2200. Obálka jednoho čísla, plná drobků, znázorňuje Cassie Stylesovou a Lovce hadů, jak stojí skoro po pás hluboko v bažině a střílejí svými bouchačkami na hraběnku Lili Marshovou, která útočí z jakéhosi tryskového motocyklu. ÚTOK Z BAŽIN! křičí titulek. V opačném rohu místnosti leží hromada pytlů s odpadky, žádný není zavázaný, z většiny se hrne svinstvo plné mravenců. Snad na všech plechovkách se usmívá Šéfkuchař Boyardee. Sporák je plný hrnců špinavých od Šéfovy omáčky. Na chladniče, jako bizarní koruna všeho, je stará umělohmotná figurka Roye Rogerse, sedícího na věrném Triggerovi. Johnny ví bez ptaní, že to byl strýčkův dárek pro Setha, asi věcička, kterou si Herb Wyler pamatoval z vlastního mládí a trpělivě ji hledal v zaprášených krabicích v podkroví, až ji našel. Za chladnicí jsou napůl otevřené dveře, vrhají na špinavé linoleum klín světla. Dveře nejsou otevřeny v tak příkrém úhlu, aby Johnny nedokázal přečíst, jaký je na nich nápis:

ZAMĚSTNANCI SI MUSÍ PO POUŽITÍ ZÁCHODU UMÝT RUCE (A ZÁKAZNÍCI BY MĚLI)

"Sethe!" šeptá Audrey hlasitě, pouští Johnnyho ruku a vyrazí ke dveřím do koupelny. Johnny ji následuje. Za nimi se z doupěte proudem vyhrnou roztancované tečky červeného světla jako úlomky meteorů; mihnou se temným obývacím pokojem ke kuchyni. V té chvíli vejde Cammie Reedová. Drží pušku oběma rukama, rozhlíží se zšeřelým obývacím pokojem, a při tom vklouzne pravým ukazovákem za chránič spouště a opře se o ni. Váhá, neví, kam má teď jít. Zrak jí přitahuje mihotání odraženého světla z televize v doupěti, sluch jí přitahuje pohyb lidí v kuchyni. Ten hlas v hlavě, ten, který jí přikazoval pomstít Jimmyho, umlkl, a ona teď neví, kam jít. Její oči zaregistrují krátké zamihotání červeného světla, ale mozek s tím vjemem nic neudělá; je dokonale zaměstnán otázkou, jak by si měla počínat dál. Marinville a Wylerová jsou v kuchyni, to ví jistě, ale je ten vražedný spratek s nimi? Pochybovačně pohlédne znovu k blikavému světlu z televize. Neslyší zvuk, ale autistické děti se možná dívají na televizi se ztlumeným zvukem.

Musí mít jistotu, o to jde. V pušce zbylo asi už jen pár nábojů... a oni jí určitě nedají šanci zmáčknout spoušť víc než jednou-dvakrát. Přeje si, aby ten hlas znovu promluvil a řekl jí, co má dělat.

A pak to ten hlas udělá.

Z druhé strany ulice, od betonového chodníku spojujícího přední dveře Carverových se silnicí, zahlédla Cynthia vcházet Cammie k Wylerovým. Vytřeští oči. Než stačí něco říct, Steve do ní prudce strčí.

Podívá se na něj a vidí, že Steve má prst na rtech, V druhé ruce drží nůž z kuchyně Carverových.

"Pojď," zamumlá.

"Nechceš ho přece použít, nebo jo?"

"Doufám, že nebudu muset," říká. "Tak jdeš?"

Přikývne a jde za ním. Když sestoupí z chodníku do Tekovy představy starého západu, z domu Wylerových se ozve zmatený křik a řev. Vypadni od něj, slyší Cynthia, aspoň něco takového, potom další křik, který nestačí rozluštit. Zdá se, že křičí skoro pořád jenom paní Wylerová, i když slyší křičet i Cammie Reedovou ("Postavte to!" Křičela to?) a chraptivé zařvání, asi od Marinvilla. Potom prásknou dva výstřely a vzápětí kdosi zařve bolestí nebo příšernou hrůzou. Cynthia to nepozná, a ani to radši nechce vědět.

Ale než se Stevem dojdou na druhou stranu beznadějské Hlavní ulice, vlastně už utíkají.

Sethovo místo/Sethův čas

Otáčí se od poličky se školkovým telefonem. Do druhé stěny tunelu je zabudován ovládací panel, velmi podobný tomu, který je zabudován do navigačního prostoru Energovozů. Vyčnívá z něj řada sedmi spínačů, všechny jsou v poloze ZAPNUTO. Nad každým spínačem v šeru září malá zelená kontrolka. Tento panel zde nebyl, když Seth došel na konec tunelu, byly zde jenom fotografie jeho dvou rodin,

fotka pana Symese a telefon. Ale toto je Sethovo místo, Sethův čas, a má se to zde jako s kapsami u jeho šortek: může si jich přidávat, kolik jen chce a kdy se mu chce.

Seth natáhne k panelu ruku, která se trochu chvěje. Ve filmech a televizi se zdá, že hrdinové se nikdy nebojí, a když Paw Cartwright musí jednat, aby zachránil Ponderosu, vždycky ví, co dělat. Lucas McCain, Rowdy Yates a šerif Streeter nikdy neztrácejí sebejistotu. Ale Seth si tak jistý není. Je vlastně hodně nejistý. Hra končí a on se bojí, že udělá nenapravitelnou chybu. Prozatím pořád ví, co se děje nahoře (to je teď pro něj Tekův svět, "nahore"), ale jestli ty vypínače otočí -

Nemá však čas se rozmýšlet, Audrey je v koupelně. Audrey utíká k malému chlapci, který sedí na záchodě s kalhotkami zavěšenými na špinavém kotníku, k chlapečkovi, který je - aspoň prozatím - jenom voskovou figurínou s plícemi, které dýchají, a srdcem, které bije, lidský stroj, který opustili oba jeho duchové. Audrey si před něj kleká a chytá ho do náruče. Začíná mu sázet na tvář polibky, bez ohledu na okolí - na místnost, okolnosti, Marinvilla stojícího za ní ve dveřích.

A Seth už cítí, jak ten červený roj, kterým je Tek, se míhá kuchyní jako nadpřirozené včely, a tak to musí být teď, ano, musí to být.

Natáhne ruku k panelu a začne spínače vypínat. Zelené kontrolky nad nimi hasnou; červené kontrolky pod nimi se rozsvěcují. S každým cvaknutím spínače se jeho povědomí o tom, co se děje nahoře, zatemňuje. Nevypíná smysly voskové figurky, kterou teď jeho teta pokrývá polibky, není si jist, jestli by to dokázal, kdyby chtěl, ale může je blokovat... a taky to dělá.

Nakonec nezůstane nic, jenom jeho mysl. To bude muset stačit. Spínače, které právě vypnul, tlačí rukou dolů, aby nevyletěly zase nahoru, a natahuje se po tetě Audrey a modlí se, aby jí v té velké tmě pořád našel.

Dům Wylerových/Čas zákona

V okamžiku, kdy Audrey popadne chlapečka z mísy do náruče, cosi proletí kolem Johnnyho Marinvilla, cosi, co mu připadá horké jako horečka a zároveň studené jako žába. Hlava se mu plní proudem oslnivě červeného světla, které mu připomene barový neon a country hudbu. Když se mu hlava vyjasní, obnoví se jeho schopnost všechno vidět a řadit za sebou i překrývající se události. Jako by ta věc, která kolem něj prolétla, způsobila elektrošok. A k tomu nechutné máznutí v myšlenkách, které mu připadá jako sliz. Když Audrey zvedá v náruči Seta (kalhotky mu spadnou z nohy, takže je úplně nahý), vidí Johnny, že ten proud chtivého světla se svíjí chlapci kolem hlavy jako korona kolem hlavy maličkého Ježíška na starém obraze. Potom se zahemží jako termiti, usadí se mu na tvářích, uších, upocených vlasech. Cpe se mu do otevřených skelných očí a barví mu zuby do šarlatova.

"Ne!" zaječí Audrey. "Vypadni od něj! VYPADNI, ty zmetku!"

Skočí ke dveřím koupelny s chlapcem v náruči. Sethova hlava vypadá, že hoří. Johnny natáhne ruce - po ní? Po Sethovi? Po obou? Neví a nezáleží na tom, protože Audrey se kolem něj prosmýkne do špinavé kuchyně, a při tom křičí a ohání se po tancujícím proudu světla kolem Sethovy hlavy. Ruka jí bezmocně prochází červenou mlhovinou. Když míjí s chlapcem Johnnyho, Johnnyho hlavu naplní příšerné strojové bzučení. Zakřičí, přitiskne si ruce k uším. Je to jen okamžik, než Audrey přeběhne kolem, ale stejně mu to připadá jako věčnost. Jak může nějaký kluk takový zvuk vydržet? diví se. Jak pro Boha vůbec něco může takový zvuk vydržet?

"Pust' ho!" křičí Audrey. "PUŠŤ ho, hajzle jeden, PUŠŤ HO!"

Pak už dveře do kuchyně nejsou prázdné. Stojí v nich Cammie Reedová s puškou v ruce.

Tekovo místo/Tekův čas

Když se dostane k Sethovi a zjistí, že všechny obvyklé cesty jsou zablokovány, jeho poněkud shovívavá úcta vůči chlapcovým schopnostem mizí, poprvé od chvíle, kdy vycítil nablízku chlapcovu neobyčejnou mysl a zavolal na ni ze všech sil. Shovívavost je nahrazena poznáním; vzápětí následuje vztek.

Zdá se, že se mýlil - Seth věděl celou dobu, že Tek do něj může znovu vstoupit, dokonce během vyprázdňování. Věděl a úspěšně to vědomí skrýval, stejně jako chytrý hráč bude schovávat eso v

rukávu. Chlapec ho však nemůže zadržovat venku. Žádné obléhání nebude; Seth Garin je teď jeho domov a Garin ho domů také pustí.

Ve chvíli, kdy žena nese Sethovo tělo kolem spisovatele do kuchyně, zaútočí Tek na chlapcovy oči, vstupní brány, které jsou nejbližší tomu báječnému mozku, a opře se do nich jako statný policista do dveří, které přidržuje slabý člověk. Tek prožije okamžik vrcholné a nezvyklé paniky, když se zpočátku nic neděje - jako by strkal do cihlové zdi. Pak cihly začnou měknout a povolovat. Chladnou myslí zableskne triumf.

Brzy... ještě vteřinku... nejvýš dvě...

Sethovo místo/Sethův čas

Dva spínače se mu pod rukou zvedají. I když zdvojnásobí úsilí, aby je udržel dole, cítí, jak se mu vzpírají jako živé. Kontrolky jsou pořád červené, ale dlouho takové nebudou. Tek má v jedné věci pravdu: v důvtipu se mohou možná rovnat, ale Tekově hrubé síle se už Seth nemůže postavit. Kdysi možná. Zpočátku. Teď už ne. Ale jestli má Seth pravdu, možná na tom nesejde. Jestli má pravdu a jestli bude mít štěstí.

Chvilí toužebně hledí na školkový telefon - kterému teta Audrey říká Tekův telefon -, ale samozřejmě žádný telefon nepotřebuje, ne doopravdy; byl to vždycky jenom symbol, konkrétní představa, která pomáhala lehčímu toku telepatie mezi nimi, stejně jako vypínače a kontrolky jsou prostě nástroje, které mu pomáhají konkretizovat vůli. Kdyby telepatie byla vším, co s tetou můžou mít společného, tak by to bylo marné.

Spínače pod rukou se tvrdohlavě zvedají, vzpírané Tekovou primitivní silou, Tekovou primitivní vůlí. Červené kontrolky pod nimi na okamžik zablikají a zelené nahoře taky zablikají. Seth ucítí v hlavě strašlivé strojové bzucení, které se snaží přehlušit jeho myšlenky; na okamžik jeho vnitřní vidění zamlží vířící karmínové světlo, ve kterém blikají a poletují řeřavé uhlíky.

Seth vši silou zmáčkne spínače dolů. Zelená světla zhasnou. Znovu se rozsvítí červená. Aspoň pro tu chvíli.

Přišla ta chvíle, ve hře zbývá jediná karta, a Seth Garin ji teď otáčí

Dům Wylerových/Johnnyho čas

Svým způsobem je to jako uvíznout v další přehradní palbě Strážců zákona, jenomže tentokrát Johnny cítí, že kolem něj sviští myšlenky a ne kulky. Ale nebyly to vlastně vždycky myšlenky?

První myšlenka míří na Cammie Reedovou, stojící v kuchyňských dveřích s puškou v ruce:

- Teď! Udělejte to!

Druhá míří na Audrey Wylerovou, která sebou šubne, jako by dostala facku, a najednou přestane šátrat po nehmotném červeném miazmatu kolem Sethovy hlavy:

- Teď, teto Audrey! Teď je ta chvíle!

A poslední myšlenka je děsivý nelidský řev, který zaplňuje Johnnymu hlavu a vyhání z ní všechno ostatní:

NE, TY MALÝ PARCHANTE! NE! TO NEMŮŽEŠ!

Ne, pomyslí si Johnny, on nemůže. Nikdy nemohl. Pak zvedne pohled k obličejí Cammie Reedové. Oči poulí z důlků; rty má roztažené v suchém a děsivém úsměvu.

Ona může.

Tekovo místo/Tekův čas

Má snad tři vteřiny, po které ho žena s puškou vyzývá, aby si uvědomil, že prohrál. Jak prohrál. Několik vteřin nevěří a diví se, jak se to mohlo stát po tolika miléniích, která strávil lapený v temnu, kde přemýšlel a plánoval. Potom, když si začal uvědomovat, že Seth opravdu není uvnitř těla, do kterého se znovu

snažil vstoupit, ta žena ve dveřích zahájí palbu.

Dům Wylerových/Johnnyho čas

Cammie si už není jista, jestli jedná podle své vlastní vůle, ale na tom nezáleží; kdyby měla svobodnou vůli, stejně by udělala totéž. Wylerová drží toho zrudného spratka schouleného v náruči jako přerostlé mimino, s lýtky potřísněnými výkaly místo krví a plodovou blánou. Drží ho jako štít. Cammie se té představě skoro zasměje.

"Postavte to!" zakřičí Cammie, ale Audrey, místo aby Setha postavila na zem, přitiskne si ho ještě výš k hrudi, jakoby vzdorně. Cammie se stále usmívá tím suchým, zlým úsměvem a oči jí zároveň lezou z důlků (Johnny si později řekne, že to byl jenom optický klam, určitě) a zamíří pušku na dítě.

"Ne, Cammie, nedělejte to!" zařve Johnny a Cammie vystřelí. První rána zasáhne do spánku osmiletého Setha Garina, který se pořád bezmocně třese v průjmových křečích, a ustřelí mu vršek hlavy, který potřísní tetin přízračně klidný obličej krví, vlasy a kusy kůže. Střela mu proletí mozkem a vyjde na druhé straně lebky, kde se zaboří Audrey do levého prsu. Tím však svou sílu vyčerpá a nepůsobí vážnou škodu. Tu způsobí druhá střela, zasáhne Audrey do krku ve chvíli, kdy se zapotácí pod nárazem té první. Zadkem narazí do přeplněného kuchyňského stolu. Hromada talířů spadne a rozbije se na podlaze. Audrey se otočí k Johnnymu, zakrvavené dítě stále v náruči, a Johnny vidí něco úžasného: ona vypadá šťastně. Cammie křičí, zatímco se Audrey hroutí, křičí možná vítězstvím, možná hrůzou z toho, co udělala.

Audrey se jaksi podaří udržet Setha u sebe, i když umírá. A když padá, neklidná červená věc se zvedá ze zbytků Sethova obličejce jako síťka. Zavíří ve vzduchu nad špinavým linoleem, jasně šarlatové jiskry se otáčejí kolem sebe jako elektrony.

Johnny a Cammie Reedová hledí na sebe skrz to červené víření kdoví jak dlouho - jsou jako omráčení - dokud kdosi nevykřikne: "A do prdele! A do prdele, proč jsi to udělala, ty krávo pitomá?"

Johnny vidí, že ztemnělým obývacím pokojem utíkají Steve a Cynthia, až se zarazí těsně za Cammie. Cynthia přiskočí, chytí Cammie za paži a třese s ní. "Krávo! Ty debilní pičo, co si myslíš, že tím probudíš svého kluka k životu? Copak jsi sakra nikdy nechodila DO ŠKOLY?"

Zdá se, že Cammie neslyší. Hledí na tu vířící červenou věc rozšířenýma, nehybnýma očima jako hypnotizovaná... a ono to hledí na ni. Johnny neví, jak to poznal, ale je to tak. A najednou se to na ni vrhne jako kometa... nebo červený Slidivý šíp Lovce hadů při útoku Energovozů.

Ptal se Audrey, jestli Tek může vskočit do někoho jiného. Prý ne, byla si tím jista, ale co když se mýlila? Co když ji Tek oklamal? Co když -

"Pozor!" zařve na Cynthii. "Jděte od ní!"

Drobná slečna s dvoubarevnými vlasy na něj jen civí přes rameno Cammie a nechápe. Steve sice taky nevypadá, že by chápal, ale reaguje na nepochybnou paniku, kterou slyší v Johnnyho hlase, a strhne Cynthii zpět.

Vířivé červené tečky se rozdělí do dvou proudů. Tekova vnějšíková forma chvíličku Johnnymu připomíná druh vidlice, na jaké si zamlada opékali ibišky u ohně z naplaveného dříví na pláži v Savin Rock. Jenomže hroty této vidlice se zaboří přímo do vypoulených očí Cammie Reedové.

Oči jasně rudě zazáří, vypoulí se ještě víc a pak vyletí z důlků. Úsměv na Cammiině tváři se roztáhne tak doširoka, že se jí roztrhnou rty a na bradu jí začne téct krev. Monstrum bez očí se zapotácí, upustí prázdnou pušku a vztáhne ruce před sebe. Slepě chňapají do vzduchu. Johnnyho napadne, že v životě neviděl nic tak slabého a zároveň dravého.

"Tek," prohlásí hrdelním hlasem, který se vůbec nepodobá Cammie. "Tek eh wen! Tek eh leh! Mi him en tow!" Nastane pauza. Potom ta zrůda bez očí řekne skřípavým, nelidským hlasem, který Johnny bude určitě slyšet v nočních můrách až do konce života: "Znám vás všechny. Najdu si vás všechny. Dostanu vás všechny. Tek! Mi him, en tow!"

Pak se načne nafukovat lebka; zbytky Cammiiny hlavy začnou vypadat jako monstrózní klobouk houby. Johnny slyší zvuk, jako když se trhá papír, a uvědomí si, že se to trhá tenká vrstva tkáně na lebce. Oční důlky plné sražené krve se daleko protáhnou, až se promění ve štěrbinu; bobtnající lebka protáhne nos v

rypák s dlouhými, kosoúhlými dírkami.

Takže Audrey měla pravdu, pomyslí si Johnny. Jenom Seth ho dokázal mít v sobě. Seth nebo někdo Sethovi podobný. Někdo velmi zvláštní. Protože -

Jako by jeho myšlenka měla mít co nejefektnější závěr, vybuchne Cammie Reedové hlava. Horké cáry, některé dosud pulsující životem, chrstnou Johnnymu do tváře.

Johnny zaječí hnusem, který nemá daleko k šílenství, utírá se, palci si osahává a čistí oči. Slyší křičet Steva a Cynthii, ale slabě, jako když při telefonování druhý člověk na chvíli odloží sluchátko. Pak pokoj zaplní oslepující světlo, náhlé a otřesné jako nečekaná řáčka. Johnnyho nejdřív napadne, že je to nějaký výbuch - konec všeho. Ale když si oči (pořád pálicí a slané a plné Cammiiny krve) začnou zvykat, pozná, že to není žádný výbuch, ale denní světlo - silné, zamlžené světlo letního odpoledne. Bouřka rachotí kdesi na východě, je to jen takové odkašlávání, které už skutečně nehrozí. Je po bouřce; zapálila dům Hobartových (to ví jistě, protože cítí kouř), pak se přesunula, aby si pohrála s životem někoho jiného. Pak se ozval jiný zvuk, na který čekali tak dychtivě a marně a tak dlouho: kvílení sirén. Policie, hasiči, sanitky, možná i ta pitomá Národní garda, pokud Johnny soudí. Nebo ho to zajímá. Sirény ho v této chvíli moc neberou.

Je po bouřce.

Johnny si pomyslí, že je taky po Strážcích zákona.

Ztěžka dosedne na jednu kuchyňskou židli a podívá se na těla Audrey a Setha. Připomenou mu nesmyslnou smrt v Jonestownu v Guayaně. Ona má paže pořád ovinuty kolem něj a jeho paže - ubohé hubené klacíky, které si ani jednou nepoškrábal při hře na babu nebo schovávanou s ostatními chlapci svého věku - jsou ovinuty kolem jejího krku.

Johnny si utře umazanými dlaněmi z tváří krev, úlomky kostí a kusy mozku a rozbřečí se.

Z deníku Audrey Wylerové:

Opět deník. Nikdy by mě nenapadlo, že zase začnu, a určitě nebudu psát pravidelně, ale je to tak uklidňující.

Dnes ráno ke mně přišel Seth a podařilo se mu zeptat se mě různými slovy a mručením, jestli by mohl jít večer na koledu jako ostatní děti v sousedství. Po Tekovi nebylo ani stopy, a když je to jenom Seth, nedokážu mu prostě odmítnout. Není těžké vzpomenout si, že Seth nemůže za to všechno, co se stalo, je to vlastně docela lehké. Svým způsobem je proto všechno tak strašné. Zbavuje mě to každého východiska. Asi nikdo jiný by nemohl pochopit, co tím myslím, nevím pořádně, jestli tomu sama rozumím. Ale cítím to. Ach Bože, cítím to.

Řekla jsem mu, že dobře, že ho vezmu na koledu, bude legrace. Řekla jsem mu, že bych mu asi dokázala udělat masku kovboje, kdyby chtěl, ale jestli chce jít jako MotoKop, museli bychom jít do obchodu a koupit kostým.

Ještě než jsem domluvila, vrtěl hlavou ze všech sil. Nechtěl jít jako kovboj a ani jako MotoKop. Vrtěl hlavou tak prudce, že tím vyjadřoval skoro hrůzu. Možná už ho kovbojové a policajti z budoucnosti unavili.

Jestlipak to ten druhý ví?

Každopádně jsem se ho zeptala, v jaké masce by chtěl jít, když ne jako kovboj nebo Lovec hadů nebo major Pike. Začal máchat rukou a poskakovat po pokoji. Po chvíli jsem z té pantomimy usoudila, že předstírá souboj na meče.

"Piráť?" zeptala jsem se a jemu se rozzářil obličej sladkým úsměvem Setha Garina.

"Pi-ut!" řekl, pak se snažil ještě víc a řekl to správně. "Pi-rát!"

Tak jsem našla starý hedvábný šátek, který jsem mu ovázala kolem hlavy, a dala mu na ucho zlatou klipsnu a vyhrabala staré Herbovy kalhoty od pyžama jako pantalóny. Dole jsem je stáhla gumičkou, takže se skvěle nakasaly. Maskarou jsem mu namalovala vousy, tužkou na obočí jizvu a když si vzal starý dětský meč (půjčený od Cammie Reedové odvedle, ze starých zlatých časů, kdy byla její dvojčata mladší), vypadal docela úctyhodně. A když jsem ho vzala kolem čtvrté "udělat" náš blok Topolové ulice a dva bloky Hyacintové, nijak se nelišil od ostatních skřítků, čarodějnic, zvířátek a pirátů. Když jsme se

vrátili, rozložil si všechny sladkosti na zem v obývacím pokoji (celý den se vůbec nedíval na televizi. Tek musel spát jako dřevo, kéž byl ten parchant mrtvý, ale to jsou marné naděje), a kochal se jimi, jako by to byl opravdu pirátský poklad. Pak mě objal a dal mi pusku na krk. Byl moc šťastný.

Teku, ty hajzle.

Doufám, že chcípneš.

6. března 1996

Minulý týden byl horor, prostě horor. Tek měl skoro pořád navrch a věčně pochodoval. Všude talíře, sklenice špinavé od čokoládového mléka, v domě bordel jak v tanku. Mravenci! Kristepane, mravenci v březnu! Vypadá to jako dům, kde žijí šilenci, a vždyť je to pravda!

Bradavky mě pálí od štípání, zase mě k tomu donutil. Samozřejmě vím proč: je vzteklý, protože nemůže se svou verzí Cassandry Stylesové dělat, co chce. Krmím ho, kupuji nové motokopské hračky (a samozřejmě komiksy, ty mu musím číst, protože Seth to nedovede), ale k tomu dalšímu účelu jsem bez užitku.

Pokud jsem ten týden mohla, byla jsem co nejvíc s Jan.

Potom, dneska, když jsem se snažila trochu uklízet (většinou jsem příliš vyčerpaná a skleslá, než abych to zkoušela), jsem rozbila oblíbený talíř po své matce, ten s výjevem se sáněmi od Curriera a Ivese. Tek s tím neměl co dělat, prostě jsem vzala talíř z police nad krbem v jídelně, kde byl vystavený, chtěla jsem ho trochu oprášit, a on mi vyklouzl z těch hloupých prstů a rozbil se o zem. Nejdřív jsem si myslela, že mi pukne srdce. Nebylo to samozřejmě tím talířem, i když jsem ho měla vždycky ráda. Najednou jsem měla pocit, že se dívám na svůj život a ne na starý porcelánový talíř roztráskaný na kousky. Laciná symbolika, řekl by asi Petr Jackson odnaproti. Laciná a sentimentální. Asi je to pravda, ale když je člověku zle, zřídkakdy dokáže být tvůrčí.

Vzala jsem z kuchyně igelitový pytel na odpadky a začala střepy sbírat, a celou dobu jsem vzlykala. Ani jsem neslyšela, že televize zhasla - Tek a Seth měli skoro celý den motokopský festival - ale pak na mě padl stín a já jsem zvedla hlavu a on tam stál.

Nejdřív jsem si myslela, že je to Tek - Seth byl minulý týden skoro pořád pryč nebo byl hluboko schovaný - ale pak jsem uviděla ty oči. Oba používají stejné oči, člověk by řekl, že se nebudou měnit, nemůžou, ale mění se. Sethovy oči jsou světlejší a dokážou mít výraz, jaký Tek nikdy nesvede.

"Rozbila jsem matčin talíř," řekla jsem. "Nic jiného mi už po ní nezbylo, a vyklouzl mi z prstů."

To mi dodalo. Přitáhla jsem si kolena k tělu, opřela si o ně hlavu a rozbřečela se. Seth přišel blíž, vzal mě kolem krku a objal mě. Když to udělal, stalo se cosi nádherného. Nedokážu to přesně vysvětlit, ale bylo to tak krásné, že ve srovnání s tím vypadaly návštěvy u Jan na Mohonku úplně obyčejně. Tek mě dokáže zdeptat - hrozně, až si připadám, že celý svět je jenom hrouda bláta hemžící se červy, jako jsem já. Tek má rád, když je mi mizerně. Olizuje mi ty mizerné pocity z kůže, jako děčko lízátko. Ví, že to dělá.

Tohle byl úplný opak... víc než opak. Přestaly mi téct slzy, smutek nahradila taková radost a... ne vyložená extáze, to ne, ale něco podobného. Klid a optimismus, smíchané dohromady, jako by všechno muselo dopadnout dobře, jiná možnost není. Jako by už všechno bylo v pořádku a já to jen nedokázala ve svém obvyklém rozpoložení rozpoznat. Byla jsem toho plná, jako když člověka nasytí dobré jídlo, když má hlad. Byla jsem jako znovuzrozená.

To zařídil Seth. Udělal to, když mě objímal. A myslím (vím), že to udělal úplně stejně, jako mi Tek působí ty špatné a smutné pocity. Že si připadám jako trosečník. Když Tek chce, způsobí, že je mi jako trosečníkovi. Ale dokáže to jen díky tomu, že může použít Sethovu moc. A myslím, že když Seth dnes odpoledne dokázal zahnat můj smutek, dokázal to díky využití Tekovy moci. A podle mě Tek neví, že to Seth dělal, jinak by mu to zarazil.

Je to něco, co mě dodneška nenapadlo: Seth je možná silnější, než Tek ví.

Mnohem silnější.

KAPITOLA 13

1

Johnny nevěděl, jak dlouho seděl v kuchyni na židli, skláněl hlavu, brečel a otřásal se vzlyky, prudkými a křečovitými, než ucítil na zátylku měkkou ruku, takže zvedl hlavu a uviděl dívku z obchodu, tu s tím praštěným účesem. Steve už s ní nebyl. Johnny se podíval oknem v obývacím pokoji - seděl zrovna v takovém úhlu, že to šlo - a uviděl, že Steve stojí na zvadlém trávníku Wylerových a dívá se do ulice. Některé sirény ztichly, když vozy dojezdy na místo a zastavily; ostatní ještě uháněly a houkaly jako indiáni. "Je vám něco, pane Marinville?"

"Ne." Chtěl říct ještě něco, ale místo slov jenom trhaně vzlykl. Utřel si hřbetem ruky nos a pak se pokusil o úsměv. "Cynthia, že?"

"Jo, Cynthia."

"Já jsem Johnny. Prostě Johnny."

"Fajn." Dívala se dolů na propletená těla. Audrey měla zvrácenou hlavu, oči zavřené, tvář klidnou a mírnou jako posmrtnou masku. A chlapec, nahý a křehký, pořád vypadal jako miminko. Takové, které zemřelo při porodu.

"Koukněte na ně," řekla Cynthia tiše. "Jak ji drží kolem krku. Určitě ji měl moc rád."

"Zabil ji," řekl Johnny hluše.

"To snad ne!"

Rozuměl jejím šokovaným očím, ale to nic neměnilo na tom, co věděl. "Ale je to tak. On tu Cammie na sebe zavolal."

"Zavolal ji? Jak to myslíte, že ji zavolal?"

Přikývl, jako by mu nabízela dohodu. "Udělal to stejně, jako velitelé v divočině přivolávali dělostřeleckou palbu na nepřátelské vesnice ve Vietnamu. Zavolal je vlastně obě. Slyšel jsem ho." Poklepal si na spánek.

"Chcete říct, že Seth Cammie navedl, aby je zabila?"

Přikývl.

"Možná to byl ten druhý. Možná jste slyšel jeho - to..."

Johnny zavrtěl hlavou. "Ne. Byl to Seth a ne Tek. Poznal jsem ho po hlase." Odmlčel se, zahleděl se na mrtvé dítě, pak zvedl oči zase k Cynthii. "Dokonce i v duchu jsem ho slyšel dýchat s otevřenou pusou."

2

Domy zase vypadaly jako dřív, jak Steve viděl, ale to neznamenal, že se vrátily k normálu. Bylo na nich jasně vidět, že dostaly sakra zabrat. Dům Hobartových už nehořel, aspoň to; liják zduřil oheň, který jenom hustě dýmal, jako sopka po velkém výbuchu. Domek starého veterináře vysoko hořel, plameny šlehalo z oken, po okapech se šířily zuhelnatělé skvrny a oprýskával nátěr. Dům Petra a Mary Jacksonových, který stával mezi nimi, byl rozvalenou, rozstřílenou troskou.

Na ulici stála dvě hasičská auta a příjžděla další. Na trávnících se už klikatily hadice, vypadaly jako tlustí běžoví pytláci. Stála tu také policejní auta. Tři parkovala před Entragianovým domem, kde pod plachtou s louží dešťové vody leželo tělo doručovatele novin (a taky Hannibal, na toho nemůžeme zapomenout). Červená světla policejních aut se míhala a blýskala. Další dvě auta parkovala na konci ulice a úplně uzavírala výjezd od Medvědí ulice.

To vám nepomůže, jestli se vrátí, pomyslel si Steve. Jestli se ti Strážci zákona vrátí, hoši, odfouknou vám svýma prskačkama ten směšný zátaras na nejbližší pól.

Jenomže oni se nevrátí. To znamenalo to slunce, to znamenalo ustupující hromobití. Všechno se to doopravdy stalo - Stevovi stačilo jen se podívat na hořící a prostřílené domy, aby to věděl - ale stalo se to v nějaké přízračné časové píšťeli, o které se ti policajti nikdy nedozvědí nebo o ní nebudou chtít vědět. Podíval se na hodinky a nijak ho nepřekvapilo, když viděl, že znovu jdou. Ukazovaly pět hodin osmáct minut, a odhadoval, že jeho timexky v životě neukazovaly přesnější čas.

Podíval se ulicí znovu na policisty. Někteří měli vytasené bouchačky; jiní ne. Nevypadali, že by měli jasno v tom, jak se zachovat. Steve je chápal. Hleděli přece jenom na střelnici a v okolních blocích nikdo střelbu nejspíš neslyšel. Možná hrom, ale střelbu, která zněla jako z minometu? To ne.

Uviděli ho stát před domem a jeden z nich na něj kývl. Zároveň jiní dva ho gesty zaháněli zpátky do domu Wylerových. Celkem vzato vypadali jako hodně zmatený oddíl a Steve jim to nevyčítal. Co si se tu stalo, to viděli, ale co?

Chvíli nad tím budete dumat, pomyslel si Steve, ale nakonec přijdete na řešení, se kterým dokážete žít. Vy to chlapi vždycky dokážete. Ať už jde o havarovaný létající talíř v Roswellu v Novém Mexiku, o prázdnou loď uprostřed Atlantiku nebo předměstskou ulici v Ohio, proměněnou v palebný koridor, vždycky se s něčím vytrasíte. Nikdy nikoho nechytíte, na to vsadím své zanedbatelné životní úspory, a nebudete věřit ani jedinému slovu, které vám řekneme (po pravdě řečeno, čím míň toho napovídáme, tím to bude pro nás lehčí), ale nakonec najdete něco, co vám dovolí zastrčit pistole zase do pouzdra... a v noci spát. A víte, co na to říkám já?

ŽÁDNÝ PROBLÉM,

to je ono!

ŽÁDNÝ... PROBLÉM... SAKRA!

Jeden z policajtů na něj zamířil megafon. Steve z toho nebyl nijak odvázaný, ale lepší megafon než bouchačka.

"JSTE RUKOJMÍ?" zaduněl pan Hlásná Trouba. "BERETE RUKOJMÍ?"

Steve se usmál, přiložil dlaně k ústům a odpověděl: "Já jsem Váhy! Přátelský k cizincům, rád si pěkně popovídám!"

Pauza. Pan Hlásná Trouba se poradil s několika přáteli. Hodně se tam vrtělo hlavou, pak se první policista otočil zase k Stevovi a zvedl megafon. "NEROZUMĚLI JSME, OPAKUJTE!"

Steve nic neopakoval. Většinu života strávil v showbyznysu - no, v něčem podobném - a věděl, jak lehko se dá zabít každý vtip. Přijížděli další policisté; celé černobílé konvoje s blikavými červenými majáky. Další hasičské vozy. Dvě sanitky. Pak cosi jako obrněný vůz. Policajti pouštěli jenom hasiče, aspoň prozatím, i když díky lijáku nepřipadal Stevovi žádný požár nijak dramatický.

Naproti němu vyšli z domu Carverových Dave Reed a Susi Gellerová, drželi se za ruce. Opatrně překročili mrtvou dívku na zápraží a šli k silnici. Za nimi vyšel Brad a Belinda Josephsonovi, před sebou poháněli děti Carverovy a chránili je před pohledem na otce, který pořád ležel na příjezdové cestě a pořád byl mrtvý. Za nimi vyšel Tom Billingsley. V uzlovatých rukou držel něco jako lněný ubrus. Rozprostřel ho nad mrtvou dívkou a vůbec si nevšiml muže, který se snažil pomocí megafonu upoutat pozornost.

"Kde je máma?" zavolal Dave na Steva. Pohled měl zdivočelý a zároveň vyčerpaný. "Viděl jste mou mámu?"

A Steve Ames, jehož životním mottem bylo

NULLO IMPEDIMENTUM,

neměl ponětí, co mu říct.

3

Johnny vešel po špičkách do obývacího pokoje a cestou se pokud možno vyhýbal neřádku, které po sobě nechala Cammie. Jakmile překonal tuto překážku, zamířil ke dveřím rychleji a s větší sebedůvěrou. Už měl zase slzy pod kontrolou, aspoň prozatím, a to bylo dobře. Nevěděl proč, ale asi to tak bylo. Podíval se na hodiny na krbové římsě. Ukazovaly pět hodin dvacet jednu minutu, a to mu připadalo správně.

Cynthia ho vzala za paži. Otočil se k ní, trochu netrpělivý. Velikým oknem viděl, že se uprostřed ulice shlukují ostatní lidé z Topolové ulice, kteří přežili. Zatím si nevšiml volání policistů, kteří asi nevěděli, jestli mají přijít blíž, nebo držet pozice, a Johnny se chtěl k sousedům připojit, než se policajti tak nebo onak rozmyslí.

"Už je to pryč?" zeptala se. "Tek - ta červená věc - co to vlastně bylo - je to pryč?"

Ohlédl se do kuchyně. Ten pohled ho stál téměř fyzické úsilí, ale dokázal to. Kuchyně byla hodně červená - stěny, taky strop, když na to přijde - ale ani stopy po svítivých řefavých uhlicích, které se pokusily najít bezpečné útočiště v hlavě Cammie Reedové, když byl původní hostitel zabit.

"Umřelo to s ní?" Dívka se na něj dívala prosebným pohledem. "Řekněte, že umřelo, jo? Udělejte mi radost a řekněte, že jo."

"Určitě," řekl Johnny. "Kdyby ne, nejspíš by se to zrovna teď zkušelo dostat do někoho z nás."

Prudce si oddechla. "Jo. To zní rozumně."

To sice ano, ale Johnny tomu nevěřil. Ani na vteřinu. Znáám vás všechny, řeklo to. Najdu si vás všechny. Dostanu vás všechny. Možná že ano. Ale možná by ho čekal trochu namáhavější boj, kdyby se odvážil. Každopádně nemělo smysl si s tím zrovna teď dělat starosti.

Tek eh wen! Tek eh leh! Mi him en tow!

"Co je?" zeptala se Cynthia. "Co se děje?"

"Co myslíte?"

"Celý se třesete."

Johnny se usmál. "Asi na mě zrovna sáhla smrt." Sundal si její ruku z paže a propletl s ní prsty. "Půjdem. Podíváme se, co dělají ostatní."

4

Už byli skoro na ulici u ostatních, když se Cynthia zarazila. "Ach pane Bože," řekla potichu a vyčerpaně. "Ach pane Bože, podívejte se."

Johnny se otočil. Bouře se přesunula, ale západně od nich zůstávalo oddělené mračno. Viselo nad centrem Columbusu, s Ohiem je spojovala rozmazaná pupeční šňůra deště, a mělo tvar obrovského kovboje, uhánějícího na bouřkovém hřebci. Groteskně protažený koňský čumák ukazoval na východ k Velkým jezerům; ocas se natahoval k prériím a pouštím. Zdálo se, že kovboj má v jedné ruce klobouk, jako by jím vesele mával, a zatímco se Johnny ohromeně a s ústy dokořán díval, kovbojovou hlavou se mihl blesk.

"Strašidelný jezdec," řekl Brad. "Panenko skákavá, na nebi je strašidelný jezdec, sakra. Vidiš ho, Bee?" Cynthia zaskučela, i když si tiskla ruku k ústům. Hleděla na mračno, oči vypoulené a vrtěla hlavou v bezmocném a zbytečném odmítavém gestu. Ostatní se taky dívali - tedy nikoli hasiči a policajti, kteří brzo přestanou nerozhodně přešlapovat a přidají se k pouliční párty, ale dívali se lidi z Topolové ulice, kteří přežili nájezd Strážců zákona.

Steve vzal Cynthii za útlé ruce a jemně je odtáhl od Johnnyho. "Nech toho," řekl. "Už nám nemůže ublížit. Je to jenom mračno a nemůže nám nic udělat. Stejně už mizí. Vidiš?"

Byla to pravda. Bok koně se místy protrhával, trhliny se šířily a skrz ně pronikalo dlouhými zamlženými paprsky slunce. Prostě tu bylo zase letní odpoledne, přímo vrcholné léto, samý meloun a ledové obkladky a falše na pálce.

Steve pohlédl ulicí a viděl, že jedno policejní auto se rozjíždí, velmi pomalu, směrem k nim. Ohlédl se na Johnnyho. "Jo."

"Co jo?"

"Spáchal sebevraždu, ten kluk?"

"Nevím, jak jinak by se tomu dalo říkat," řekl Johnny, ale asi věděl, proč se ten hipík ptal; nějak mu to nepřipadalo jako sebevražda.

Policejní auto se zastavilo. Muž, který vystoupil, měl khaki uniformu ověšenou asi tunou zlatých prýmků. Jeho oči, pronikavě modré, se skoro ztrácely v síti vrásek. V ruce měl pistoli, velikou. Vypadal jako někdo, koho už Johnny někdy viděl, a po chvíli mu to došlo: Ben Johnson blahé paměti, který hrál ctihodné rančery (obvykle s krásnými dcerami) a satanské psance, rovněž obdařené půvabem a zdatností.

"Chce mi někdo pro Ježíše Vykupitele konečně říct, co se tu stalo?" zeptal se.

Nikdo neodpovídal a Johnny Marinville si po chvíli uvědomil, že se všichni dívají na něj. Postoupil trochu vpřed, přečetl si malou jmenovku připíchnutou na kapsu nažehlené uniformy a řekl: "Psanci, kapitáne Richardstone."

"Prosím?"

"Psanci. Strážci zákona. Zběhové z pustin."

"Příteli, jestli je vám něco k smíchu -"

"Rozhodně ne, pane. V žádném případě. A ještě míň k smíchu to bude, až se podíváte tam dovnitř."

Johnny ukázal k domu Wylerových, a když to udělal, najednou si vzpomněl na svou kytaru. Jako by pomyslel na sklenici ledového čaje za horkého, únavného a žíznivého odpoledne. Pomyslel na to, jak by bylo pěkně sedět na zápraží a drkat si a zpívat v děčku Baladu o Jesse Jamesovi. To byla ta, ve které se zpívalo "A Jesse ženu měl, plakala pro něj, a tři děti, jó statečný". Jeho stará gibsonka měla v sobě možná díru, jeho dům vypadal pěkně pošramoceně (vlastně jako by už nestál přesně na svých základech), ale na druhé straně to mohlo být naprosto bezvadné. Někteří přece jenom vyvázli dobře. Johnny zamířil tím směrem, a už slyšel písničku, která mu poplyne pod rukou a z úst: "Ach Roberte Forde, Roberte Forde, jakpak se asi cítíš? Spal jsi v Jesseho loži a jedls jeho chléb a pohřbils Jesseho Jamese?"

"Hej!" křikl ostře policista, který vypadal jako Ben Johnson. "Kam si sakra myslíte, že jdete?"

"Zaspívat píseň o hodných a zlých hoších," odpověděl Johnny. Sklonil hlavu, ucítil na zátylku vlhké vedro letního slunce a šel dál.

Dopis od paní Patricie Allenové z Montpelieru ve Vermontu Katherine Anne Goodlowové:

19. června 1986

Milá Kathi,

tady je nejkrásněji na světě, o tom jsem přesvědčená. Líbánky představují zatím devět nejkrásnějších dnů v celém mém životě, a ty noci -! Vychovávali mě ve víře, že o určitých věcech se nemluví, tak mi jen dovol napsat, že všechny moje obavy z toho, že příliš pozdě zjistím, že "schovávat si to pro manželství" byla nejhorší chyba mého života, se ukázaly lichými. Cítím se jako děcko žijící v továrně na cukroví! Ale dost už o tom; nepíšu ti proto, abych ti povídala o sexuálním životě nové paní Allenové (i když je třeba skvělý), ani o kráse Catskills. Píšu ti, protože Tom je pro změnu dole a hraje kulečnick, a já vím, jak máš ráda "strašidelné příběhy". Zvlášť když je v nich nějaký starý hotel; jsi jediná osoba, kterou znám, co přečetla do roztrhání ne jednu knížku Osvícení, ale dvě! Kdyby to bylo všechno, nejspíš bych počkala, dokud bychom se nevrátili, a já ti to mohla povypprávět osobně. Ale já mám přímo suvenýry z tohoto konkrétního "příběhu odjinud", a to mě přimělo, abych se za tohoto nádherného úplňkového večera chopila pera.

Horský hotel se otvíral v roce 1869, takže je to bez debaty starý hotel, a i když asi nevypadá zrovna jako Vyhlídka od Stephena Kinga, má spoustu zvláštních zákoutí a strašidelných chodeb. Má taky dost historek o strašidlech, ale ta, kterou ti napíšu, je hodně zvláštní - není v ní žádná dáma z přelomu století ani vražda z krachu burzy v roce 1929. Ti dva duchové - správně, je to párek, dva za jednu cenu - tu aktivně straší teprve tak poslední čtyři roky, pokud jsem mohla zjistit, a dokázala jsem toho zjistit docela dost. Personál vychází ochotně vstříc návštěvníkům, kteří si tu chtějí trochu "zalovit duchy"; asi to dodává místní atmosféře na zvláštnosti!

Takže, v okolí je tu roztroušená asi stovka malých přístřešků, zvláštních dřevěných chýší, kterým hosté někdy říkají "altány" a hotelové brožury "gazebo". Většinou je z nich nádherný výhled. Jeden se nachází na severním konci horské louky asi pět kilometrů od Horského hotelu. Na mapě ta louka nemá jméno (skutečně jsem dnes ráno studovala nástěnný pláněk u kanceláře), ale posluha ji pojmenoval hned, říká se jí louka Matky a syna.

Duchy dotyčné matky a syna poprvé zahlédli hosté v létě roku 1982. Vždycky jsou vidět kolem tohoto určitého gazeba, které stojí na kopci a je z něj výhled na skalní stěnu, pořádně zarostlou zimolezem a šípkovými růžemi. Není to kdovíjaké rekreační místo, ale myslím, že na ně budu moc ráda vzpomínat, až v dalších letech pomyslím na líbánky. Je tu jakýsi klid, který přímo žadoní o to abych ho popsala. Může za to zejména vůně květin, a jsou v tom asi i včely - stejnoměrný, ospalý bzukot. Ale nechám už včely a květiny a malebnou skálu; jak znám svou Kath, chce jenom duchy. Nejsou vůbec strašidelní,

takže se moc netěš, ale jsou aspoň řádně doloženi. Adrian Givens, správce, mi řekl že je od začátku spatřilo asi pětatřicet hostů, vždycky zhruba na stejném místě. A i když se svědkové navzájem vůbec neznali, takže se těžko mohli nějak domluvit, popisují je tak shodně, až to zarazí. Ženě je prý něco přes třicet, je pěkná, má dlouhé nohy, kaštanově hnědé vlasy. Její syn (několik svědků upozornilo na fyzickou podobu mezi nimi) je malý a útlý, asi tak šestiletý. Hnědé vlasy, jako ta žena. Jeho tvář popsali jako "inteligentní", "živou", a dokonce "krásnou". A i když ho za ty roky viděli různí lidé, vždycky popsali stejné oblečení: ona má bílé šortky, triko bez rukávů a tenisky; on má basketbalové šortky, vestičku bez rukávů a kovbojské boty. Právě ty kovbojské boty mě nejvíc zarazily, Kath! Jaká je pravděpodobnost, že tolik lidí by si vymyslelo tak divnou kombinaci, jako jsou šortky a kovbojské boty, kdyby si to měli vymyslet? Na to je těžká odpověď.

Několik lidí mělo teorii, že to jsou skuteční lidé, možná i zaměstnankyně hotelu s děckem, protože nechávají po sobě hodně skutečných, trvalých důkazů (přitom správní duchové po sobě nechávají jenom závan chladného vzduchu nebo šmouhu ekto plazmy, pokud vím, a ty víš taky). V tom gazebu se totiž našly všemožné drobnosti. Víš, co bylo nejdivnější? Nedojedené talíře se špagetami od Šéfkuchaře Boyardeeho! Ano! Víím, že to zní šíleně, směšně, ale počkej a zamysli se na chvilku. Mají děti něco radši než Šéfovy nudle?

Byly tam taky jiné věci - hračky, omalovánky, malá stříbrná pudřenka, která mohla klidně patřit pěkné chlapečkově mamince, ale přiznávám, že mě nejvíc zarazily ty nedojedené misky dětských špaget. Kdo kdy slyšel o duchovi, co jí špagety? Nebo co tohle: Na podzim roku 1984 skupina turistů našla v gazebu dětský gramofon s nasazenou deskou s pětačtyřiceti otáčkami - Strawberry Fields Forever od Beatles. To zapadá do sebe, ne?

Můj přítel za správcovským stolem, Adrian, se usmívá a přikyvuje, když se mu snažím dokazovat, že duchové po sobě nenechávají skutečné fyzické předměty (ani nepodupou trávu nebo nenechávají v gazebu otisky bot). "Ti obyčejní nikoli," říká, "ale tohle možná nejsou obyčejní duchové. Za prvé všichni, co je viděli, tvrdí, že jsou hmatatelní. Nejsou průhlední jako duchové z Krotitelů duchů. Možná to nejsou duchové, napadlo vás to? Možná to jsou skuteční lidé, kteří žijí v trochu jiné rovině, než je ta naše." Člověk asi nemusí být hostem v Mohonku, aby se cítil trochu astrálně; k tomu tu asi stačí už jenom pracovat.

Adrian řekl, že nejméně třikrát se úporně pokoušeli matku a syna chytit lidé, kteří věřili, že je to jenom podfuk, a všechny tři pokusy vyšly naprázdno (i když jeden z pátračů se vrátil s další miskou špaget). Takto se prý - a to mi připadalo mnohem zajímavější - zjevení v gazebu a jeho okolí objevuje čtyři roky. Kdyby to byli skuteční lidé, podfukáři nebo vtipálci nebo obojí jak by tomu chlapci mohlo být pořád šest nebo sedm let?

Tak jo, teď je ta chvíle, kdy bych podle všech pravidel duchařské povídky měla prozradit, že jsem i já ty duchy viděla. Jenomže jsem je neviděla. Neviděla jsem žádného ducha ani jednou v životě. Ale můžu dosvědčit, že je na té louce něco velmi zvláštního, je tak klidná a - ne aby ses smála - skoro posvátná. Duchy jsem neviděla, ale rozhodně tam člověk cítí něčí přítomnost. Šla jsem tam bez Toma, a dobrovolně ti potvrdím, že jsem tím pádem byla ještě vnímavější, ale přesto jsem věděla tehdy i teď, že jsem byla na velmi neobyčejném místě. A na zátylku se mi ježily vlasy, měla jsem pocit - velmi jasný a zřetelný - že mě někdo sleduje.

Potom, když jsem si šla sednout přímo do gazeba a trochu si odpočinout, než se vrátím, jsem našla věci, které příkládám. Jsou naprosto skutečné, jak vidíš, ani trochu duchařské, a přesto je na nich něco moc divného, nemyslíš?

Ta malá ženská figurka v modrých kraťasech je z nich zajímavější. Takovým figurkám říkají děti "z televize" ale učím ve školce už tři roky a myslela jsem, že je znám všechny. Ale tuhle jsem ještě neviděla. Nejdřív jsem si myslela, že je to Scarlet z týmu vojína Joea, ale tahle dámička má hodně odlišný odstín vlasů. Má je křiklavější. A děti si tyhle hračky obvykle chrání jako oko v hlavě, perou se o ně na hřišti. Tahle figurka ležela v rohu, skoro jako by ji někdo zahodil. Schovej mi ji, Kath, a já ji na podzim ukážu dětem ve školce... ale rovnou se vsadím, že žádné ji nebude znát a všechny ji budou chtít! Myslím na to,

co říkal Adrian, že duchové na louce Matky a syna možná žijí v trochu jiné rovině, možná astrální nebo časové, a někdy (vlastně dost často) si myslím, že Slečna zrzka z té roviny možná skutečně pochází! (Naskočila ti z té představy husí kůže? Mně ano!)

Dobrá, dobrá, zavál silný poryv větru a plameny svíček se zatřepotaly. Klidně si to myslí, jestli chceš. Pak je tu ten obrázek. Našla jsem ho pod stolkem v gazebu. Ty jsi měla jako hlavní předmět umění, holka, tak mi pověz svůj názor. Je to nějaký vtíp - podfuk, který páchá místní děcko, které si rádo střílí z hostů? Nebo jsem našla obrázek, který nakreslil duch? Co ty na to,

odborníku?

Tak jo, děvče, tolik moje strašidelná historka pro dnešní noc. Strčím ty věci do vyztužené obálky z dárkového obchodu, pak se podívám, jestli se Tom nenechá přesvědčit, že by měl nechat kulečnicku a jít do postele. Upřímně řečeno nečekám žádné potíže.

Jsem hrozně ráda vdaná a miluju tohle místo, duchy a všechno.

Stále tvá kamarádka

Pat

P.S.: Schovej mi prosím tě tu kresbu, jo? Chci si ji nechat. Je mi jedno, jestli je to podfuk, ale čiší z ní láska. A taky pocit návratu domů. P.

STRÁŽCI ZÁKONA

Richard Bachman

Z anglického originálu The Regulators, vydaného nakladatelstvím Dutton, New York 1996

přeložila Linda Bartošková

Grafická úprava obálky Václav Rytina

Digitalizoval Lusiko, 2004

Ve spolupráci vydala nakladatelství BETA - Dobrovský a Ševčík

(Praha 4, Květnového vítězství 332)

PRAHA - PLZEŇ 1998

Sazba a grafická úprava: Jan Poláček, SF SOFT
Tisk UEBERREUTER PRINT, s. r.o., Pohořelice

Vydání první

1